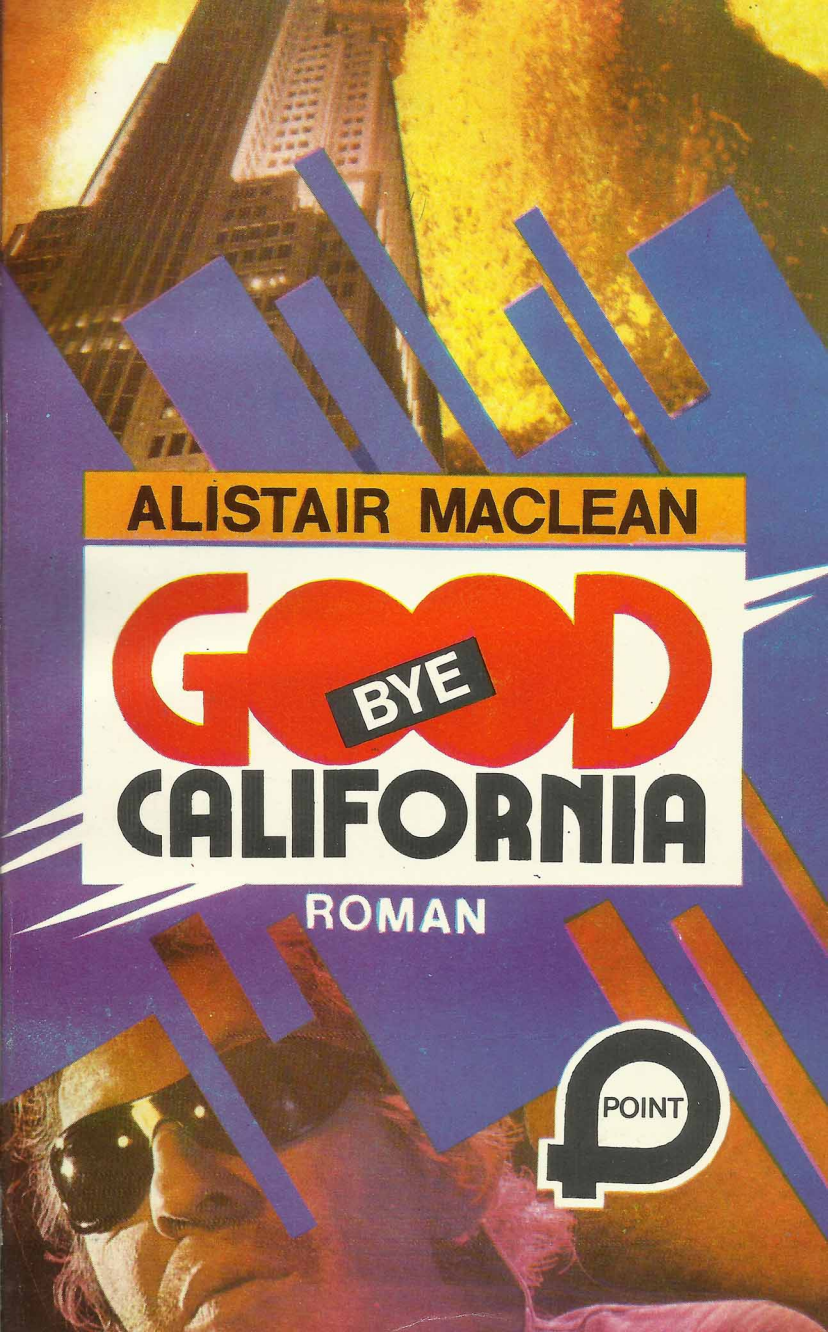
ALISTAIR MACLEAN
GOOD BYE CALIFORNIA
ROMAN
POINT

ALISTAIR MACLEAN

GOOD-BYE CALIFORNIA

TRADUCEREA: Bebe Muscă
COPERTA: Nicolae Sîrbu

ALISTAIR MACLEAN

GOOD-BYE CALIFORNIA

1995
EDITURA POINT
Tîrgu Jiu

Alistair MacLean - Goodbye California
© Alistair MacLean 1977
© Editura Point 1995
ISBN 973 - 96201 - 5 - 9

CAPITOLUL UNU

Ryder îşi crăpă ochii lipiţi de somn şi răspunse fără pic de entuziasm:

— Da.

— Locotenent Mahler la telefon. Vino încoace imediat şi ia-l şi pe fiu-tu.

— Care-i treaba?

Locotenentul îşi obişnuise subordonaţii să i se adreseze cu "domnule", dar în cazul sergentului Ryder renunţase cu ani în urmă. Ryder îşi rezerva termenul pentru cei pe care dorea să îi ţină la respect. Nici un prieten sau cunoştinţă mai apropiată nu ţinea minte să îl fi auzit vreodată folosindu-l.

— Nu la telefon.

În receptor se auzi un pocnet şi Ryder se ridică fără tragere de inimă de pe canapea, îşi puse un sacou şi îi încheie nasturele din mijloc, mascînd Smith & Wesson-ul de 38, pe care îl ţinea lipit în partea stîngă a ceea ce fusese pe vremuri pieptul său.

Tot fără tragere de inimă, ca unul care tocmai îşi terminase un servici de douăsprezece ore non-stop, aruncă o privire prin cameră, toată numai perdeluţe cretonate, huse de scaune, ornamente şi vaze de flori: în mod sigur sergentul nu era burlac. Merse în bucătărie, mirosi îndurerat aroma care venea de la conţinutul pe punctul de a fierbe al unui vas, închise maşina de gătit şi scrise "Plecat în oraş" la capătul unui bilet care îl instruia cînd şi în ce condiţii să întoarcă un anumit buton. Era atît de aproape de sfîrşitul mîncării, cum nu mai apucase Ryder niciodată în cei douăzeci şi şapte de ani de căsnicie.

Maşina îi era parcată în stradă. Era o maşină în care nici un ofiţer de poliţie care se respectă cît de cît nu şi-ar fi dorit să fie găsit împuşcat. Fără îndoială că şi Ryder gîndea la fel, însă

nu de mult timp fusese detaşat la Serviciul de Informaţii şi nu prea avea nevoie de o limuzină strălucitoare, cu POLICE, flashuri şi sirenă. Aşa că îşi luase un Peugeot bătrîn şi uzat, o maşină pe care doar parizienii masochişti o mai preferă.

Merse pe bulevard pînă la al patrulea bloc şi coborî pe un trotuar pavat cu dale de beton. Sună la o intrare şi un tînăr îi deschise.

– Pune-ţi uniforma, Jeff. Sîntem chemaţi la sediu.

– Amîndoi? De ce?

– Ghici! Mahler n-a zis.

– Ah, serialele astea poliţiste pe care le tot vede la televizor. Ori eşti misterios ori nu eşti nimic!

Dispăru şi se întoarse după douăzeci de secunde cu cravata înnodată şi încheindu-şi vestonul. O luară pe trotuarul cu dale.

Făceau un contrast ciudat împreună, tatăl şi fiul. Sergentul Ryder era clădit cam după linia unui camion Mack care cunoscuse şi vremuri mai bune. Haina mototolită şi pantalonii şifonaţi arătau de parcă ar fi dormit îmbrăcat o săptămînă. Ryder putea să îmbrace un costum nou-nouţ dimineaţa şi, după cîteva ceasuri, un achizitor de haine vechi ar fi trecut pe trotuarul celălalt ca să îl evite. Avea părul des şi negru, mustaţa la fel şi o faţă obosită, smeadă, cu nişte ochi întunecaţi ca şi restul, ochi care văzuseră o mulţime de lucruri la viaţa lor, dar care păreau că nu se bucuraseră de prea multe din ele. O faţă care nu îşi schimba expresia cu una cu două.

Jeff Ryder era cu cinci centimetri mai înalt şi cu douăzeci de kilograme mai uşor. Uniforma lui de Highway Californian Patroman, călcată şi imaculată îi venea ca unui manechin. Avea părul deschis, ochii albaştri – amîndouă moştenite de la maică-sa – şi o faţă vie, mobilă şi inteligentă. Doar un vrăjitor ar fi dedus, fără s-o ştie, că era fiul sergentului.

Pe drum nu schimbară decît cîteva vorbe.

– Întîrzierea mamei de astă-seară, întrebă Jeff, are vreo legătură cu convocarea noastră?

– Iar ai ghicit.

Sediul central al Poliţiei era într-o clădire respingătoare, dintr-un fel de piatră închisă la culoare, care de mult trebuia să fi fost demolată. Arăta ca şi cum fusese lăsată acolo pentru a-i

deprima pe cei care treceau pe lîngă, sau pe cei pe care îi înghiţea uşa principală.

Ofiţerul de servici de la intrare, sergentul Dickson, le aruncă o privire gravă, ca orice ofiţer de poliţie care se respectă, apoi făcu un gest descurajator cu mîna.

– Eminenţa sa aşteaptă.

Locotenentul Mahler nu arăta cu mult mai respingător decît clădirea în care se afla. Era înalt şi solid, cu părul grizonat pe la tîmple, buze severe şi groase şi un nas coroiat şi gros sub ochii duri. Nimeni nu îl plăcea, pentru reputaţia de marionetă în mîinile şefilor, dar pe de cealaltă parte nimeni nu îl displăcea, pentru că era un poliţist corect, competent şi muncitor. "Corect" era cuvîntul care i se potrivea cel mai bine. Deşi nu era un prost, nu strălucea prin inteligenţă şi ajunsese în poziţia pe care o deţinea pentru că era un model de susţinător al justiţiei şi pentru că onestitatea sa transparentă nu le oferea superiorilor lui motive de teamă.

Îl privi încruntat pe Ryder, deşi nu prea obişnuia; acesta scoase un pachet mototolit de Gauloise şi îşi aprinse una. Aversiunea lui Mahler faţă de vin, femei, muzică şi tutun era aproape patologică.

– Deci, s-a întîmplat ceva urît la San Ruffino, vorbi Ryder.

Supărarea de pe faţa lui Mahler se transformă în surprindere.

– De unde ştii? Cine ţi-a spus?

– Deci e adevărat. Nu mi-a spus nimeni. Noi doi n-am comis în ultima vreme nici o încălcare a legii. Fiul meu în mod sigur, iar eu nu-mi amintesc.

– Mă surprinzi, făcu Mahler caustic, pentru a-şi masca stînjeneala.

– E prima oară cînd sîntem chemaţi aici, împreună, şi avem cîteva lucruri în comun. Unu, sîntem tată şi fiu, chestie care nu-i treaba poliţiei. Doi, nevastă-mea, adică mama lui Jeff, lucrează la reactorul nuclear din San Ruffino. Nu a fost nici un accident, pentru că s-ar fi aflat în tot oraşul în cîteva minute. Deci, o spargere, nu?

– Da. Tonul lui Mahler era aproape invidios. Nu că ar fi avut vocaţie de purtător de veşti proaste, dar nici nu prea îi

convenea să i le sufle alții de sub nas.

– E careva surprins? Vocea lui Ryder era tot mai dură, iar Mahler din ce în ce mai dezumflat. Sistemul de securitate de acolo e sub orice critică. Sper că îți amintești că am umplut un raport întreg cu asta.

– Care raport a fost imediat înaintat autorităților în drept. Securitatea unei uzine atomice nu e treaba poliției. E responsabilitatea IAEA. Mă refer la Agenția Internațională pentru Energie Atomică și una din responsa...

– Pentru Dumnezeu! Jeff nu numai că nu îl moștenise fizic pe tatăl său, dar în mare parte îi lipsea și calmul de granit al acestuia. Să o luăm mai întîi cu prioritățile. Locotenente! Mama! E sănătoasă?

– Cred că da. Sau, hai să spunem că nu avem motive să credem altceva.

– Ce dracu vrea să însemne asta?

Figura lui Mahler începea să arate primejdioasă, așa că sergentul i-o luă înainte.

– Au răpit-o?

– Mă tem că da.

– Răpită? Mama răpită? se minună Jeff. Dar mama e secretara directorului. Nu știe nimic din treburile de acolo. Nici măcar în securitate nu e.

– E adevărat. Dar nu uita că a fost aleasă pentru slujba asta; nici măcar nu s-a chinuit să o obțină. Soțiile polițailor sînt presupuse a fi ca nevasta cezarului – în afara oricăror bănuieli.

– Dar de ce tocmai ea?

– Nu numai ea. Au mai luat vreo șase: directorul adjunct, adjunctul șefului securității, încă o secretară, un operator. Mai important – nu din punctul vostru de vedere, normal – mai important spuneam, e că au pus mîna și pe doi profesori universitari aflați în vizită, doi dintre cei mai mari specialiști în fizica atomică.

– Asta face fix cinci savanți în fizica atomică dispăruți în doar două luni, zise Ryder.

– Cinci, așa e. Mahler devenise dintr-o dată nefericit.

– Ăștia doi de unde erau?

– San Diego și UCLA, bănuiesc. Contează?

– N-am idee. S-ar putea să fie deja prea tîrziu.

– Ce vrei să spui cu asta, sergent?

– Vreau să spun că dacă cei doi au familii, ar trebui puse imediat sub supravegherea poliției.

Mahler, după cîte își dădea seama Ryder, nu era chiar așa de convins, așa că adăugă: dacă cei doi au fost răpiți, treaba asta s-a făcut cu un motiv, probabil că li se va cere în vreun fel colaborarea. N-ai colabora ceva mai rapid dacă l-ai vedea pe unul că îi smulge în fața ta unghiile soției tale?

Probabil pentru că era neînsurat nu îi venise ideea asta locotenentului, dar ideile nu erau punctul său forte. Oricum, odată ce le prindea, nu pierdea timpul. Următoarele două minute și le petrecu la telefon.

– Hai să plecăm odată, șopti Jeff, cu o voce grăbită și o ură cumplită în priviri.

– Stai cuminte, băiete. Vremea pentru pripeală s-a dus. Poate o să mai vină, dar acum asta n-ar ajuta la nimic.

Așteptară în tăcere pînă ce Mahler puse receptorul jos.

– Cine a raportat spargerea, întrebă Ryder.

– Ferguson, șeful securității. Era liber, dar casa lui e legată la sistemul de alarmă de la San Ruffino. A venit imediat.

– Ce-a făcut? Ferguson locuiește la treizeci de mile, tocmai la dracu-n praznic. De ce n-a telefonat?

– Telefonul lui a fost tăiat, de asta.

– Dar mai are și un radio emițător ca ale noastre.

– S-au gîndit și la asta. Așa că îi mai rămîneau cele trei telefoane publice de pe drum. Ultimul era într-un garaj și omul de acolo închisese.

– Dar mai există o alarmă în legătură cu biroul ăsta.

– A fost.

– E clar, o treabă din interior.

– Ascultă, Ferguson a telefonat la două minute după ce-a ajuns acolo.

– A fost cineva rănit?

– Nici un fel de violență. Toată marfa era închisă în același loc.

– Iată o afacere de șaizeci și patru de milioane de dolari.

– Ce tot vorbești? Furt de combustibil nuclear? O să-ți ia

mai mult timp ca să stabileşti asta.

– Mergi acolo?

– Nu acum, aştept pe cineva. Mahler părea din nou nefericit.

– Mda. Cine-i acum acolo?

– Parker şi Davison.

– Vrem să mergem şi noi.

Mahler ezita, tot mai nefericit. Spuse, doar aşa:

– Ce crezi că o să găsiţi voi ce n-au găsit ei. Sînt doi detectivi buni. Chiar tu ai spus-o.

– Patru perechi de ochi văd mai bine decît două. Şi pentru că e nevastă-mea şi mama lui Jeff şi noi sîntem obişnuiţi cu modul ei de a acţiona. Poate remarcăm ceva peste care Parker şi Davison au sărit.

Mahler, posomorît, privea în jos tăblia biroului. Îşi dădea seama că orice decizie ar fi luat, superiorii îi vor spune că a fost greşită. Făcu un mic compromis şi nu spuse nimic. Ryderii salutară din cap şi ieşiră din birou.

Seara se anunţa frumoasă şi senină, fără vînt, iar soarele care apunea lăsa o dîră de aur în flăcări peste Pacific. Ryder şi fiul trecură cu maşina printre porţile principale de la San Ruffino. Staţia nucleară era construită chiar în capătul golfului San Ruffino – ca toate staţiile de acest gen, cerea o imensă cantitate de apă, cam un milion opt sute de mii de galoane[1] de apă de mare pe minut, pentru a răci miezurile reactorului pînă la temperatura optimă de lucru.

Cele două structuri masive şi uşor boltite, de un alb strălucitor, care adăposteau miezurile reactorului, erau minunate – prin simplitatea pură a liniilor – dar şi sinistre şi înfricoşătoare şi, dacă voiai să le vezi aşa, îţi inspirau groaza. Fiecare era de înălţimea unui bloc cu douăzeci şi cinci de etaje, cu un diametru de cincizeci de metri. Zidurile, făcute din cărămizi de beton de un metru, erau armate cu cele mai groase bare de oţel din Statele Unite. Între cele două structuri care conţineau de asemenea şi cele patru generatoare care produceau electricitate, era o clădire

1. un galon = 4,54 litri în Anglia şi 3,78 litri în SUA

mică şi urîtă, fără vreun merit arhitectural. Era clădirea generatorului cu turbină în care, în afara celor două turbogeneratoare, mai conţinea două condensoare şi două evaporatoare de apă de mare. În partea dinspre mare a acestor construcţii se afla aşa numita clădire auxiliară, o clădire cu şase etaje şi lungă de vreo optzeci de metri, unde se găseau centrele de control pentru ambele unităţi ale reactorului, monitoarele şi centrele de instrumentaţie, ca şi vastul şi complicatul sistem de control care asigura siguranţa exploatării şi protecţia personalului.

Plecînd din fiecare capăt al clădirii auxiliare erau două aripi, fiecare cam cît jumătate din clădirea care le unea. În felul lor erau la fel de delicate şi sensibile ca şi unităţile reactorului, pentru că aici era adus şi înmagazinat combustibilul nuclear. Cu totul, complexul era estimat cam la trei sute de mii de metri cubi de beton şi cincizeci de mii de tone de oţel. La fel de remrcabil era faptul că era nevoie doar de optzeci de oameni, dintre care o bună parte lucrau ca personal de pază, ca să facă să funcţioneze acest complex uriaş douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Cam la douăzeci de metri în spatele porţii Ryder fu oprit de un paznic îmbrăcat într-o uniformă nedefinită, cu o carabină pe umăr care se vedea de departe că nu ameninţă pe nimeni, de vreme ce omul nu făcu nici un gest de a o atinge. Ryder îl întrebă:

— Ce mai e şi asta? Azi e deschis? Publicul e liber să intre şi să iasă?

— Sergentul Ryder. Omuleţul, cu un puternic accent irlandez încercă de cîteva ori să zîmbească, dar nu reuşi decît să arate şi mai posomorît. Cred că ar fi mai bine să închid stabilimentul. Mai ales că în curînd o să vină grămezi de vizitatori. În numele legii.

— Şi toţi cu aceleaşi întrebări stupide pe care o să ţi le pun eu acum. Hai, John, curaj. O să văd ce pot face să nu te salte pentru înaltă trădare. Tu erai de serviciu, nu?

— Din nefericire. Îmi pare rău pentru nevasta ta, sergente. Ăsta trebuie să fie băiatul tău, nu? Ryder aprobă. Toată simpatia. Pentru ce merită. Pe mine nu merită s-o risipeşti. Eu am încălcat regulamentul. Păi dacă mi-a fost scrisă spînzurătoarea, apoi o

simt că se apropie. Nu trebuia să părăsesc boxa.

– De ce? întrebă Jeff.

– Uită-te la geamul ăsta. Nici Banca Americană nu are aşa ceva. Eventual un Magnum de 44 să-l crape, da' io mă-ndoiesc. Avem un sistem de comunicare cu două căi. Există un buzer de alarmă la mîna mea şi un buton la picior care, dacă îl apeşi, face să explodeze o încărcătură de gelignită de zece livre[1]. Asta ar descuraja şi un tanc. E îngropată sub asfalt exact unde trage maşina. Da'nuuu, McCafferty ăl isteţ trebuie să descuie uşa şi să iasă afară.

– De ce?

– Nici un fraier nu-i mai fraier ca ăla bătrîn. Duba era aşteptată exact la ora aia – aveam biletul pe birou – combustibilul standard de la San Diego. Aceeaşi culoare, aceleaşi litere, şoferul şi garda aceeaşi uniformă, ba chiar şi permisele de conducere.

– Deci, aceeaşi maşină. Atac înarmat. Dar dacă au putut s-o salte cînd era goală, de ce n-au făcut-o cînd era plină?

– N-au venit doar pentru combustibil.

– Ai dreptate. L-ai putea recunoaşte pe şofer?

– N-aş crede. Dar permisul era în regulă şi fotografia la fel.

– Bine, dar l-ai putea recunoaşte vreodată?

– Aş recunoaşte doar barba aia mare şi mustaţa, spuse McCafferty după un timp de gîndire. Dar probabil că acum zace undeva pe fundul unui canal. N-am avut timp nici măcar să mă uit ca lumea la armă, o sclipire şi uşile dubei erau deschise, cele laterale. Toţi erau în haine de camuflaj, cu măşti. Dracu ştie cîţi erau, eu eram prea ocupat cu armele pe care le cărau cu ei; pistoale automate, iar unul căra o bazuca.

– Pentru uşi blocate electronic, probabil.

– Probabil. Chestia e că nu s-a tras un foc de armă de la început şi pînă la sfîrşit. Profesionişti, aş zice. Ştiau absolut exact ce să facă, unde să se uite, unde să meargă. Oricum, m-au aruncat în maşină cu mîinile şi picioarele legate, înainte de a apuca să trag bine aer în piept.

---

1. o livră = 453,6 grame

– Bănuiesc că te-a şocat puţin treaba asta. Pe urmă?

– Unul din ei s-a dus la boxa mea. Nemernicul avea un asemenea accent irlandez că parcă m-ascultam pe mine vorbind. L-a cerut pe Carlton la telefon – ăsta-i numărul 2 în securitatea uzinei – i-a spus că maşina pentru transport a sosit şi i-a cerut permisiunea să deschidă poarta. A apăsat pe buton, poarta s-a deschis, a aşteptat pînă a intrat maşina, a închis poarta, a ieşit pe uşa de dinăuntru şi a sărit în maşina care îl aştepta.

– Şi asta-i tot?

– Tot ce ştiu eu. Am stat înăuntru – nu prea aveam de ales, nu? pînă a fost gata raidul, după care m-au închis împreună cu ceilalţi.

– Unde-i Ferguson?

– În aripa nordică.

– Face inventarul, nu? Spune-i că sînt aici.

McCafferty merse în boxă, vorbi scurt şi se întoarse.

– OK.

– Fără comentarii?

– E ciudat să mă întrebi tocmai asta. A zis: "Doamne, parcă n-aş avea destule necazuri şi aşa".

Ryder schiţă un soi de zîmbet şi dezmeră.

Ferguson, şeful securităţii, îi invită cît se poate de civilizat în biroul său. Dar nici entuziasmat. Deşi trecuseră cîteva luni bune de cînd citise acerbul raport al lui Ryder, Ferguson avea memorie bună. Faptul că Ryder fusese foarte precis în raportul lui şi că el, Ferguson, nu avusese nici fondurile şi nici autoritatea, necesare pentru a se îngriji de recomandările din raport, nu mai putea ajuta la nimic.

Era un tip mic de statură, cu ochii îngrijoraţi, ca şi expresia de pe figură. Închise un telefon şi nu făcu nici un gest de a se ridica de la birou.

– Ai venit să îmi mai faci un raport sergent?

Încerca să sune ironic şi nu reuşea decît să sune defensiv.

– Nici vorbă. Dacă nu obţii sprijin de la superiorii tăi cu ochelari de cal cu lentile roz, atunci vina e a lor, nu a ta.

– Aha! Tonul era de surprindere, dar faţa tot îngrijorată.

– Aveam un interes personal aici, domnule Ferguson, spuse

Jeff.

– Eşti fiul sergentului? Jeff încuviinţă. Îmi pare rău pentru mama ta, dar bănuiesc că vorbele nu ajută prea mult.

– Erai la treizeci de mile atunci, spuse Ryder rezonabil.

Jeff îşi privi tatăl cu o oarecare uimire; ştia că un Ryder înţelegător şi manierat este, potenţial poate, cel mai periculos dintre toţi Ryderii. Acesta continuă.

– Mă gîndeam că te găsesc în pivniţă încercînd să evaluezi cantitatea de pradă pe care au săltat-o amicii noştri.

– Aiurea, nu e treaba mea. Nu mă apropii niciodată de blestematele alea de magazii decît ca să le verific sistemele de alarmă. Directorul este jos cu doi asistenţi. Stabilesc scorul.

– L-am putea vedea?

– De ce? Doi din oamenii tăi, le-am uitat numele...

– Parker şi Davison.

– Mă rog. Au vorbit deja cu el.

– Am eu o idee!

Ferguson întinse mîna spre telefon şi vorbi cu cineva pe un ton respectos, apoi îi spuse lui Ryder:

– Tocmai termină. Vine imediat.

– Mulţumesc. Ar putea fi o treabă din interior?

– O treabă din interior? Adică unul din oamenii mei implicaţi?

Se uită urît la Ryder. El personal, se afla la treizeci de mile distanţă şi asta îl punea în afara bănuielilor; dar la fel de bine, dacă era implicat, ar fi făcut totul ca în timpul atacului să se găsească la treizeci de mile depărtare.

– N-aş crede, spuse el. Zece oameni înarmaţi pînă în dinţi nu au nevoie de cineva din interior.

– Atunci cum au putut trece prin uşile voastre controlate electronic şi prin reţeaua de celule fotoelectrice?

Ferguson oftă uşurat. Aici era tare pe poziţie.

– Transportul era aşteptat, era în program. Cînd Carlton a auzit de la paznicul porţii că a sosit, automat a deblocat sistemul de alarmă.

– Bine, o accept şi pe asta. Dar cum de şi-au găsit drumul chiar aşa de uşor, exact unde vroiau să meargă.

Ferguson era pe un teren şi mai tare acum.

– Nimic mai simplu. Bănuiam că o să mă-ntrebi şi asta.

– Omul cît trăieşte învaţă. Spune-mi.

– Nu e nevoie să cumperi un funcţionar ca să afli planul exact al unei uzine atomice. Şi nici să te infiltrezi, cu o uniformă falsă, să faci copii după ecusoane, sau să foloseşti violenţa. N-ai nevoie să faci o mie de mile pînă la o blestemată de uzină nucleară pentru a afla totul despre ea, unde e amplasată magazia de plutoniu şi uraniu, care sînt exact firmele care se ocupă cu transportul combustibilului, cum e în cazul nostru. Tot ce trebuie să faci e să mergi la o bibliotecă publică condusă de AEC, Comisia de energie atomică, 17-17, H Street, Washington D.C. O să ţi se pară foarte instructiv, sergent Ryder, mai ales dacă eşti un nenorocit care se pregăteşte să dea o lovitură la o centrală atomică.

– Asta-i un fel de glumă proastă, nu?

– Da, e foarte proastă, mai ales dacă ai fii şeful securităţii acelei uzine. Există acolo tot felul de indexuri şi fişe care îţi rezumă conţinutul documentelor aflate în bibliotecă şi toate avantajele folosirii energiei atomice. Şi mai e acolo un funcţionar foarte prietenos şi amabil – am fost acolo personal – care la cerere te serveşte cu o grămadă de hîrtii, atît de multe că îţi trebuie un cărucior să le cari, hîrtii pe care lumea le crede secrete, privitoare la toate întrebuinţările forţei atomice, mai puţin cele guvernamentale, normal. E o glumă, dar pe mine şi pe mulţi alţii nu ne face să rîdem în hohote.

– Aştia nu-s în toate minţile! Ar fi fost o exagerare să spui că Ryder era uimit doar privindu-l. Pe faţa lui nu se citea nimic. Ferguson avea în schimb faţa unuia care şi-a strîns prea tare plasa de prins păruri.

– Au chiar şi un xerox cu care îţi poţi copia orice document doreşti.

– Dumnezeule! Şi Guvernul permite toate astea?

– Dacă permite? Le autorizează! Actul din 1954 privitor la energia nucleară prevede că cetăţeanul John Doe, indiferent dacă-l chiamă aşa sau altfel, are dreptul să cunoască foloasele materialelor nucleare. Aşa că va trebui să îţi revizuieşti teoria cu legătura din interior.

– Nu e o teorie, a fost doar o întrebare. Deci...

Dr. Jablonsky, directorul uzinei nucleare, tocmai intrase în birou. Era un bărbat bronzat, cu părul alb, de cincizeci şi cinci de ani, dar arăta cu zece mai puţin. De obicei radia bonomie şi amabilitate. În momentul acela radia cu totul altceva.

– Îngrozitor, îngrozitor, ah, bună seara, sergent. Mi-ar fi făcut plăcere să ne întîlnim în nişte împrejurări mai fericite. Pentru amîndoi.

Îl privi interogativ pe Jeff.

– De cînd au...

– Jeff Ryder, Dr. Jablonsky. Fiul meu. Sper că nu subscrieţi la părerea generală că poliţiştii de la circulaţie pot să aresteze doar pe autostradă. Pot să aresteze pe oricine, oriunde în statul California.

– Doamne, sper că n-a venit să mă aresteze pe mine! Îl privi pe Jeff peste ochelari. Cred că eşti îngrijorat din cauza mamei tale, tinere, dar nu văd nici un motiv să îţi faci gînduri negre.

– Eu nu văd nici unul să nu îmi fac. Aţi auzit dumneavoastră de vreo răpire care să nu se lase, mai devreme sau mai tîrziu cu ameninţări, răniri sau molestări? Eu unul n-am auzit.

– Ameninţări? Deja?

– Daţi-le timp. Poate n-au ajuns încă unde trebuiau să ajungă. Cum e cu inventarul?

– Rău de tot. Avem trei tipuri de combustibil nuclear înmagazinate: uraniu U-238, U-235 şi plutoniu. U-238 e prima sursă de combustibil nuclear şi din ăsta nu s-au ostenit să ia. Normal!

– Ce vi se pare aşa normal?

– Materie inofensivă. Sau aproape. Dr. Jablonsky căută în buzunarul halatului său alb şi scoase cîteva creionaşe, nu mai mari decît un cartuş de 38. Asta e U-238. Conţine doar 3% U-235. Uşor îmbogăţit, cum se spune. Trebuie adunate o mulţime din astea laolaltă pentru a începe fisiunea, care dă căldura necesară transformării apei în vaporii care învîrtesc paletele turbinei, care la rîndul ei produce electricitatea. Aici, în San Ruffino, aglomerăm aproape şapte milioane din ăştia, cîte două sute patruzeci în fiecare din cele douăzeci şi opt de mii de cilindri de şapte metri în diamentru, în miezul reactorului nuclear. Asta

e masa critică optimă de fisionare, un proces controlat de uriaşele cantităţi de apă rece.

– Ce s-ar întîmpla dacă s-ar opri răcirea, întrebă Jeff. Bang?

– Nu. Rezultatul ar fi foarte urît – nori de gaz radioactiv care ar putea provoca mii de morţi şi ar intoxica mii de kilometri pătraţi, dar nu s-a întîmplat încă, şi probabilitatea ca să se întîmple este de unu la un miliard. Aşa că nu ne prea facem probleme din asta. Dar o explozie nucleară? Imposibil! Pentru asta e nevoie de U-235 de puritate peste 90%, materialul care s-a folosit la Hiroşima. Asta da, e periculos. Erau 50 de kilograme în bomba aia, dar numai 25 de uncii[1] au fisionat. A fost totuşi suficient să radă oraşul. De atunci am mai progresat, dacă poate fi vorba de progres. Acum AEC apreciază că un total de 5 kg formează cantitatea "trigger", suficientă pentru detonarea unei bombe atomice, dar este cunoscut printre oamenii de ştiinţă că AEC este foarte conservatoare în estimările sale – se poate face şi cu mai puţin.

– U-238 nu au furat. Aţi folosit expresia "normal". Nu puteau să îl ia şi să îl transforme în U-235?

– Nu. Uraniul natural conţine 140 de atomi de U-238 la fiecare atom de U-235. Procesul de separare a lui U-235 de U-238 este probabil cea mai dificilă treabă pe care a făcut-o omul vreodată. Noi folosim un proces numit "difuzie gazoasă", care este extraordinar de scumpă, de complicată şi imposibil de mascat. Preţul unei uzine de difuzie gazoasă se ridică astăzi cam la trei miliarde de dolari. Chiar şi astăzi, numai foarte puţini oameni cunosc cum funcţionează un astfel de proces – eu nu fac parte dintre ei. Tot ce ştiu eu e că e vorba de mii de membrane incredibil de fine, mii de kilometri de conducte şi că foloseşte tot atîta energie electrică, ca un oraş mare. Aşa că uzinele astea sînt atît de mari că nu pot fi ţinute în secret. Acoperă atîtea hectare că ai nevoie de o maşină ca să dai ocol uneia. Nici un grup particular, cinstit sau criminal, nu poate măcar spera să construiască aşa ceva.

Avem trei în ţară, nici una în statul ăsta. Englezii şi francezii

1. o uncie = 28,35 grame

au cîte una. Ruşii nu spun. Despre China se spune că ar avea una în Langchow în provincia Kansu.

Producerea se face cu nişte centrifuge de mare viteză, rotirea fiind atît de mare încît U-238, fiind mai greu, este aruncat afară. Dar acest proces necesită sute de centrifuge şi costul este de neimaginat. Africa de Sud se laudă că ar fi descoperit un procedeu nou, dar nu spune despre ce este vorba şi savanţii americani sînt sceptici. Australienii spun că au descoperit o metodă nouă, prin folosirea laserului. Din nou, nu ştim cu siguranţă. E posibil, totuşi, ca un grup mic — şi toţi savanţi atomişti de prima mînă — să producă U-235 fără ca noi să ştim.

Dar ce rost are să te chinui atîta cînd poţi să mergi exact unde trebuie şi să îţi iei marfa asta blestemată gata făcută, exact cum s-a făcut în după-amiaza asta aici?

— Cum era păstrată? întrebă Ryder.

— În tuburi de oţel de zece litri, conţinînd fiecare şapte kilograme de U-235 sub formă de oxid sau metal, oxidul sub forma unei pulberi fine maro, iar metalul sub forma unor bulgări, cunoscuţi sub numele de "butoane sparte". Tuburile sînt plasate într-un cilindru de treisprezece centimetri în diametru care e legat cu nişte elemente sudate în centrul unei tobe obişnuite de oţel, de cincizeci şi cinci de galoane. Nu mai trebuie să-ţi spun că tuburile sînt ţinute în suspensie în interiorul tobei — pune mai multe împreună într-o tobă sau cutie şi în scurt timp obţii masa critică la care începe fisiunea.

— Şi atunci, bang? insistă Jeff.

— Nu încă. Doar o iradiaţie violentă care ar avea un efect îngrozitor asupra oamenilor pe o rază de mai mulţi kilometri. Toba cu tubul cîntăresc în jur de cincizeci de kilograme, aşa că sînt destul de uşor de cărat. Li se spune "colivii", deşi, Dumnezeu mi-e martor că nu seamănă cu nici una din coliviile pe care le-am văzut pînă acum.

— Cum sînt transportate? întrebă Ryder.

— Pe distanţe mari cu avionul, iar pe distanţe mai mici, cu ce găseşti.

— Cum adică cu ce găseşti?

— Orice camion paradit pe care poţi să-l obţii.

— Cîte colivii din astea merg cu un transport obişnuit?

– Douăzeci.

– Deci o sută patruzeci de kilograme?

– Da.

– Poți face o colecție frumoasă de bombe din asta. Și cîte lipsesc, de fapt?

– Chiar douăzeci.

– Un singur transport, deci.

– Da.

– Deci de plutoniu nu s-au atins?

– Mă tem că veștile proaste nu s-au terminat. Cînd erau ținuți sub amenințarea armelor, înainte de a fi încuiați, s-a auzit zgomotul unui motor. Un Diesel. Putea fi mare, nimeni nu știe.

Telefonul sună. Ferguson îl ridică, ascultă în tăcere, întrebă scurt de cîteva ori: cînd? unde? cum? apoi îl puse la loc.

– Tot veşti proaste? întrebă Jablonsky.

– Nu-mi dau seama dacă-s bune sau rele. Duba a fost găsită, goală, normal, exceptînd șoferul și garda, legați ca niște curcani, în spate. Au declarat că erau după un camion de mobilă, într-o curbă fără vizibilitate cînd acesta a frînat atît de brusc încît aproape că au intrat în el. Ușile din spate de la camion s-au deschis și cei doi din dubă au hotărît să rămînă acolo unde erau. Spuneau că n-avea nici un rost să încerce ceva cu două automate și o bazuca îndreptate spre ei, la doi metri.

– Un punct de vedere pe care îl înțeleg, spuse Jablonsky. Unde au fost găsiți?

– Într-un cartier pustiu, pe un drum înfundat. Niște copii i-au găsit.

– Și camionul era tot acolo, nu?

– Așa e, sergent. Cum de ți-ai dat seama?

– Credeți c-ar fi transferat încărcătura într-o mașină identificabilă și apoi să plece? Mai aveau o dubă de schimb. Se întoarse spre dr. Jablonsky. Ce spuneați despre plutoniu?

– E un material interesant și, dacă ești un constructor entuziast de bombe atomice, e mult mai convenabil să faci una cu plutoniu decît cu uraniu, cu toate că îți trebuie foarte multă experiență. Dar poți apela la serviciile unui fizician atomist.

– Unul captiv n-ar fi bun?

– Ce vrei să spui?

– Hoții au luat cu ei și doi savanți aflați în vizită. De la San Diego și Los Angeles, parcă.

– Profesorul Burnett și dr. Schmidt? E absurd! Sînt niște oameni de onoare, de o mare probitate. Îi cunosc foarte bine pe amîndoi, chiar foarte bine. N-ar colabora ei cu niște bandiți mascați.

– Am o mare stimă pentru dumneavoastră, așa că n-o să vă spun decît că nu prea cunoașteți oamenii. Oameni cu principii, probitate, etc.

– Sentimentele de stimă sînt reciproce, așa că nu trebuie să mă mai repet.

– Sînt niște oameni, buni, nu-i așa?

– Desigur.

– Au luat-o pe nevastă-mea, pe o stenografă...

– Da, Julie Johnson.

– Julie Johnson. Cînd banditii noștri or să înceapă să le frigă pe aceste doamne pe un grătar pentru fripturi, ce credeți că va învinge: mila sau nobilele principii?

Jablonsky nu spuse nimic, dar părea ceva mai alb la față. Ferguson tuși destul de sceptic, lucru nu prea ușor de făcut, dar din punct de vedere al profesiunii sale, avea mai multă practică.

– Întotdeauna am zis că ai o imaginație cam bogată, sergent, dar de data asta e prea de tot. Exagerezi.

– Zău? Ca șef al securității uzinei, e de datoria ta să îi verifici pe toți cei care se angajează aici. Stenografa asta, Julie. Ce-i cu ea?

– E o dactilografă și atît. Stă într-un apartament cu alte două fete... Nimic deosebit. Are un Volkswagen. Părinții i-au murit.

– Deci nu e o milionară care muncește doar așa, să se distreze.

– Aiurea. O fată drăguță, dar nimic deosebit în rest.

– Deci: solvabilitatea soției unui sergent, a mamei unui ofițer de la circulație, a unei simple stenografe. Probabil vă gîndiți că le-au răpit pe aceste doamne pentru a cere pe ele un milion de dolari. Sau poate pentru a avea cu ce să-și clătească ochii după o zi obositoare?

Jablonsky nu zicea nimic.

– Grătarul, domnule! Doar vorbeaţi de plutoniu! reluă Ryder.

– Doamne, omule! Dar tu nu ai sentimente deloc?

– Toate la timpul lor. Acum puţină gîndire la rece şi cîteva cunoştinţe în plus ajută mai mult.

– Probabil. Jablonsky vorbea cu efortul pe care îl face un om al cărui cap îşi convinge inima să vadă altfel. Plutoniu. Plutoniu 239, ca să fiu mai precis. Cu ăsta a fost distrus Nagasaki. El nu există în natură. E făcut de om şi noi, californienii, avem privilegiul de a-l fi creat. Incredibil de toxic – muşcătura unei cobre e nimic pe lîngă el. Dacă l-ai băga într-un aerosol lichid cu freon sub presiune, ai avea în mînă o indescriptibilă armă letală. Cîteva jeturi cu asta într-o sală aglomerată, să zicem de cîteva mii de oameni şi n-ai mai avea nevoie decît de cîteva mii de coşciuge.

Este un produs secundar de neevitat al fisiunii uraniului într-un reactor nuclear şi se află în tijele de uraniu combustibil. Tijele sînt scoase din reactor şi mărunţite.

– Şi cine le mărunţeşte? Eu nu cred că m-aş da în vînt după o treabă din asta.

– Nu ştiu dacă te-ai da sau nu. O lovitură şi ai fi mort. Treaba asta e făcută de nişte ghilotine comandate de la distanţă, într-un spaţiu pe care îl numim "canion". Un loc drăguţ cu pereţi de un metru şi jumătate grosime şi geamuri la fel. Bucăţile sînt dizolvate în acid nitric şi apoi spălate cu diverşi reactivi chimici pentru a separa plutoniu de uraniu şi alţi produşi radioactivi nedoriţi.

– Cum se păstrează plutoniu?

– Este de fapt, nitrat de plutoniu. Cam zece litri de nitrat intră într-un recipient de oţel inox de cincizeci de inci[1] înălţime şi cinci în diametru. Asta înseamnă cam două kilograme şi jumătate de plutoniu pur. Recipienţii ăştia sînt chiar mai uşor de manipulat decît tobele cu uraniu şi destul de neprimejdioase, dacă eşti atent.

– De cît e nevoie ca să faci o bombă?

– Exact n-aş putea să-ţi spun. Teoretic este posibil ca o bombă să poată fi făcută de mărimea unei ţigări. AEC estimează

1. un inci = 2,54 cm

cantitatea necesară detonării la două kilograme, dar, ca de obicei, supraestimează. Oricum, poți fi sigur că într-o poșetă de damă încape suficient plutoniu pentru a face o bombă.

– De-acum încolo o să mă uit altfel la poșetele de damă. Deci așa stă treaba. Și se găsește mult plutoniu pe-aici?

– Prea mult chiar. Companiile particulare au stocuri atît de mari că depășesc cu mult cantitatea băgată în toate bombele din lume.

Ryder tocmai își aprindea o Gauloise.

– E adevărat sau mi s-a părut ce-am auzit?

– Nu ți s-a părut.

– Și ce-au de gînd să facă cu el?

– Asta le-ar place și lor să știe. Perioada de înjumătățire a plutoniului este cam de douăzeci și șase de mii de ani. Radioactiv poate fi o sută de mii de ani și asta e moștenirea pentru generațiile viitoare. În caz că va mai exista omenire peste o sută de mii de ani, chestie pe care nici un om de știință, economist sau filozof serios n-o crede. Îți dai seama ce blesteme vor curge peste strămoșii lor morți de vreo trei mii de generații?

– Cred că își vor rezolva problema asta fără mine. Pe mine mă preocupă generația asta. E prima oară cînd se fură material nuclear de la o uzină nucleară?

– Nici pomeneală! E prima intrare forțată de care aud, dar mai mult ca sigur că altele au fost trecute sub tăcere. Noi sîntem foarte susceptibili în privința asta, nu ca europenii care recunosc vreo cîteva atacuri teroriste la uzinele lor atomice.

– Poți să-i spui, doctore. Vocea lui Ferguson suna obosită. Futuri de plutoniu se petrec tot timpul. Eu o știu, dr. Jablonsky o știe. Biroul pentru siguranță nucleară – ăsta-i cîinele de pază la AEC – o știe cel mai bine, dar toți devin foarte discreți cînd sînt întrebați, deși chiar directorul lor a admis la o ședință a subcomitetului pentru energie în Congres că aproximativ 0,5% din combustibil nu poate fi băgat în calcule. Și nu prea părea îngrijorat din cauza asta. Ce-i aia 0,5%, mai ales dacă vorbești repede? Exact atît cît să faci bombe să razi toate Statele Unite de pe fața pămîntului. Marele și credulul public american habar n-are de asta. Și dacă nu știe, înseamnă că nu are motive să îi fie frică. Sună cam amar pentru dumneata, sergent, nu-i așa?

– Cam. Dumneata ai motive?

– Da, eu am şi unul dintre ele este chiar raportul dumitale. Nu există responsabil al siguranţei unei uzine atomice în ţara asta căruia să nu îi fie frică. Cheltuim miliarde pe an pentru prevenirea războiului atomic, sute de milioane pentru prevenirea accidentelor din uzine şi doar 8 milioane pentru securitate.

AEC spune că sînt zece mii de oameni care se ocupă cu urmărirea materialului. Aş rîde dacă nu mi-ar veni să urlu. Adevărul e că vin aici o dată pe an, flutură cărţi, dosare, numără cutiile şi bagă toate astea în computer, pe care dacă îl întrebi ceva ulterior îţi dă un răspuns greşit. Dar nu e vina computerului şi nici a analistului. Sînt prea puţini, şi sistemul nu merge oricum.

AEC spune de exemplu, că furtul de către salariaţi, din cauza pazei şi a sistemelor de detecţie, este imposibil. Spune asta cu voce tare, pentru public. Rahat! Nimic mai simplu decît să ascunzi puţin plutoniu într-o cutiuţă, în timpul testelor care se fac în canion. Dacă nu eşti lacom şi iei puţin cîte puţin, şansele de a te prinde sînt infime. Sau dacă te asociezi cu doi tipi din serviciul de pază, cel care supraveghează monitoarele şi cel cu detectorul de metale, atunci chiar că nu mai ai nici o problemă.

– S-a mai făcut treaba asta?

– Guvernul nu plăteşte prea mulţi bani pentru o aşa-zisă muncă necalificată. De ce crezi că sînt atîţia poliţişti corupţi şi incorecţi, dacă nu te superi că zic asta?

– Nu-ţi fă probleme. Asta-i singura metodă? Furatul cu ţîrîita? Se face pe scară mare?

– Clar că se face, dar nimeni nu vorbeşte despre asta. În '64, cînd China a experimentat prima ei bombă atomică, la noi se ştia foarte clar că nu posedă tehnica de separare a uraniului U-235 de cel natural. Iar ei trebuie să-l fi luat de undeva. De la ruşi nu, pentru că nu-s bine văzuţi acolo. În schimb, aici sînt foarte bine primiţi, mai ales în California. În San Francisco există cea mai mare comunitate chineză din afara Chinei, iar studenţii lor sînt primiţi cu braţele deschise în universităţile californiene. Nu mai e nici un secret pentru nimeni că în felul ăsta au ajuns chinezii să ştie cum se fabrică o bombă atomică.

– Divaghezi.

– Iată ce face amărăciunea din om. Scurt timp după ce-au detonat bomba, s-a aflat, se pare accidental, că şaizeci de

kilograme de U-235 au dispărut de la o uzină care producea combustibil nuclear în Appolo, Pennsylvania. Coincidență? Nimeni nu acuză pe nimeni de nimic.

Dar dispariţiile sînt semnalate în stînga şi în dreapta. Un coleg din est mi-a povestit odată că i-au dispărut o sută zece kilograme de U-235. Oricum, treaba asta-i a dracului de stupidă.

– Ce-i stupid?

– Să te chinui să tot scoţi cîteva grame dintr-o uzină, sau să dai o spargere şi să iei angro. Asta-i stupid. E stupid pentru că nu e necesar. Ce-ai face dacă ai avea nevoie de U-235 sau de plutoniu?

– Ce să fac, aş lăsa transportul regulat să încarce şi l-aş prăda după ieşirea din uzină.

– Exact. Una sau două uzine expediază combustibilul nuclear îmbogăţit în tobe masive din oţel – cu camioane de douăzeci sau cincizeci de tone – şi necesitatea folosirii unei macarale elimină din start ideea jafului. Dar cele mai multe n-o fac. Noi, de exemplu. Un tip solid nu şi-ar face prea multe probleme dac-ar vrea să ne salte tobele. Nu o dată oamenii de ştiinţă din fizica atomică ne-au sfătuit în mod public să luăm legătura cu Kremlinul şi să angajăm Armata Roşie pentru pază. Rușii aşa fac: un camion blindat, cu escortă de blindate în faţă şi în spate.

– Şi noi de ce n-o facem?

– Ca să nu ştie lumea ce cărăm. Din nou, aceleaşi motive – nu trebuie să speriem oamenii. Plus că nu face bine aspectului atomului. Atomul e pentru pace, nu pentru război.

Din tot ciclul combustibilului nuclear, transportul este cea mai slabă verigă, atît de slabă că nici n-ar merita să îi zici aşa. Marile companii de transport auto, ca Pacific Intermountain Express, sau Tri-State, sau MacCormack, sînt înnebunite din cauza asta, dar şoferii lor nu au de ales. Businessul cu camioane – mulţi îl numesc "racket" înseamnă furt şi lipsă. E cea mai coruptă şi criminală afacere din State, dar nimeni, şi mai ales şoferii, nu o spune destul de tare s-o audă toată lumea. Şoferii de camioane au cel mai puternic şi de temut sindicat din State. În Anglia, Germania sau Franţa ar fi în afara legii, în Rusia – în

Siberia, dar nu aici.

Nu te poți pune cu ei, nu-i poți cumpăra chiar de ți-ai pune în joc casa, nevasta, copiii, sănătatea. În fiecare zi, doi la sută din mărfurile transportate pe șosele dispar pur și simplu și procentul real e probabil mult mai ridicat. Cei mai deștepți nici nu se plîng, iar în puținele cazuri cînd se plîng, asigurările plătesc în tăcere, atîta timp cît primele de asigurare fac parte din riscul meseriei. Meserie, ăsta-i cuvîntul cheie. Optzeci și cinci la sută din hoți lucrează în industria camioanelor și asta implică înțelegerea cu șoferii, toți fiind plătiți, bineînțeles, de camionagii.

— Au existat cazuri de jaf la drumul mare de uraniu sau plutoniu?

— Atacul nu se dă pe drum. Treburile astea se petrec în punctele de transfer sau la restaurantele de pe autostrăzi. Șoferul Jones face o vizită unui lăcătuș dintr-un orășel și ăsta-i face un rînd de chei nou-nouțe; Jones i le dă lui Smith. A doua zi se oprește la un local pe șosea, încuie ușile de la camion cu cea mai mare grijă și, împreună cu însoțitorul, intră să-și mănînce hamburgerul cu cartofi prăjiți. Cînd iese, vede că a fost jefuit și își joacă rolul ca un actor de mîna întîi; îi roagă pe toți zeii să îl răzbune și anunță telefonic cel mai apropiat post de poliție. Poliția știe care-i treaba, însă nu are nici o probă și nu are ce face. Furturile astea sînt foarte rar raportate și trec aproape neobservate, pentru că aproape întotdeauna se petrec fără violență.

Ryder aștepta răbdător să termine.

— Am fost polițist toată viața. Pe astea le cunosc. Te-am întrebat de combustibil nuclear.

— Nu știu.

— Nu știi sau nu vrei să spui?

— Ia-o cum vrei, sergent.

— Mda. Mulțumesc.

Ar fi fost imposibil pentru cineva să-și dea seama ce credea Ryder. Se întoarse spre Jablonsky.

— OK, doctore, ce-ar fi să aruncăm o privire în biroul Suzanei?

— Asta chiar că e o chestie neobișnuită la tine să-ți ceri permisiunea să faci ceva, îi zise Jablonsky cu o voce seacă.

– Eşti fără milă cu mine. Problema este că nu sîntem într-o misiune oficială.

– Ştiam. Se uită la Jeff. Nu e chiar locul de patrulare al unui ofiţer din Poliţia rutieră. Vi s-a interzis categoric să veniţi aici?

– Nu.

– De altfel nu contează. În locul vostru aş fi îngrijorat de moarte. Dar dacă vreţi, puteţi să scotociţi toată clădirea asta nenorocită. Se opri brusc. Cel mai bine ar fi să vin cu voi.

– Clădirea asta nenorocită, cum i-ai zis, putem să le-o lăsăm lui Parker şi Davison, şi celor care-or să mai vină. Dar de ce vrei să vii cu noi în biroul soţiei mele? Doar n-o să crezi că o să pun mîna pe ceva.

– A zis cineva aşa ceva? Se uită la Jeff. Ştiai că taică-tu ăsta are o reputaţie cel puţin ciudată despre felul în care înţelege el litera legii?

– Trebuie să recunosc că ceva-ceva am auzit eu, zîmbi Jeff, pentru prima oară de cînd auzise de dispariţia mamei sale. Deci dumneavoastră o să fiţi acela care o să infirme zvonurile şi o să garanteze pentru buna purtare a lui, avînd totodată grijă să îi asiguraţi protecţia necesară.

– Prima oară cînd aud pe cineva rostind grijă, protecţie şi bună purtare, vorbind despre sergentul Ryder fără să respire, zise Jablonsky.

– S-ar putea să aibă dreptate Jeff, spuse Ryder impasibil. Dar zîmbetul lui Jablonsky îi trăda totala neîncredere.

CAPITOLUL DOI

Uşa biroului, uşor crăpată acum, avea patru găuri zdrenţuite strîns grupate în jurul broaştei şi mînerului. Ryder le privi fără să reacţioneze, împinse uşa şi intră. Sergentul Parker, care tocmai se chinuia să potrivească nişte bucăţele de hîrtie rupte pe birou cu ajutorul gumei de la capătul unui creion, se opri din lucru şi se întoarse spre ei.

Era un tip voinic, plăcut la figură, în jur de patruzeci de ani şi care arăta a orice altceva numai a poliţist nu – de altfel acesta era şi unul dintre motivele pentru care recordul său de arestări era socotit al doilea după al lui Ryder.

– Te aşteptam, îi spuse. A dracului chestia asta, incredibil. Zîmbi, ca să mai înmoaie puţin din tensiunea care plutea în aer, dar pe care Ryder părea că nu o simte. Ai venit să le arăţi incompetenţilor ce poate un profesionist adevărat?

– Doar să arunc o privire. Nu sînt băgat oficial în afacerea asta şi pariez că una dintre plăcerile vieţii Grăsanului va fi să mă ţină cît mai departe.

Prin Grăsanul înţelegea pe, departe-de-a-fi, respectabilul şef al poliţiei.

– Grămada aia sadică de grăsime o să moară dacă nu-ţi face figura asta. Ignoră căutătura uşor mirată a lui Jablonsky, care nu avusese pînă atunci ocazia să îl cunoască pe şeful poliţiei. Ce-ar fi ca tu şi cu mine să-i frîngem gîtul într-o zi?

– Asta-n cazul că are aşa ceva în gulerul ăla de cincizeci de centimetri. Ryder arătă spre uşa ciuruită de gloanţe. McCafferty, paznicul de la poartă, mi-a spus că nu s-a lăsat cu împuşcături. Alea de la ce sînt, de la termite?

– Surdină.

– Cum aşa?

– Întreab-o pe Susan. Parker era un vechi prieten al Ryderilor. Bandiții au adunat oamenii și i-au pus să stea la perete în capul holului. Susan tocmai scosese capul pe ușă, i-a văzut, s-a retras rapid și s-a încuiat pe dinăuntru.

– Aha, și ei au spart-o. Credeau că o să se repeadă spre cel mai apropiat telefon.

– Parcă tu ai făcut un raport, odată.

– Da, da ai dreptate, mi-aduc aminte. Doar Dr. Jablonsky și Ferguson au linii directe cu exteriorul. Toate celelalte apeluri trebuie să treacă prin centrală. Deci s-au ocupat mai întîi de ea. Poate credeau că o să încerce să sară pe vreo fereastră.

– Aiurea. Din cîte-am auzit eu – n-am avut timp pînă acum să le iau declarații – tipii s-au purtat ca la ei acasă. Trebuie să fi știut că nu este ieșire de incendiu și că toate încăperile au aer condiționat, deci nu se pot deschide geamurile.

– Și atunci, de ce?

– Poate se grăbeau. Cel puțin au avertizat: "Stai frumos de-o parte, doamnă Ryder, pentru că o să trag prin ușa asta".

– Asta pare să dovedească două lucruri. Primul, că nu sînt niște asasini nebuni. Dar am spus că pare. Un prizonier mort nu e mai folositor decît un jeton de ruletă de ocazie, sau un levier cu care să faci să se apuce de treabă un fizician plictisit. Și al doilea, tipii știau destule ca să-i poată identifica personal pe cei de-aici.

– Au și făcut-o.

– S-ar părea că au fost foarte bine informați, spuse Jeff, încercînd să vorbească liniștit, ca tatăl său, dar fără să reușească din cauza nodului din gît.

Ryder arătă spre masa plină de bucățele de hîrtie.

– Credeam că la vîrsta ta ai trecut de faza cu puzzle.

– Mă știi cum sînt: harnic, sîrguincios, meticulos, detectivul conștiincios care nu lasă nici o piatră neîntoarsă în urma lui.

– Ei, acum le ai pe toate în față. Poți face ceva din ele?

– Nu. Tu poți?

– Nu. Astea-s din coșul de hîrtii al Susanei?

– Da. Parker le privea contrariat. Știam că secretarele rup automat hîrtiile pe care le aruncă la coș, dar chiar în halul

ăsta?

– O ştii doar pe Susan. Niciodată nu se-ncurcă cu jumătăţi de măsură. Sau sferturi. Sau optimi.

Ridică cîteva bucăţele: hîrtie albă, cu urme stenografiate de creion. Zise: şaisprezecimi, nu jumătăţi de măsură. Ai mai găsit ceva concludent?

– Nimic, nici pe birou, nici înăuntru. Şi-a luat şi geanta şi umbrela cu ea.

– De unde ştii că şi umbrela?

– Am întrebat. N-a mai rămas decît asta pe birou. Scoase o fotografie înrămată, de-a lui Ryder, şi adăugă: unii oameni pot acţiona eficient în orice împrejurare. Şi mă tem că asta-i tot.

Dr. Jablonsky îi conduse pînă la Peugeot.

– Dacă pot să te mai ajut cu ceva, sergent...

– Da, două lucruri, dar fără să afle Ferguson. Fă-mi rost de dosarul lui Carlton, ştii, detalii din carieră, referinţe, chestii din astea.

– Omule, eşti nebun, doar e numărul doi în pază!

– Ştiu.

– Îl bănuieşti?!

– Aş! Sînt doar curios de ce l-au luat ostatec. Unul de teapa lui trebuie să fie puternic şi descurcăreţ. Nu e de loc genul care mi-ar plăcea să-l am prin preajmă. Şi dosarul lui ne-ar putea arăta cîte ceva. Al doilea: sînt un profan în deşertul ăsta nuclear. Dacă o să am nevoie de vreo informaţie, pot să iau legătura cu dumneata?

– Ştii unde e biroul meu.

– Va trebui să te rog să vii la mine acasă. Şeful s-ar putea să-mi interzică să mai vin pe aici.

– Ca poliţist?!

– Ca poliţist, nu, ca ex-poliţist, da.

– Te aştepţi să fii dat afară? De fapt, dracu' ştie, doar s-au mai întîmplat chestii din astea.

– Trăim într-o lume nedreaptă! zîmbi Ryder.

În drum spre secţie, Jeff zise:

– Am trei întrebări. De ce Carlton?

– Am mai spus, e o alegere ciudată pentru a lua pe cineva ostatic. Dacă bandiţii au putut s-o identifice pe maică-ta,

înseamnă că îi ştiau şi pe ceilalţi. Nu cred că îi interesează familia noastră în mod special. Şi singurii care au acces la fişele personale ale angajaţilor sînt Ferguson, Carlton şi dr. Jablonsky.

– De ce să-l fi răpit, totuşi?

– Poate doar ca să-l aranjeze. Dracu ştie. Poate nu l-au răpit. Ai auzit ce-a zis Ferguson, că guvernul nu plăteşte prea bine slujbele astea considerate necalificate. I s-o fi promis ceva bun.

– Sergent Ryder, ai o imaginaţie de-a dreptul neplăcut de suspicioasă. Şi ce-i mai grav e că nu eşti mai breaz decît un hoţ de rînd.

Ryder îşi privea vîrful ţigării fără să spună nimic. Jeff reluă:

– I-ai spus lui Jablonsky că n-o să te atingi de nimic şi te-am văzut cînd ai palmat bucăţelele alea de hîrtie pe care încerca Parker să le aranjeze.

– S-ar părea că aveam o familie plină de suspicioşi. Le-am luat şi basta. Ai văzut ce-am luat?

– Nu prea bine. Nişte mîzgăliturі.

– Stenografie, măscăriciule. Ai observat linia hainei lui Jablonsky.

– E primul lucru pe care îl observă un copoi. Dar mi s-a părut cam largă doar pentru un pistol.

– Nu e pistol. E un casetofon. Jablonsky îşi dictează toate scrisorile cît timp e în uzină şi le înregistrează pe bandă.

– Bun, şi?

Jeff reflectă puţin, după care deveni brusc trist. Cred că mai bine m-aş întoarce la buna mea motocicletă să adun amenzi pentru depăşire de viteză. Măcar n-o să se mai vadă aşa clar cît de prost sînt. Vrei să spui că n-are nevoie să fie stenografiat?

– Cam aşa ceva.

– Dar de ce s-o rupă aşa mărunt?

– Clar că nu eşti de aceeaşi părere cu ăia care zic că inteligenţa este ereditară. Ryder lansă un fum leneş şi continuă: crezi că mă-nsuram cu o speriată sau cu vreo neajutorată?

– Adică genul care vede un păianjen şi fuge din cameră? Deci a lăsat un mesaj.

– Sper. Ştii pe cineva care cunoaşte steno?

– Sigur. Marge.

– Cine-i Marge?

– Dumnezeule, fină-ta! Nevasta lui Ted.

– Aa, camaradul tău *easy rider* pe cărările însingurate ale autostrăzilor? Marjory, vrei să spui? Cheamă-i la un pahar cînd ajungem acasă.

– La ce te-ai gîndit cînd i-ai spus lui Jablonsky că o să fii dat afară?

– El a zis-o, nu eu. Hai să zicem că am aşa, o senzaţie prematură de retragere. Presimt că Donahure şi cu mine n-o să ne vedem prea bine peste cîteva minute.

Şi ultimul om din poliţie ştia de ura pe care i-o purta şeful poliţiei lui Ryder, un sentiment depăşit doar de imensul dispreţ şi sfidarea cu care îşi trata Ryder superiorul.

– Nici pe mine nu mă prea înghite, spuse Jeff.

Cu puţin timp înainte de a divorţa de şeful poliţiei, doamna Donahure primise de la Jeff o amendă pentru depăşirea vitezei legale, deşi acesta ştia foarte bine cu cine are de-a face.

Donahure, turbat, s-a dus întins la Jeff şi i-a cerut să rupă chitanţa. Jeff a refuzat, chestie de care Donahure ar fi trebuit să îşi dea seama dinainte. *Californian Highway Patrol* avea reputaţia – şi era foarte mîndră de asta – de a fi probabil singura forţă poliţienească necoruptă din Uniune. Nu cu mult timp în urmă, un poliţist a înaintat guvernatorului statului o chitanţă de amendă pentru depăşire de viteză. Acesta a trimis o scrisoare de felicitare la Comandamentul poliţiei, dar amenda tot a trebuit să o plătească.

Sergentul Dickson părea bătut în cuie la birou.

– Pe unde aţi umblat?

– După criminali. De ce?

– Broscanu'-a-ncercat să vă prindă la San Ruffino. Ridică telefonul şi vorbi scurt: Sergentul Ryder şi patrolman Ryder, domnule locotenent. Tocmai au sosit. Ascultă puţin, apoi puse telefonul în furcă. Domnilor, am onoarea să vă conduc.

– Cu cine-i?

– Maiorul Dunne. Dunne era şeful FBI din California. Pe urmă, un doctor Durrer de la Erda sau aşa ceva.

– Cu litere mari, îl corectă Ryder. ERDA. Administraţia

pentru Dezvoltare şi Cercetare a Energiei. Îl cunosc.

– Şi, bine-nţeles, amicul tău.

În biroul lui Mahler erau patru bărbaţi. Mahler, în dosul biroului, arborase o figură oficială pentru a-şi masca nefericirea. Doi inşi stăteau pe scaune – dr. Durrer, mascat cu nişte ochelari imenşi făcuţi parcă din funduri de sifoane şi maiorul Dunne, un tip subţire cu nişte ochi zîmbitori, ochii unuia care nu prea găsise motive de rîs în viaţă. În faţa lor, în picioare, stătea Donahure, şeful poliţiei. Deşi nu era prea înalt, capul său, de forma unei pere uriaşe dădea senzaţia că ocupă prea mult spaţiu. Ochii îi erau înecaţi în pungi de grăsime care se încălecau.

Îi aruncă lui Ryder o privire ironică.

– Bănuiesc că ai rezolvat cazul, sergent?

Fără să se uite la el, Ryder îl întrebă pe Mahler:

– Ne-ai căutat?

Faţa lui Donahure se înroşi brusc.

– Vorbeam cu tine, Ryder! *Eu* v-am chemat. Unde dracu aţi fost?

– Aţi folosit cuvîntul "caz". Şi aţi telefonat şi la San Ruffino. Dacă tot aveţi întrebări, măcar folosiţi din alea deştepte.

– Pe toţi dracii, Ryder, nimeni nu vorb...

– Vă rog. Vocea lui Dunne era calmă dar incisivă. Domnilor, aş fi foarte bucuros dacă aţi lăsa ciorovăiala pe altă dată. Domnilor, se întoarse el spre cei doi, am auzit de doamna Ryder şi vă rog să mă credeţi că îmi pare foarte rău. Aţi găsit ceva interesant acolo?

– Nu, spuse Ryder. Şi nici nu cred că o să găsească cineva ceva. E o treabă prea curată, prea profesionistă. Nici o urmă de violenţă. Un singur lucru e cert: tipii au săltat suficient material ca să arunce în aer jumătate din Statele Unite.

– Cît?

– Douăzeci de tobe cu U-235 şi plutoniu, nu se ştie cît. O dubă plină, probabil. A doua a sosit după ce au pus mîna pe clădire.

– Aoleu, făcu Durrer necăjit. Să vezi acum ameninţările...

– Aţi primit ceva pînă acum?

– Eu nu m-aş obosi să-i răspund, i-o tăie Donahure. Ryder nu are nici o însărcinare oficială în cazul ăsta.

— Aoleu! făcu Durrer din nou. Îşi scoase ochelarii şi îl privi pe Donahure cu nişte ochi care nu mai păreau ca de bufniţă. Ce faci? Nu mai am voie să vorbesc?

Donahure, surprins, se uită la Dunne, fără să găsească vreun sprijin şi tăcu, foarte mirat că o face. Durrer se reîntoarse către Ryder.

— Ameninţări primim mereu. Politica statului California de a le ţine numărul în secret e o prostie, mai ales că sînt publice. Din 1969 am primit cam două sute douăzeci.

Se opri ca şi cum ar fi aşteptat ceva şi Ryder spuse:

— E ceva!

Îşi dădu seama că următoarea ameninţare va fi serioasă, după felul în care Donahure îşi încleşta şi îşi descleşta pumnii.

— Da, e ceva. Toate pînă acum s-au dovedit neîntemeiate. Dar într-o bună zi s-ar putea să fie una reală, şi atunci guvernul, sau industria particulară, o să plătească sau o să suporte consecinţele unei detonări atomice. Avem şase feluri de ameninţări — două foarte improbabile, patru credibile. Cele improbabile sînt detonarea unei bombe artizanale făcută din materiale furate, sau detonarea unei bombe gata făcută, furată dintr-un depozit militar. Cele credibile sînt dispersia unui material radioactiv, altul decît plutoniu, eliberarea unor materiale radioactive furate în timpul unui transport, detonarea unui exploziv convenţional foarte puternic, din stronţiu-90, kripton-85, cesiu-137 sau chiar plutoniu, sau pur şi simplu eliberarea plutoniului pentru contaminare.

— După maniera profesionistă în care s-au petrecut lucrurile la San Ruffino, s-ar părea că e o treabă serioasă.

— Odată şi odată tot trebuia să se întîmple. S-ar putea ca de data asta să primim o ameninţare serioasă. Ne-am pregătit pentru astfel de cazuri din 1975. Planul de acţiune în cazul unui şantaj nuclear în statul California, asta e denumirea. FBI-ul are controlul suprem al investigaţiilor, putînd convoca toate agenţiile federale, statale sau locale, inclusiv poliţia. Poate să convoace experţi în domeniul nuclear de oriunde. Echipe de depistare şi decontaminare şi echipe medicale, conduse de doctori specialişti în radiologie, sînt imediat disponibile, la fel ca şi Forţele aeriene, pentru a-i transporta oriunde este necesar. Noi, la ERDA avem

responsabilitatea stabilirii validității amenințărilor.

– Și cum se face asta?

– Întîi se face apel la sistemul computerizat al guvernului pentru a stabili dacă e semnalată vreo lipsă în materialul fisionabil.

– Ei bine, dr. Durrer, în cazul nostru știm cît lipsește, așa că de prima fază am scăpat. Oricum, nu trebuie să ne bazăm prea mult pe computerul ăla.

Pentru a doua oară dr. Durrer își scoase pince-nez-ul.

– Cine ți-a spus asta?

– N-aș putea să vă spun sigur, răspunse vag Ryder. O știu de mai mult timp.

Jeff își ascunse zîmbetul. Desigur, se întîmplase mai de mult, cam o oră și jumătate de cînd îi spusese Ferguson. Durrer îl privi gînditor și își dădu seama că nu merită să insiste. Ryder îi spuse lui Mahler.

– Aș vrea să îmi dați mie cazul ăsta. Și să lucrez cu maiorul Dunne.

Donahure zîmbea fericit, nu chiar drăcește, dar oricum ca unul care se bucură de clipa pe care o trăiește. Tenul îi revenise la nuanța obișnuită, de un roșu pestriț.

– Nici vorbă.

Ryder îl privi cu o expresie deloc blîndă.

– Bănuiesc că ați uitat că am un interes personal în afacerea asta.

– Fără discuții inutile, sergent. Ca polițist, primești ordine de la o singură persoană din țara asta. De la mine.

– Ca polițist.

Donahure se uită mirat la el, dintr-odată nesigur. Dunne spuse.

– Mi-ar place să lucrez cu sergentul Ryder. E cel mai experimentat om al vostru, și cel mai bun de la Informații, plus că deține recordul în materie de arestări. Gîndește-te doar la asta!

– Tocmai ăsta-i necazul cu el. Gata să aresteze, gata să tragă. De obicei violent și de data asta, fiind implicat emoțional, nehotărît. Donahure încercă, fără să reușească, să afișeze o respectabilitate pioasă, atunci cînd adăugă: nu mi-ar place să văd dezonorat bunul renume de care se bucură forțele mele.

– Isuse! fu singurul comentariu al lui Ryder.

– Şi totuşi, mai încercă Dunne, aş vrea să lucrez cu el.

– Nu! Cu tot respectul, n-aş vrea să-ţi reamintesc că autoritatea FBI-ului încetează dincoace de uşa asta. E pentru binele dumitale, maior Dunne. E un om prea periculos ca să-l ai pe-aproape într-o situaţie delicată cum e asta.

– Răpirea unor femei nevinovate ţi se pare o situaţie foarte delicată? Vocea uscată a lui Durrer suna ca adresîndu-se unei persoane lipsite de inteligenţă. Ne-ai putea explica cum de ai ajuns la concluzia asta?

– Chiar aşa, şefule, cum ai ajuns la concluzia asta?

Ryder îl privi puţin surprins pe Jeff, care tremura de nervi, dar nu spuse nimic.

– E vorba de mama mea, şefule. Şi tata? Primejdios şi gata oricînd să aresteze? O fi primejdios pentru dumneata. Greşala lui e că îi arestează numai pe cei pe care nu îi pot aresta alţii, codoşi, traficanţi de droguri, politicieni corupţi, membrii influenţi de-ai Mafiei, ba chiar şi – e destul de trist, nu? – poliţişti corupţi. Consultă-i palmaresul, şefule. Singura dată cînd a dat greş, a fost din cauza unui ordin bazat pe anumite convingeri, sau probe, n-am idee, şi asta s-a petrecut cînd era pe urmele judecătorului Kendrick. Îl mai ţii minte pe judecătorul Kendrick, nu, şefule? Tipul ăla care îţi frecventa casa, ăla care a băgat în buzunar douăşcinci de mii de dolari de la amicii tăi de la primărie şi a sfîrşit-o la puşcărie. Cinci ani. Şi mai sînt încă destui norocoşi pe-afară, nu-i aşa, şefule?

Donahure scoase un sunet ciudat, de parcă l-ar fi strîns cineva de corzile vocale. Pumnii i se încleştau violent şi faţa îşi schimba culoarea cu viteza cu care o face un cameleon cînd se tîrăşte pe tartan.

– Tu l-ai înfundat, sergent? întrebă Dunne.

– Cineva trebuia s-o facă, şi încă repede. Bătrînul Fatse, aici de faţă, a avut dosarul complet cu toate probele, dar nu le-a folosit. Dar nu poţi condamna pe cineva că nu vrea să-şi pună singur ştreangul de gît.

Donahure emise din nou sunetul de om strangulat. Ryder scoase ceva din buzunar şi îl ţinu palmat, făcîndu-i cu ochiul lui Jeff. Acesta se calmase şi i se adresă lui Donahure.

– Şi l-ai mai şi defăimat de faţă cu martori. Apoi se uită la Ryder: ce-ai de gînd, îi intentezi proces pentru calomnie sau îl laşi în pace cu conştiinţa lui?

– Cu *ce*?!

– Ah, n-o să fii niciodată un poliţist adevărat. Vocea lui Jeff suna aproape trist. Există nişte subtilităţi pe care nu le-ai prins şi n-o să le prinzi niciodată: mită, corupţie, lovituri date pe la spate, sau bani depuşi pe nume false. E adevărat ce se spune, şefule? Cică unii oameni au mai multe conturi depuse pe nume diferite.

– Cum îţi... Vocea lui Donahure începuse din nou să funcţioneze. Încercă chiar un zîmbet firav. S-ar părea că ai uitat cu cine vorbeşti.

– Îmi pare rău, dar o să te lipsesc de plăcerea asta, şefule.

Jeff depuse pistolul şi insigna pe biroul lui Donahure şi nu păru de loc surprins cînd îl văzu pe Ryder punîndu-şi şi el insigna.

Donahure spuse cu o voce răguşită:

– Arma ta.

– Asta-i a mea, nu-i a poliţiei. Şi oricum mai am destule acasă şi toate autorizaţiile din lume.

– Mîine nu vor mai fi valabile, poliţaiule. Răutatea tonului concorda cu culoarea feţei.

– Nu mai sînt poliţai. Ryder îşi aprinse o Gauloise şi suflă fumul cu o satisfacţie deosebită.

– Aruncă imediat porcăria aia de ţigară!

– Ai auzit. Nu mai sînt poliţist. Gata. Sînt doar un cetăţean particular şi poliţia e în slujba cetăţenilor, iar mie nu-mi place ca slujbaşii mei să îmi vorbească în felul ăsta. Să-mi anulezi autorizaţiile, zici? Încearcă numai şi o să te trezeşti cu un dosar plin cu fotocopiile unor declaraţii foarte interesante, date sub prestarea de jurămînt. Şi atunci o să ceri anularea anulării autorizaţiilor.

– Ce dracu vrei să spui cu asta?

– Vreau să-ţi spun că originalul dosarului va face senzaţie la curtea din Sacramento.

– Aiurea, te dai mare! Sfidarea din vocea lui Donahure ar fi fost ceva mai convingătoare dacă nu şi-ar fi lins buzele imediat.

– S-ar putea, spuse Ryder contemplînd cu o deosebită

satisfacție un rotocol de fum care îi ieșise perfect.

– Te avertizez, Ryder. Bagă-te tu pe fir și te arestez pentru obstrucționarea cursului justiției.

– Mă știi cum sînt, Donahure, n-am eu nevoie să te sperii. Plus că nu mi-ar place să-ți văd tremurînd hălcile de grăsime de frică.

Donahure își smuci mîna spre pistol, dar Ryder își descheiase haina și îl aștepta cu mîinile în șolduri, lăsînd să se vadă mînerul unui pistol de 38. Șeful poliției îi ordonă lui Mahler.

– Arestează-l pe omul ăsta.

– Donahure, îi spuse Dunne cu tot dispretul posibil, nu fii mai prost decît trebuie și nu-ți pune locotenentul într-o situație imposibilă. Ce motive ai să-l arestezi, pentru Dumnezeu?

Ryder își închéie haina și se întoarse să părăsească biroul, cu Jeff după el. Tocmai urcau în Peugeot cînd se auziră strigați de Dunne.

– Crezi că a fost înțelept?

– Oricum, inevitabil, ridică Ryder din umeri.

– E un om foarte periculos, Ryder și nu pe față. Are prieteni puternici.

– Îi cunosc eu prietenii: o bandă de tot rahatul, ca și el de altfel. Jumătate ar fi trebuit să fie după gratii.

– Și cu toate astea nu înseamnă că e mai puțin primejdios într-o noapte fără lună. Ai de gînd să continui, nu?

– Nevastă-mea, în caz că ai uitat. Doar n-ai crede că o s-o las în grija pachetului ăla de osînză!

– Și dacă pachetul de osînză se varsă peste tine?

– Oho, nu-l ispitiți pe tata cu asemenea gînduri plăcute, spuse Jeff.

– Bine, n-o fac. Ryder, ți-am spus că aș vrea să lucrezi cu mine. Și tu la fel, tinere, ofertele rămîn în picioare. Oricînd e loc pentru tineri întreprinzători și ambițioși în FBI.

– Mulțumim, o să ne mai gîndim la asta. Dacă vom avea nevoie de ajutor, putem apela?

– Desigur, spuse Dunne după ce se uită lung la el. Ai telefonul meu. Ei bine, alegerea a fost a voastră, eu nu pot să-mi permit. Așa că trebuie să lucrez cu pachetul ăla de grăsime, cum i-ai spus tu.

Îşi strînseră mîinile. Şi, aveţi grijă, feriţi-vă spatele.

În maşină, Jeff îl întrebă.

– Îi luăm oferta în consideraţie?

– Pe dracu, ar însemna să cădem din lac în puţ. Crezi că Sassoon, şeful FBI-ului, e mai cinstit ca al nostru? Dunne, în schimb, este, dar e prea strict, nu se abate o iotă de la regulament, deci n-am avea libertate de mişcare. Sper că îţi dai seama că nu ne-ar place aşa ceva.

Marjory Hohner, o şatenă drăgălaşă care arăta mult prea tînără pentru a fi măritată, stătea pe canapea lîngă soţul ei îmbrăcat în uniforma de C.H.P. şi studia bucăţelele de hîrtie, aranjate pe o măsuţă.

– Hai odată, fino! O fată atît de deşteaptă ca tine ar...

– Ia-o-ncet, naşule. Cred că e ceva pentru tine. Scrie: "Uită-te pe spatele fotografiei"

– Mulţumesc, Marjory.

Ryder ridică telefonul şi vorbi în două locuri.

Ryder şi Jeff tocmai terminaseră de mîncat conţinutul reîncălzit al cratiţei pe care le-o lăsase Susan în cuptor, cînd sosi doctorul Jablonsky, cam la o oră după plecarea Hohnerilor. Avea în mînă o valiză uşoară. Le spuse cu o voce seacă.

– Trebuie să fiţi nebuni. Umblă vorba că aţi fost daţi afară, amîndoi.

– Aiurea, spuse Ryder cu acelaşi ton. Noi ne-am retras. Voluntar şi temporar.

– Cum adică, temporar?

– Uite-aşa. Pentru moment nu e convenabil să fim poliţişti, pentru că asta ne-ar îngrădi sferele de activitate.

– Chiar ai zis temporar? făcu şi Jeff, mirat.

– Bineînţeles, după ce terminăm treaba, mă întorc la lucru, doar am o nevastă de întreţinut.

– Şi Donahure?

– Nu-ţi fă griji pentru Donahure. Lasă-l să şi le facă singur. Bei ceva, doctore?

– Scotch, dacă ai.

Ryder merse la un băruleţ şi îl deschise, lăsînd să se vadă

o cantitate impresionantă de sticle de toate felurile.

– Ai, spuse Jablonsky.

– Eu beau bere. Astea-s pentru prieteni doar, ca să țină mai mult.

Jablonsky scoase un dosar din servietă.

– Astea-s hîrtiile pe care le-ai cerut. N-a fost chiar ușor. Ferguson e ca un.motan pe un acoperiș de tablă fierbinte. E foarte agitat.

– Ferguson e un tip corect.

– Știu că este. Uite, o fotocopie, pentru că mi-am zis că n-are rost ca el sau FBI-ul să observe că lipsește dosarul original.

– De ce e așa de agitat Ferguson?

– Nu-i așa greu de spus. A devenit brusc foarte evaziv și necomunicativ. Poate că simte că-i e slujba în primejdie și asta îl face nervos. De altfel, de vreo cîteva ore, toată lumea e nervoasă, chiar și eu. M-am gîndit chiar că poate nu e așa de bine pentru mine să fiu la ora asta aici, stînd la taclale cu doi polițiști care tocmai s-au "retras".

– E cam tîrziu, doctore. Ai fost deja filat.

– Ce?? Lui Jablonsky îi pieri zîmbetul brusc.

– În josul străzii, la vreo treizeci de metri, e o dubiță închisă parcată lîngă trotuarul de peste drum. Șoferul e în spate și filează prin geam.

Jeff era deja la fereastră.

– De cînd e acolo?

– De cîteva minute. A sosit odată cu dr. Jablonsky și nu mai era nimic de făcut atunci. Dar nu cred că e chiar indicat să mișune băgătorii de seamă în jurul nostru. Jeff, du-te la dulapul în care îmi țin armele și ia ce vrei de-acolo. Vezi că sînt și niște insigne vechi.

– Dar s-ar putea să știe că m-am retras.

– Clar că știe, dar crezi că o să-l dea în gît pe Donahure?

– Bine, și ce vrei să fac, să-l împușc?

– E o idee tentantă, dar nu e nevoie. Sparge-i doar geamul cu pistolul și spune-i să iasă afară. Îl cheamă Raminoff și arată ca o nevăstuică. Chiar e o nevăstuică, o nevăstuică înarmată. Donahure are impresia despre el că e cel mai tare agent al lui de filaj. Îl țin sub observație de cîțiva ani buni. Nici măcar nu e

polițai, e un infractor cu mai multe condamnări la activ. O să găsești și un transmițător radio de poliție. Cere-i permisul și legitimația de polițist. N-o să ți le poată da, așa că îi faci scandalul de rigoare și îi spui să-și ia viteză.

– Micile avantaje ale retragerii, rînji Jeff ieșind.

Jablonsky se uită lung după el.

– Ai mare încredere în băiatul ăsta, sergent!

– Jeff știe să se descurce singur, spuse Ryder liniștit. Și acum, doctore, sper că nu vei fi evaziv dacă o să te rog să-mi spui de ce era Ferguson evaziv.

– Ce rost ar mai avea s-o fac, dacă tot am fost văzut intrînd aici? Ascultă-mă, îmi pare rău de soția dumitale mai mult decît crezi. Și cred că ai dreptul să știi orice lucru care te-ar putea eventual ajuta.

– Iar eu cred că asta mai merită un pahar. Jablonsky fusese atît de preocupat că își golise paharul aproape fără să își dea seama ce face. Ce mi-a ascuns?

– L-ai întrebat dacă a mai fost furat material nuclear și ți-a spus că nu știe. De fapt știe al dracului de multe. Hai să luăm, de exemplu, afacerea Hematite Hangorer, cum i s-a spus. Hematite e în Missouri și e patronată de Gulf United Nuclear. La orice oră are în sediu pînă la o mie de kilograme de U-235, care vine îmbuteliat sub formă de UF-6 din Portsmouth, Ohio și este convertit în U-235 oxid. Mare parte din marfa asta, îmbogățită, pleacă din Hematite la Kansas City cu camionul și de acolo mai departe cu avionul. Apoi din nou cu camionul, o sută douăzeci de mile pe autostradă pînă la General Atomic în San Diego. Deci, de trei ori tranzit în loc deschis. Chiar vrei toate detaliile astea oribile?

– Ei, pot să-mi imaginez restul. Dar de ce atîta discreție la Ferguson?

– Adevărul e că nu prea avea motive, dar îi știi pe tipii care lucrează în branșa asta, sînt închiși ca niște scoici. Adevărul e că lipsesc tone din materialul ăsta blestemat și nu e nici un secret.

– După părerea doctorului Durrer de la ERDA, cu care am vorbit în seara asta, sistemul de computere al guvernului te poate informa în orice moment de situația cu materialul care

lipseşte.

Jablonsky se posomorî şi mai luă o gură de scotch.

– M-aş mira s-o facă. Adică să recunoască că lipsesc vreo zece tone, din care s-ar putea face cîteva sute de bombe atomice. Dr. Durrer mai vorbeşte şi prostii cîteodată, din cîte îl ştiu eu, dar poate că l-a reţinut ceva mai grav. Aştia de la ERDA au devenit foarte susceptibili de la o vreme, cam de cînd au fost luaţi la ochi de BCG.

– BCG?

– Biroul de Control General.

Jablonsky se întrerupse la intrarea lui Jeff, care puse nişte obiecte pe masă. Părea foarte mulţumit de sine.

– A plecat. Să se arunce în prima mlaştină care i-o ieşi în cale, cred eu. Un radio de poliţie pentru care nu avea autorizaţie, aşa că n-am putut să i-l las. Un pistol; cu mutra lui de criminal, a trebuit să i-l confisc şi pe ăsta. În loc de o autorizaţie de la poliţie, n-avea decît un permis de conducere. Şi un binoclu Zeiss, cu iniţialele LAPD ştanţate pe el, pe care nu îşi mai aducea aminte de unde îl are, plus că s-a jurat că habar nu are că astea sînt iniţialele de la Los Angeles Police Departament.

– Întotdeauna mi-am dorit un binoclu din ăsta, spuse Ryder.

Jablonsky îl privi cu un soi de dezaprobare gravă, dar îşi reveni la fel ca atunci cînd îşi alungase posomorala.

– Mi-am notat şi numerele de la maşină şi cele de pe motor şi şasiu şi i-am spus că toate obiectele confiscate vor fi predate la secţie în seara asta.

– Îţi dai seama ce-ai reuşit să faci, nu? L-ai supărat pe marele şef Donahure. Arăta visător. Mi-ar place să îi ascult convorbirile pe linia lui privată. Va trebui să înlocuiască echipamentul, chestie care o să-l deranjeze ceva, dar nici pe departe cît o să-l doară înlocuirea dubei.

– De ce să o înlocuiască? întrebă Jablonsky.

– Pentru că îl arde acum. Dacă Raminoff ar fi prins cu duba aia, ar face laringită cîntîndu-l pe Donahute. Ăsta-i genul de om de încredere cu care se înconjoară Donahure.

– Dar ce, n-ar putea bloca ancheta?

– Nici o şansă. John Aaron, redactorul şef de la *Examiner* duce o campanie de presă îndîrjită de ani de zile împotriva

corupției poliției în general și a șefului ei în special. O scrisoare trimisă redactorului cu cîteva povești din astea ar trece urgent de pe pagina cititorului pe prima pagină.

Mlaștină, zici, Jeff? Eu m-aș duce la Cypress Bluff: șaptezeci de metri în larg și douăzeci adîncime. Oceanul e efectiv pavat cu mașini abandonate. Oricum, e timpul să îți iei mașina și să mergi tu acolo, să scapi de toate lucrurile confiscate, plus insignele mele vechi.

Jeff își țuguie buzele.

— Doar nu crezi că țapul ăla bătrîn o să aibă curajul să vină aici cu mandat de percheziție?

— Sigur o să vină; născocește el vreun motiv, că doar a mai făcut-o de atîtea ori.

Jeff zise cu o figură de statuetă din lemn.

— S-ar putea gîndi și că ne-am însușit anumite probe de la reactor?

— Omul e capabil de orice.

— Există anumiți oameni pe care pur și simplu nu ai cum să îi oprești. Jeff adună lucrurile și plecă să își ia mașina.

— Ce-a vrut să spună la sfîrșit, întrebă Jablonsky.

— Ei, generația din ziua de azi. De unde să știu eu? Mai bine continuă cu Comisia aia de control contabil.

— A, da. S-a făcut un raport despre pierderile de material nuclear pentru un departament guvernamental cu remarcabilul nume de Subcomitetul Micilor Afaceri Interne pentru Energie și Mediul Înconjurător. Raportul a fost și este în continuare clasat. Subcomitetul a făcut un rezumat după raport și l-a activat, părîndu-se că are o părere foarte proastă despre felul în care își fac treaba cei de la ERDA, și că există tone de material dispărute. ERDA de fapt nu ar ști dacă într-adevăr lipsește.

— Doctorului Durrer nu cred că i-ar conveni asta.

— Au spus că există — și este adevărat din cîte știu eu — pînă la șaizeci de mile de țevăraie în sistemul oricărei uzine și dacă înmulțești asta cu treizeci și patru ajungi la cîteva mii de mile de țevi, și că s-ar putea ca o mare parte de material nuclear să fie în țevile astea. Tipii de la control nu i-au contrazis, dar au stricat totul spunîndu-le că n-au nici o metodă de a controla lucrul ăsta.

Jablonsky se uita melancolic în fundul paharului golit şi Ryder se ridică amabil să i-l umple.

– Încerci să mă tragi de limbă, nu-i aşa?

– Lasă asta. Zi-mi ce-a răspuns ERDA?

– La asta n-au mai zis nimic. Dar au replicat că practic, orice uzină din ţară poate fi golită de o mînă de oameni înarmaţi şi hotărîţi şi că sistemul de securitate este defectuos.

– Dumneata nu crezi asta?

– Fără întrebări stupide, mai ales după ce s-a întîmplat astăzi.

– Deci, tone de material nuclear ar putea fi ascunse oriunde în ţară.

– Vrei s-o faci publică?

– Acum e rîndul dumitale la întrebări stupide.

Jablonsky suspină.

– Ce dracu, e foarte posibil şi mai mult decît probabil. De ce întrebi?

– Încă una şi-ţi spun. Dumneata, ai putea face o bombă atomică?

– Sigur că da. Orice om de ştiinţă competent – nu trebuie să fii fizician atomist – ar putea. La şcoală te învaţă că nimeni nu poate face o bombă atomică fără să parcurgă etapele prin care a trecut Proiectul Manhattan – acel program foarte lung, fantastic de complicat, care a costat un miliard de dolari şi care a avut ca rezultat prima bombă atomică la sfîrşitul războiului al doilea. Prostii. Faci o scrisoare la Comisia pentru Energie Atomică, bagi trei dolari în plic şi ei vor fi încîntaţi să-ţi trimită o copie după *Manualul Los Alamos* care dă în detaliu fundamentele matematice ale bombei de fisiune. Ceva mai scumpă e *Manhattan District History, Proiectul Y*, dar pentru asta trebuie să abordezi Biroul de Servicii Tehnice al Departamentului Statelor Unite, care va fi de asemenea încîntat să-ţi trimită un exemplar prin poştă. Îţi spune absolut totul acolo, chiar şi despre dificultăţile care au apărut la construirea primei bombe şi cum să le depăşeşti. Sau consultă biblioteca locală: oricîte informaţii doreşti, din cele considerate de obicei ultrasecrete.

– Avem un guvern foarte amabil.

— Foarte. După ce au început şi ruşii să îşi explodeze bombele, americanii au considerat că nu mai e necesar să ţină secret.

— Bomba cu hidrogen.

— Pentru asta îţi trebuie un fizician atomist. Se opri, apoi continuă cu amărăciune. Cu toate astea, avea paisprezece ani sau cam aşa ceva.

— Nu înţeleg.

— În 1970 a fost o încercare de şantaj nuclear într-un oraş din Florida. Poliţia a încercat să îl treacă sub tăcere o perioadă, dar brusc, a fost dezvăluit. Daţi-mi un milion de dolari şi o cale sigură de ieşire din America sau fac să dispară oraşul de pe faţa pământului. A doua zi, aceeaşi ameninţare, dar de data asta însoţită de o diagramă a bombei cu hidrogen — un cilindru umplut cu litiu hidrid, învelit în cobalt şi cu un sistem de detonare la un capăt.

— Aşa e făcută bomba cu hidrogen?

— Nici n-aş vrea să ştiu.

— Nu e absurd? Tu, un fizician atomist spui asta. L-au prins pe şantajist?

— Da. Era un băiat de paisprezece ani.

— Cam precoce pentru focuri de artificii.

Aproape un minut Ryder studie ceva, prin norul de fum albăstrui, ceva ce părea că se află pe bombeul pantofului său, după care spuse:

— Pare să fie o ademenire, un sacrificiu, un fals. Nu sînteţi de aceeaşi părere?

— Aş putea fi, răspunse prudent Jablonsky, dacă aş avea cea mai mică idee la ce te referi.

— Furtul acesta de uraniu şi plutoniu, va fi făcut public?

Jablonsky ridică din umeri.

— Nu, domnule. Nu, dacă putem să facem ceva. Nu trebuie să-i dăm fiori marelui public american.

— Nu, dacă tu poţi să faci ceva. Mi s-ar părea foarte curios ca bandiţii să fie aşa de ruşinoşi încît povestea să nu apară cu titluri uriaşe în toate ziarele de mîine din statul ăsta. Asta, ca să nu mai pomenesc pe cele din toată ţara. Pute, Doc. Cei care poartă răspunderea sînt în mod evident nişte experţi, care ştiau

cu siguranță că cea mai simplă metodă de a obține material îmbogățit pentru arme nucleare era aceea de a jefui un transport. Dacă luăm în calcul și specialiștii care au dispărut, este limpede că au tot ce le trebuie pentru a face armele nucleare. Știți la fel de bine ca mine că în ultimele două luni au dispărut trei specialiști în fizică atomică din statul ăsta. Nu încercați să ghiciți cine îi ține în captivitate?

– Nu m-am gîndit la asta.

– Nici eu nu mă gîndisem. Puteați să mă scutiți să fac acest raționament, aș fi preferat să nu fie cazul. Hai să presupunem că au tot materialul de care au nevoie. Să presupunem că au și specialiștii care să facă arme nucleare, poate chiar bombe cu hidrogen. Ba chiar să presupunem că au și realizat o bombă atomică – dar de ce să se oprească la una? – și că au depozitat-o undeva, într-un loc sigur. Și nu-mi place deloc să mă gîndesc la această alternativă.

Jablonsky părea foarte nefericit.

– Nu mi-ar place nici mie să presupun atîtea.

– Te cred. Dar dacă cineva nu dorea să se întîmple așa nu s-ar fi întîmplat. Mai devreme spuneai despre ceva că e foarte posibil și mai mult decît probabil. Ai putea spune și despre presupunerea asta la fel?

– Da, șopti Jablonsky după cîteva clipe de gîndire.

– Deci, un ecran de ceață, fum în ochi. De fapt nici nu aveau nevoie de fizicieni sau de ostateci. De ce să ia niște lucruri care nu le trebuiau?

– Asta spune multe.

Ryder era răbdător.

– Nu aveau nevoie de ei ca să facă bombe. Eu aș zice că le-au trebuit din trei motive. Primul ar fi pentru a obține publicitate maximă, să convingă publicul că au mijloace să fabrice bombe și că nu glumesc. Al doilea, să ne convingă pe noi că avem timp pentru tratative. Vreau să zic că nu poți face o bombă într-o zi sau două, nu?

– Sigur, nu!

– Deci că avem timp să respirăm. Numai că nu avem. Și al treilea ar fi crearea unui climat propice pentru obținerea terorii. Oamenii nu mai reacționează normal cînd își pierd mințile de groază. Nu mai judeci ce faci.

— Şi unde or să ne ducă toate astea?

— Asta depinde de cît o să mă ducă pe mine mintea. De unde dracu ai vrea să ştiu?

Jablonsky se uită fix în pahar, dar fără să găsească inspiraţia pe care o căutase. Oftă din nou şi zise:

— Şi singurul lucru care are un sens în toată afacerea asta te face să te porţi aşa?

— E ceva în neregulă cu comportamentul meu?

— Asta-i poanta, că ar trebui să fie. Sau să fi fost. Exagerat de îngrijorat în legătură cu Susan. Dar dacă e corect cum gîndeşti, ei bine, înţeleg.

— Mă tem că nu mă înţelegi. Dacă sînt corect în ceea ce numeşti "gîndirea mea", Susan e într-un pericol mai mare decît ar fi fost dacă acceptam lucrurile cum par a fi. Dacă bandiţii sînt genul de oameni care cred eu că sînt, atunci ei nu trebuiesc judecaţi după normele obişnuite. Sînt machiavelici, sînt nebuni după putere, megalomaniaci dacă vrei, oameni pe care nu-i poate opri nimeni şi nimic, care merg pînă la capăt fără milă, mai ales dacă sînt încolţiţi şi înghesuiţi.

— În cazul ăsta ar trebui să fii îngrijorat, spuse Jablonsky.

— Da, asta ar ajuta foarte mult.

Se auzi soneria de la intrare şi Ryder se ridică şi merse să deschidă, dar sergentul Parker, care la Ryder era ca la el acasă, intrase deja. Ca şi Jablonsky, avea o servietă, dar spre deosebire de acesta, arăta bine dispus.

— 'Nă seara. Ştiu că n-ar trebui să mă asociez cu un ex-copoi, dar în numele sacru al prieteniei...

— Am demisionat.

— Totuna e. Mi-ai lăsat cale liberă pentru a lua locul celui mai temut şi detestat poliţai din oraş. Asta gest frumos. După ce ai terorizat atîta timp populaţia, meriţi şi tu o pauză.

Îl urmă pe Ryder în living. Aa, doctor Jablonsky! Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

— Nici eu să apari.

— De ce? Asocierea cu un fost poliţist căzut în dizgraţie nu e statutar considerată o infracţiune. De ce să nu privim partea frumoasă a lucrurilor. Chiar aşa, Ryder, omul are paharul gol şi mie poţi să-mi pui un London Gin.

Un an petrecut într-un schimb de experiență cu Scotland Yardul îi întărise lui Parker convingerea că ginul american rămăsese ca pe vremea prohibiției și încă se mai fabrică în grupuri sanitare. Parker scoase din servietă fotografia lui Ryder de la San Ruffino.

– Nu te supăra că am venit așa tîrziu cu asta, dar a trebuit să mă întorc la sediu să-i dau raportul amicului tău cel mai gras. Părea că tocmai își revenise după un atac de cord. Raportul meu i-a interesat mult mai puțin decît modurile în care să te facă pe tine bucățele. Fotografia asta prezintă vreo importanță pentru tine?

– Sper că da. De ce?

– Mi-ai cerut-o. Și se pare că Susan voia s-o ia cu ea și apoi s-a răzgîndit. A cerut voie să meargă la toaletă. Tipul care îi păzea a cercetat sala, apoi a lăsat-o să meargă. Cînd a ieșit, arăta îngrozitor de palidă.

– Morning Dawn, spuse Ryder.

– Pardon?

– Pudra pe care o folosește de obicei.

– Aha! Înseamnă că... măi, ce-i și cu privilegiile femeilor de a vrea mai întîi o chestie, ca să renunțe după trei minute la ea.

– Ai deschis-o?

– Ascultă, sînt un polițist cinstit, onest și nici în vise...

– Lasă visele.

Parker slăbi cele șase clipsuri care țineau fotografia de ramă și desprinse dreptunghiul alb. Privi foarte interesat spatele fotografiei.

– S-ar părea că e o cheie aici! Văd cuvîntul Morro. Restul cred că e steno.

– Se potrivește, doar se grăbea.

Ryder apucă telefonul, formă un număr și după treizeci de secunde îl puse la loc.

– La dracu! Nu-i acasă.

– Cine?

– Translatoarea mea de steno, Marjory. S-or fi cărat pe undeva la vreun bar, sau să mănînce. N-am idee cum își petrec tinerii din ziua de azi serile. Poate știe Jeff.

– Dar unde e camaradul tău ex-polițai?

– Undeva pe Cypress Bluff, aruncă una din cele mai prețioase posesiuni ale șefului Donahure în Pacific.

– Deci nu chiar pe Donahure? Păcat! Și acum, povestește-mi.

CAPITOLUL TREI

America, la fel ca Anglia, are mai mult decît partea ei de oameni care şi-au ales ca mod de viaţă nonconformismul. Aceştia sînt individualiştii care îşi urmează propria cale, slăbiciunile, sau ceea ce de obicei sînt privite drept ciudăţenii, cu o splendidă nepăsare, toate astea muiate doar de o cantitate infimă de milă, mîhnire şi blîndă resemnare pentru aceia care nu sînt ca ei, hoardele de conformişti fără chip, printre care sînt ei obligaţi să se mişte şi să îşi ducă traiul.

O mică parte dintre aceşti individualişti, conducătorii celor mai ezoterice forme de religii, invenţiile lor, încearcă sporadic să îi mîne pe cei mai naivi dintre cei muşcaţi de prejudecăţi pe drumul care îi duce către revelaţia finală. Pe aceştia îi consideră ca fiind deja pierduţi, în afara oricărei compensări, resemnaţi să se bălăcească în troaca propriei lor ignoranţe, în timp ce ei îşi urmează subautostrăzile sinuoase ale modului de trai ales, ignorînd benzile pentru motociclete pe care le foloseşte marea majoritate a omenirii purtătoare de ochelari de cal.

De obicei sînt cunoscuţi sub denumirea de excentrici. Deci, America are partea ei de excentrici, şi chiar mai mult. Dar California, după cum recunosc cei mai mulţi dintre locuitorii statului şi restului Uniunii, posedă cea mai mare parte dintre excentricii Americii; se spune că aici sînt pur şi simplu înghesuiţi.

Excentricul american e altfel decît adevăratul excentric englez, care e un singuratic. Excentricii californieni tind permanent să polarizeze şi ar putea fi foarte bine categorisiţi drept cultişti, cu credinţe care se întind de la fericiţi la cataclismici, de la neclintiţi – incapabili să combată – pontificări de guru locali, la curajoasele resemnări ale acelora care cunosc data şi ora sfîrşitului lumii, sau a celor care stau ghemuiţi pe vîrful

vreunui pisc din Sierra aşteptînd următorul potop, ale cărui ape le va ajunge doar pînă la glezne, nici măcar un centimetru mai sus, înainte de apusul soarelui.

Într-o societate mai puţin liberă, deschisă, tolerantă sau inhibată decît cea a Californiei, ar fi legaţi împreună în acele instituţii rezervate pentru dezechilibraţii rasei umane. Statul de aur nu nutreşte faţă de ei chiar un sentiment de dragoste, dar îi priveşte cu un fel de afecţiune amuzantă şi uneori exasperată.

Nu pot totuşi fi priviţi ca nişte adevăraţi excentrici; în Anglia sau pe coasta de est a Statelor, cineva poate fi sărac, dar cu toate astea recunoscut ca un exemplar remarcabil din ceea ce restul oamenilor sînt bucuroşi să nu fie.

Între atîtea secte existente în California, e aproape imposibil să devii un excentric de frunte, solitar, cu toate că au fost cîteva exemple notabile, cum au fost cele ale Împăratului de San Francisco sau Apărătorul de Mexico. Împăratul Norton I devenise atît de cunoscut, de faimos, că pînă şi ceremonia înmormîntării cîinelui său a atras concursul respectabililor şi practicilor franciscani ai secolului 19, pînă acolo că întreaga lume de afaceri a oraşului, baruri şi bordeluri fără excepţie s-a oprit complet.

Dar acesta a constituit o excepţie şi altfel a fost aproape imposibil ca un excentric fără bani să atingă culmile. Ca să speri să devii un excentric reuşit în California, trebuie neapărat să fii milionar; ca să fii milionar, eşti obligat să posezi şi o voinţă de fier. Von Streicher a fost printre ultimii aleşi. Spre deosebire de maşinile de calculat uscate şi prăfuite ale petrolului, miliardarii manufacturilor şi ai marketingului de astăzi, Von Streicher a fost unul dintre giganţii erei vapoarelor cu aburi, căilor ferate şi oţelului. Atît averea cît şi reputaţia sa de excentric şi le formase şi consolidase prin anii 20, şi statutul său în ambele domenii era inatacabil.

Dar orice statut reclamă un simbol; un simbol pentru un miliardar nu trebuie să fie ascuns, ci trebuie văzut şi cu cît e mai impunător cu atît e mai bine. Toţi excentricii care se respectă, şi au o calificare monetară decentă, se axează aproape invariabil pe acelaşi simbol: un cămin care să reflecte adevărata dimensiune a proprietarului. Kubla Khan şi-a clădit Xanadu-ul

său şi cum era mai bogat decît oricare alt miliardar, ce a fost bun pentru el a fost bun şi pentru ei.

Alegerea poziţiei i-a fost dictată lui Von Streicher de două fobii puternice: cea a valurilor mareice şi cea de înălţime. Prima îi apăruse în tinereţe, după ce a citit despre erupţia vulcanică şi distrugerea insulei Thera, la nord de Creta. Ca urmare a erupţiei, s-a format un val de cincizeci de metri înălţime care a distrus o mare parte a vestigiilor civilizaţiilor Minos, greacă şi turcească. De atunci spaima că şi el va sfîrşi înghiţit de valurile unei maree uriaşe nu l-a mai părăsit. În ceea ce priveşte înălţimile nu avea o bază la fel de solidă, dar un excentric care se respectă nu îşi caută prea multe motive pentru capriciile pe care le are. A păstrat această dilemă îngrozitoare pînă cînd a făcut o vizită pe meleagurile natale, în Germania. A petrecut două luni vizitînd aproape în exclusivitate monumente arhitecturale, castele, multe din ele construite de nebunul de Ludwig de Bavaria şi la întoarcere s-a oprit asupra celui pe care îl considera totuşi cel mai mic dintre rele: înălţimile.

Oricum, nu a urcat prea mult. S-a fixat asupra unui platou stîncos cam la cincizeci de metri înălţime dintr-un lanţ de munţi la douăzeci de kilometri de ocean şi acolo a început să îşi construiască propriul Xanadu pe care mai tîrziu l-a botezat Adlerheim – Castelul Vulturilor. Despre mica locuinţă provizorie a lui Kubla Khan se spunea că arată ca o boltă înstelată; cea a lui Von Streicher era cu totul altceva.

Aici era vorba despre o oroare de castel în stilul neogotic, o monstruozitate barocă, înspăimîntătoare prin totala sa vulgaritate. Masivă, clădită din marmură adusă din Italia de nord, era o îngrămădire de turele, turnuri şi creneluri, avînd chiar şi crestături prin care se putea trage cu arcul. Totul era păzit de un pod basculant şi un şanţ pentru apă – Von Streicher era în siguranţă. Vederea asupra unei largi văi spre lanţul de munţi aflat între el şi ocean, reprezentînd o piedică de netrecut pentru inevitabila maree uriaşă, era o splendoare pentru el.

Din fericire pentru cei şapte captivi aflaţi în duba care urca din greu printre pini spre castel, splendida panoramă le era inaccesibilă din cauza geamurilor mate şi a faptului că erau aproape lipiţi de pereţii dubei şi legaţi ca nişte pachete. Dar în

curînd aveau să cunoască interiorul Alderheimului mai bine decît cel mai abrutizant admirator întîrziat a ceea ce putea fi mai urît în designul secolului al nouăsprezecelea.

Oprirea dubei îi făcu pe pasageri să vină unii peste alții. Ușile din spatele mașinii se deschiseră și, după desfacerea legăturilor care îi țineau lipiți de banchete, cei șapte fură ajutați să coboare într-o curte pătrată, complet împrejmuită. Doi paznici tocmai închideau cele două porți masive din stejar gros, armate cu drugi metalici, prin care intraseră.

Cei doi paznici erau înarmați cu puști semiautomate Ingram, prevăzute cu surdină, armele preferate de unitatea de elită britanică, Special Air Service — o unitate a armatei de fapt — arme considerate ca fiind printre, dacă nu cele mai bune din lume. O altă ciudățenie în legătură cu cei doi era că din vîrful burnusurilor și pînă la marginea de jos a robelor care le atingeau sandalele erau îmbrăcați ca niște arabi — nu chiar veșmintele strălucitor de albe care deveniseră obișnuite în California — dar fără nici o îndoială foarte practice atît pentru clima fierbinte cît și pentru mascarea perfectă a Ingramurilor sub faldurile lor ample.

Alți patru oameni, doi dintre ei aplecați asupra straturilor de flori de-a lungul celor patru ziduri, iar ceilalți doi cu armele în bandulieră, erau îmbrăcați la fel. Toți șase aveau fețele arse de soare, de locuitori ai deșertului, deși ceva în legătură cu oasele fețelor părea în neregulă.

Bărbatul care părea șeful bandiților fusese singurul care își scosese masca încă de la plecarea din San Ruffino. Era înalt și lat în umeri și, spre deosebire de Von Streicher, care în mod obișnuit cînd era la el acasă purta pantaloni scurți de piele și pălărioară tiroleză cu o pană de făzăniță, el arăta ca și cum ar fi aparținut într-adevăr Castelului Vulturilor — avea un singur ochi, celălalt fiind acoperit cu un petic negru. Le vorbi:

— Numele meu este Morro și sînt șeful acestei comunități. Aceștia, și arătă spre bărbații înarmați, sînt acoliții, sau discipolii mei, cum vreți să le spuneți, toți slujitori credincioși ai lui Alah.

— Așa să le spui tu! Eu aș spune mai degrabă că sînt scăpați din lanțuri, de la ocnă.

Mărunțelul care vorbise era îmbrăcat într-un costum negru

de alpaca, avea o cocoaşă pronunţată, ochelari bifocali şi în general înfăţişarea unui om distrat, cu gîndurile aiurea, lucru de fapt total greşit. Profesorul Burnett de la Universitatea din San Diego era orice altceva dar nu cu gîndurile aiurea – în cercurile sale universitare era celebru pentru inteligenţa sa ascuţită şi notoriu pentru prezenţa sa de spirit.

– Lanţurile se pot pune atît la propriu cît şi la figurat, profesore, spuse Morro zîmbind. Într-un fel sau altul, cu toţii sîntem sclavii cuiva.

Le făcu un semn celor doi gardieni. Dezlegaţi-i. Doamnelor şi domnilor, trebuie să vă cer scuze dacă v-am deviat puţin de la treburile dumneavoastră obişnuite. Mi-ar place să cred că nici unul dintre dumneavoastră nu a suferit prea tare din cauza lipsei de confort pe drum încoace.

Micul discurs avea fluenţa şi precizia unui om educat, pentru care engleza nu e limba natală.

– Nu aş vrea să par prea alarmant sau ameninţător – nu poate fi nici o metodă mai sigură de a suna alarmant şi ameninţător decît cînd spui că nu intenţionezi să fii astfel – dar, înainte de a vă conduce înăuntru aş dori să vă arăt zidurile acestei curţi.

Zidurile aveau şase metri înălţime şi deasupra trei rînduri de sîrmă, pe nişte suporţi în formă de L. Morro continuă.

– Zidurile şi porţile astea sînt singurele locuri pe unde se poate pleca de aici. Nu vă sfătuiesc să le încercaţi, în special zidurile. Îngrăditura este sub tensiune.

– Şi încă de şaizeci de ani, spuse Burnett.

– Deci cunoşti locul. Morro nu părea surprins. Ai fost aici?

– Au fost cu miile. Nebunia lui Von Streicher. S-a deschis pentru public acum vreo douăzeci de ani de cînd e patronată de stat.

– Încă se mai vizitează, crede-mă. Cine sînt eu să lipsesc statul California de moştenirea ei culturală? Von Streicher a băgat prin sîrme un curent de cincizeci de volţi doar pentru a împiedica băgăreţii să umble pe acolo. Nu ar ucide decît pe cineva cu inima slabă, dar cineva cu inima slabă nu s-ar urca acolo. Eu am ridicat curentul la două mii de volţi. Urmaţi-mă, vă rog.

Îi conduse printr-o boltă în direcția opusă intrării într-un hol imens, de douăzeci de metri pe douăzeci. Pe fiecare zid, mai puțin cel cu ușa prin care intraseră, era cîte un cămin uriaș, înăuntru putînd să stea un om în picioare. Buturugile care pîrîiau în foc nu reprezentau doar motive decorative, pentru că, deși în iunie, pereții groși din granit efectiv izolau interiorul de căldura de afară. Pereții nu aveau ferestre, lumina provenind de la trei candelabre masive de Praga. Podeaua lustruită ca oglinda era din lemn roșu și era pe jumătate ocupată de un șir de mese și bănci, în rest nefiind decît un rostrum din stejar sculptat și un maldăr de rogojini.

– Salonul de banchete al lui Von Streicher, le explică Morro. Sînt curios dacă ar fi fost de acord cu schimbarea asta.

Burnett îl atacă din nou.

– Scaunele Ludovic XIV, mesele Empire... s-au dus, nu? Cred că au fost niște lemne de foc de calitatea întîia.

– Nu trebuie să îi consideri barbari pe păgîni, profesore. Mobila originală este intactă. Castelul are niște pivnițe imense. Adlerheim, mai puțin splendida sa izolare, nu este chiar ce ne-am fi dorit în privința obiectivelor noastre religioase; jumătatea de sală cu mese este profană, cealaltă jumătate este sfîntă. Ce să facem, trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Sperăm ca într-o bună zi să ne construim o moschee aici, dar deocamdată ne mulțumim cu ce avem. Rostrumul este pentru citirea Coranului, iar rogojinile desigur, pentru credincioși. Pentru a-i chema pe credincioși să se roage, din nou am fost obligați să facem un compromis îngrozitor.

Turnurile astea, grotești simboluri arhitecturale ale Bisericii Ortodoxe Grecești sînt o blasfemie, dar am sfințit unul dintre ele și acum ne servește drept minaret. De acolo îi cheamă muezinul pe credincioși să se roage.

Dr. Schmidt, ca și Burnett, un eminent fizician și tot ca și Burnett, recunoscut pentru neputința sa de a se abține în fața prostiei omenești, îl privea pe Morro pe sub sprîncenele albe și stufoase care completau o splendidă coamă de păr alb. Fața sa tristă avea o expresie de neîncredere aproape comică.

– Și astea le povestiți voi vizitatorilor miercurea și vinerea?

— Dar desigur.

— Dumnezeule!

— Alah, dacă nu vă supărați.

— Și presupun că tu îi conduci prin turnuri. Cred că simți o plăcere deosebită debitînd pachetul ăsta de minciuni credulilor mei concitadini.

— Alah te va lumina într-o zi. Morro nu îl încuraja, dar era totuși destul de amabil. Asta e o treabă — dar ce spun eu — o muncă sacră pe care o face locțiitorul meu, Abraham.

— Abraham? nu își ascunse mirarea Burnett. Iată un nume potrivit pentru un credincios al lui Alah.

— Nu ați mai fost de mult prin Palestina, profesore.

— Israel.

— Palestina. Sînt acolo mulți arabi care profesează credința evreilor. De ce n-ar fi și un evreu de credință musulmană? Dar poftiți, o să vă fac cunoștință cu el și o să vă lămuriți mai bine.

Spațiosul birou în care îi conduse degaja un aer sobru. Von Streicher lăsase decorațiunile interioare ale castelului pe seama arhitecților și decoratorilor care făcuseră o treabă bună. Camera de lucru era în genul bibliotecilor ducale englezești, trei pereți fiind acoperiți cu rafturi de bibliotecă, fiecare carte fiind legată în cea mai bună și fină piele; pe jos, carpete groase și pufoase pe care se găseau fotolii mari și confortabile din piele și un birou cu scaun deasemenea capitonate. Cei trei bărbați aflați în încăpere reprezentau nota discordantă. Toți erau în haine arabe. Doi dintre ei, mici de statură și cu niște trăsături care te făceau să nu-i mai privești a doua oară, și un al treilea care merita toată atenția pe care o risipeau ceilalți doi. Arăta ca un tip care se hotărîse să crească pentru a se face jucător de baschet și după ce reușise își schimbase brusc hotărîrea și trecuse pe fotbal american, cu același succes. Era un uriaș cu umerii unui cal de povară, cam la o sută cincizeci de kilograme. Morro le făcu prezentările.

— Abraham, oaspeții noștri de la San Ruffino. Doamnelor și domnilor, Domnul Abraham Dubois, adjunctul meu.

Uriașul se ridică.

— Este o mare plăcere pentru mine. Bine ați venit la Adlerheim. Sperăm că șederea dumneavoastră aici va fi plăcută.

Atît vocea cît şi tonul folosit erau surprinzătoare. Ca şi Morro, vorbea cu acea uşoară fluenţă a unui om educat, deşi privindu-i faţa impasibilă, lipsită de orice schimbare de expresie, te-ai fi aşteptat ca fiecare cuvînt să fie însoţit de sunete sinistre sau ameninţătoare. Vorbirea nu îi trăda naţionalitatea, dar trăsăturile feţei o făceau din plin. Nu era arab, evreu, levantin sau, în ciuda numelui, francez. Era negreşit american sadea — nu tipul de american perfect din campusurile americane — americanul aristocratic nativ a cărui spiţă se pierdea în negura vremurilor: Dubois era o piele-roşie pur sînge.

— O şedere plăcută şi scurtă, sperăm, adăugă Morro. Îi făcu un semn lui Dubois, care la rîndul lui le făcu un semn celor doi tovarăşi ai săi mai mici, care părăsiră încăperea. Morro trecu după birou.

— Vă rog să luaţi loc. O să avem o mică discuţie, apoi veţi fi conduşi la locurile care v-au fost pregătite, după ce în prealabil îi veţi fi cunoscut şi pe ceilalţi oaspeţi. Se aşeză, îşi luă stiloul şi vru să spună ceva, dar se întrerupse la apariţia celor doi omuleţi care tocmai ieşiseră şi care intrau în bibliotecă, fiecare cu cîte o tavă încărcată cu sticle şi pahare.

— După cum vedeţi, nu sîntem necivilizaţi. Ne-am gîndit că nişte băuturi care să vă remonteze cît de cît după oboseala drumului nu vă vor displace.

Profesorul Burnett fu primul căruia i se oferi să se servească. Acesta se uită încruntat la sticle, apoi la Morro, dar nu făcu nici o mişcare. Morro zîmbi înţelegător, se ridică şi se apropie de el.

— Dacă intenţionam să scăpăm de voi — deşi nu avem nici un motiv pentru a o face — credeţi că v-am fi adus tot drumul ăsta pentru a o face tocmai aici? Nu avea nici un rost. Să lăsăm cucuta lui Socrate şi cianura asasinilor profesionişti. Nouă ne plac băuturile adevărate. Pe care o preferaţi, dragă profesore dintre astea pe care le-am ales eu, pur şi simplu la întîmplare?

Burnett, a cărui sete era legendară, ezită doar o secundă înainte de a o indica. Morro luă sticla, făcu să îi scadă nivelul lichidului chihlimbariu cam cu un sfert, apoi zîmbi aprobator.

— Glenfiddich. Un excelent malţ scoţian. Îl recomand oricui.

Profesorul nu mai stătu pe gînduri. Malţul e malţ, indiferent de culoarea morală a celui care ţi-l oferă. Bău, plescăi din buze satisfăcut şi îi rînji sadic.

– Musulmanii nu beau.

– În mod excepţional beau. Iar noi sîntem un grup de excepţie. Morro nu înregistrase ofensa. Pentru cei ce se consideră adevăraţi musulmani, a nu consuma băuturi alcoolice în afara graniţelor lor este o datorie, o regulă de onoare. Întrebaţi administratorul oricărui hotel de cinci stele din Londra care, ca centru de întîlnire al eşaloanelor superioare ale societăţii arabe, a luat locul Meccăi. Era o vreme cînd şeicii petrolului obişnuiau să îşi trimită zilnic servitorii să le aducă oale mari cu băutură mascată pînă cînd administraţia le-a sugerat că aşa ceva nu este absolut necesar şi că nu este nevoie decît să încarce notele de plată la lenjerie, telefoane sau servicii poştale. Vă imaginaţi că guvernele din Golf nici n-au clipit văzînd note de plată de telefon de o mie de lire sterline.

– Musulmani de excepţie! Burnett nu renunţase la zîmbetul sarcastic. Dar de ce faţada asta?

– Faţadă? Dar nu e vorba de nici o faţadă, profesore. Cred că aţi rămîne uimiţi dacă aţi şti cîţi musulmani sînt în statul ăsta. Şi aţi rămîne uimiţi dacă aţi afla cîţi dintre ei ocupă poziţii înalte. Şi cîţi dintre ei vin aici să se închine şi să mediteze – Adlerheim devine, şi încă destul de repede, un centru de pelerinaj pentru lumea din Vest. Pe deasupra, aţi fi la fel de uimiţi de cîţi cetăţeni influenţi, cu nume şi situaţii inatacabile, ar garanta pentru noi, pentru onestitatea scopurilor noastre.

– Mă îndoiesc, spuse dr. Schmidt, că ar face-o dacă ar cunoaşte adevăratele voastre ocupaţii.

Morro îşi ridică palmele spre cer şi se uită spre Dubois, parcă implorîndu-l să îl ajute. Acesta tuşi, apoi spuse:

– Ne bucurăm de respectul, încrederea şi – trebuie să o spun – de admiraţia autorităţilor locale. Şi de ce nu? Credeţi că doar pentru că locuitorii Californiei îşi privesc cu bunăvoinţă excentricii, ba chiar îi socotesc specii protejate? Bineînţeles că nu. Noi sîntem înregistraţi ca societate caritabilă şi, spre deosebire de aceste societăţi în majoritate, noi nu cerem bani, noi dăm. În ultimile opt luni cred că am donat peste două milioane

de dolari săracilor, infirmilor, fondului de pensii pentru retardați și handicapați, indiferent de rasă sau religie.

– Inclusiv fondului de pensii al poliției? Burnett mai avea multe de spus.

– Inclusiv. Și nu e vorba de mită sau corupție. Dubois era atît de convingător că îți venea să îl feliciți pentru caritatea lui. O răsplată, aș putea spune, pentru paza și protecția pe care ne-o oferă. Domnul Curragh, șeful poliției districtuale, un om unanim respectat pentru integritatea sa, este sprijinit din tot sufletul de Guvernatorul statului în asigurarea că putem să ne vedem de treburile noastre, planuri pașnice și altruiste, fără nici o piedică. Avem chiar și un paznic permanent, din partea poliției, jos în vale la intrarea pe drumul nostru, pentru a nu fi deranjați.

Dubois își scutură capul său mare și continuă cu o voce gravă.

– Nu veți crede, domnilor, cît de mare este numărul celor rău intenționați pe lumea asta care își fac o plăcere din a-i tracasa pe cei ce vor să facă bine.

– Sfinte Dumnezeule! nu se mai putu abține Burnett. Din toată ipocrizia pe care am întîlnit-o pe lumea asta... Știi, Morro, te cred. Te cred și că ai prostit sau convins un onest șef de poliție, ba chiar o întreagă poliție, făcîndu-i să creadă că sînteți ceea ce pretindeți că sînteți. Nu văd nici un motiv pentru care să nu vă creadă, mai ales cu două milioane de motive verzi. Dar lumea nu aruncă un noroc din ăsta doar din caritate sau ca să se distreze, nu?

Morro zîmbea.

– Mă bucur că te apropii de punctul nostru de vedere.

– Nu-l aruncă, mai ales dacă se joacă pe mize atît de ridicate. Speculezi ca să acumulezi, nu-i așa, Morro?

Dădu din cap încet, parcă nevenindu-i să creadă ce realizase, își aduse aminte de paharul gol pe care îl ținea în mînă și făcu doi pași să se fortifice împotriva irealității.

– În afara contextului, cu greu nu v-ar crede cineva. În context, e imposibil.

– Ce context?

– Furtul materialului nuclear și răpire în masă. Foarte greu să pui semnul egalului între asta și pretinsele voastre idealuri

umanitariste. De altfel mă îndoiesc că poți pune egalul ăsta undeva. Poate doar cu o minte bolnavă.

Morro se întoarse la biroul său și își propti obrajii în palme. Pentru un motiv oarecare nu își scosese mănușile pe care le purtase pînă atunci.

– Noi nu sîntem bolnavi. Nu sîntem fanatici. Noi nu avem decît un singur scop: îmbunătățirea condiției umane.

– La cine te referi? La grupul vostru?

– Îmi pierd vremea. Crezi cumva că v-am adus aici din întîmplare? Crezi că v-am luat pentru vreo răscumpărare? Ei bine, nu. Poate crezi că scopul nostru este să vă forțăm, pe dumneata și pe dr. Schmidt să faceți vreun soi de bombă atomică pentru noi? E de-a dreptul caraghios – nimeni n-ar putea obliga niște oameni de statutul și integritatea voastră să facă ceea ce nu vor. Ai putea crede – lumea ar putea crede – că am putea să vă forțăm sub amenințarea torturării celorlalți ostateci, în special a doamnelor. Absurd. Vă reamintesc că noi nu sîntem barbari. Profesore Burnett, dacă ți-aș băga un revolver cu șase gloanțe între ochi și ți-aș spune să nu miști, ai face-o?

– Bănuiesc că nu.

– Ai face-o sau nu?

– Clar că nu.

– Și nici măcar nu ai ști dacă arma e încărcată. Te-ai prins?

Burnett rămase fără replică pe moment și Morro continuă:

– Nu vă dau cuvîntul meu de onoare că nu vi se va întîmpla nimic, pentru că oricum nu mă veți crede. Vom trăi și vom vedea.

Își trase o hîrtie în față.

– Deci, pe profesorul Burnett și pe dr. Schmidt îi cunosc, pe doamna Ryder o cunosc. Se uită la tînăra ochelaristă cu păr castaniu și privirea speriată. Dumneata trebuie să fi domnișoara Julie Johnson, stenografa. Se uită la cei trei bărbați care mai rămăseseră. Care dintre voi este Haverford, directorul adjunct?

– Eu, luate-ar dracu. Haverford era un tînăr prestant cu părul roșcat și o privire colerică.

– Aoleu! Și domnul Carlton, adjunctul șefului securității?

– Eu. Carlton era un bărbat cam de treizeci și cinci de ani, brunet, cu buze strînse și o expresie de dezgust pe figură.

– Ei, nu trebuie să îţi faci sînge rău. Morro era aproape amabil. Nu există sistem de protecţie care să nu poată fi dat peste cap odată şi-odată.

Se uită la cel de-al şaptelea ostatec, un tînăr blond şi palid, al cărui măr al lui Adam tresălta spasmodic în acelaşi timp cu zvîcnirile nervoase ale ochiului stîng.

– Iar dumneata trebuie să fii dl. Rollins de la camera de control.

Rollins nu îi spuse dacă e el sau nu. Morro întoarse pagina.

– V-aş ruga ca atunci cînd veţi ajunge în camerele voastre să scrieţi fiecare cîte o scrisoare, cu ustensilele pe care le veţi găsi acolo. Către cei mai apropiaţi şi dragi, doar ca să le spuneţi că sînteţi bine şi în viaţă, sănătoşi – în ciuda privării temporare de libertate – că nu aveţi plîngeri din cauza tratamentului şi că nu aţi fost şi nu veţi fi ameninţaţi în nici un fel. Desigur, nu veţi menţiona Adlerheim sau musulmani, sau orice altă referire la locul unde vă aflaţi. Plicurile puteţi să le lăsaţi nelipite. De asta ne vom ocupa noi.

– Cenzură, ai? Nici al doilea scotch nu avusese vreun efect calmant asupra lui Burnett.

– Nu fii naiv.

– Şi dacă refuz, sau refuzăm să scriem?

– E treaba voastră dacă nu vreţi să vă liniştiţi familiile. Se uită la Dubois. Acum cred că putem să îi aducem pe dr. Healey şi pe dr. Bramwell.

– Deci aici au dispărut cei doi! se miră dr. Schmidt.

– Doar v-am promis că vă voi prezenta şi alţi oaspeţi.

– Unde este profesorul Aachen? tună dr. Schmidt.

– Profesorul Aachen? se minună Morro, privindu-l pe Dubois. Nu cunoaştem pe nimeni cu numele ăsta.

– Profesorul Aachen era cel mai prestigios dintre cei trei fizicieni care au dispărut acum cîteva săptămîni.

Schmidt putea fi foarte exact, chiar pedant în ceea ce spunea.

– Ei bine, n-a dispărut în direcţia noastră. Nu ne putem asuma răspunderea pentru toţi savanţii care dispar. Sau dezertează.

– Să dezerteze? Imposibil!

– Mă tem că exact asta a fost şi reacţia colegilor dumneavoastră americani şi britanici care au găsit că apartamentele subvenţionate de stat din Moscova prezintă o atracţie deosebită. Ah! Colegii dumneavoastră care dezertează dar nu dezertează, domnilor!

Exceptînd diferenţa de cincisprezece centimetri înălţime, Healey şi Bramwell semănau într-un mod ciudat. Bruneţi, cu feţe subţiri şi inteligente, cu ochelari cu rame de corn, ar fi făcut o figură bună în orice birou de pe Wall Street.

Morro nu mai trebui să facă prezentările: toţi erau fizicieni atomişti de marcă într-o comunitate foarte restrînsă, foarte caracteristic pentru ei, nici lui Burnett nici lui Schmidt nu le trecu prin cap să îi prezinte tovarăşilor de suferinţă.

După obişnuitele strîngeri de mînă, bătăi pe umeri şi nu-tocmai-obişnuitelor regrete că se întîlnesc în astfel de condiţii, Healey spuse:

– Vă aşteptam. Apoi către Morro, cu o privire total necordială. Ei sînt colegii, nu?

– În schimb noi nu ne bucurăm deloc. Prin "noi", Burnett înţelegea desigur doar pe el şi pe Schmidt. Dar dacă tot am ajuns aici, ne aşteptam să fie şi Willi Aachen cu voi.

– Şi noi am crezut la fel, la început. Dar nici urmă de Willi. Morro are trăznita idee că ar fi dezertat. Cică nici n-a auzit de el, darămite să-l vadă.

– Foarte trăznită, zise Schmidt. În schimb voi doi arătaţi excelent, aş putea spune.

– E şi normal, răspunse Bramwell. E o vacanţă forţată şi nedorită, dar cele mai liniştite şapte săptămîni pe care le-am avut de ani de zile. Ba chiar de cînd mă ştiu. Plimbare, mîncare, somn, băutură şi, ce mi-a plăcut cel mai mult, nici un telefon. O bibliotecă superbă, după cum vedeţi şi în fiecare apartament cîte un televizor color pentru înapoiaţii mintali.

– Ce apartament?

– O să vezi. Milionarii ăia de pe timpuri şi-au permis o grămadă de luxuri. Aveţi vreo idee de ce sînteţi aici?

– Nici una. Speram să ne lămuriţi voi.

– De şapte săptămîni ne stoarcem creierii şi degeaba.

– Nu v-a forţat să lucraţi pentru el?

– Adică să-i facem o bombă atomică? La început ne-am gîndit că asta vrea de la noi, dar nimic. Healy îşi permise un zîmbet trist. Aproape dezamăgitor, nu?

Burnett îl privi pe Morro.

– Pistolul cu magazia goală, nu? Morro îi zîmbi politicos.

– Cum adică? întrebă Bramwell.

– Război psihologic. De ce să răpeşti un fizician atomist dacă nu pentru a-l forţa să-ţi fabrice o bombă nucleară?! Asta o să creadă lumea.

– Da, asta o să creadă lumea, dar lumea nu ştie că nu ai nevoie neapărată de asta. Doar cei cărora într-adevăr le pasă ştiu că doar pentru o bombă cu hidrogen ai nevoie de savanţi. Şi numai de unul. Şi asta am aflat-o în prima seară cînd am venit aici.

Morro interveni curtenitor, ca de obicei.

– Domnilor, dacă aţi dori să întrerupeţi aici conversaţia. E suficient timp pentru a discuta trecutul, prezentul şi viitorul, dar ceva mai tîrziu. Ne vom reîntîlni aici peste o oră. Între timp sînt sigur că proaspeţii noştri oaspeţi sînt dornici să îşi vadă apartamentele şi să se ocupe de... corespondenţa opţională.

Susan Ryder avea patruzeci şi cinci de ani şi arăta cu zece mai tînără. Avea părul blond închis, ochii albaştri şi un zîmbet care putea să vrăjească sau să îngheţe, în funcţie de persoana căreia îi era adresat. Era inteligentă şi poseda din plin simţul umorului, dar în momentul de faţă nu găsea nimic amuzant. Şi nici nu avea vreun motiv. Stătea în apartamentul care îi fusese repartizat, ea pe pat iar Julie, stenografa, în picioare, în mijlocul camerei.

– Ce e sigur e că ştiu să se ocupe de oaspeţi, spuse Julie. Sau bătrînul Von Streicher ştia. Sufragerie şi dormitor ca-n Beverly Wilshire, baie cu faianţă aurie, ce mai, de toate.

– Eu o să încerc chiar acum unul din luxurile astea, spuse Susan cu voce tare. Se ridică şi îşi puse un deget pe buze în semn de tăcere. O să fac un duş scurt, continuă ea.

Trecu prin dormitor în baie, aşteptă prudentă cîteva secunde, deschise duşul, apoi se întoarse tiptil după Julie şi o

aduse cu ea în baie.

– Nu știu dacă nu au cumva microfoane în camerele astea, șopti ea.

– Precis că au.

– Ce te face să fii chiar așa de sigură?

– Nu știu, dar toată povestea asta mă-nfioară.

– Da, domnul Morro. Și eu îl găsesc fermecător. Dar n-ai ce face. John mi-a spus odată mai de mult că zgomotul unui duș care curge provoacă o harababură de nedescris într-un microfon ascuns.

În afară de ea și de sergentul Parker nimeni nu îi mai spunea sergentului Ryder pe numele mic. El, soția spunea Susan, dar pe taică-său nu îl scotea din "tata" cînd era vorba despre el.

– Tot ce-mi doresc acum e să fie el aici, mai ales că i-am lăsat un bilet. Julie o privi uimită. Mai ții minte că la San Ruffino a trebuit să merg la toaletă? Am luat fotografia lui John cu mine, i-am scos dublura și i-am scris cîteva lucruri pe spate, apoi i-am pus dublura la loc și am lăsat-o pe birou.

– Dar nu e o șansă cam subțire să dea de ea?

– Normal. Așa că i-am scris și un bilețel în stenо, l-am rupt și l-am aruncat în coșul de hîrtii.

– Totuși, șansele să controleze coșul sînt cam puține. Și după aia să se gîndească că e scris ceva acolo.

– Ei, o șansă aiurea, sau ceva mai mult decît aiurea. Tu nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu. Femeile sînt imprevizibile prin natura lor, dar una din chestiile care mă enervează cel mai tare e că în nouăzeci și nouă și ceva la sută din cazuri știe exact ce urmează să fac.

– Bine, și ce-ai reușit să îi scrii?

– Foarte puțin: o descriere – puținul care poate să-ți sară în ochi la un tip mascat – remarca sa stupidă că o să ne ducă într-un loc unde n-o să ne udăm la picioare și numele.

– Mi se pare ciudat că nu le-a spus bandiților să nu îl cheme pe nume. Cred că nu e decît un nume de împrumut.

– Clar că nu îl cheamă așa. Probabil are un simț al umorului mai încîlcit. Ce și-o fi zis: dacă tot sparg o stație de energie, stație, stațiune, ia să-mi iau eu numele după stațiunea de la Morro Bay. Dar n-aș crede că ne-ajută asta la ceva.

Julie zîmbi a îndoială şi ieşi. Cînd uşa se închise în urma ei, Susan se întoarse să localizeze sursa curentului care îi înfiorase umerii, dar nu era nici o sursă de curent.

Duşurile erau foarte căutate în apartamentele ocupate de noii locatari. Ceva mai încolo pe coridor, într-un alt apartament, profesorul Burnett ajunse în baie pentru exact aceleaşi motive ca şi Susan, doar că în cazul lui, persoana cu care dorea să vorbească era, inevitabilul dr. Schmidt. Bramwell, cînd enumerase distracţiile Adlerheimului, emisese un lucru pe care atît Burnett cît şi Schmidt îl considerau cel mai distractiv dintre toate – barul. Cei doi toastară în tăcere, Burnett cu malţul său iar Schmidt cu gin şi tonic. Burnett îl întrebă:

– Aşa-i că şi tu vezi lucrurile ca mine?

– Aşa-i. Ca şi Burnett, Schmidt nu vedea deloc cum stau lucrurile.

– Ori e un excentric, ori e un nebun, ori e un drac şiret.

– E clar că-i un drac şiret. Desigur, nimic nu-l împiedică să fie un amestec din toate astea.

– Ce şanse crezi că avem să ieşim de aici?

– Zero.

– Ce şanse crezi că avem să ieşim vii de aici?

– Tot atîtea. Nu-şi poate permite să ne lase în viaţă.

– Cinstit acum, chiar crezi că e în stare să ne omoare pe toţi cu sînge rece?

– N-are cum altfel, ezită Schmidt. Nu poţi să fi sigur. Pare destul de civilizat în felul lui aiurea de a fi. Poate fi doar o aparenţă, desigur, e posibil să fie un om care are o misiune. Schmidt îşi ajută puţin inspiraţia umplîndu-şi paharul. Poate e pregătit să negocieze vieţile noastre. Fără să spun nimic rău de ceilalţi, cu patru fizicieni atomişti de primă clasă în mînă, are cărţi destul de bune ca să poată negocia ori cu statul, ori cu guvernul.

– Cu guvernul, fără îndoială. Dr. Durrer de la ERDA trebuie să-i fi alertat de cîteva ore bune. Şi cît om fi noi de importanţi, nu trebuie să neglijem un factor emoţional extrem de important: două femei nevinovate ostatece. Naţiunea întreagă o să urle pentru eliberarea noastră, indiferent dacă justiţia îşi va

urma sau nu calea cea dreaptă.

– E totuşi o speranţă, spuse Schmidt îngîndurat. Am putea fluiera în întuneric. Ah, dacă am şti măcar ce intenţii are Morro. Bun, bănuim noi că e vorba de un şantaj nuclear, că altceva n-are ce să fie, dar ce fel, contra ce?

– Healey şi Bramwell ne-ar putea spune. Pînă acum n-am avut ocazia să stăm de vorbă cu ei. Sînt furioşi, normal, dar par destul de relaxaţi şi încă neşocaţi de ceva anume. Înainte de a trece la o concluzie poate că ar trebui să discutăm cu ei. Au avantajul că ştiu ce nu ştim noi.

– Par totuşi prea relaxaţi, reflectă Schmidt după o vreme. Nu sînt expert în domeniul ăsta, dar dacă le-au spălat creierele, sau au fost convinşi în vreun fel?

– Nu, îi cunosc prea bine şi prea de multă vreme. Dar să ştii că ideea asta mi-a venit şi mie în timp ce discutam cu ei.

Îi găsiră pe ceilalţi doi în camera lui Healey. Muzica mergea încet şi Burnett puse un deget pe buze. Healey zîmbi şi dădu mai tare.

– Asta doar ca să vă liniştiţi. Ce, credeaţi că stăm noi aici de şapte săptămîni fără să ştim dacă sînt sau nu microfoane ascunse?

– Tocmai asta e, că sînteţi prea liniştiţi în situaţia în care ne aflăm. De unde ştiţi că Morro nu ne aruncă în groapa cu lei după ce-şi termină treaba?

– N-o s-o facă. Ai dreptate, poate stăm prea liniştiţi, dar ne-a spus de nenumărate ori că nu ni se va întîmpla nimic şi că nu are nici un dubiu asupra rezultatului negocierilor cu autorităţile cînd va duce la bun sfîrşit schema pe care o are în cap.

– Asta cam seamănă cu ce avem noi în cap. Şi nu aduce nici pe departe a garanţii pentru noi.

– E tot ce ştim. Pe deasupra, am cam avut timp să ne dăm seama. Nu ne ţine aici pentru oarece scopuri practice, ci mai degrabă psihologice, la fel ca treaba cu uraniu şi plutoniu, sau, cum ai spus dumneata, pistolul fără gloanţe. Dacă eram necesari doar pentru motivul psihologic, atunci simplul fapt al dispariţiei noastre l-ar fi dus la obţinerea a tot ce-şi dorea, şi ar fi putut dispune de noi pe loc. Dar de ce să ne ţină totuşi şapte săptămîni pînă la venirea voastră? Doar pentru plăcerea companiei?

– Mă rog, nu-i rău să priveşti doar partea frumoasă a lucrurilor. Poate că şi noi ne vom alătura modului vostru de a vedea lucrurile. Atîta doar că sper că treaba asta n-o să ne ia încă şapte săptămîni.

Healey se îndreptă spre bar şi îşi ridică interogativ o sprînceană, privind spre Burnett, însă acesta scuturâ din cap refuzînd, un indiciu clar pentru cît de tulburat era.

– Altceva mă rîcîie pe mine. Willi Aachen. Unde să fi dispărut? Am eu motivele mele care mă fac să mă întreb: dacă patru fizicieni atomişti au picat în ghearele lui Morro, de ce n-ar pica şi al cincilea? Adică el de ce-ar fi mai norocos?

– Numai Dumnezeu ştie. Oricum, nu cred că a dat bir cu fugiţii.

– Ar putea fi o dezertare involuntară, spuse Schmidt.

– S-au mai întîmplat cazuri, îi răspunse Burnett, dar aici nu e loc.

– Nu l-am întîlnit niciodată, zise Schmidt. E cel mai bun, nu? Din cîte am auzit şi citit, se pare că e cel mai bun.

Burnett zîmbi spre Healey şi Bramwell şi îi spuse lui Schmidt.

– Noi ăştia, fizicienii, sîntem cu toţii nişte geloşi şi nişte invidioşi şi încercăm tot timpul să ne autoconvingem că nu cedăm locul doi nici unuia dintre noi. Dar, desigur, el este cel mai bun.

– Presupun asta deoarece eu am fost naturalizat doar de şase luni de zile şi pentru că el lucra într-un sector super-exclusivist de care eu am fost ţinut deoparte. Cum e? Nu mă refer la savant.

– Ultima oară cînd l-am văzut a fost la un simpozion în Washington, acum vreo zece săptămîni. Am fost toţi trei acolo. E un tip foarte simpatic, genul căruia îi place să-şi trăiască viaţa din plin. Are o coafură negro, o splendoare şi e mai creţ decît cel mai creţ negru din inima Africii. E înalt cam ca mine, doar că are vreo sută de kile. Şi, ca pentru noi toţi, ideea că ruşii sau alţii l-ar putea convinge să lucreze pentru ei e de neconceput.

Ceea ce nu ştia profesorul Burnett şi nici vreo altă persoană care îl cunoscuse pe Willi Aachen era că imaginea descrisă de profesor mai devreme era total schimbată în momentul de faţă.

Faţa profesorului Aachen era descompusă, ştearsă de orice urmă de bărbăţie şi gravată de o mie de riduri, care nu existaseră cu două luni înainte. Încă mai avea coama aceea celebră de păr creţ, dar îşi schimbase culoarea în cea a zăpezii; nu mai era înalt, se încovoiase şi avea o cocoaşă cam la fel ca acelea ale bolnavilor de cifoză. Hainele îi atîrnau pe o osatură micşorată şi nu cîntărea mai mult de şaizeci de kilograme.

Şi în plus, Aachen ar fi colaborat cu oricine, dar mai ales cu Lopez. Dacă Lopez i-ar fi cerut să sară de pe podul Golden Gate, Aachen ar fi făcut-o fără nici o ezitare.

Lopez era omul care efectuase aceste schimbări asupra aparent indestructibilului, incoruptibilului şi invincibilului Aachen. Lopez – nimeni nu îi cunoştea prenumele, şi probabil că şi numele era fals – fusese locotenent în armata argentiniană unde lucrase ca anchetator în forţele de informaţii. Iranienii şi chilienii sînt unanim recunoscuţi ca avînd cele mai eficiente metode de tortură din lume, dar armata argentiniană, care e foarte reţinută în declaraţii cînd este vorba despre aşa ceva, îi face pe toţi ceilalţi specialişti în obţinerea informaţiilor să pară nişte adolescenţi neîndemînatici. Despre faima de expert a lui Lopez spune mult faptul că acesta îi dezgustase pe crunţii săi comandanţi într-o asemenea măsură încît fuseseră obligaţi să scape de el.

Pe Lopez îl amuzau teribil poveştile din al doilea război mondial cu eroi curajoşi şi patrioţi care, prinşi fiind de inamic, rezistau eroic torturilor săptămîni în şir, ba chiar luni de-a rîndul, pînă la moarte, fără să trădeze.

Lopez spunea, fără să se laude, că obţinuse cele mai puternice urlete de durere şi de acceptare a colaborării de la cei mai fanatici teroriştii în mai puţin de cinci minute, ca în cel mult douăzeci de minute să aibă lista completă a tuturor membrilor din bandă.

Ca să îl doboare pe Aachen îi trebuiseră patruzeci de minute şi fusese nevoit să repete procesul de cîteva ori în trei săptămîni. În luna următoare Aachen nu îi mai făcuse probleme. Era un omagiu şi o recunoaştere a talentului diabolic al lui Lopez faptul că deşi Aachen, era distrus din punct de vedere fizic, cu ultimele urme de voinţă, mîndrie şi independenţă, dispărute pentru

totdeauna, atît inteligența cît și memoria sa rămăseseră inatacte.

Aachen apucă barele de la celulă și privi printre ele cu niște ochi tulburi plini de vinișoare roșii la imaculatul său laborator-atelier de creație care era căminul și iadul său din ultimele două luni. Privea fără să vadă, intermitent, ca într-o transă hipnotică, rastelul de pe zidul din fața lui. Rastelul avea doisprezece cilindri, fiecare avînd în partea superioară cîte un mîner pentru transportat. Unsprezece aveau șaizeci și cinci de centimetri lungime și doisprezece în diamentru iar al doisprezecelea de același diametru dar de două ori mai scurt.

Atelierul, scobit în stîncă, era amenajat la treisprezece metri sub sala de banchete din Adlerheim.

CAPITOLUL PATRU

Ryder, dr. Jablonsky, sergentul Parker şi Jeff aşteptau cu o răbdare diferit gradată ca Marjory să traducă notiţa stenografiată de Susan, treabă care îi luă fetei mai puţin de două minute. Îi înmînă hîrtia lui Parker.

— Mulţumesc. Iată ce scrie: "Şeful e numit Morro. Ciudat." Jablonsky interveni.

— Ce-o fi aşa ciudat? Există o mulţime de nume mai puţin obişnuite.

— Nu numele, ci faptul că-i permite unuia — sau mai multora — din oamenii lui să îl identifice pe nume.

— Fictiv? zise Jeff.

— Clar. "Unu optzeci, subţire, umeri laţi, voce educată. American? Poartă mănuşi negre. Mi s-a părut că are un petec negru pe ochiul drept. Masca mă împiedică să fiu sigură. Ceilalţi greu de descris. Spune că n-o să păţim nimic şi să considerăm următoarele zile ca pe o vacanţă. Într-un loc anume pentru o vacanţă reconfortantă. Nu la mare. Nimeni nu se va uda la picioare. Trăncăneală fără rost? Nu ştiu. Închide maşina de gătit." Asta-i tot.

— Nu e prea mult. Dezamăgirea lui Jeff era evidentă.

— La ce te aşteptai? Vreo adresă sau un număr de telefon? Susan n-ar fi omis nimic important, deci asta e tot ce merita remarcat. Două chestii: Morro ăsta ar putea avea ceva în neregulă la ambele mîini, arse, tatuaje, cicatrici, degete amputate, şi la un ochi, ar putea fi dintr-un accident de maşină, o ciocnire, o explozie, chiar o împuşcătură. Şi pe urmă, ca toţi criminalii inraiţi, ar putea fi foarte sigur pe el şi din cauza asta să vorbească prea mult. Nu e la mare, dar e un loc reconfortant. Ar putea fi flapsuri, dar de ce atîtea? Reconfortare, dealuri, munţi.

— Sînt grămezi de dealuri şi de munţi în California, spuse

Parker. Cam două treimii din teritoriu. Aşa că avem o zonă cam de mărimea Angliei pentru a o cerceta. Şi să căutăm ce?

– Poate nu e vorba de *ce*. Poate nici măcar *unde*. Cred că ar trebui să ne întrebăm *de ce*?

Soneria de la uşă se auzi nefiresc de lung. Jeff dispăru şi după o clipă se întoarse însoţit de şeful poliţiei, care avea arborat aerul său greţos obişnuit, şi de un tînăr detectiv numit Kramer. Donahure privi la lumea din cameră cu aerul unui proprietar care se întoarce acasă şi îşi găseşte locuinţa invadată de o comunitate de hippy. Privirea i se opri pe Jablonsky.

– Ce cauţi aici?

– Mi se pare ciudat să întrebi asta. Jablonsky vorbi cu o voce rece şi îşi scoase ochelarii, aşa că Donahure putu să vadă că şi privirea îi era rece. Tocmai voiam să te întreb acelaşi lucru.

Donahure îl fixă urîcios şi se întoarse spre Parker.

– Şi tu, ce dracu faci aici?

Parker luă liniştit o gură de gin, mişcare ce îşi făcu imediat efectul asupra tenului lui Donahure.

– Un vechi prieten în vizită la un vechi prieten. Poate pentru a mia oară. Tocmai vorbeam de vremurile bune, deci nici o legătură cu afacerile tale scîrboase.

– Mîine la prima oră te prezinţi la raport. Laringele îi făcea din nou figuri lui Donahure. Ştiu eu despre ce vorbeaţi: despre spargere. Ryder nu numai că nu lucrează la cazul ăsta, dar nici măcar nu mai e poliţist, aşa că nu ai tu ce discuta problemele poliţiei cu publicul. Şi acum ieşi afară. Vreau să discut ceva singur cu Ryder.

Ryder fu în picioare cu o uşurinţă surprinzătoare pentru un om de talia lui.

– Ascultă, în felul ăsta mi s-ar duce vestea cum că nu aş fi ospitalier şi nu cred că mi-ar place.

– Afară! Cuvîntul, destul de dificil de pronunţat de altfel, fu rostit cu măreţie de Donahure, dar ignorat complet de Parker. Donahure traversă camera hotărît spre telefon, ridică receptorul şi scoase un strigăt de agonie cînd Ryder îi prinse braţul cu mîna stîngă. Nervul ulnar de la cot e cel mai sensibil şi expus dintre nervii periferici iar Ryder avea degete puternice. Donahure scăpă telefonul pe masă şi îşi masă cotul strîmbîndu-se de durere.

– Cum ţi-ai permis să faci aşa ceva? Bine! Kramer! Arestează-l pe Ryder. M-a atacat şi s-a opus cercetărilor.

– Ce-ai zis? Ryder privi în jur. M-a văzut cineva atacîndu-l pe Umflat? Se părea că nimeni nu văzuse aşa ceva. Casa californianului este castelul său. Nimeni nu are voie să se atingă de ceva de aici fără acordul meu.

– Aşa deci?! Triumful luase locul durerii. Căută în buzunar şi scoase o foaie de hîrtie pe care i-o flutură sub nas lui Ryder. O să ating ce vreau în casa asta. Ştii ce e hîrtia asta?

– Bineînţeles. Un mandat de percheziţie cu numele lui LeWinter pe el.

– Da, domnule, un mandat de percheziţie!

Ryder îi luă mandatul din mînă.

– Legea zice că am dreptul să citesc ce scrie pe el. Sau nu ştiai? Îl privi o secundă. Bineînţeles! Judecătorul LeWinter! Camaradul tău de poker din City Hall. Doar el mai e cu tine, cea mai coruptă oficialitate din oraş, singurul judecător care ţi-ar emite un mandat pentru o acuzaţie lipsită de probe şi falsă. Se uită la cei patru bărbaţi aşezaţi în jurul lor. Şi acum, domnilor, urmăriţi vă rog reacţiile acestui neînfricat susţinător al moralei publice, mai ales culoarea feţei. Jeff, ai idee cam care ar putea fi această pretinsă acuzaţie?

– Ei bine, începu Jeff, aş putea spune că e vorba de o falsă acuzaţie de furt. Un permis de conducere, un emiţător radio de poliţie, sau ceva şi mai ridicol, cum ar fi un binoclu cu ştampila LAPD.

– Priviţi-i faţa, spuse Ryder. Se poate face un foarte interesant studiu clinic aici. Vînăt cu nuanţe purpurii. Pariez că un bun psiholog ar scoate ceva grozav. Să fie cumva vorba de un complex de vinovăţie?

– Hei, făcu Jeff. Cred că am ghicit! A venit să caute lucruri sustrase de la locul atentatului.

Ryder studia în continuare mandatul.

– Nu prea am idee cum o să faci asta.

Donahure îi smulse mandatul.

– Ba o s-o fac al dracului de bine şi cînd o să găsesc...

– Ce să găseşti? De-asta zic că e o înscenare – habar n-ai ce să cauţi. Nici măcar n-ai fost la San Ruffino.

– Ştiu eu ce caut.Porni spre dormitor dar se opri simţindu-l pe Ryder în spatele său. N-am nevoie de prezenţa ta, Ryder.

– Ştiu, dar nevastă-mea are.

– Cum adică?

– Are cîteva bijuterii destul de frumoase în dormitor.

Donahure îşi încleştă pumnii, se uită în ochii lui Ryder, îşi schimbă apoi prima intenţie şi păşi uşor – dacă un hipopotam poate să facă aşa ceva – în dormitor, urmat de Ryder.

Începu cu un sertar de la măsuţa de toaletă,răscoli un teanc de bluze, îl lăsă aşa, trînti sertarul, trecu la următorul şi repetă strigătul de durere cînd Ryder îi găsi din nou nervul de la cot. În sufragerie Parker îşi ridică privirile spre cer, se sculă cu paharul lui şi al doctorului Jablonsky şi se îndreptă hotărît spre bar.

– Nu îmi place dezordinea şi nici ca nişte degete împuţite să atingă lucrurile soţiei mele. Aşa că le iau eu, le ridic şi tu te uiţi. N-am idee ce mama dracului cauţi, aşa că n-o să-l pot ascunde prea bine.

Ryder execută o trecere meticuloasă printre rufele soţiei, după care îl lăsă pe Donahure să treacă mai departe.

Jeff duse un pahar cu whisky în bucătărie. Kramer, sprijinit de chiuvetă, cu braţele încrucişate la piept, arăta trist şi nefericit.

– Arăţi ca un tip plin de simţuri morale. Ia un pahar. Donahure e îmbibat cu bourbon, aşa că n-o să te miroasă.

Kramer luă paharul, ceva mai vesel.

– Ce anume faci aici? reluă Jeff.

– Mulţumesc. Poţi să vezi şi singur ce fac:scotocesc bucătăria.

– Ai găsit ceva pînă acum?

– O să găsesc cînd o să-ncep să caut. Oale, tigăi, farfurii, platouri, tot felul de chestii. Înghiţi din băutură. Habar n-am ce dracu să caut. Jeff, îmi pare îngrozitor de rău, dar ce pot să fac?

– Exact ce faci acum: nimic. Inactivitatea îţi face numai bine. Ai idee ce caută amicul tău cel umflat?

– Nu. Tu?

– Habar n-am.

– Tatăl tău?

– E posibil, dar mie nu mi-a spus.

– Trebuie să fie ceva foarte important, ceva care-l duce pe Donahure pe-aproape de disperare.

– Cum așa?

– Sergentul Ryder e singurul răspuns. Sau poate nu-i cunoști reputația de tip primejdios?

– Ah.

– Da. Și reputația asta poate să-l aducă pe un tip nervos în pragul disperării.

– Se pare că se joacă la mize foarte mari aici.Mă faci curios.

– Și eu sînt teribil de curios.

– S-ar putea să caute niște probe incriminatorii.

– Care să acuze pe cine?

– Și eu mă-ntreb.

Se auziră voci și pași care se apropiau și Jeff îi luă paharul din mînă lui Kramer,care deja se făcea că se uită foarte atent într-un sertar deschis.Donahure îl tratã pe Jeff cu privirea lui obișnuită.

– Ce cauți aici?

– Stau cu ochii pe argintărie.

– Ieși afară.

– Rămîi, interveni Ryder. Grăsanul e cel care pleacă.

Donahure respiră cu greutate.

– Pentru Dumnezeu, Ryder, forțează-mă tu și o să...

– O să ce? O să faci un atac de cord cînd o să-ți cadă dinții.

Donahure îl luă în primire pe Kramer.

– Ai găsit ceva?

– Nimic din ce-ar putea fi în plus.

– Ai controlat ca lumea?

– Nu-i da atenție, zise Ryder. Și un elefant să fi fost în casa asta, Donahure nu l-ar fi observat. Niciodată n-a ciocănit un perete, n-a ridicat un covor, nu s-a uitat sub un dulap. Nu poate avea școala de poliție din ziua de azi.

Ignorînd șuvoiul de vorbe pe care începuse să îl toarne Donahure, se îndreptă spre sufragerie, vorbind singur, dar destul de tare ca să fie auzit.

– Cine l-a făcut pe dobitocul ăsta șef al poliției ori era

debil mintal, ori a fost victima unui şantaj. Donahure, mă uit acum la tine fără să mă mai chinui să-mi maschez disprețul pe care mi-l inspiri. Ai face bine să te grăbeşti să-i dai raportul şefului tău. Spune-i că ai comis o greşală fatală. Două de fapt. Una psihologică, cealaltă tactică. Pariez pe orice că ai acționat de capul tău pentru că nimeni cu un coeficient de inteligență peste cincizeci n-ar fi lucrat în halul ăsta.

– Şef, ai spus? Ce dracu vrei să spui cu asta?

– Văd că eşti ca actor la fel de bun ca şef al poliției. Ştii ceva, sînt din ce în ce mai sigur că am dreptate. Fanfaronadă – asta e tot ce posezi,dar ce e în spatele fanfaronadei începe să tremure. Şef am zis, şef am vrut să spun. Orice păpuşă are nevoie de un păpuşar. Data viitoare cînd îți mai vine ideea să faci ceva, te sfătuiesc să consulți mai întîi pe cineva care are şi ceva materie cenuşie în cap.Asta în caz că şeful tău posedă aşa ceva.

Donahure încercă să arboreze aerul său de bază, dar fără să reuşească, aşa că se răsuci pe călcîie şi ieşi. Ryder îl urmă pînă la uşa de la intrare.

– N-a fost ziua ta bună, Donahure. Şi nici a lui Raminoff, ce zici? Sper totuşi că el a terminat-o mai bine, şi a reuşit să sară din dubiță înainte de prăbuşirea în Pacific. Îl bătu pe Kramer pe umăr. Pari mirat, băiete, dar stai liniştit. Sînt sigur că şeful tău îți va povesti totul pe drum. Închise uşa şi se întoarse în sufragerie. Parker zise:

– Ei, ce a fost asta?

– Prea sigur nici eu nu sînt. I-am spus de greşeli şi sînt sigur că aşa e. N-o să joace niciodată rolul principal în filmul "Marea Față de Piatră". Am vorbit cam mult, dar cred că am atins zona sensibilă. Dac-o avea aşa ceva.

– Ai spus că primeşte ordine de la cineva.

– Nemernicul ăsta a primit ordine toată viața lui. Nu fii aşa de şocat, doctore. E un nemernic, toată viața lui a fost un nemernic şi pot să spun că îl cunosc de multă vreme. Normal, poliția din California nu e mai brează decît polițiile din alte state, atîta timp cît funcționează legea celor trei P: putere, politică, promovare. Dar să ştii că e remarcabil de scutită de adevărata corupție, şi Donahure e excepția de la regulă.

– Ai dovezi? întrebă Jablonsky.

– Uită-te la el: e o dovadă vie. Dar dacă te referi la dovezi pe hîrtie, ei bine, am. Ce afli acum rămîne între noi. De fapt nici nu ți-am spus.

– Acum îți înțeleg dublu-sensurile, zîmbi Jablonsky.

– Și asta rămîne tot între noi, spuse Ryder, ridicînd fotografia.

– Lui Ted pot să-i spun? întrebă Marjory.

– Mai bine nu.

– Așteaptă atunci pînă îi spun Susanei că tu ai secrete față de ea.

– OK, dar un secret împărtășit nu mai e un secret. Îi surprinse privirea interogativă aruncată spre Parker și spre Jablonsky. Fată dragă, primul lucru pe care îl învață fizicienii atomiști și polițiștii e să-și țină gura.

– Dar eu n-o să vorbesc și nici Ted. Vrem doar să dăm o mînă de ajutor.

– Nu îmi trebuie ajutorul vostru. Fata făcu o figură dezamăgită. Iartă-mă, îi luă el mîna. N-a fost prea drăguț. Ascultă, dacă o să am nevoie de ajutorul vostru, o să vi-l cer. Pur și simplu nu vreau să vă amestec într-o afacere care se pare că va deveni foarte urîtă.

Ea îi zîmbi.

– Mulțumesc. Amîndoi știau că n-o să le ceară ajutorul.

– Da, șeful poliției, Donahure. Are o casă cu totul deosebită în stilul spaniol-marocan, bazin de înot, baruri mascate peste tot, mobilă scumpă de un prost gust înfiorător, totul achitat. Are și o pereche de mexicani drept servitori. Un Lincoln ultimul tip, plătit integral la cumpărare. Douăzeci de mii de dolari în bancă. Trăiește cam bine, ați putea spune, dar nu are nici o nevastă care să-i toace banii, deci e normal. Un stil de viață acceptabil, doar nu e plătit cu mărunțiș. Ceea ce nu mai e normal e că mai are o jumătate de milion de dolari depuși în șapte bănci diferite pe nume diferite. Ce ziceți, ar putea avea greutăți în explicarea provenienței acestor bani?

– Nimic din ce se întîmplă sau se rostește în casa asta nu mă surprinde, spuse Jablonsky. Ai dovezi?

– Bineînțeles că are, interveni Jeff. Și cum Ryder nu părea dispus să nege, continuă. Tata are un dosar despre el, complet,

cu mărturii semnate, dosar care, citit în Sacramento, s-ar bucura de un mare interes.

– E adevărat, întrebă Jablonsky?

– Nu te obligă nimeni să crezi, zise Ryder.

– Iartă-mă. Dar atunci, de ce nu laşi trăznetul să cadă? Nu cred că ţi s-ar întîmpla ceva.

– Ai dreptate, dar nici n-aş cîştiga mare lucru. Aproape jumătate din banii ăştia sînt obţinuţi prin diverse şantaje. Trei cetăţeni de frunte ai oraşului nostru, aparent la fel de cinstiţi şi curaţi, s-ar putea simţi foarte lezaţi şi cît se poate de compromişi. Desigur că aş folosi documentele dacă mi-ar forţa mîna.

– Şi cum ţi-ar putea forţa mîna?

– Secret de stat, doctore, zîmbi Parker, ridicîndu-se.

– Aha, deci, secrete de stat! Jablonsky se ridică şi el şi arătă spre dosarul pe care îl adusese. Sper să îţi folosească.

– Mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult la amîndoi.

Jablonsky şi Parker mergeau unul lîngă altul spre locul unde îşi lăsaseră maşinile.

– Îl cunoşti mai bine decît mine, sergent. Spune-mi, chiar îi pasă de familia lui? Nu prea pare afectat.

– Îi pasă, dar nu ca unuia dintr-o scenă emoţională de film. Cred că va fi la fel de relaxat cînd îl va ucide pe tipul care a răpit-o pe Susan.

– Ar fi în stare s-o facă? Jablonsky părea nefericit.

– Sigur că da. N-ar fi pentru prima oară. Nu cu sînge rece, desigur – va trebui să aibă un motiv. Iar dacă n-o să aibă, cei de la secţia de chirurgie plastică vor avea un caz ieşit din comun. Şi asta i se va întîmpla oricui care îi va sta în calea spre Morro, sau cui l-o fi chemînd. Am senzaţia că banditii au făcut o mare greşală – au răpit pe cine nu trebuia.

– Ce crezi că are de gînd să facă?

– N-am idee. Ştiu doar ce o să fac eu cînd ajung acasă, o chestie la care n-aş fi visat niciodată: o să spun o rugăciune pentru şeful Donahure.

Jeff arătă spre dosarul lăsat de Jablonsky.

– Ce temă îmi dai pentru acasă? Întotdeauna cînd

ajungeam acasă, era primul lucru pe care trebuia să-l fac.

– Numai la asta m-am gîndit pînă acum.

– Iată o aluzie foarte discretă. Hai, Marge, te conduc acasă. Tată, ne mai vedem noi.

– Da, ne mai vedem noi peste fix o jumătate de oră.

– Aha! Deci n-ai de gînd să stai degeaba toată noaptea.

– Nu, n-am de gînd.

Un timp după plecarea celor doi, Ryder păru că intenționează totuși să stea degeaba. După cîteva minute se ridică, puse fotografia la loc în ramă și o plasă între alte două, pe pian.

Cea din stînga era a soției lui; cealaltă era a ficei lor, Peggy, studentă în anul întîi la Institutul de arte în San Diego. Avea o față zîmbitoare, cu ochi jucăuși, care moștenise de la tatăl ei doar culoarea ochilor și a părului. din fericire nu moștenise trăsăturile și constituția fizică, acestea provenind doar din partea mamei.

Era cunoscut faptul că ea era singura ființă care îl putea învîrti pe degetul mic pe formidabilul sergent Ryder. Privi cele trei fotografii cîteva secunde, clătină din cap, oftă, apoi o luă pe a lui și o dosi într-un sertar.

Formă un număr la San Diego, dar după o jumătate de minut închise. Următorul fu pentru maiorul Dunne, la FBI, dar după un apel închise brusc. Îi venise o idee. Își turnă un scotch și se apucă să studieze dosarul lui Carlton, făcînd adnotări precise și ordonate la subsolul fiecărei pagini. Tocmai îl parcurgea pentru a doua oară cînd sosi Jeff. Se ridică.

– Hai să facem o mică plimbare cu mașina ta.

– Perfect. Unde?

– Vedem noi.

– S-a aranjat. S-ar părea că Donahure ăsta e mai interesant decît cred anumite persoane.

Urcară în Fordul lui Jeff și porniră la drum. După o milă, Jeff îl atenționă.

– N-am idee ce-ai de gînd să faci, dar sîntem urmăriți.

– Asigură-te.

După încă o jumătate de milă, Jeff spuse:

– Sînt sigur.

– Bun, ştii ce ai de făcut.

Jeff încuviinţă din cap şi o luă la stînga, la prima intersecţie la dreapta, pe o alee slab luminată, trecu printr-o curte cu două intrări, se opri la următoarea intersecţie şi stinse luminile. Amîndoi ieşiră din maşină fără nici o grabă şi se ascunseră în curte.

Maşina care îi urmărea se opri în spatele lor cam la treizeci de metri. Un tip subţire, de înălţime medie, cu faţa umbrită de o pălărie care era deja demodată prin anii treizeci, ieşi din maşină şi se apropie cu paşi repezi de Ford. Tocmai trecuse de prima intrare cînd ceva îi spuse că nu era chiar totul în regulă. Se întoarse rapid, cu mîna înfiptă în buzunarul interior al hainei, dar îşi pierdu rapid interesul faţă de pistolul ascuns, cînd primi o lovitură puternică de bombeu exact în spatele genunchiului; oricum, e destul de greu să pui mîna pe un pistol ascuns cînd ţopăi într-un picior şi îl ţii pe celălalt cu amîndouă mîinile.

– Termină cu figurile astea, îi spuse Ryder. Îl căută în haină, găsi un automat şi îl pocni peste faţă cu ţeava. De data asta omul începu să urle. Jeff îi lumină faţa cu lanterna şi făcu constatarea.

– I s-a dus nasul şi vreo cîţiva dinţi de sus. Adio!

– Nici nevastă-mea nu-i acasă! spuse Ryder sarcastic.

Tonul folosit îl făcu pe Jeff să tresară şi se uită mai atent la omul de pe jos.

– Forţezi prea tare norocul, Raminoff! reluă Ryder. Dacă te mai prind la mai puţin de o milă de mine, o să stai o lună la Belvedere. Belvedere era spitalul municipal. Şi după aia o să mă ocup şi de şeful tău. Cine e şeful tău, Raminoff? Ridică arma. Ai două secunde ca să răspunzi.

– Donahure. Cuvîntul apăruse ca un fel de susur ciudat, dar nu puteai să îl acuzi prea tare pe Raminoff, ţinînd cont de sîngele care îi curgea şuvoaie din nas şi din gură.

Ryder îl fixă cîteva secunde, apoi se răsuci pe călcîie.

– Înapoi în Ford, îi spuse lui Jeff.

– Opreşte la primul telefon public. Jeff îl privi mirat, dar Ryder se uita în altă parte. Îşi petrecu trei minute în cabină, răstimp în care dădu două telefoane. Se întoarse în maşină şi îşi aprinse o Gauloise.

– Hai acasă.

– Avem şi acolo telefon. Crezi că e pus sub observaţie?

– Hei, doar n-o să i le pui pe toate în cîrcă lui Donahure! Fii atent: tocmai l-am sunat pe John Aaron, redactorul de la *Examiner*. N-au primit nici o veste de la bandiţi. Cum apare ceva, mă sună. L-am sunat şi pe maiorul Dunne şi mă întîlnesc cu el imediat. Tu mă laşi acasă, îţi iei o armă şi ceva de mascat cît de cît, după care te duci acasă la Donahure şi afli dacă e acolo. Discret, evident.

– O să aibă vizitatori astă seară?

– Da, doi. Pe tine şi pe mine. Dacă e acolo, sună-mă la numărul ăsta. Aprinse lanterna şi notă un număr pe o bucăţică de hîrtie. Redox, în Bay Street. Cunoşti localul?

– Din auzite; camere de închiriat cu ora, homosexuali, droguri, beţivi. Nu te prea vedeam frecventînd localuri din astea.

– De-asta mă şi duc acolo. Nici Dunne n-a prea fost încîntat de idee.

Jeff părea nehotărît.

– Urmează să-i aplici şi lui Donahure tratamentul lui Raminoff?

– N-am de gînd, deşi e o idee tentantă. Nu are ce să ne spună. Cine e atît de deştept să organizeze o treabă din asta trebuie să aibă atîta minte încît să nu stabilească legături directe cu un măscărici ca Donahure. Şi-ar băga măcar unul sau doi intermediari. Cel puţin eu aşa aş face.

– Şi atunci, ce cauţi?

– Pînă nu găsesc, n-am idee.

Ryder se deghizase: avea pe el un costum proaspăt călcat, de care nu ştia decît familia. Dunne era şi el în travesti: purta o beretă, ochelari fumurii şi o mustaţă în furculiţă, nimic care să i se potrivească. Era conştient de asta şi arăta îngrozitor de ridicol. Doar ochii lui cenuşii erau la fel de atenţi şi de inteligenţi ca întotdeauna. Privea cu o umbră de repulsie la ciudata clientelă care popula localul, formată din tineri în jur de douăzeci de ani şi pufnea dezgustat pe nas.

– Locul ăsta miroase a bordel.

– Frecventezi aşa ceva?

– Doar în interes de serviciu, zîmbi Dunne. OK, nimeni n-o să ne caute aici. Eu n-aş face-o în mod sigur. Se întrerupse la apariţia unei creaturi în pantaloni roz, care, după ce depuse două pahare pe masa dintre ei, dispăru spre bar. Ryder luă paharele şi le vărsă într-o vază de flori de lîngă ei.

– Nici măcar n-o să se ofilească. O linguriţă de whisky topită în apă. Scoase apoi o sticlă din buzunar şi turnă două porţii generoase. Malţ! Sînt pregătit întotdeauna. Sănătate!

– Noroc! Şi acum?

– Am patru chestii. Prima, e vorba de şeful nostru, Donahure. Eu şi cu el nu ne mai putem vedea în ochi.

– Mă uimeşti.

– Da, dar probabil nici pe jumătate din cît e acum Donahure. L-am cam supărat. Din cauza mea a pierdut o maşină astă-seară – s-a dus ca bolovanul la fundul oceanului – i-am confiscat cîteva lucruri personale şi am avut o discuţie amicală cu un tip pe care mi l-a pus pe urme.

– E în spital?

– Cred că nu, dar are nevoie de îngrijire medicală. Bănuiesc că acum tocmai îi raportează şefului despre eşecul misiunii.

– De unde ştii că e omul lui Donahure?

– El mi-a spus.

– Da, normal. Ei bine, n-aş putea spune că îmi pare tocmai rău. Dar te-am avertizat, Donahure e foarte primejdios, sau mai bine zis, prietenii lui sînt. Şi ştii foarte bine cum se comportă şobolanii încolţiţi. E vreo legătură între el şi San Ruffino?

– Cam în direcţia asta se îndreaptă lucrurile. La noapte îi fac o vizită acasă, să văd peste ce dau.

– Ar putea fi acasă.

– Nu contează. Iar după aia o să am o vorbă cu judecătorul LeWinter.

– Ce? Ai grijă că ăsta nu-i ca Donahure. Se vorbeşte că va fi următorul secretar de stat la Curtea Supremă.

– Sînt la fel de mînjiţi amîndoi. Ce ştii despre el?

– Avem un dosar despre el. Dunne se uita în pahar.

– Vrei să spui că se ştie că este corupt?

– Ar însemna să divulg secrete de servici.

— Mda. Ei bine, încă ceva pentru dosarul vostru. Donahure a venit astă seară la mine cu un mandat de percheziție pe un motiv atît de aiurea, că doar un judecător corupt l-ar fi putut semna.

— Ies ceva premii dacă ghicesc?

— Nu. Numărul doi. Ți-aș aprecia foarte mult ajutorul pentru ăsta și pentru următoarele două. Scoase dintr-un plic mare dosarul lui Carlton cu notițele pe care și le făcuse. Ăsta-i locțiitorul șefului pazei din San Ruffino, unul dintre cei șapte răpiți în după-amiaza asta. E un curriculum vitae, sau cum vrei să-i spui. Pare să fie în afară de orice bănuială.

— Așa au început toți marii criminali.

— Armata la informații, două servicii în securitate înainte de a veni la San Ruffino. Pentru că a lucrat pentru armată și AEC, trecutul ar trebui să-i fie o carte deschisă. Oricum, aș vrea răspunsul la cele cîteva întrebări pe care le-am notat, în special contactele lui din trecut. Faptele mă interesează.

— Ai motive să îl suspectezi pe tipul ăsta?

— N-am nici unul să n-o fac.

— Bun. O treabă de rutină. Numărul trei?

Ryder scoase încă o hîrtie — transcrierea făcută de Marjory a notiței stenografiate de Susan — și îi explică felul în care o obținuse. Dunne o citi de cîteva ori.

— Ei? întrebă Ryder.

— E destul de ciudată, mai ales treaba asta cum că nu se vor uda la picioare. Cam odată pe an de cînd s-a schimbat secolul, cel puțin cîteva grupări din statul ăsta așteaptă cît să poate de convinși al doilea potop. Bolnavi la cap, ciudați, tipi din ăștia.

— Dar ei și adepții crimei organizate ca Morro sau alții merg mînă-n mînă, nu?

— Nu se exclud reciproc.

— FBI-ul are numele lor?

— Sigur că da, mii de nume.

— Las-o baltă. Dacă ar trebui să-i închizi pe toți nonconformiștii din statul ăsta, cred că jumătate din populație ar fi după gratii.

— Și precis nu ăia care ar trebui. Dar ai menționat cuvîntul

"organizat". Mi-ai putea face o listă cu grupările astea, vreau să zic cele care au reuşit?

– Te referi la subversivi?

– La fataliști, la cei care au reuşit să se adune într-o manieră cît de cît acceptabilă şi comprehensibilă. Pentru ei, bineînțeles.

– În ultimul timp nu am mai văzut lista, dar cred că sînt în jur de două sute.

– Cît să le numeri pe degete.

– Bine, îți fac rost de listă. Deşi nu cred că e ce te interesează pe tine. De genul lui Morro ăsta. Nume fictiv, desigur. "Ar putea" avea mîinile şi ochiul drept desfigurate sau paradite. Asta e uşor. Numărul patru?

– Ceva mai personal. Ryder împinse pe masă o fotografie şi o foaie de hîrtie. Aş vrea ca persoana asta să fie pusă sub protecție.

Dunne privi fotografia cu admirație.

– Iată o tînără fermecătoare. Dar, evident, nu e o rudă de-a ta, aşa că nu văd legătura cu cazul nostru.

– E Peggy, fiica mea.

– Aa! Dunne nu era prea uşor de doborît. Domnişoara Ryder trebuie să fie o ființă minunată.

– Mulțumesc, îi zîmbi Ryder. E în primul an la San Diego. Adresa este a apartamentului pe care îl împarte cu încă trei colege. Am încercat să o sun – ai şi telefonul aici – dar fără rezultat. Sînt sigur că un om de-al vostru de acolo ar putea-o găsi foarte uşor. Aş vrea să ştie ce s-a întîmplat înainte de a afla de la radio sau TV în cine ştie ce discotecă aglomerată.

– Nici o problemă. Dar asta nu e totul, nu? Ai spus "protecție".

– Deja o au pe nevastă-mea. Dacă Donahure e implicat – şi voi şti asta peste o oră – s-ar putea să nu-i convină lui Morro şi prietenilor lui.

– Cererea e cam neobişnuită.

– Aşa sînt şi circumstanțele. Dunne ezita. Ai copii, domnule maior?

– La dracu, da! Vreau să spun, să te ia dracu, da! Cîți ani are Peggy?

– Optsprezece.

– Ca Jane a mea. Sergent, ăsta-i de-a dreptul şantaj! Bine, bine. Dar să ştii că se presupune că eu şi cu Donahure colaborăm cît se poate de strîns. Mă pui într-o situaţie destul de dificilă.

– Dar eu, în ce situaţie crezi că sînt? Se opri, uitîndu-se la pantalonii rozalii care se apropiau de masa lor. Se opriră în faţa lui.

– Dumneata eşti domnul Green?

– Da. Cum de ţi-ai dat seama?

– Mi s-a spus: un tip mult într-un costum închis. Dumneata eşti singurul tip mult într-un costum închis din local. Telefonul e acolo.

Ryder îl urmă şi ridică receptorul.

– Bine clădit, băiete, nu mult. Ce noutăţi ai?

– Raminoff a fost şi a plecat. Băiatul din casă l-a condus. Încă mai sîngerează. S-o fi dus la vreun doctor de cartier.

– Donahure e acolo?

– Îmi imaginez că Raminoff n-a petrecut zece minute stînd la taclale cu băiatul din casă.

– Bine, ne întîlnim peste un sfert de oră la intersecţia străzii a patra cu Hawthorne.

Ryder se întoarse la masă dar imediat apărură şi pantalonii roz.

– Încă un telefon, domnu' Green.

Ryder se întoarse după un minut. Se aşeză şi scoase din nou sticla.

– Două telefoane. Următorul l-a vizitat pe Donahuure. O să merg şi eu imediat. Ryder îşi goli paharul urmărit de privirile încurcate ale lui Dunne. Al doilea a fost de la John Aaron. Îl cunoşti?

– De la *Examiner*? Da, îl ştiu.

– AP şi Reuter sînt pe jar. Gentlemanul i-a sunat. N-o să ghiceşti ce nume şi-a dat.

– Morro?

– Da, Morro. A spus că el a executat spargerea de la San Ruffino, despre care e sigur că ei nu ştiau nimic. Le-a dat detalii amănunţite despre cantităţile de U-235 şi de plutoniu furate şi le-a sugerat că dacă vor să controleze adevărul spuselor sale să

ia legătura cu poliția. De asemenea a dat numele și adresele ostatecilor și a cerut celor interesați să verifice la rudele acestora.

Dunne nu păru prea mirat.

— Exact la ce te așteptai. Telefonul tău sună probabil non-stop. Ceva amenințări?

— Nimic. Cred că doar ne-a înștiințat și acum ne dă răgaz să judecăm implicațiile.

— Ce zice Aaron, cînd o să publice știrile?

— Cel mai devreme peste o oră. Televiziunea și cei de la radio sînt ca turbați, pentru că habar n-au dacă e o farsă sau nu și n-au de gînd să apară ca cei mai mari tîmpiți din vest. Pe urmă, dacă e adevărat, nu sînt siguri dacă nu cumva contravin normelor de securitate națională. Personal nu am auzit de așa ceva. Zice că așteaptă confirmarea și lămuriri de la AEC. Dacă le obțin, va fi un simultan la radio și TV pe toate posturile din stat.

— Mda. Asta îmi dă timp să pun un băiat să aibă grijă de Peggy.

— Ți-aș fi foarte recunoscător. În cazuri din astea, majoritatea oamenilor ar fi uitat de un biet copil.

— Ți-am spus că am și eu unul. Ești cu mașina? Dacă mă duci pînă la mine la birou, vorbesc cu San Diego și în zece minute doi oameni vor fi la treabă. Și asta fără să transpir. Nu la fel o să poți spune despre cetățenii acestui stat mîine, continuă el gînditor. O să transpire din gros. Deștept flăcău, Morro ăsta. Nu trebuie subestimat. A întors foarte abil zicala aia care spune că e mai bine cu un necaz pe care îl știi decît cu unul pe care nu-l știi. Acum e mai rău necazul pe care nu-l știi decît cel pe care îl știi.

— Da. Cetățenii din San Diego, Los Angeles, Sacramento, toți întrebîndu-se care vor fi primii la vaporizare și toți sperînd să fie ceilalți.

— Te gîndești serios la asta, sergent?

— N-am mai prea avut timp să mă mai gîndesc la nimic, dar încerc să îmi imaginez cum vor gîndi alții. Nu, nu serios. Tipi deștepți cum e amicul Morro au ceva în cap și anihilarea fără discriminare nu ar fi un mod de a obține ce doresc. Amenințările sînt de ajuns pentru moment.

– La asta mă gîndeam şi eu, dar în cazul ăsta va trece destul de mult timp pînă ce publicul va înţelege – dacă va înţelege – că noi sîntem pe urmele unei persoane de acel grad de şiretenie.

– Iar pentru o astfel de persoană climatul mental e perfect. Pentru el, nici nu s-ar putea mai bine. Ryder îşi întinse degetele. Am avut ciuma bubonică; nu s-a întins prea mult, dar a scos din minţi jumătate din populaţie. Apoi, cu febra porcească s-a întîmplat acelaşi lucru. Acum practic orice om din ţara asta şi în special de pe coastă, are o frică obsedantă şi ...cum se spune...

– Paranoică?

– N-am fost la universitate. Frica asta obsedantă, paranoică de următorul cutremur, cel mai puternic şi probabil, ultimul. Iar acum asta – holocaustul nuclear – sperăm că nu va fi. Dar încearcă să convingi oamenii că nu va fi.

Ryder puse banii pe masă. Cel puţin o perioadă nu se vor mai gîndi la cutremure.

Ryder îl întîlni pe Jeff după cum se înţeleseseră, îşi lăsară maşinile la intersecţie şi o luară pe jos pe Hawthorne Drive, o stradă dreaptă, mărginită de palmieri.

– Băiatul s-a întors, spuse Jeff. A venit singur, aşa că-mi imaginez că ori Raminoff şi-a pus nasul la loc, ori l-au reţinut la urgenţe. Băiatul şi nevastă-sa nu dorm în casă, au un bungalow micuţ în dosul curţii. Acum sînt acolo, sînt sigur. Pe aici.

Se urcară pe un gard viu, apoi pe un zid pe care îl săriră fără probleme şi se ascunseră după nişte tufe de trandafir. Casa lui Donahure era construită în formă de U, avînd în mijloc un bazin de înot dreptunghiular şi un living imens şi vulgar, luminat ca ziua.

Se lăsase răcoarea şi aburul de deasupra bazinului plutea în aerul nemişcat şi opac al nopţii, nu atît de opac totuşi ca vizitatorii să nu îl poată vedea pe Donahure cu un pahar în mînă, patrulînd greoi în sus şi în jos... Uşile de sticlă, glisante, de la living erau larg deschise.

– Du-te în colţul ăla, şopti Ryder, şi ascunde-te în tufe. Eu o să mă apropii cît pot de salon. Cînd mişc mîna, distrage-i

atenția.

Își ocupară pozițiile, Jeff printre tufele de trandafiri și Ryder în partea cealaltă a bazinului, în umbra deasă făcută de doi arbori de tisă. Își ridică mîna. Jeff scoase un fel de geamăt destul de jalnic și suficient de puternic pentru a fi auzit. Donahure se opri brusc din patrulare, trase cu urechea, păși pe vîrful picioarelor pînă în dreptul ușilor glisante și se opri să mai asculte. Jeff repetă sunetul. Donahure își scoase pantofii și păși tăcut pe mozaic, cu un pistol în mînă, dar nu reuși să facă mai mult de cinci pași. Mînerul unui Smith & Wensson îl nimeri chiar sub urechea dreaptă. Se folosiră chiar de cătușele lui ca să îl lege de un calorifer, de o bandă de scotch aflată pe birou ca să îi lipească buzele și de un șervet de pe masă ca să îl lege la ochi.

– Intrarea principală trebuie să fie în spate. Du-te la bungalow și asigură-te că cei doi mai sînt acolo. Cînd te întorci, încuie și dacă sună cineva, ai grijă. Încui toate ușile de intrare în casă și cobori toate storurile la ferestre. Începi cu biroul. Eu mă ocup de dormitor. Dacă e să găsim ceva, doar în camerele astea putem găsi.

– Tot nu știm ce căutăm?

– Nu. Ceva care te-ar face să ridici o sprînceană dacă l-ai vedea acasă la tine sau la mine. Privi în jur. Nici urmă de safe – și n-aș crede că pot exista ascunzători secrete în zid într-o casă de lemn.

– Dacă aș avea pe conștință cîte zici că are ăsta, n-aș ține nimic compromițător în casă – aș folosi un depozit sigur într-o bancă. Măcar o să avem satisfacția că o să-l doară capul cînd se va trezi. Trebuie totuși să aibă o cameră de lucru, un birou, multe case din astea au așa ceva.

Ryder dădu din cap și plecă. Nu exista nici o cameră de lucru. Primul dormitor părea cît se poate de nefolosit. Al doilea era cel folosit de Donahure. Ryder aprinse o lanternă stilou, verifică ferestrele camerei, le închise, trase obloanele și aprinse veioza de la pat. Curățenia și ordinea care domneau în cameră reflectau eficiența soției băiatului din casă, ordine care îi ușură considerabil treaba lui Ryder. Își petrecu totuși un sfert de oră, verificînd totul, fără să găsească ceva, pur și simplu pentru că nu era nimic de găsit. Făcu o singură descoperire interesantă:

unul din dulapurile de pe un perete era garnisit cu o frumoasă colecție de arme. Revolvere, automate, puști și carabine, cu o copioasă rezervă de muniții. Nu era nimic sinistru în asta; foarte mulți vînători americani au panopliile lor particulare de arme, care foarte des le ocupă pereți întregi. Două arme îi atraseră atenția însă în mod deosebit – niște arme ușoare, de o formă ciudată, de un tip pe care nu îl puteai găsi în nici un magazin de arme din America. Ryder le luă pe amîndouă împreună cu o cutie de muniții de rezervă și niște șervete care atîrnau pe perete. Le lăsă pe pat cît timp examină baia, dar nu era nimic care să nu aibă ce căuta acolo. Își luă achizițiile și merse să îl caute pe Jeff.

Donahure, cu obrazul căzut în piept, părea că doarme. Ryder îl verifică înfigîndu-i cu o mișcare deloc blîndă țeava pistolului în plex. Chiar dormea. Jeff stătea la birou căutînd într-un sertar deschis.

– Ai găsit ceva?

– Normal, rînji Jeff. Pornesc eu mai greu, dar cînd îmi dau drumul...

– Cum adică, pornești mai greu?

– Biroul era încuiat, așa că mi-a luat ceva timp pînă am găsit cheia într-un buzunar de-al lui Fatso. Jeff puse pe masă o grămadă de bancnote. Erau opt pachete legate fiecare cu cîte un elastic. Sînt sute și toate de valoare mică. Ce-ar putea să facă Donahure cu atîția bani.

– Chiar așa! Ai mănuși?

– Acum mă-ntrebi, după ce-am umplut toată casa de amprente? Dacă vrei, îți ofer o mască.

– Amprentele noastre nu contează. Ce, crezi că Donahure o să facă plîngere la poliție că i-am umflat dolarii? Voiam doar să numeri banii ăștia și să nu lași amprente pe ei. Hîrtiile vechi nu merită osteneala, pot să aibă sute de urme, dar pe celelalte numără-le apucîndu-le de colțul stîng – majoritatea oamenilor numără banii pe dreapta.

– De unde ai jucăriile alea?

– De la magazinul de jucării al lui Donahure. Ryder le privi cu admirație. Întotdeauna mi-am dorit o sculă din asta. Noi avem impresia că facem cele mai bune arme din lume.

Englezii cred la fel şi belgienii tot aşa despre armele lor din NATO. De fapt, doar spunem, dar gîndim altfel. Ştim cu toţii că astea sînt cele mai bune. Uşoare, perfecte, pot fi desfăcute în cîteva secunde şi ascunse în buzunarele hainei. Sînt nişte scule perfecte pentru terorişti – soldaţii britanici din Irlanda de Nord au simţit-o pe pielea lor.

– Cei de la IRA au din astea?

– Da. Kalaşnikov. Dacă te urmăreşte cineva noaptea cu o chestie din asta echipată cu o lunetă cu infraroşii, mai bine te împuşti singur. Cel puţin aşa se spune.

– Sînt ruseşti?

– Da.

– Comuniştii şi catolicii fac o tovărăşie ciudată.

– Oamenii care le folosesc în Irlanda de Nord sînt protestanţi. Un grup fracţionar recunoscut aproape oficial de Armata Irlandeză. Comuniştilor nu le prea pasă atîta vreme cît pot provoca necazuri, din care să scoată şi bani.

Jeff luă un automat, îl examină, se uită la Donahure care zăcea în continuare inconştient, apoi la Ryder.

– Nu te uita aşa la mine. Tot ce ştiu despre originea amicului e că e american la prima generaţie.

– Irlandez?

– Da, şi se potriveşte chiar prea la fix.

– Donahure, comunist?!

– Hei, nu trebuie să căutăm roşii în fiecare tufă. Nici o lege nu interzice asta, cel puţin de cînd a ieşit McCarthy la pensie. Eu unul n-aş crede. E prea prost şi egoist ca să-l intereseze vreo ideologie, dar asta nu înseamnă că nu le acceptă banii. Acum numără banii şi controlează restul biroului, cît mă ocup eu de cameră.

După cîteva minute, Jeff îşi ridică privirile, cu o figură luminată.

– Iată ceva interesant: opt pachete, fiecare cu cîte o mie două sute cincizeci de dolari. Zece mii.

– Deci m-am înşelat. Acum are un al optulea cont neoficial. Foarte interesant, recunosc, dar nu ceva care să mă entuziasmeze.

– Nu? Sînt cîteva bancnote noi în fiecare pachet. N-am

făcut decît o cercetare sumară, dar am senzația că sînt în serie. Și sînt bancnotele bicentenare de doi dolari.

— Bravo, din alea după care se dă americanul în vînt. Trezoreria e plină de din astea, dar sînt foarte puține puse în circulație. Dacă sînt într-adevăr în serie, FBI-ul o să le ia urma foarte ușor.

Îl dezlegară pe Donahure și plecară, lăsîndu-l în nesimțire.

Maiorul Dunne era în birou, vorbind la două telefoane dintr-o dată. Cînd închise, Ryder îl întrebă:

— Încă nu te-ai culcat?

— Nu și nici nu cred să apuc, noaptea asta. Aștept o mulțime de lume astă seară. Am dat alarmă generală și mobilizarea fiecărui agent care poate să umble. Descrierea lui Morro a fost transmisă prin telex în toată țara. Am vorbit pentru lista cu excentricii, dar n-o s-o am decît mîine. Am avut grijă și de Peggy a voastră.

— Peggy a noastră? se miră Jeff.

— Am uitat să-ți povestesc. Banditii au dat o declarație la Associated Press și Reuter. Fără amenințări, doar detalii despre ce au furat și numele celor răpiți. Se va publica la ora unsprezece astă-seară, adică, își privi ceasul, peste o jumătate de oră. N-am vrut ca sora ta să afle de la radio sau televizor că mama ei a fost răpită. Maiorul Dunne s-a îngrijit de asta.

Jeff îi privi pe rînd.

— V-ați gîndit că Peggy ar putea fi în pericol?

— Ideea asta ne-a trecut prin cap. Maiorul Dunne putea fi foarte precis și tăios în același timp. Și ne-am mai gîndit să avem puțină grijă de ea. Se uită la armele din mîna lui Ryder. Cam tîrziu pentru cumpărături, remarcă el.

— Sînt doar împrumutate de la prietenul tău Donahure.

— Aha! Cum se simte?

— Deocamdată nu cred că simte ceva. Nu că ar fi vreo diferență între starea de acum și cea de obicei. S-a lovit cu capul de mînerul unui pistol.

— Îngrozitor, se bucură Dunne. Ați avut motive să le luați? Ceva deosebit?

— Sînt aproape sigur. Astea sînt Kalașnikov, rusești. Poți

verifica la Washington, la controlul importurilor, să vezi dacă s-a dat vreo aprobare să se aducă aşa ceva, dar eu mă îndoiesc. Ruşii adoră să-şi vîndă armele oricui ar plăti cash, dar nu oficial, şi mai ales nu cea mai modernă armă.

– Posesie ilegală de armament? Păi asta face din el un fost şef al poliţiei.

– Nu mai contează.

– Donahure, comunist?!

– N-aş crede, dar, desigur, e capabil să se convertească la orice dacă îi ies nişte bani.

– Aş vrea să le păstrez eu, dacă se poate.

– Îmi pare rău, dar sînt ale găsitorilor. Doar nu vrei să se spună la tribunal că ai încurajat o spargere. Nu fii supărat, Jeff are alt cadou pentru tine. Jeff puse teancul de bani pe birou. Zece mii de dolari. Sînt toţi ai tăi. Cîte bucăţi de doi dolari sînt înseriate la rînd, Jeff?

– Patruzeci.

– Asta-i mană cerească, spuse Dunne reverenţios. Pînă mîine la prînz voi avea numele băncii, al casierului şi al celui care i-a încasat. Păcat că nu aţi reuşit să aflaţi numele celui care i-a dat.

– Ţi-am spus că dormea. Mă întorc mai tîrziu să-l întreb.

– Tot aşa? Ai grijă să nu întinzi coarda prea tare, sergent.

– Aiurea. Am avut marea neşansă să îl cunosc pe Donahure cu mult înaintea ta. E o jigodie. E un laş, priveşte-i mutra. E un dezastru, dar n-o are decît pe asta şi se crede grozav cu ea. A văzut ce s-a întîmplat cu a tipului pe care l-a pus să mă urmărească.

– Hm. Expresia de încîntare de pe faţa lui Dunne fu înlocuită de una încruntată şi nu din cauza spuselor lui Ryder. Bătu uşor cu degetul în teancul de bani. Ce fac eu cu ăştia? Cum le explic proveniența?

– La asta nici eu nu m-am gîndit, fu rîndul lui Jeff să se încrunte.

– Foarte uşor, spuse Ryder. Ţi i-a dat Donahure.

– Ceee?

– În ciuda faptului că deţine o jumătate de milion din surse ilegale, puşi la fereală pe şapte sau opt nume false, ştim cu toţii

că de fapt e un cetățean decent, corect, onorabil, care nu trăiește decît pentru binele aproapelui, care sprijină brațul justiției în acțiunile de zdrobire a hoției și a corupției. A fost contactat de responsabilii jafului de la San Ruffino și i-au fost dați banii ăștia în schimbul relatării pas cu pas a mersului anchetei asupra acestui caz. Dumneata și cu el ați făcut un plan cu care să îi puneți pe piste false pe bandiți. Normal, ți-a încredințat banii ăștia pentru siguranță. Trebuie să admiri integritatea lui de neclintit.

– Ingenios, dar uiți un lucru: Donahure n-are decît să nege.

– Cu toate amprentele alea de pe bancnote, mai ales de pe cele noi? Ori se dă pe brazdă, ori recunoaște că le-a avut ascunse în casă. Ce crezi că o să aleagă?

– Întortocheată minte mai ai, domnule, îi spuse Dunne.

– De ce, că pun un hoț să prindă alt hoț? Ryder zîmbea. Poate.

Două lucruri, domnule maior: cînd dumneata sau altcineva o să umblați cu hîrtiile astea, încercați să le evitați colțurile din dreapta sus. Ar putea fi ceva amprente, mai ales pe alea noi.

Dunne privi pachetele.

– Trebuie să fie vreo două mii de bucăți aici. Vrei să le controlez pe toate?

– Am zis dumneata sau altcineva.

– Da? mulțumesc. Și al doilea lucru?

– Ai vreo trusă de amprente pe aici?

– Am o mulțime. De ce?

– E, doar așa, făcu Ryder cu un aer vag. Niciodată nu știi cînd ai nevoie de o chestie din asta.

Judecătorul LeWinter locuia într-o casă splendidă, impresionantă, exact pe măsura unuia care urma să devină secretarul Curții Supreme de Justiție a statului. Pe panglica de coastă californiană, nu mai lată de cîțiva kilometri, pot fi găsite mai multe stiluri arhitecturale de locuințe ca oriunde, dar cu toate astea, casa lui LeWinter era deosebită, o replică fidelă a conacelor din Alabama de dinainte de război, strălucitor de albă, cu fațada străjuită de cele două colonade de înălțimea a două etaje, balcoane, belșug de magnolii peste tot și exces de stejar alb alături de tufe bărboase spaniole, nimic din toate astea

nefiind nepotrivit cu clima din zonă.

Într-o reşedinţă atît de impozantă — nu o puteai numi chiar casă — ai fi putut crede că locuieşte un stîlp al corectitudinii justiţiei. Dar era greşit.

Cît de greşit era, Ryder şi Jeff îşi dădură seama intrînd în dormitor fără să aibă curtoazia să bată la uşă şi găsindu-l pe luminatul împărţitor al dreptăţii în pat, dar nu singur şi nici măcar cu nevastă-sa.

Judecătorul, bronzat, cu părul şi mustaţa albe, deşi puţin şocant fără gulerul alb şi cravata neagră, se simţea perfect în patul său victorian aurit, ceea ce nu s-ar fi putut spune şi despre prietena lui, o demimondenă machiată ţipător, care arăta ca şi cum s-ar fi potrivit mult mai bine într-o cameră închiriată cu ora.

Amîndoi încremeniseră, cu ochii uluiţi pe care îi au oamenii cînd le apar în faţă doi tipi mascaţi şi înarmaţi, expresia fetei fiind vizibilă de teamă şi vinovăţie, iar a judecătorului îndreptîndu-se către una de furie.

— Hei, ce dracu?! Cine dracu sînteţi?

— În nici un caz prieteni, poţi fii sigur de astea, spuse Ryder. Pe tine te cunoaştem, dar cine-i domnişoara? Nu se mai osteni să îi aştepte răspunsul şi se întoarse spre Jeff. Ai adus aparatul, Perkins?

— Îmi pare rău, dar...

— Păcat. Îl privi pe LeWinter. Sînt sigur că ţi-ar fi plăcut la nebunie să-i trimitem un instantaneu nevestei ca să vadă cît de mult te doare-n cot de absenţa ei de-acasă. Furia judecătorului scădea văzînd cu ochii. OK, Perkins, amprentele.

Jeff nu era vreun expert în luat amprente, dar nu trecuse prea mult de cînd terminase şcoala de poliţie. LeWinter, dezumflat, depăşit cu totul de situaţie, nu făcu nici o obiecţie sau încercare de rezistenţă. Cînd termină, Jeff se uită la Ryder, apoi la fată.

Ryder dădu din cap şi îi vorbi fetei.

— Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău, domnişoară. Cum te chiamă?

Ea îşi strînse buzele şi privi în altă parte. Ryder oftă, ridică o poşetă care nu putea fi decît a ei, o deschise şi îi deşertă conţinutul pe o măsuţă de toaletă. Cercetă conţinutul şi ridică

un portvizit.

– Bettina Ivanhoe, 888 South Maple. Privi spre fată; deşi părea speriată, arăta destul de bine; avea părul de culoarea inului şi pometii puţin ridicaţi, spre genul slav.

– Ivanhoe? N-ar merge mai bine Ivanov? Eşti rusoaică?

– Nici vorbă. M-am născut aici.

– Aş paria că nu şi părinţii tăi.

Neprimind nici o replică din partea ei, continuă să studieze lucrurile din poşetă. Culese două fotografii, una din ele înfăţişînd-o împreună judecătorul LeWinter. Deci era ceva mai mult decît o vizitatoare ocazională, deşi diferenţa de vîrstă dintre ei trebuie să fi fost mai mare de patruzeci de ani.

– Darby şi Joan, zise Ryder în scîrbă, cu gestul unuia care îşi aruncă pe masă cărţile.

– Şantaj? LeWinter încerca să fie dispreţuitor, fără să prea reuşească. Vreţi bani, ai?

– Te-aş şantaja pînă la ultima picătură de sînge dacă ai fi ceea ce doar cred că eşti, îi spuse Ryder indiferent. De fapt, te pot termina şi fără să te şantajez. Altceva îmi trebuie de la tine. Unde e seiful şi cheile de la el?

– Un găinar de doi bani, rînji LeWinter, cu o umbră de uşurare totuşi sub zîmbet.

– Iată un limbaj incompatibil cu scaunul pe care-l ocupi.

Ryder scoase un cuţit cu buton, îl deschise şi o prinse de o mînă pe fată. Ei, LeWinter?

LeWinter îşi ridică mîinile, arătînd că se predă.

– Uite floarea cavaleriei Sudului! făcu Ryder în batjocură. Îi pasă cuţitul lui Jeff care i-l puse pe obraz judecătorului şi apăsă.

– Ia te uită, zise el. E roşu! Trebuie sterilizat?

– Mai întîi în jos şi la dreapta, îi spuse Ryder. Acolo îşi ţine vena jugulară.

Jeff îndepărtă puţin lama cuţitului şi o examină cu încîntare. Pe o porţiune de doi centimetri avea un strat subţire de sînge. Lui LeWinter îi ieşiseră ochii din cap. Spuse cu o voce răguşită.

– Seiful e jos în birou. Cheile sînt în baie.

– Unde?

– Într-un tub de pastă de ras.

– Ciudat loc de păstrat nişte chei la un om cinstit ca tine. Trebuie să fie foarte interesant conţinutul. Merse în baie şi reveni cu cheile. Mai e cineva în clădire?

– Nu.

– S-ar putea. Te-ai gîndit cumva să o menajezi pe soţia ta de anumite poveşti scandaloase? Ce zici, Perkins, îl crezi?

– În principiu, nu.

– Nici eu. Ryder scoase trei perechi de cătuşe, pînă nu de mult, proprietatea şefului poliţiei. Cu un set prinse încheietura fetei de un picior al patului, la fel făcu cu o mînă a judecătorului de partea cealaltă a patului, iar mîinile libere le legă împreună. Drept căluşuri, două perne erau de ajuns. Înainte de a-i închide gura lui LeWinter, Ryder îl întrebă:

– Un ipocrit ca tine, care ţine atîtea discursuri împotriva înarmării, nu se poate să nu aibă niscaiva şmecherii primejdioase pe aici. Unde le ţii?

– În birou.

Jeff începuse deja cercetarea camerei. Ryder veni şi el, localiză biroul, dulapul pentru arme, şi îl deschise. Kalaşnikov nu avea, dar un pistol ciudat, de o fabricaţie necunoscută lui, îi reţinu atenţia. Îl înveli într-o batistă şi îi dădu drumul într-unul din numeroasele sale buzunare de la haină.

Seiful era masiv, doi metri pe un metru, cîntărind pe puţin un sfert de tonă, construit pe vremurile cînd spărgătorii de case de bani nu îşi dezvoltaseră încă tehnicile sofisticate din ziua de astăzi. Mecanismul de închidere şi cheile erau total nepotrivite. Ryder l-ar fi putut deschide într-o clipă, dar i se păru ciudat că era zidit într-un perete de cărămidă, gros de vreo douăzeci de centimetri, lucru destul de neobişnuit. Se întoarse în dormitor, îi îndepărtă căluşul lui LeWinter, scoase cuţitul şi îl întrebă:

– Unde e întrerupătorul?

– Ce dracu mai vrei?

– Mi-ai spus cam prea repede unde ţii cheile. Chiar doreai să deschid seiful? Unde este întrerupătorul semnalului de alarmă conectat la biroul şerifului?

LeWinter se crispă pentru a doua oară, mai mult de frică decît de durere, cînd lama cuţitului îi atinse gîtul. Judecătorul fu mult mai încăpăţînat de data asta, dar pînă la urmă îi spuse.

Ryder coborî din nou, făcu să alunece o bucată de lambriu de deasupra uşii biroului şi găsi întrerupătorul. Îl acţionă, apoi deschise seiful. Jumătate era plin cu nişte dosare aşezate pe nişte rafturi metalice. Aproape toate cuprindeau referiri personale la diversele cazuri pe care le avusese. Două din ele erau marcate drept "corespondenţă particulară", dar nu erau chiar aşa de particulare de vreme ce unele notiţe erau semnate de secretara lui, Bettina Ivanhoe. Tînăra de deasupra, din dormitor, părea că îşi depăşise cu mult îndatoririle de secretară. În raftul de sus, trei obiecte îi reţinură atenţia; le scoase. Unul era o listă de nume şi telefoane, al doilea, un exemplar îmbrăcat în piele din *Ivanhoe*, al lui Walter Scott. Al treilea, o agendă cu coperţi tot din piele. Agenda părea foarte încăpătoare şi era asigurată cu o încuietoare din alamă, o chestie dificilă pentru un copil curios, dar nu şi pentru cuţitul lui Ryder. O deschise şi o răsfoi, dar nu îşi pierdu prea mult timp cu ce era scris înăuntru. Paginile erau acoperite cu nişte caractere ciudate, iar el nu era specialist în criptografie. Ştia însă că FBI-ul are o echipă de aşi în domeniu. Îşi aduse aminte de comunicat şi se uită la ceas; mai era un minuţ pînă la unsprezece.

Îl găsi pe Jeff căutînd metodic printre cămăşile lui LeWinter, iar cei doi legaţi de pat păreau să stea încă destul de confortabil. Îi ignoră şi deschise televizorul. Nu se chinui să aleagă un program anume: toate urmau să transmită acelaşi lucru. Nu se uita la ecran şi părea că nu se uită la nimic anume, dar de fapt nu îi scăpa din ochi pe cei doi de pe pat.

Comentatorul, care poate doar dintr-o coincidenţă era îmbrăcat într-un costum negru, cu cămaşă albă şi cravată neagră, folosea vocea obişnuită la funeraliile oficiale şi se limita la fapte. Reactorul nuclear de la San Ruffino a fost atacat tîrziu în cursul după-amiezii, iar criminalii au reuşit să scape luînd cu ei material pentru bombe şi ostateci. Era specificată cantitatea exactă de combustibil, numele, adresele şi ocupaţia ostatecilor. Persoana care furnizase informaţia şi sursa provenienţei acesteia rămăseseră neidentificate, însă faptele erau strict autentice, confirmate de către autorităţi, care porniseră cercetările cu toate forţele. Obişnuitele aberaţii, gîndi Ryder. Nu îi ofereau nici o urmă proaspătă pe care să o cerceteze. Închise aparatul şi îi

spuse lui Jeff.

– Ai observat ceva, Perkins?

– Acelaşi lucru ca şi tine. L-au lăsat rece ştirile. Nici n-a clipit, cît e el de judecător. Aş spune că e vinovat ca dracu.

– E mai ceva ca o mărturie scrisă. Noutăţile nu erau noutăţi pentru el. Îl privi lung pe LeWinter şi îi spuse. Te crezi tare din cauza ălora care îţi ţin spatele, nu? Bine, o să trimit un reporter şi un fotograf de la *Globe*.

– Hopa! făcu Jeff. Don Juan şi-a schimbat puţin culoarea.

De fapt, LeWinter îşi schimbase culoarea bine de tot. Pielea lui bronzată devenise vineţie şi ochii holbaţi păreau că îi vor ieşi din orbite. *Globe* poate fi citit chiar dacă nu ştii prea bine să citeşti. Era specializat în portrete artistice de analfabete despuiate care îşi petrec serile de iarnă în faţa căminelor în care ard butuci uriaşi citind Sofocle în original, în lovituri candide date celebrităţilor surprinse în situaţii aparent compromiţătoare, toate însoţite de o proză din cele mai simple. Din cînd în cînd, cîte un "şocat" influent reuşea pentru o săptămînă sau două să îi mai reducă din tiraj, dar următoarea ediţie apărea cu nişte trivialităţi internaţionale mult mai tari şi cele de dinainte erau date uitării. Nu era nevoie de un ajutor telepatic pentru a ghici că mintea judecătorului era frămîntată de problemele astea în general şi în particular de prima pagină, unde imaginea neretuşată a lui şi a amantei legate de el şi de pat nu ar fi lăsat loc decît pentru un titlu de senzaţie.

Jos în birou, Ryder îi spuse lui Jeff.

– Aruncă-ţi un ochi pe dosarele astea, poate găseşti ceva interesant, deşi mă cam îndoiesc. Eu trebuie să dau nişte telefoane.

Formă un număr şi în timp ce aştepta să i se răspundă, aruncă o privire pe lista de nume şi telefoane pe care o luase din seif. Cineva îi răspunse şi îl ceru pe domnul Jamieson, care era responsabilul de noapte la centrala telefonică.

– Ryder la telefon. Important şi confidenţial, domnule Jamieson. Jamieson îşi făcea mari iluzii despre importanţa covîrşitoare a slujbei şi a persoanei sale şi îi plăcea să şi le întreţină. Am aici un număr de telefon pe care aş dori să ţi-l notezi, continuă Ryder. Cred că este numărul de acasă al şerifului

Hartman. Aş dori să verifici şi să îmi dai şi adresa – nu e în carte.

– Important, ai? Vocea suna avidă.

– Habar n-ai cît de important poate să fie. Ai ascultat ştirile?

– San Ruffino? Dumnezeule, da, chiar adineaori. Urît, ai?

– Nu pot să-ţi spun. Aşteptă un timp la telefon. Ei, cum e?

– Ai nimerit-o şi cu numele şi cu telefonul. Erau la secret, naiba ştie de ce. O sută nouăsprezece, Rowena.

Ryder îi mulţumi şi închise.

– Cine e Hartman? întrebă Jeff.

– Şeriful din zonă. Seiful e legat cu biroul lui. Este că ţi-a scăpat ceva mai înainte?

– Sînt sigur.

– Cum?

– Păi dacă nu-mi scăpa nu-mi ziceai.

– N-ai observat ce amabil a fost LeWinter cu cheile de la seif? Ce scrie în dosare despre şeriful Hartman?

– Nu prea mult. Mustrare. Nimic bun.

– Da. Numărul de persoane care să fie în vreo situaţie compromiţătoare sau scandaloasă cu LeWinter trebuie să fie foarte mic. Dar el ştie că şeriful Hartman n-o să vorbească, legătura dintre ei e clară.

– LeWinter ar putea avea totuşi un prieten pe lumea asta.

– Hai să discutăm despre lucruri probabile nu despre imposibilităţi. Să fie vreun şantaj? Nu prea merge. Dacă judecătorul îl şantajează pe şerif, acum ar fi şansa ăstuia să termine cu el. LeWinter ar trebui să fie victima, dar nu prea văd cum. Eu cred că amîndoi sînt băgaţi în nişte afaceri profitabile. Afaceri criminale, iar un judecător onest nu s-ar compromite niciodată intrînd în afaceri cu un om al legii. Oricum, e clar că LeWinter e băgat pînă-n gît. Despre Hartman nu ştiu nimic deocamdată, dar probabil e la fel.

– Ca nişte poliţişti oneşti şi fără slujbă ce sîntem, e de datoria noastră să descoperim în ce ape se scaldă Hartman ăsta. Maniera obişnuită, bănuiesc, nu? Ryder încuviinţă. Donahure poate să mai aştepte.

– Ai parcurs totul?

– Pe dracu! E prea mult pentru mine. Un milion de "dat fiind că", de "motiv pentru care", sau "considerînd...".

– Bine, poţi s-o laşi baltă. Nici chiar un tip ca LeWinter nu şi-ar exprima trăirile intime, sau intenţiile criminale, în limbajul legist.

Ryder mai formă un număr, aşteptă puţin şi spuse:

– Domnul Aaron? Sergentul Ryder la telefon. Sper că nu mi-o iei în nume de rău, dar cum ţi-ar place dacă unul din fotografii tăi ar face nişte poze unui cetăţean de frunte al oraşului prins într-o situaţie delicată?

Tonul lui Aaron fu îngăduitor – nu rece – pur şi simplu nu înţelegea.

– Mă surprinzi, sergent! Ştii doar că *Examiner* nu e fiţuică de scandal.

– Păcat. Credeam că ai fost şi eşti interesat de micile abateri ale judecătorului LeWinter.

– Hei! LeWinter ocupa, împreună cu şeful poliţiei Donahure, topul preferinţelor lui Aaron pentru pagina întîi sau ediţii speciale. Ce-a mai făcut ţapul ăla bătrîn şi ticălos?

– Deocamdată nu mai face nimic. Se odihneşte. E cu secretara lui care-i suficient de tînără pentru a-i fi nepoată. Şi cînd zic "cu" să ştii că exact aşa e. Sînt încătuşaţi împreună şi de pat.

– Doamne, Dumnezeule! Aaron se înecă încercînd să-şi stăvilească hohotul de rîs. Sînt curios la nebunie, sergent. Dar mă tem că nu vom putea publica...

– Nimeni nu ţi-a cerut asta. Doar să faci o poză.

– Aha! Tot ce vrei e să ştie ei că au fost fotografiaţi.

– Aşa e. Şi aş fi foarte mulţumit dacă băieţii pe care îi trimiţi vor confirma povestea pe care le-am băgat-o eu – cum că trimit nişte tipi de la *Globe*.

De data asta Aaron cotcodăci de-a binelea.

– Cred că a leşinat de plăcere cînd i-ai spus.

– Cam pe-acolo. Mii de mulţumiri. Las cheile de la cătuşe pe masa din birou.

Dunne, aşa cum promisese, era tot la birou cînd ajunseseră

acolo.

– Ceva progrese? întrebă Ryder.

– Să-i ia dracu pe toţi. E aproape imposibil să prinzi un fir cu exteriorul. Centrala telefonică e pe butuci de cînd cu anunţul. Cel puţin o sută de inşi au văzut criminalii într-o sută de locuri diferite, ca de obicei. Voi?

– Încă nu ştiu. Va trebui să ne ajuţi, bineînţeles dacă vrei. Pentru început, amprentele lui LeWinter.

– V-a *dat* el amprentele?!

– Ceva de genul ăsta.

– Ţi-am spus, Ryder, joacă-te cu pasărea asta şi o să ajungi să zbori. Donahure are prieteni doar în oraşul ăsta, dar LeWinter îi are acolo unde trebuie – în Sacramento. Să nu-mi spui că ai fost iarăşi violent.

– Nici vorbă. L-am lăsat în pat viu şi nevătămat.

– V-a recunoscut?

– Nu cred. Eram mascaţi.

– Oricum, îţi mulţumesc. Parcă n-aveam destule pe cap. Ai cumva idee ce viespar ai stîrnit? Şi unde o să ajungă? La mine! Deja ştiu cine mă va suna primul la telefoanele astea nenorocite.

– În nici un caz LeWinter. Nu chiar acum, pentru că i-ar fi cam greu. Adevărul este că l-am legat cu cătuşele de un pat împreună cu secretara lui, cu care i-am surprins în pat. Tipa e rusoaică.

Dunne închise ochii din nou. După ce asimilă cele auzite şi se smulse din noianul de gînduri care îi veneau în minte, rosti cu grijă.

– Şi?

– Uite ceva interesant. Ryder scoase pistolul pe care i-l confiscase lui LeWinter şi îl dezveli din batistă. Ai putea să te întrebi ce-ar avea de făcut un judecător cinstit cu un automat cu surdină! Vezi, te rog dacă are ceva amprente. Întîmplător am şi amprentele fetei. Uite, asta e o agendă codificată şi cheia bănuiesc că e în exemplarul ăsta din *Ivanhoe*. Cei de la FBI se pot descurca. În sfîrşit, o listă cu numere de telefon. Ar putea să nu însemne nimic, dar eu nu am nici timpul, nici mijloacele necesare să aflu.

– Pot să mai fac ceva pentru tine? Dunne era sarcastic.

– Da. Îmi trebuie o copie după dosarul pe care îl aveți despre LeWinter.

Dunne nu fu de acord.

– E doar pentru FBI.

– Ce spui de domnul? se revoltă Jeff. După tot hamalîcul pe care îl facem pentru el și după toate cheile pe care i le servim pe tavă?

– OK, OK, dar nu vă promit nimic. Acum unde plecați?

– Într-o vizită la un alt om al legii.

– Condoleanțele mele anticipate. Îl cunosc?

– Nu. Nici eu. Unul Hartman, trebuie să fie nou. Oricum, e pe lista roșie și e șerif.

– Cu ce-a greșit de v-a picat în dizgrație?

– E unul din prietenii lui LeWinter.

– Ceea ce explică, firește, totul.

Hartman locuia într-un bungalow mic și nepretențios din marginea orașului. Dacă te gîndeai la cîte locuințe izolate sînt în Los Angeles, puteai spune că Hartman locuia la mahala – nu avea nici măcar o piscină. Ryder remarcă:

– Asocierea cu LeWinter trebuie să fie de dată foarte recentă, ce zici? Ușa e deschisă. Ce facem, ciocănim?

– Doamne ferește.

Îl găsiră pe Hartman la birou într-o cameră de lucru micuță. Era un bărbat bine clădit, lat în umeri, care probabil că ar fi măsurat un metru optzeci înălțime dacă ar fi stat în picioare; dar șeriful Hartman nu mai avea cum să se ridice vreodată în picioare. Cineva îi administrase cu grijă un glonte crestat în obrazul stîng, iar efectul dum-dum îi zburase partea din spate a capului.

Nu mai avea rost să mai caute ceva urme prin casă: ultimul care fusese acolo înaintea lor avusese desigur grijă să nu lase nimic care să îl implice pe un al treilea.

Plecară după ce îi luară amprentele.

CAPITOLUL CINCI

În noaptea aceea a avut loc cutremurul de pămînt. Nu pe tot pămîntul, desigur, dar o bună parte din locuitorii Californiei aşa a crezut. Şocul a avut loc la douăzeci şi cinci de minute după miezul nopţii şi unda de şoc a fost simţită atît în nord, la Merced în San Joaquin Valley cît şi în sud pe coasta oceanului, între Los Angeles şi San Diego, în vest la San Luis Obispo, aproape de Pacific, în sud-est peste deşertul Mojave şi în est pînă în Death Valley.

În Los Angeles, deşi nu au existat pagube structurale, zguduitura a fost simţită de toţi cei care nu dormeau şi a fost suficient de puternică pentru a-i trezi pe mulţi din somn. În alte centre importante ca populaţie – Oakland, San Francisco, Sacramento şi San Diego – cutremurul nu s-a simţit decît pe cadranele seismografelor, atingînd 4,2 pe scara Richter.

Ryder şi Jeff, aşezaţi în sufrageria primului, l-au simţit şi văzut: o lustră, parcurgînd un arc de cerc nu mai mare de cinci centimetri, a oscilat cam o jumătate de minut pînă să se oprească. Dunne, tot la birou, l-a simţit şi el dar nu i-a dat prea multă atenţie – trecuse prin destule pînă atunci şi avea treburi mai importante pe cap. LeWinter – de data asta îmbrăcat, ca şi secretara de altfel – l-a simţit prin uşa deschisă a seifului al cărui conţinut îl examina îngrijorat. Chiar şi Donahure s-a sinchisit prea puţin de el, în ciuda capului care îl durea îngrozitor şi a ceţii pe care i-o împrăştiaseră în jur cele patru whiskyuri mari şi consecutive.

Şi, deşi fundaţia sa era bine înfiptă în stînca solidă a Sierrei Nevada, Adlerheim l-a simţit cel mai puternic, pentru simplul motiv că epicentrul cutremurului era doar la cincisprezece kilometri distanţă. Şi mai important, cutremurul a fost puternic

înregistrat în camera seismografului, instalat într-una din peşterile – cramă pe care Von Streicher le excavase în stîncă şi de alte două seismografe pe care Morro avusese prevederea să le instaleze în alte două reşedinţe private care îi aparţineau, fiecare la aproximativ douăzeci de kilometri distanţă şi în direcţii diametral opuse.

Şocurile au fost înregistrate şi în instituţiile care se pare că aveau considerabil mai mult interes legitim în aceste probleme decît Morro. Acestea erau: Oficiul Supravegherii Cîmpului Seismologic, Departamentul Californian pentru Tehnologie, Centrul Naţional de Cercetare a Cutremurelor şi Oficiul Supravegherii Geologice a Statelor Unite.

Ultimele două, probabil cele mai importante din cele patru, erau situate în mod convenţional în locurile cele mai ameninţate în cazul în care un cutremur puternic ar fi afectat Los Angeles-ul şi San Francisco: Institutul de tehnologie era în Pasadena iar Centrul de cercetare a cutremurelor în Menlo Park. Centrii nervoşi ai celor patru instituţii erau într-un contact direct şi permanent şi era o problemă de minute localizarea exactă a epicentrului unui cutremur.

Alec Benson era un bărbat calm, solid, în jurul vîrstei de cincizeci de ani. Exceptînd ocaziile oficiale, pe care făcea tot posibilul să le evite, purta invariabil un costum gri de flanelă şi un jerseu de polo gri, asortate cu părul uşor încărunţit şi o figură placidă şi zîmbitoare. Director al Departamenului seismologic, avea două profesorate şi atîtea doctorate şi titluri ştiinţifice încît în numele unei sancta simplicitas, numeroşii săi colegi de ştiinţă, referindu-se la el îl numeau doar Alec.

În Pasadena era privit ca un lider al seismologilor pe plan mondial; în timp ce ruşii şi chinezii îşi disputau acest titlu, nu e mai puţin adevărat că erau primii care îl propuneau secretar la de loc puţinele conferinţe internaţionale de seismologie. Îşi păstra această stimă în primul rînd pentru că nu făcea niciodată vreo diferenţă între el şi colegii săi din lumea largă şi primea sfaturi cu aceeaşi uşurinţă cu care le dădea.

Asistentul său era profesorul Hardwick, un savant liniştit şi retras, aproape şters, dar cu un număr de lucrări care aproape îl egala pe cel al lui Benson. Hardwick spunea:

– Ei bine, aproape o treime din populația statului trebuie să fi simțit cutremurul. Deja a fost anunțat la radio și televiziune și va apărea în toate edițiile ziarelor de dimineață. Din cîte știu eu, sînt vreo două milioane de seismologi amatori în California. Ce o să le spunem? Adevărul?

De data asta, Alec Benson nu mai zîmbea. Îi privea pe cei șase savanți din încăpere, care constituiau experimentatul nucleu al grupului său de cercetare, studiindu-le expresiile figurilor. Nu îl ajuta cu nimic acest studiu, pentru că era clar că toți îl așteptau să ia o hotărîre.

– Nimeni din țara asta nu îl admiră mai mult decît mine pe George Washington – dar nu putem să le spunem adevărul. Va fi o minciună atît de mică încît nici măcar conștiința nu-mi va crea probleme. Ce cîștigăm dacă le spunem adevărul în afară de faptul că îi speriem pe californieni mai tare decît sînt acum? Dacă urmează să se întîmple ceva major, o să se întîmple, ce dracu putem să facem? Oricum, nu avem nici o dovadă că ăsta ar putea fi preludiul unui cutremur major.

Hardwick nu prea era de acord.

– Nici o aluzie, nici un avertisment, nimic?

– La ce ar folosi?

– Dar bine, acolo nu a mai fost niciodată vreun cutremur.

– Nu contează. Chiar și un cutremur puternic acolo, n-ar avea o importanță prea mare. Distrugerile materiale și pierderile în vieți omenești ar fi insignifiante, zona este foarte puțin populată. Owens Valley, în 1872, cel mai mare cutremur înregistrat în California – cîți oameni au murit atunci? Poate șaisprezece. Cutremurul din Arvin-Techapi din 1952, de gradul 7,7, cel mai puternic din sudul Californiei – o duzină de morți. Benson își permise zîmbetul său obișnuit. Acum, dacă zguduitura s-a petrecut de-a lungul faliei Inglewood-Newport, aș vedea lucrurile total altfel. Falia, care a fost responsabilă pentru cutremurul din Long Beach din 1933, trece chiar pe sub orașul Los Angeles. Așa că eu sînt de părere să nu facem gălăgie.

Hardwick dădu din cap fără prea multă convingere, dar acceptă.

– Deci o să dăm vina pe vechea și nevinovata falie White Wolf?

– Da, şi îi liniştim oarecum. Spune-le din nou, pe scurt, despre ESPP, că sîntem satisfăcuţi de precauţiunile luate, că l-am prevăzut şi că intensitatea concordă cu estimările noastre despre alunecarea faliei.

– Anunţăm la radio şi televiziune?

– Nu, doar prin cablu. N-are rost să băgăm ceva care să miroase a urgenţă, sau o importanţă exagerată în – hm – găselniţa noastră.

Preston, un alt asistent, rînji:

– Fără frisoane morale în chestia asta, ei?

– Din punct de vedere ştiinţific, nesusţinut. Dar din punctul de vedere umanitar, ei bine, foarte justificabil.

În sala de mese de la Adlerheim, liniştea şi voioşia lui Morro erau egalate în intensitate de nervozitatea oaspeţilor pe care îi adunase acolo.

– Pot să vă asigur, doamnelor şi domnilor, că nu aveţi nici un motiv de nelinişte. Recunosc, a fost o zguduitură destul de puternică, cea mai puternică experimentală aici, dar putea fi de o mie de ori mai puternică şi nu ne-ar fi afectat deloc. În afara faptului că probabil aţi aflat că nu au fost pagube de nici un fel pe teritoriul statului, cred că sînteţi cu toţii destul de culţi ca să ştiţi despre cutremure că nu reprezintă o ameninţare decît pentru cei care locuiesc în regiuni aglomerate, pe terenuri alunecătoare, nisipoase sau pe soluri aluvionare. Rar se întîmplă ca locuinţele cu fundaţia în stîncă să sufere stricăciuni – şi noi avem o fundaţie de peste o mie de metri de stîncă. Sierra Nevada există aici de milioane de ani. Cam greu să crezi că ar putea să dispară tocmai acum. Nu cred că există în toată California o locuinţă mai ferită de cutremure decît Adlerheimul.

Morro îşi privi auditoriul şi zîmbi fericit observînd că micul său discurs avusese efectul liniştitor scontat.

– Oameni buni, nu ştiu ce program aveţi voi în seara asta, dar eu n-o să las nimicurile astea să îmi strice somnul. Vă doresc noapte bună.

Cînd Morro pătrunse în biroul său, pe faţă nu i se mai vedea nici o urmă de zîmbet. Abraham Dubois era aşezat la biroul lui Morro cu un telefon într-o mînă, un creion în cealaltă,

iar umerii săi uriaşi se mişcau deasupra unei hărţi mari a Californiei.

– Ei bine? întrebă Morro.

– Ba nu e bine deloc. Dubois aşează receptorul în furcă şi făcu un semn fin pe hartă cu creionul. Aici. Exact aici.

Luă o riglă şi o aşează pe scara hărţii. Epicentrul, ca să fiu precis, este la exact unsprezece mile şi jumătate de Adlerheim.

– Nu, nu e prea bine. Morro se lăsă să cadă într-un fotoliu. Dar nu trebuie să fii prea ironic, Abraham, pentru că a trebuit să alegem singurul loc din ţară ferit de cutremure şi că un cutremur a avut loc chiar la uşa din dos a casei.

– Ai dreptate, ar putea fi totuşi de bun augur. Aş fi dorit să fie greşită triangulaţia, dar nu se poate. S-a verificat şi răsverificat. Dubois zîmbi. Bine că nu ne-am ales un vulcan stins care să se dovedească a nu fi chiar stins. Ce opţiuni mai avem? Nu mai e nici timp, şi nici altceva de făcut. Asta e baza noastră de operaţii, e arsenalul nostru. Aici avem singura staţie de transmisiuni multiband. Toate ouăle noastre sînt într-un coş. Dar dacă luăm coşul şi încercăm să facem un pas cu el, s-ar putea să cădem şi să ne alegem cu o omletă pe cinste.

– O să încerc să dorm puţin, dar nu cred că o să mă trezesc cu alte gînduri decît tine acum. Morro se ridică greoi din fotoliu. Ascultă, nu trebuie să lăsăm ceea ce ar putea fi o coincidenţă care se întîmplă o dată în viaţă să ne afecteze prea mult gîndurile şi planurile. Cine ştie, s-ar putea să mai fie un cutremur aici peste vreo sută de ani. Şi pe urmă nu se cunoaşte nici un cutremur înregistrat aici în ultimele cîteva sute de ani. Somn uşor.

Dar Dubois nu dormi pentru simplul motiv că nu merse la culcare. După numai o oră, Morro se trezi cu lumina aprinsă şi cu Dubois care îl zgîlţîia puternic.

– Scuzele mele. Dubois arăta mai blînd ca niciodată. Tocmai am înregistrat o casetă video cu nişte ştiri de la televizor şi cred că ar trebui să o vezi.

– Cutremurul, nu? Dubois încuviinţă. Bune sau rele?

– N-aş putea spune că sînt rele, dar ar trebui să îţi dai singur seama.

Înregistrarea nu era mai lungă de cinci minute. Prezentatorul,

un tînăr inteligent şi bine informat, care se vedea clar că ştie suficient de bine ce are de spus fără să fie nevoit să citească, era remarcabil de proaspăt şi viol pentru cineva care se învîrte la o oră atît de necreştină cum e ora trei dimineaţa. În spatele lui, pe un panou era o hartă a Californiei, iar el mînuia o baghetă cu dexteritatea unuia care a fost coleg de bancă cu Toscanini. Începuse prin a da cîteva scurte detalii despre cutremur, zona şi gradul la care se făcuse simţit şi pagubele provocate, care erau zero. Apoi spusese: "După cum se spune în ultima declaraţie autorizată, acest cutremur poate fi privit dintr-un punct de vedere pozitiv, nu negativ, ca o recunoaştere a justeţii măsurilor luate, şi nu ca un indicator către o următoare calamitate. Pe scurt, după cele mai înalte surse statale seismologice, ar putea fi considerat ca fiind primul cutremur cunoscut şi produs deliberat de către om.

Dacă acesta este adevărul, atunci el trebuie privit ca un eveniment decisiv în viitorul control al cutremurelor, primul succes obţinut de către ESPP, Programul de prevenire prin alunecare a cutremurelor, care se pare că este unul dintre cele mai înşelătoare titluri născocite de fraternitatea savanţilor din ultimii ani. Prin alunecare se înţelege pur şi simplu procesul de frecare, de surpare, de zguduire, de producere a cutremurului care apare atunci cînd una din cele opt, sau poate zece — se pare că nimeni nu este prea sigur — plăci tectonice ale pămîntului, pe care plutesc continentele, se împing una în alta, se freacă reciproc sau se suprapun.

Titlul este înşelător pentru că dă senzaţia că aceste cutremure pot fi puse sub control prin prevenirea acţiunii de alunecare. De fapt înseamnă exact opusul — prevenirea cutremurelor, sau cel puţin a celor majore, prin permiterea, sau chiar încurajarea producerii acestor acţiuni — producerea ei într-un proces gradat şi controlat prin care se face o continuă şi progresivă uşurare a presiunii dintre plăci permiţîndu-li-se o trecere lină una pe lîngă cealaltă şi producînd o serie de cutremure mici şi inofensive într-un interval scurt de timp în locul unora masive şi la intervale mari.

Secretul — şi nu este surprinzător — este lubrifierea. A fost pur şi simplu o întîmplare descoperirea posibilităţii

modificării cutremurelor prin mărirea frecvenței. Cineva, pentru anumite motive întemeiate, a injectat o mare cantitate de apă în niște adînciturі dintr-o zonă pe lîngă Denver și a descoperit cu surprindere că s-a declanșat o serie de cutremure mici, dar incontestabile. De atunci s-au făcut multe experiențe, atît în laboratoare cît și în condiții de teren, care au demonstrat clar că rezistența frictională a zonei faliei este micșorată prin scăderea tensiunii de-a lungul faliei.

Cu alte cuvinte, creșterea cantității de fluid între falii slăbește rezistența faliilor în timp ce retragerea fluidului mărește rezistența; dacă între fețele a două plăci tectonice există o tensiune, ea poate fi ușurată injectînd fluid și producînd un mic cutremur, a cărui intensitate poate fi ușor controlată prin cantitatea de fluid infectată. Acest lucru a fost dovedit acum cîțiva ani cînd savanții de la Supravegherea geologică, experimentînd în regiunile petroliere din Colorado, au demonstrat că prin introducerea și scoaterea alternativă de fluid pot provoca sau frîna cutremure cînd doresc.

Seismologilor din statul nostru le revine marele merit de a fi fost primii care au tradus aceste teorii în practică.

Prezentatorul, care părea că își terminase rolul de conferențiar, se mutase în fața hărții de pe panou.

"De aici și pînă aici", indicase el o linie care făcea legătura între granița mexicană și zona San Francisco Bay, "forări masive, special făcute în acest scop, au executat puțuri pînă la adîncimi de trei mii de metri în zone alese de-a lungul acestei linii SE-NV. Toate aceste puțuri sînt de-a lungul unor falii cunoscute și toate în zone în care s-au mai înregistrat cutremure dintre cele mai puternice". Punctă zece locuri pe hartă, pornind din sud.

"Zece puțuri în total. Savanții experimentează amestecuri variate de apă cu petrol în scopul lubrifierii. Desigur, nu chiar amestecuri, pentru că petrolul nu formează un amestec cu apa. Întîi se pompează petrolul, apoi un amestec pe care ei îl denumesc noroi, totul împins în jos printre fisurile din stîncă de apa sub presiune."

Se oprise, privise spre cameră preț de cinci secunde dramatice, apoi așezase vîrful baghetei într-un punct undeva în sudul Văii San Joaquin, apoi, lăsînd bagheta în această poziție,

îşi întorsese din nou faţa spre cameră.

"— Şi aici, dacă îmi permiteţi să citez o frază celebră, am dat de petrol. Astăzi, la ora unu şi douăzeci şi cinci de minute. La douăzueci — treizeci de mile S-E de Bakerfield. Exact unde a lovit puternicul cutremur de acum un sfert de secol. Şi exact unde este situat al şaselea punct dinspre sud. Doamnelor şi domnilor, vă dau numele răufăcătorului: Falia White Wolf." Prezentatorul se relaxase zîmbind tinereşte.

"Iar acum, prieteni, ştiţi la fel de mult ca şi mine, ceea ce mă tem totuşi că nu este chiar aşa mult. Dar nu-mi fac probleme, sînt sigur că adevăraţii experţi în seismologie vor fi rupţi de oboseală lecturînd scrisorile dumneavoastră începînd din dimineaţa aceasta."

Fără nici o vorbă, Dubois şi Morro se ridicară, se priviră unul pe altul şi se aplecară peste harta întinsă pe tot biroul lui Morro.

— Eşti absolut sigur că triangularea e corectă? întrebă Morro.

— Cei trei seismologi ai noştri ar putea oricînd să jure.

— Şi cei trei seismologi ai noştri plasează epicentrul în falia Garlock şi nu în White Wolf?

— Da. Nu numai că sînt foarte experimentaţi, dar practic stau chiar deasupra faliei Garlock.

— Supravegherea Cîmpului Seismologic, CalTech, Supravegherea Geologică şi Dumnezeu ştie cîte şi mai cîte alte grupuri de savanţi, cum au putut oare — mai ales că lucrează în colaborare — cum au putut oare să facă o asemenea greşală?

— Nu au greşit. Dubois era sigur. Pentru cutremure, zona asta e cea mai supravegheată din lume, şi ei sînt cei mai buni experţi.

— Deci au mînţit!

— Da.

— De ce-ar fi mînţit?

Dubois aproape că îşi ceru scuze.

— Am avut ceva mai mult timp să mă gîndesc la asta. Cred că din două motive. Majoritatea Californiei este obsedată de teama că într-o zi, după cum spun cîţiva cercetători eminenţi în domeniu, cutremurul cel mare va lovi, şi va fi atît de puternic

încît cel din 1906 ar putea fi comparat cu un joc de artificii. Oficialitățile încearcă să mai atenueze din teama asta, spunînd că a fost provocat de om. Al doilea, poate că toți deștepții ăștia de seismologi au un alt motiv de teamă — că s-au scăldat în ape tulburi, că n-au prea știut ce fac băgîndu-și nasul în grămada asta de falii care ne înconjoară și au declanșat ceva la care nu se așteptau — o mișcare în falia Garlock, unde nu aveau forată o gaură. Au o instalație de forare care stă mare și tare în Tejon Pass, pe falia San Andreas și în Frazier Park, lîngă Fort Tejon, intersecția dintre faliile San Andreas și Garlock.

— Ar putea fi o posibilitate. Și dacă e corectă, s-ar putea întîmpla din nou la o scară mai mare, și nu cred că ne-ar place. Morro își încreți buzele și apoi zîmbi ușor. Ai avut mai mult timp să te gîndești la asta. Am putea foarte ușor s-o întoarcem în folosul nostru.

Dubois îi întoarse zîmbetul, încuviințînd.

— E trei și zece dimineața, un moment excelent pentru un pahar din acel splendid Glenfiddich, de acord?

— Pentru inspirație.

— Chiar. Te gîndești că poate ar trebui să eliberăm prestigioasele noastre institute seismologice de teama că publicul ar putea asocia aceste cutremure neașteptate, într-un loc nepotrivit, cu șmecheria lor cu faliile seismice, fără să țină cont și de noi. Adică, ce-ar fi să afle și marele public adevărul-adevărat?

— Ceva de genul ăsta.

— Deja știu cum o să arate comunicatul, zîmbi Morro.

Ryder în schimb nu avea nici cea mai mică urmă de zîmbet pe față în momentul în care se trezi. Se ridică încet, cu o cantitate considerabilă de suferință pe față și luă telefonul de lîngă pat. Era Dunne.

— Îmi pare rău că te-am trezit, Ryder.

— Nu-ți fă probleme, am dormit deja trei ceasuri.

— Eu n-am apucat nici unul. Ai urmărit transmisia de la trei?

— Aia cu falia White Wolf? Da.

— Urmează una și mai importantă, în mai puțin de cinci

minute, pe toate canalele.

– De data asta ce mai e?

– Cred că plăcerea va fi mai mare dacă afli singur. Sună-mă după aia.

Ryder puse receptorul jos, îl ridică din nou, îi spuse unui Jeff cîrcotaş că e ceva tare la televizor, se ridică şi merse în sufragerie. Prezentatorul, acelaşi tînăr înfloritor pe care îl mai văzuse cu trei ore înainte, intră în probleme fără preambul, spunînd:

"– Am primit o nouă comunicare de la acelaşi domn Morro care şi-a asumat aseară responsabilitatea hold-up-ului de la San Ruffino. Nu avem motive să ne îndoim de acesta, atîta vreme cît cantitatea comunicată corespunde cu cea furată. Acest post nu garantează autenticitatea comunicării, sau, ca să ne exprimăm mai clar, dacă este din partea aceluiaşi individ. Ar putea fi o farsă, dar cum multe mijloace de comunicare în masă au primit mesajul în acelaşi timp şi în exact acelaşi mod ca şi pe primul, privim aceasta ca pe o evidenţă că mesajul este autentic. Cît de autentice sînt informaţiile conţinute, nu este, desigur, de competenţa noastră să judecăm. Mesajul spune:

"Cetăţenii Californiei au fost minţiţi în mod deliberat de către liderii autorităţilor din seismologie. Cutremurul care a avut loc la ora unu şi douăzeci şi cinci de minute în dimineaţa aceasta nu a avut loc, cum în mod fals a fost anunţat, în falia White Wolf, şi sînt sigur că acest lucru poate fi verificat cu uşurinţă consultîndu-i pe proprietarii de seismografe particulare de pe cuprinsul statului. Probabil că nici unul dintre ei nu ar fi avut singur curajul să înfrunte autoritatea instituţiilor oficiale ale statului, însă mărturia lor combinată va dovedi minciuna acestor instituţii de stat. Motivul pentru care această minciună a fost făcută publică stă în speranţa de a linişti teama crescîndă a oamenilor de o imensă activare a cutremurelor de pămînt la o scară nemaiîntîlnită şi în propria lor teamă că cetăţenii acestui stat ar putea face vreo legătură între proaspetele cutremure din alte zone decît cele în care se desfăşoară planul ESPP şi controversatele opinii asupra acestor meşteriri asupra scoarţei pămîntului.

Eu sînt acela care poate linişti această teamă. Responsabilul

pentru acest şoc seismic eu am fost. Epicentrul nu se află în falia White Wolf, ci în Garlock, care, alături de San Andreas este cea mai mare din stat şi este paralelă şi atît de apropiată de White Wolf încît seismologii s-au amăgit că măsurătorile instrumentelor vor fi considerate greşite sau citite eronat.

Ca să fiu cinstit, nu mă aşteptam la un asemenea şoc, chiar minor, mai ales că în acel loc nu mai fusese înregistrat niciodată vreun cutremur, ca să explice existenţa acestei rupturi. Mica unitate atomică pe care am detonat-o la unu şi douăzeci şi cinci în dimineaţa aceasta a fost doar pentru motive experimentale — ca să mă asigur dacă funcţionează sau nu. Rezultatul a fost mulţumitor.

Este foarte posibil ca multă lume să nu aibă încredere în veridicitatea acestei declaraţii. Dar nu va mai exista nici unul care să mai aibă vreun dubiu după ce mîine voi face să explodeze o altă bombă, într-un loc şi la o oră pe care le voi anunţa ulterior. Unitatea atomică deja se află în poziţie şi este de talia celei care a distrus Hiroşima."

Deci asta era, continuă comentatorul, fără ca de data asta să mai aibă vreo urmă din zîmbetul tineresc de la transmisia precedentă. Ar putea fi o păcăleală. Dar dacă nu e, viitorul ar putea fi liniştea totală. Ar putea fi interesant de speculat asupra intenţiilor sau a efectelor...

Ryder închise aparatul. Speculaţii putea să facă şi singur. Bău cîteva ceşti de cafea şi între timp făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă pentru o zi care promitea să fie foarte lungă. Era la a patra cană cînd sună telefonul. Era Dunne care îşi cerea scuze pentru întîrzierea cu care îl chemase. Ryder îi spuse:

— Plăcerea a fost garantată. Mă gîndesc doar la o chestie: oare statul ne-a mînţit deliberat prin intermediul seismologilor?

— N-am idee.

— Eu aş avea una.

— E posibil. Treaba e că nu avem linie directă cu Pasadena aici, dar avem la birourile din Los Angeles. Sassoon e total distrus, nu ca tine şi vrea să te vadă. Cît mai repede, la ora nouă fix. Ia-l şi pe Jeff.

— Păi de ce aşa de repede? E doar şase şi patruzeci.

— Am cîteva lucruri pentru voi. Nu prin telefon.

– Ah, la dracu, peste tot numai convorbiri interceptate! Nu mai poți să ai un secret în statul ăsta!

Ryder și fiul sosiră în biroul lui Dunne la cîteva minute după ora șapte. Dunne era alert, precis și eficient; n-ai fi zis că nu închisese un ochi toată noaptea. Era singur.

– Ceva microfoane prin cameră? întrebă Ryder.

– Doar cînd las doi suspecți singuri, altfel nu.

– Unde e Marele șef alb?

– Sassoon e tot în Los Angeles. Ți-am spus că e copleșit, odată, pentru că s-a întîmplat în curtea lui și pe urmă că directorul cel mare al FBI-ului și-a luat zborul din Washington și vine încoace. Trei, CIA a prins chestia din zbor și s-a băgat pe felie și cum știți și voi, CIA și FBI-ul vorbesc tot mai rar în ultima vreme, și cînd vorbesc se poate auzi ghiața crăpînd.

– Dar cum de s-au băgat în afacerea asta?

– Ajungem și la asta imediat. Vom face în curînd o mică plimbare cu elicopterul pînă la Pasadena. Bossul a spus nouă și trebuie să fim acolo la nouă fix.

– FBI-ul nu are nici un fel de jurisdicție asupra unui copoi în retragere, spuse Ryder fără convingere.

– Parcă nu m-aș mai osteni să zic te rog. Dacă îți pui tu ceva în cap, nici caii sălbatici n-ar putea să te facă să dai înapoi. Dunne adună cîteva hîrtii și le introduse într-un plic gol. În timp ce tu și Jeff v-ați odihnit toată noaptea, noi, ca de obicei, n-am stat o clipă. Vrei să iei notițe?

– Nu e nevoie. Jeff e banca mea de date. Poate identifica peste o mie de numere de mașină pe o porțiune doar de treizeci de mile de aici.

– Ar fi fost mai bine să se ocupe doar de numere de mașini. Și acum, Carlton, adjunctul șefului securității. Are un dosar de excepție. Căpitan în armată la contrainformații, NATO, Germania. Nimic deosebit, doar că se pare că a avut niște legături cu un grup de simpatizanți comuniști din tabăra germană. Suspiciuni nesubstanțiale că s-ar fi apropiat prea tare de ei. I s-a oferit transferul la un batalion de tancuri dar a refuzat și și-a prezentat demisia. Nu a fost concediat și nici obligat să se retragă, hai să zicem că armata nu i-a făcut nici un fel de probleme, sau

cel puțin așa spun ei. Se prea poate. Indiferent cît de justificate sînt bănuielile care plutesc deasupra unui om din cadrul ei, armata nu ține cont. Cînd Pentagonul spune gata, e gata. Capătul liniei.

– Doar o aluzie că era comunist și atît?

– Pentru CIA e suficient. Nu te prea poți învîrti în jurul Pentagonului fără cel puțin un agent pe urme. O tentă de roșu sub pat și au și apucat pistoalele cu cianură. Și acum, despre activitatea din serviciile de securitate. A lucrat pentru o uzină AEC în Illinois. Dosar bun, șef al pazei. Apoi o referință de la uzinele nucleare Brown Ferry din Decator, Alabama. Omul n-a fost acolo sub numele ăsta și nu a lucrat în pază. Un incendiu dezastruos a avut loc în perioada asta, dar nu cauzat de el. Un tehnician a căutat o crăpătură cu o lumînare aprinsă și a găsit-o.

– De unde referința asta?

– Din povești.

Jeff întrebă:

– Dar Ferguson nu trebuia să verifice?

– Recunoaște că n-a făcut-o. Și el a lucrat acolo și ne-a spus. Carlton cunoștea atîtea detalii despre uzină și despre incendiu că a considerat verificarea inutilă.

– Dar cum ar fi putut altfel afla despre incendiu?

– E de domeniul public, s-a scris și în ziare.

– Cît timp se crede că a lucrat acolo? întrebă Ryder.

– Cincisprezece luni.

– Deci pur și simplu a dispărut în timpul ăsta!

– Poate a lipsit din țară. O fi avînd un pașaport acasă.

– Un tip care știe să se descurce poate liniștit în țara asta să se dea la fund cincisprezece ani fără să iasă măcar odată la suprafață.

Dunne îl privi lung, apoi consultă o notiță.

– Washingtonul a verificat împreună cu AEC la 1717 H Street. Acolo sînt înregistrați toți cei care cer informații, cei care consultă indexuri și documentația despre folosirea atomilor – despre San Ruffino nu s-a interesat nimeni. Pe chestia asta l-au sculat din somn pe Jablonsky. N-a prea vrut să vorbească, dar a urmat tratamentul obișnuit de amenințări cu scandalul, chestii de-ale noastre. A recunoscut că aveau acolo planuri

avansate pentru construcția unui reactor de îmbogățire rapidă. Asta intră sub controlul AEC. Top secret. Fără înregistrări.

— Deci Carlton e omul nostru.

— Da, dar asta nu ne mai poate ajuta prea mult de vreme ce a zburat cu Morro. Dunne consultă o altă hîrtie. Ai cerut o listă cu grupurile organizate și... reușite de excentrici, aiuriți, fanatici sau de genul ăsta din țară. Iat-o. Cred că am spus că sînt vreo două sute, dar de fapt sînt doar o sută treizeci și cinci. Chiar și așa, tot zic că ne-ar lua o veșnicie să îi verificăm pe toți. Pe urmă, dacă gașca asta e atît de deșteaptă și de bine organizată după cum zici, sigur au o ascunzătoare de negăsit.

— Am putea s-o mai reducem. Pentru început, ar trebui să fie vorba de un grup numeros, de dată recentă, organizat chiar pentru o acțiune de genul ăsta. Eventual formată în ultimii ani.

Dunne oftă și mai scoase o foaie de hîrtie.

— Nu s-ar zice că te deranjează că e vorba de o muncă uriașă! Urmează amicul nostru, Morro. Nu e surprinzător faptul că nimeni nu cunoaște un criminal cu un ochi bandajat și cu mîinile paradite, nici noi, nici poliția?

Jeff îl privi lung pe taică-său.

— Biletul Susanei. Ți-aduci aminte, era scris "American?". American cu semnul întrebării.

— Așa e. Ei bine, domnule maior, încă o chestie, dacă ești amabil: contactați Interpolul din Paris.

— Nici Interpolul nu știe nimic. Și acum, Donahure. A fost foarte ușor, n-a trebuit să trezim din somn decît jumătate din directorii de bancă și casierii din regiune. Local Bank of America. Banii au fost ridicați de o tînără blondă cu părul lung și cu ochelari de soare.

— O deghizare, nu?

— Așa ceva. O oarecare doamnă Jean Hart, 800 Cromwell Ridge. Ei bine, există o doamnă Hart la adresa asta. Are aproape șaptezeci de ani și nici un cont în bancă. Casierul nu a numărat bancnotele, doar i-a înmînat două pachete țiplate.

— Pe care Donahure le-a împărțit în opt pachețele pentru opt bănci diferite. Trebuie să îi luăm amprentele.

— Le avem deja. Un băiat de-al nostru, ajutat de un prieten de-al vostru, sergentul Parker — care la fel ca și voi nu se dă de

loc în vînt după Donahure — le-a luat din biroul său pe la trei în noaptea asta.

— Voi chiar aţi fost ocupaţi.

— Eu nu prea. Am stat tot timpul în biroul ăsta învîrtind telefoanele, dar am avut paisprezece băieţi curajoşi care au lucrat pentru mine toată noaptea — a trebuit să dau foc la tot sudul Californiei ca să-i obţin. Oricum, există cîteva specimene destul de reuşite ale amprentelor lui Donahure pe bancnotele alea. Şi ce e şi mai frumos e că sînt cîteva şi de-ale lui LeWinter.

— Deci el l-a plătit. Dar cum stăm cu automatul ăstuia?

— Nu stăm de loc. Nu e înregistrat, dar nu e ceva exagerat — judecătorii primesc mai tot timpul ameninţări. Nu a fost folosit de mult, are praf pe ţeavă. Surdina arată cam ce fel de om e, dar nu poţi spînzura un om pentru atîta lucru.

— Ziceai de dosarul pe care îl are FBI-ul despre el, sau e tot secret pentru mine?

— Nu mai este, dar nu cuprinde nimic care să ne folosească. Nu e cunoscut ca fiind asociat cu criminali. Lista de telefoane confirmă lucrul ăsta: se pare că se cunoaşte cu toţi politicienii şi barosanii de la primărie.

— Şi mai spui că nu e în asociaţie cu criminalii!

— Nici noi şi nici poliţia nu sîntem de acord cu cîteva — chiar mai multe sentinţe pe care le-a pronunţat în ultimele luni. Duşmani de-ai prietenilor lui au primit pedepse exagerat de aspre, iar criminali aflaţi în legătură cu amicii lui — repet, nu are legături directe cu criminalii — nişte pedepse uşoare, incredibil de uşoare.

— Plătit?

— Nu avem dovezi, dar cum altfel crezi? Oricum, nu e chiar aşa de naiv ca Donahure, nu are conturi pe nume false — cel puţin noi nu avem cunoştinţă de ele. Îi mai controlăm din cînd în cînd corespondenţa, fără să i-o deschidem.

— Sînteţi la fel de răi ca ăia de la KGB. Dunne ignoră remarca.

— Ocazional primeşte scrisori din Zurich, dar nu ştim să şi trimită. Îşi acoperă destul de frumos urmele, prietenul nostru din justiţie.

— Adică intermediarii îi trimit banii pe un număr de cont?

– Ce altceva? Nici o speranță aici. Băncile din Elveția nu vorbesc decît dacă criminalul este dovedit ca atare.

– Exemplarul din *Ivanhoe* și agenda codificată.

– S-ar părea că e un mișmaș de numere codificate, mai ales de aici și din Texas și treaba începe să arate ca un buletin meteo. Dar se fac progrese. Adică cei de la Washington, pentru că în California nu avem specialiști în coduri ruseşti.

– Ruseşti?

– Așa se pare. O variantă simplă – simplă pentru ei – a unui cod resesc foarte cunoscut. Iarăși Roșii? Ar putea fi totul sau nimic. Un alt motiv pe care îl bănuiesc e interesul mare pe care îl manifestă CIA. Cred, fără să fiu prea sigur, că gașca de criptografi din Washington e pe lista de plată a Centralei.

– Iar secretara lui LeWinter e rusoaică, sau descendentă. O mică funcționară mascată?

– Bettina asta poate fi dintr-o sută de țări diferite; o aducem aici și aflăm adevărul în zece minute. Dar nu e. Iar Donahure avea arme rusești.

– Chiar așa. Există permis de import?

– Nu. Așa că, oficial, nu fac parte din cele aflate în țară. Pentagonul are cîteva, dar nu spune de unde. Cred că sînt britanice, capturate în Irlanda de Nord.

– Iar Donahure e irlandez după părinți.

– Doamne, parcă n-aș avea destule pe cap! Dunne își lăsă capul în palme, pentru a demonstra cîte are pe cap. Fiindcă veni vorba, ce căuta Donahure la tine acasă?

– Am avut destul timp să mă gîndesc la asta. Poți să-mi dai o viață-ntreagă timp de gîndire și la sfîrșit o să adun doi și cu doi și cred că tot la rezultatul corect o să ajung. N-a venit pentru că Jeff și cu mine nu ne-am purtat prea frumos cu pîndarul lui și nici pentru că l-am lăsat fără niște lucruri care îi aparțineau, inclusiv duba; n-ar fi îndrăznit niciodată să își recunoască amestecul. N-a venit nici pentru probele pe care le-am luat de la San Ruffino pentru că habar nu avea dacă am luat ceva de acolo și pentru că nici n-a avut timp să meargă la San Ruffino. Și nici la LeWinter n-a avut timp să meargă să ceară mandat de percheziție. Nici n-ar fi avut curajul să meargă la LeWinter, pentru că dacă îi spunea motivul pentru care îi trebuie mandat,

acesta l-ar fi considerat o asemenea amenințare încît nu numai că l-ar fi refuzat, dar l-ar fi făcut pur și simplu să dispară.

Dunne nu mai arăta așa de proaspăt și vioi ca la venirea lor.

— Ți-am spus că mă doare capul.

— Părerea mea e că un control făcut ca lumea acasă la Donahure sau la birou la el ne-ar face cu un pachețel de mandate semnate și ștampilate în alb de LeWinter, numai bune de completat oricînd ar fi nevoie. I-am pomenit de dosarul pe care îl am despre el, pentru asta a venit. Și i-am spus că e atît de prost că a făcut vizita asta, că precis a făcut-o de capul lui. Și chiar așa a și fost.

— Clar. Bănuiesc că acum alergă după acoperire.

— Eu n-aș crede. Habar nu au că probele sînt în mîinile noastre. Donahure, care-i un ticălos, își va închipui că numai niște bandiți profesioniști i-au furat armele și banii și că ăștia nu vor fi atît de nebuni să spună de unde le au. Nici LeWinter nu cred că o să facă scandal. O fi fost el speriat ca dracu la început, în special din cauza agendei codificate și a amprentelor. Dar cînd o să descopere dacă nu a făcut-o deja pînă acum, că poza aia de groază cu el și secretara legați de pat nu a apărut în *Globe*, o să facă niște investigații discrete și o să afle că cei doi tipi care i-au făcut-o nu sînt de la *Globe*. Obligatoriu va ajunge la concluzia că erau doar niște șantajiști, poate pentru a-l împiedica să ajungă pe scaunul de Șef al Justiției la Curtea Supremă. Chiar tu ai spus că are prieteni puternici; la fel de bine poate să aibă și dușmani puternici. Și, indiferent de motiv, nu se va teme de niște șantajiști. Niște șantajiști ordinari nu ar avea cum să cunoască descifrarea codurilor ruseți. E adevărat că i-au fost luate amprentele, dar polițiștii nu fac chestiile astea mascați și nu în pat, plus că mai întîi te arestează. Iar cu șantajiștii se poate descurca el și singur. Legile din California sînt foarte aspre cu soiul ăsta de ticăloși — iar LeWinter este legea în persoană.

Jeff îi spuse supărat:

— Mi-ai fi putut spune și mie dinainte toate chestiile astea.

— Credeam că te-ai prins.

— Te-ai gîndit la toate astea înainte? Înainte de acționa?

făcu Dunne uluit. Ryder încuviință. Drace, ești mai deștept decît un polițist obișnuit. Te-am putea lua la noi, la FBI. Iar acum, ai vreo sugestie?

– Puneți sub ascultare telefonul lui LeWinter.

– E ilegal. Congresul este categoric în privința asta – în special pentru că le e frică să nu li se întîmple și lor una ca asta. Bun, într-o oră sau două e ca și rezolvată.

– Îți dai seama, sper, că vei fi al doilea pe linia asta.

– Cum al doilea?

– De ce crezi că a murit șeriful Hartman?

– Habar n-am; o fi vorbit prea mult și poate că era prea nou.

– Și de asta. Dar cum de a murit? Îți spun eu: a murit pentru că Morro îi asculta convorbirile lui LeWinter. Am sunat centrala astă noapte din casa lui LeWinter ca să aflu adresa lui Hartman – nu era trecută în carte. Cineva a interceptat convorbirea și a ajuns la Hartman înaintea noastră. Apropo, nu merită să mai cauți glonțul care l-a ucis. A fost un dum-dum și trebuie ca rămășițele să fie undeva înfipte în perete. Experții tăi, cît or fi ei de experți, n-au nici o șansă să ghicească țeava din care a plecat.

– Ai zis "cineva"?

– Da, cineva, poate Donahure – dădea semne că vrea să-și revină cînd am plecat de la el – sau poate altul din colecția lui interlopă. Raminoff nu era unicul.

– Ți-ai dat numele la telefon?

– Da, trebuia ca să obțin informația.

– Deci, Donahure știe că ai fost în casa lui LeWinter. Și LeWinter știe.

– Nici o șansă. Ca să-i spună asta lui LeWinter e ca și cum i-ar spune că i-a pus telefonul sub urmărire. Din același motiv, dacă discuția mea cu Aaron de la *Examiner* a fost interceptată, Donahure sau altul n-ar putea să-i spună lui LeWinter. Dar după al doilea telefon pe care l-am dat, amicul nostru cu căștile a plecat ca din pușcă după ce a auzit numele și adresa lui Hartman.

Dunne îl privea cu curiozitate, o curiozitate amestecată cu mult respect.

— Deci, pentru tine, treaba e clară.

— Aş vrea eu, dar nu e.

Unul dintre telefoanele de pe birou începu să sune. Dunne ascultă în tăcere. Buzele i se strînseră pînă ce faţa i se goli de orice expresie. Spuse "da" de cîteva ori, apoi "da, mă ocup eu" şi închise. Îl privi pe Ryder în tăcere. Fără vreo inflexiune particulară în voce, acesta zise:

— Ţi-am spus, nu toate aspectele sînt lămurite. Au pus mîna pe Peggy?

— Da.

Scaunul lui Jeff se răsturnă pe spate. Era în picioare, cu faţa lividă.

— Peggy? Ce-i cu Peggy?

— Au luat-o. Ca ostatecă.

— Ostatecă?! Dar aseară ne-ai promis... Ah, FBI-ul vostru nenorocit!

Dunne spuse încet.

— Doi din FBI-ul nostru nenorocit, cum zici tu, au fost împuşcaţi şi se află la spital. Unul dintre ei e grav. Bine măcar că Peggy e nevătămată.

— Stai jos, Jeff, spuse Ryder cu aceeaşi voce calmă. Îl privi pe Dunne. Mi s-a transmis să renunţ?

— Da. Ai recunoaşte ametistul pe care îl poartă pe degetul mic de la mîna stîngă? Ochii lui Dunne erau plini de amărăciune. Mai ales, au zis, dacă e cu tot cu deget?

Jeff aproape că îşi rupse scaunul. Era din nou în picioare, cu mîinile încleştate de spătar, gata să îl rupă. Vocea îi era răguşită.

— Doamne Dumnezeule, tată! Ce stai aşa? Eşti de-a dreptul inuman. E Peggy! Peggy! Nu mai stăm aici, hai să mergem. Ajungem acolo într-o clipă.

— Ia-o-ncet, Jeff. Unde ajungem într-o clipă?

— La San Diego.

Ryder avea un accent deliberat de răceală în voce.

— N-o să ajungi un poliţist adevărat pînă n-o să înveţi să gîndeşti ca un poliţist. Peggy, San Diego — sînt încurcaţi undeva în plasa păianjenului. Noi trebuie să căutăm păianjenul în centrul pînzei, să-l găsim şi să-l ucidem. Şi nu e în San Diego.

– Atunci plec singur. N-o să mă poți opri. Dacă tu vrei să stai aici...

– Termină! Dunne se abținu totuși și îi vorbi cu blîndețe. Ascultă, Jeff, știm că e sora ta. Unica ta soră, surioara ta. Dar San Diego nu e un cătun rătăcit undeva în munți, e al doilea oraș ca mărime din statul ăsta și are sute de polițiști, detectivi încercați și antrenați, agenți federali – toți experți în vînătoarea de oameni. Tu nu ești nici expert și nu cunoști nici măcar orașul. Probabil că în momentul ăsta sute de oameni încearcă să o găsească. Ce speri tu să reușești să faci? Tonul lui Dunne deveni mai rezonabil, mai persuasiv. Tatăl tău are dreptate. N-ar fi mai bine să încerci să omori paianjenul în centrul pînzei?

– Cred că aveți dreptate. Jeff se așeză încet pe scaun, dar tremuratul ușor al mîinilor încă îi mai trăda furia carbă și teama pentru sora lui. Cred că da. Dar de ce tu, tată? De ce Peggy?

– Pentru că le e frică de el. Pentru că îi cunosc reputația, reușitele, faptul că nu dă înapoi niciodată. Cel mai mult le e frică acum că acționează în afara legii. LeWinter, Donahure, Hartman – trei rotițe din mașinăria lor, patru, dacă îl punem și pe Raminoff, scoși din circuit în cîteva ore. Dacă acționa după litera legii nu ar fi reușit să atingă nici unul măcar în timpul ăsta.

– Bine, dar cum au...

– Pur și simplu, spuse Ryder. Am spus că Donahure n-ar fi îndrăznit niciodată să spună că eu – noi – am fost la LeWinter, judecătorului. Dar i-a spus celui care i-a ordonat să asculte convorbirile ăstuia. Acum, că-i prea tîrziu, îmi dau seama că Donahure e prea prost să se gîndească singur la așa ceva.

– Și cine-i ăla?

– Cel mai probabil, doar o voce la telefon. Un om-verigă. Legătura cu Morro. Zic de Donahure că-i un dobitoc, dar eu ce sînt? Își aprinse o Gauloise și îi urmări fumul în aer. Bătrînul sergent Ryder, cel cu toate problemele clare.

CAPITOLUL ŞASE

Dimineţile de aur, departe de a fi rare în statul de aur, erau clare, calme şi minunate, cu soarele deja fierbinte pe cerul de un albastru intens, fără urmă de nor. Priveliştea de pe Sierra peste San Joaquin Valley, brăzdată de ceaţă spre vîrfurile însorite şi văile din Coastal Range era de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia, o frumuseţe care ar fi încălzit şi inima unui gheţar.

Nu însă şi a sictiriţilor, a miopilor, a mizantropilor iremediabili, sau în cazul nostru particular, celor ţinuţi în dosul zidurilor severe de la Adlerheim. Plus că aici intervenea imaginea celor trei rînduri de sîrmă ghimpată prin care trecea curentul electric, aflate la nivelul ferestrelor de pe latura vestică, tulburînd, dacă nu chiar distrugînd frumuseţea.

Susan Ryder nu avea nici un motiv să se simtă în al nouălea cer. Nimic n-ar fi făcut-o să fie mai puţin frumoasă, dar era palidă şi obosită, iar uşoara tentă albăstruie de sub pleoape nu provenea din vreo cutie de farduri. Nu reuşise să doarmă mai deloc în timpul nopţii exceptînd o scurtă perioadă de cincisprezece minute, după care se trezise cu profunda convingere că ceva nu e în regulă, ceva mult mai înfricoşător decît încercarea lor din acest loc îngrozitor. Susan, a cărei mamă era scoţiană, pretinsese în mai multe rînduri şi doar pe jumătate în glumă, că are viziuni de genul "la prima vedere", diferite de legendarele viziuni "de a doua", astfel că ea ştia că în acel moment undeva se întîmpla ceva îngrozitor, şi nu că urma să se întîmple cîndva. Adevărul este că se trezise în momentul în care avusese loc schimbul de focuri din San Diego. O apăsa pe suflet atît mental cît şi fizic şi nu îi găsea nici o explicaţie pentru moment. Cu atît mai rău, se gîndi ea, pentru reputaţia mea de extrovertită, veselă şi amabilă, o adevărată rază dătătoare de viaţă pentru oricine în

care se regăsea. Ar fi dat o lume întreagă pentru mîna care să i-o atingă pe a ei, pentru regăsirea în infinit de liniştitoarea faţă a soţului ei, pentru prezenţa lui.

O mînă o atinse totuşi pe braţ. Era a Juliei Johnson. Avea ochii încercănaţi şi roşii de parcă şi-ar fi petrecut toată noaptea ocupîndu-se de conţinutul îmbietor al barurilor lui Morro. Susan îşi reveni şi o cuprinse cu o mînă pe după umerii ei firavi, susţinînd-o. Nici una nu rosti vreo vorbă. Se părea că nu mai rămăsese nimic de spus.

Erau singure în creneluri. Ceilalţi şase ostateci erau în curtea cu dale, la fel de tăcuţi. Păreau nişte statui. Poate pentru că fiecare dorea să rămînă singur cu gîndurile lui sau pentru că începeau să realizeze ce se întîmplă cu ei şi în jurul lor; pe de altă parte, efectul intimidant şi inhibant al acelor ziduri mohorîte era suficient să înăbuşe obişnuitele amabilităţi matinale chiar şi la cei mai sociabili.

Sunetul clopoţelului uşii de la intrarea în holul mare veni aproape ca o eliberare. Susan şi Julie coborîră treptele de piatră cu grijă — nu avea balustradă — şi se alăturară celorlalţi la una din mesele lungi unde fusese servit micul dejun.

Aspectul mesei ar fi făcut cinste oricărui hotel de prima mînă dar, în afară de dr.Healy şi dr.Bramwell, care mîncară cu obişnuinţa unor oaspeţi mai vechi, ceilalţi de-abia se atinseră de cîteva felii de pîine prăjită şi de cafea.

În general, atmosfera părea cam ca aceea din Cina cea de taină.

Tocmai terminaseră ceea ce majoritatea nici nu începuse deja, cînd Morro şi Dubois, afabili şi zîmbitori, îşi făcură apariţia, împrăştiind saluturi de bineţe şi speranţele lor sincere că oaspeţii au petrecut o noapte plăcută. Morro, ridicînd brusc dintr-o sprînceană, constată:

— Observ că doi dintre noii noştri oaspeţi, profesorul Burnett şi doctorul Schmidt, sînt absenţi. Ahmet, îi spuse unuia dintre acoliţii săi, vrei să îi întrebi dacă sînt atît de amabili să ni se alăture?

Ceea ce se şi întîmplă după cinci minute. Aveau hainele mototolite, de parcă ar fi dormit în ele — lucru care li se întîmplase, de altfel. Erau nebărbieriţi şi aveau ceea ce se cheamă

ochi de tartan şi asta numai din cauza barurilor prea bine garnisite ale lui Morro. Adevărul este că Morro nu avea de unde să ştie că reputaţia de savanţi a celor doi era egalată doar de cea de petrecăreţi notorii. Morro făcu o pauză decentă, apoi spuse:

– Doar o mică problemă. Aş dori să semnaţi cu toţii. Dacă eşti atît de amabil, Dubois.

Acesta încuviinţă amabil, apoi trecu pe la fiecare, lăsîndu-le cîte o hîrtie şi un plic cu adresele bătute la maşină, şi cîte un stilou.

– Ce mama dracului vrea să însemne asta, nenorocitule?

Inevitabil, profesorul Burnett, cu legendarul său temperament, impulsiv exacerbat de monumentala mahmureală în care era cufundat.

– Asta e o copie a scrisorii pe care i-am scris-o neveste-mi aseară.

– Cuvînt cu cuvînt, vă asigur. Trebuie doar semnate.

– Să mă ia naiba dacă o fac!

– Asta mă lasă rece, îi spuse Morro. Cînd v-am cerut să scrieţi scrisorile alea, am făcut-o doar din curtoazie, ca să vă dau posibilitatea de a-i înştiinţa pe cei dragi dumneavoastră că sînteţi bine şi în siguranţă. Începînd din capul mesei, semnaţi şi daţi scrisorile şi stilourile lui Abraham. Păreţi gînditoare, doamnă Ryder, sau mi se pare mie?

– Cum aşa, domnule Morro? Încercă un zîmbet, dar fără să îi reuşească. De ce-aş fi?

– Din cauza mea. Îi puse în faţă un plic, cu adresa în sus. Dumneavoastră aţi scris asta?

– Desigur, e scrisul meu.

– Mulţumesc. Întoarse plicul şi se văzu că marginile fuseseră dezlipite. Morro le întinse şi îi arătă nişte semne micuţe şi cenuşii în mijlocul spatelui plicului. Hîrtia este complet albă, desigur, dar există nişte substanţe chimice care fac să apară şi cel mai invizibil scris. Acuma nu că aş insinua eu că cea mai delicată dintre soţiile de poliţişti pe care le-am cunoscut ar purta în poşetă o sticluţă cu cerneală simpatică. Nici pomeneală! Micile semne de aici au la bază acid acetic, foarte folosit la fabricarea aspirinelor, dar şi a lacului pentru unghii. Dumneavoastră folosiţi, după cîte observ, lac incolor. Soţul

dumneavoastră este un polițist cu multă experiență, aș putea spune sclipitor și este normal să se aștepte din partea soției sale la semne similare de inteligență. Imediat după primirea acestei scrisori, primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să o ducă într-un laborator al poliției. Stenografie, desigur. Ce vrea să spună, doamnă Ryder?

— Adlerheim. Vocea îi era seacă.

— Nu e deloc bine, doamnă Ryder. Întreprinzător, normal, inteligent, spiritual, numiți-o cum vreți, dar nu e bine deloc.

Își lăsă privirile în jos, fixînd masa.

— Ce aveți de gînd să-mi faceți?

— Ce să vă facem?! Două săptămîni de pîine și apă? Nici vorbă. Noi nu purtăm război cu femeile. Gîndurile că ați dat greș vă vor pedepsi destul. Privi în jur. Domnilor Burnett, Schmidt, Healey și Bramwell, fiți amabili și urmați-mă.

Morro îi conduse într-o încăpere spațioasă de lîngă biroul său. Primul lucru care atrăgea atenția era faptul că nu avea ferestre deloc.

Trei pereți erau acoperiți cu fișete metalice, iar cel de-al patrulea cu o monstruoasă pictură barocă, probabil din colecția lui Von Streicher, alături de o oglindă uriașă. În centru era o masă mare cu șase scaune în jur, iar pe ea un vraf de hîrtii de un metru pe cincizeci de centimetri, cea de deasupra avînd desenată pe ea un soi de diagramă. La unul din capetele mesei era un cărucior pentru servit băuturi, garnisit cu de toate. Morro spuse:

— Ei bine, domnilor, aș dori să îmi faceți o favoare. Nimic, vă asigur, care să vă facă să depuneți un efort prea mare. Fiți amabili și aruncați o privire pe hîrtiile astea și spuneți-mi care este părerea dumneavoastră despre ele.

— Să mă ia naiba dacă o să fac ce-mi spui tu, zise Burnett, cu tonul său insolent. Vorbesc doar pentru mine, normal.

Morro îi zîmbi.

— Ba o s-o faceți, vă zic eu.

— Zău? Cum, cu forța? Mă torturați?

— Vă purtați ca un copil. Le veți examina, din două motive. Veți fi învins de curiozitatea dumneavoastră normală, de om de știință, o dată și pe urmă bănuiesc că sînteți curios să știți de ce vă aflați aici.

Plecă şi închise uşa în urma lui. Nu se auzi nici o cheie întorcîndu-se în broască, un lucru foarte liniştitor, dar un bolţ bine uns, acţionat hidraulic de la un buton poate fi foarte tăcut.

Morro intră în camera lui de lucru, luminată acum doar de două becuri roşii. Dubois era aşezat în faţa unui ecran mare de sticlă, complet transparent. La un centimetru de el era spatele oglinzii din camera în care se aflau cei patru savanţi. Din spaţiul dintre geamuri aerul fusese extras pentru asigurarea izolaţiei fonice dintre cele două camere. Cei din birou aveau posibilitatea să audă ce se discuta dincolo datorită celor patru microfoane ascunse în diverse locuri în camera savanţilor. Erau legate la un difuzor aflat deasupra capului lui Dubois şi la un magnetofon aflat la îndemînă.

– Nu tot, spuse Morro. Majoritatea va fi de nereprodus, mai mult ca sigur. Doar carnea de pe os.

– Am înţeles. Dar ca să fiu sigur, mai bine aranjez banda după.

Îi priviră pe cei patru bărbaţi de dincolo uitîndu-se în jur, neputincioşi. Apoi Burnett şi cu Schmidt se uitară unul la altul, şi de data asta nu mai putea fi vorba de nesiguranţă. Se îndreptară decişi spre căruciorul cu băuturi, Burnett alergînd ca de obicei sticla de Glenfiddich, iar Schmidt pe cea de Gordon's Gin. Urmă o scurtă tăcere, timp în care cei doi îşi serviră nişte porţii generoase apoi se aşezară pentru a oferi o doză de linişte durerilor din propriile sisteme nervoase. Healey se uită acru la ei şi făcu o serie de referiri la Morro, un pasaj care oricum urma să fie tăiat, după care spuse:

– Are dreptate, dracul să-l ia. N-am aruncat decît o privire pe foaia de deasupra şi pot spune că-i al dracului de interesant.

Burnett scruta în tăcere diagrama de deasupra de vreo treizeci de secunde, timp suficient de lămurire chiar şi pentru un fizician cu dureri de cap. Îi privi pe ceilalţi trei, apoi observă cu surprindere că paharul lui e gol, se duse să şi-l umple şi îl ridică la nivelul ochilor, privind speculativ prin licoare.

– Acesta, domnilor, nu este pentru mahmureala mea, care din nefericire e covîrşitoare, ci pentru a-mi aduna toate forţele pentru lucrul pe care mi-e teamă că îl bănuim, dar pe care îl vom afla. Aruncăm o privire, ce ziceţi?

În camera de lîngă, Morro îl bătu satisfăcut pe Dubois pe umăr, apoi ieşi.

Barrow, cu faţa sa grăsuţă, rubicondă şi cordială, cu o expresie isteaţă şi ochi albaştri de bebeluş, arăta ca un pastor, sau ca să fim mai exacţi, ca un episcop în civil; era capul FBI-ului, o persoană la fel de temută de proprii săi agenţi ca şi de criminalii care reprezentau obiectul pasiunii sale de o viaţă, aceea de a-i aşeza în dosul gratiilor pentru maximul de timp prevăzut de lege şi, dacă ar putea, chiar şi mai mult. Sassoon, şeful FBI-ului din statul California, era un bărbat înalt, cu o figură absentă, care s-ar fi potrivit mai bine într-un campus studenţesc, impresie deosebit de convingătoare, pe care mulţi criminali condamnaţi în California au regratat-o. Crichton era singurul care arăta ce era: mare, voluminos, cu buze subţiri, nas acvilin şi ochi cenuşii şi reci, era directorul adjunct al CIA.

Nici el, nici Barrow nu se înghiţeau unul pe altul, lucru valabil şi pentru organizaţiile pe care le conduceau.

Alec Benson, lîngă care se afla profesorul Hardwick îi cuprinse pe toţi trei cu privirea, apoi se opri la Dunne şi cei doi Ryderi. Îi spuse lui Hardwick:

— Ce zici, Arthur, ce onoare pe capul nostru, trei seniori de la FBI şi unul de la CIA. Este o zi mare pentru Universitate. Ei bine, prezenţa lor o înţeleg — nu prea bine, dar o înţeleg. Se uită la Ryder şi la Jeff. Nu vă supăraţi, dar nu înţeleg prezenţa dumneavoastră aici. Sînteţi, dacă mi se poate scuza expresia, doar nişte poliţişti obişnuiţi. Dacă, bineînţeles, există aşa ceva.

— Nici o supărare, domnule profesor, spuse Ryder. Există tot felul de poliţişti, şi obişnuiţi şi de rînd, unii chiar foarte de rînd. Dar noi nu: noi sîntem nişte ex-poliţişti obişnuiţi.

Benson îşi ridică mirat sprîncenele. Dunne se uită la Benson, care încuviinţă.

— Sergentul Ryder şi fiul său s-au retras ieri din rîndurile forţelor poliţieneşti din motive urgente şi personale. Ei cunosc mai bine decît oricare dintre noi circumstanţele şi dedesubturile acestei afaceri. Au reuşit să facă mai mult decît oricare dintre noi într-un mod considerabil şi nu au ajuns la o concluzie finală doar pentru că treaba s-a întîmplat doar aseară. În plus de asta,

soția și fiica sergentului Ryder au fost răpite și în momentul de față sînt ținute ostatece de acest Morro.

— Isuse! Benson îi privea altfel acum. Scuzele mele, și compasiunea mea, desigur. S-ar putea foarte bine ca noi să fim cei în plus aici. Îl arătă pe Barrow, cel mai mare în grad dintre cei prezenți. Sînteți aici pentru a aprecia întrucît CalTech, ca reprezentant al celorlalte instituții de stat, și eu în special, ca purtător de cuvînt, am dezinformat, ca să zic așa, publicul. Sau dacă nu cumva ne-am înșelat pur și simplu?

Chiar și Barrow ezita. Ca un om formidabil ce era, își dădea seama că întîlnise un alt om formidabil, deși îl cunoștea pe Benson din auzite. Spuse:

— Putea fi acest cutremur provocat de o bombă atomică?

— E posibil, desigur, dar eu nu pot să vă spun în mod sigur. Un seismograf nu e capabil să recunoască sursa care provoacă unda de șoc. În general, aproape invariabil, nu avem dubii asupra sursei. Noi, ca și englezii și francezii, facem publice experiențele nucleare pe care le facem; ceilalți doi membri ai așa numitului "Nuclear Club" nu o fac întotdeauna. Dar există totuși mijloace prin care se află. Cînd chinezii au detonat o unitate atomică de o megatonă — un milion de tone de TNT — nori de gaze radioactive au fost semnalați deasupra Statelor Unite. Norii au fost subțiri și la înălțime și nu au provocat pagube, însă au fost detectați cu ușurință — asta a fost în noiembrie 1976.

O altă situație, la fel de neplăcută, în aceeași perioadă, cînd stațiile seismologice din Suedia și Finlanda au detectat un cutremur de gradul patru pe scara Richter — nu ceva major — în larg, în dreptul țărmurilor Estoniei. Unii savanți i-au contrazis, afirmînd că sovieticii au provocat accidental sau în alt mod o detonare nucleară pe fundul Mării Baltice. De atunci se tot contrazic. Bineînțeles că sovieticii nu s-au ostenit să lămurească problema.

Barrow interveni:

— Bine, dar în zona aceea nu se produc cutremure de pămînt.

— Eu n-aș încerca, domnule Barrow, să vă dau sfaturi în materie de aplicare a legilor. Este o zonă minoră, recunosc, dar este.

Zîmbetul lui Barrow părea uns cu miere.

– FBI-ul se retrage.

– Aşa că nu aş putea să vă spun clar dacă acest Morro a detonat sau nu vreo bombă acolo. Îl privi pe Hardwick. Crezi că vreun seismolog şi-ar putea permite să afirme categoric vreo opinie într-un sens sau altul, Arthur?

– Nu.

– Ei bine, acesta este răspunsul la o întrebare şi este cît se poate de nesatisfăcător. Dar, desigur, nu aceasta era întrebarea pe care voiaţi să mi-o puneţi. Doreaţi să ştiţi în ce măsură sîntem noi – sau eu, dacă doriţi – siguri că epicentrul şocului a fost în falia White Wolf, spre deosebire de cele afirmate de Morro, care indică Falia Garlock. Domnilor, Morro a avut dreptate: am dezinformat.

Urmă o linişte grea.

– De ce? Crichton nu era prea cunoscut pentru locvacitatea sa.

– Pentru că în circumstanţele actuale era cel mai bun lucru de făcut. Chiar şi acum rămîne tot cel mai bun. Benson îşi scutură capul cu părere de rău.

– De ce? Crichton era foarte cunoscut pentru perseverenţa sa.

– Voi încerca să explic. Domnul Sassoon, maiorul Dunne şi cei doi poliţişti – pardon, ex-poliţişti – vor înţelege. Pentru dumneavoastră şi pentru domnul Barrow s-ar putea să fie ceva mai greu.

– De ce?

Probabil că Alec Benson începea să îl considere pe Crichton drept un personaj cu vocabularul foarte limitat, dar se abţinu să facă vreun comentariu.

– Pentru că dînşii sînt californieni, spre deosebire de dumneavoastră, care nu sînteţi.

– A, da, statul cel mai dat dracului. Ştiam eu, zîmbi Crichton.

– Este un stat mai deosebit, într-adevăr, dar nu în sensul ăsta. Este deosebit pentru că este singurul stat din Uniune în care în mintea oricărei persoane cît de cît inteligente există grija zilei de mîine: *cînd vine,* nu *dacă vine*. Californienii trăiesc

într-o stare de frică, de frică resemnată sau de pură resemnare. Întotdeauna a existat un gînd vag, ideea posibilității că într-o zi Cel Mare va lovi.

– Cel Mare? Cutremurul? întrebă Barrow.

– De proporții devastatoare. Această teamă nu s-a cristalizat cu adevărat decît din șapteșase încoace – e a treia oară cînd menționez anul ăsta, nu? Anul 1976 a fost anul cel mai rău cu putință care a făcut ca locuitorii acestui stat să se gîndească la niște lucruri pe care ar fi preferat să le lase altora.

Benson ridică o coală de hîrtie.

– 4 februarie, Guatemala, 7,5 pe scara Richter: zeci de mii de morți. 6 mai, nordul Italiei, 6,5: sute de morți, pagube materiale imense, iar ceva mai tîrziu în același an, încă un cutremur a venit să radă și celelalte cîteva clădiri care rămăseseră în picioare în zonă. 16 mai, Asia Centrală Sovietică, 7,2, numărul morților și valoarea pagubelor necunoscute, pentru că sovieticii nu spun. 27 iulie, Tangshan, 8,2: șase sute cincizeci de mii de morți și trei sferturi de milion de oameni rămași fără locuințe. Apoi, în luna următoare, în sudul Filipinelor, un dezastru fantastic, numărul total al morților fiind necunoscut, dar estimat la zeci de mii. Morți în parte datorate cutremurului, în parte datorită valurilor uriașe, cutremurul avînd epicentrul în ocean. Tot în Filipine a mai fost un cutremur ceva mai ușor, 6,8, dar nu se cunosc date. De fapt, luna noiembrie a fost o lună plină, a mai fost unul în Filipine, unul în Grecia, cinci în China și două în Japonia. Cinci mii de morți.

Și toate cutremurele, cu excepția celor din Grecia și Italia s-au datorat mișcării celei care se numește placa Pacificului, care a format așa numitul inel de foc din jurul Pacificului. Porțiunea care ne cuprinde pe noi, cum știm cu toții, este Falia San Andrea, unde placa mișcătoare a Pacificului, partea de nord-est, se freacă de partea vestică a plăcii americane. De fapt, domnilor, unde ne aflăm noi acum, din punct de vedere geologic, nu este deloc o parte a Americii, ci o parte a plăcii Pacificului, și nu e nevoie să urmezi școala de ghicitoare ca să îți dai seama că în viitorul nu prea îndepărtat, fizic nu vom mai fi o parte a Americii. Într-o bună zi placa Pacificului va purta țărmul vestic al Californiei în ocean, pentru că locul unde ne

aflăm noi acum se află la vest de Falia San Andreas – doar la cîteva mile de aici trece pe sub San Bernadino. De asemenea, ne aflăm cam la aceeaşi distanţă de Falia Newport-Inglewood spre vest – asta a provocat cutremurul din 1933 de la Long Beach şi nu cu mult mai departe de Falia San Fernando spre nord, care ne-a adus pe cap afacerea aia urîtă din februarie şaptezeci şi doi. Seismologic vorbind, doar un nebun ar alege să trăiască în regiunea Los Angeles. Un gînd foarte confortabil, nu-i aşa, domnilor?

Benson privi în jur şi nimeni nu părea să găsească gîndul cît de cît confortabil.

Aşa că nu e de mirare că gîndurile oamenilor o iau uneori razna. Nu e de mirare că se întreabă tot timpul: "nouă cînd ne vine rîndul?" Stăm liniştiţi pe cercul de foc dar ne poate veni rîndul oricînd. Nu e un gînd prea plăcut pentru a trăi cu el tot timpul. Şi ei nu se gîndesc la cutremurele care au fost. Au fost doar patru majore, două într-adevăr mari, de ordinul 8,3, Owens Valley în 1872 şi San Francisco în 1906. Vă spun, ei nu se gîndesc la acelea, se gîndesc la cutremurul monstru, de ordinul 8,9, sau cam de şase ori mai puternic ca cel din San Francisco.

Benson clătină din cap. Un cutremur apropiat de 10 pe scara Richter – sau chiar de 12 – este posibil teoretic, dar nici minţile cele mai savante nu încearcă să îşi imagineze grozăvia pe care ar putea-o provoca.

Două cutremure monstru au avut loc, şi poate nu printr-o coincidenţă, în 1906 şi 1933, primul în Ecuador, al doilea în Japonia. Nu vreau să vă descriu efectele, dumneavoastră, celor din Washington, pentru că aţi lua imediat avionul spre est – dacă, să zic aşa, aţi reuşi să ajungeţi la aeroport înainte de a vi se deschide pămîntul sub picioare. Atît Ecuador cît şi Japonia se află exact pe cercul de foc al Pacificului, la fel ca şi California. De ce n-ar fi rîndul nostru acum?

Barrow interveni:

– Începe să-mi placă ideea cu avionul. Ce s-ar întîmpla dacă ar plezni unul din astea aici?

– Trebuie să recunosc că m-am gîndit mult la asta. Să zicem că se întîmplă aici. Mîine dimineaţă te scoli, dacă mai apuci, şi în loc de Los Angeles, găseşti Pacificul. Iar Los Angeles

îngropat în ceea ce fusese Santa Monica Bay şi San Pedro Channel, în timp ce munţii San Gabriel ar fi prăvăliţi cam pe locul unde sîntem noi acum.

Dacă s-ar întîmpla în ocean...

— Cum să se întîmple în ocean? Barrow era deja cu un grad mai puţin jovial decît fusese cu o clipă mai înainte. Falia trece pe sub California.

— Partea estică. Iese în Pacific la sud de San Francisco, o ia pe sub Golden Gate şi se uneşte cu ţărmul mai la nord. Un "monstru" în Golden Gate ar fi ceva foarte interesant. Pentru început, San Francisco ar dispărea. Probabil toată peninsula şi insula Marin. Dar adevărata nenorocire...

— *Adevărata* nenorocire? se miră Crichton.

— Adevărata nenorocire ar fi imensul ocean de apă care s-ar revărsa şi ar pătrunde în San Francisco Bay. Şi nu glumesc cînd zic imens. În Alasca — există dovezi — cutremurele au provocat valuri de trei şi patru sute de picioare[1] înălţime. Richmond, Berkely, Oakland, tot ce e între Palo Alto şi San Jose ar fi înecat. Munţii Santa Cruz ar deveni o insulă. Şi chiar mai rău, domnule Crichton, inima agriculturii californiene, cele două mari văi, San Joaquin şi Sacramento, ar fi inundate, şi cea mai mare parte a lor se situează la o înălţime de sub trei sute de picioare. N-am prea întors eu problema asta pe toate părţile, dar, daţi-vă seama, nu cred că aş ţine cu tot dinadinsul să locuiesc în capitală ştiind că aş fi un om mort la primul val de apă care s-ar prăvăli deasupra văii Sacramento. S-ar putea să fi început să înţelegeţi acum de ce eu şi colegii mei preferăm să ţinem oamenii departe de aceste gînduri.

— Cred că încep să înţeleg, spuse Barrow, privindu-l pe Dunne. Cum te simţi în calitate de californian, apropo de asta?

— Destul de nefericit.

— Nu te-ai obişnuit cu modul ăsta de a vedea lucrurile?

— Să mă obişnuiesc? Numai la asta mă gîndesc. Profesorul Benson nu numai că a înţeles modul meu de a gîndi, dar m-a şi depăşit.

---

1. un picior = 30,479 cm

– Poate, spuse Benson. Mai există, trebuie să admit, încă doi factori. În anii ăştia, oamenii au tot căutat printre recorduri, ca apoi să le pară rău că au făcut-o. Să luăm, de exemplu, partea de nord a faliei San Andreas. În 1833 a fost un mare cutremur, a cărei magnitudine nu s-a putut aprecia pe vremea aceea. Marele cutremur din San Francisco a avut loc după 68 de ani. A mai fost unul în Daly City în 1957, dar slăbuţ, doar de 5,3. Aşa că n-a mai fost un cutremur "ca lumea" în nord de 71 de ani. S-ar putea să vină.

În sudul faliei n-a mai fost unul major din 1857. Acum o sută douăzeci de ani. Supravegherile prin triangulaţie arată că placa Pacificului în raport cu cea americană, se mişcă spre N-E cu circa cinci centimetri pe an. Cînd are loc un cutremur, plăcile aflate în contact se smucesc brusc – o alunecare laterală. În 1906 au fost făcute măsurători şi unele alunecări au fost de cinci-şase metri. Dacă pornim de la cinci centimetri pe an, în 120 de ani ajungem la cinci metri. Iar dacă acceptăm acest lucru – nu toţi o fac – un cutremur major în zona Los Angeles este iminent.

Cît despre zona centrală, nu a fost înregistrat nici un cutremur major, dar numai Dumnezeu ştie cît mai este pînă la primul. Şi, bineînţeles, "cel mare" poate avea loc şi în celelalte falii, cum ar fi Garlock, următoarea ca mărime din stat, şi care e liniştită de sute de ani. Şi în momentul de faţă, domnilor, un monstru ne pîndeşte în falia Garlock.

Un al treilea lucru care tinde să preocupe minţile oamenilor este că savanţi de renume au început să vorbească, la radio şi televiziune, despre problemele pe care le avem noi pe cap. Că vorbesc tare sau mai încet, asta depinde de principiile şi conştiinţa lor; eu prefer să n-o fac, dar asta nu înseamnă că sînt tocmai corect.

Un fizician, şi încă unul foarte bine văzut, Peter Franken, se aşteaptă ca următorul cutremur să fie unul gigant şi prevede că se va solda cu un număr de morţi între douăzeci de mii şi un milion. Şi mai prevede că, dacă va fi de-a lungul faliei San Andreas, undele de şoc vor distruge atît Los Angeles-ul cît şi San Francisco, sau, ca să folosesc expresia lui, "e foarte posibil să le şteargă de pe faţa pămîntului". S-ar putea ca şi din cauza

asta în California să se consume cele mai multe tranchilizante pe cap de locuitor din lume.

Sau, să luăm planul de urgență al orașului San Francisco. Se știe că nu mai puțin de șase spitale sînt amplasate în diverse locuri în jurul orașului gata în orice moment pentru intervenții în cazul în care s-ar produce dezastrul. Un savant de renume comenta nu prea entuziasmat că, în cazul unui cutremur puternic, majoritatea vor fi distruse oricum, iar dacă orașul va fi inundat și peninsula ruptă de rest, toată treaba devine inutilă. San Franciscanii trebuie să fi găsit remarca asta destul de supărătoare. Alți savanți mai dau celor două orașe cinci ani de existență, alții doar doi. Un seismolog îi mai dă Los Angeles-ului doar un an. Un țicnit? O Casandră? nu. Exact persoana pe care să o crezi, James H. Whitcomb de la CalTech, unul dintre cei mai buni prezicători de cutremure din branșă.

– Îl credeți? întrebă Barrow.

– Hai s-o luăm și așa. Dacă s-ar prăbuși acum tavanul peste noi, n-aș ridica nici măcar o sprînceană – asta în cazul că ar mai fi timp pentru ridicat o sprînceană. Eu, personal, nu mă îndoiesc, că mai devreme sau mai tîrziu, Los Angeles va fi șters de pe fața pămîntului.

– Care au fost reacțiile la această prezicere?

– Ei bine, a băgat groaza în mulți. Unii savanți au dat din umeri și au plecat – prezicerea cutremurelor este doar la început, și este o știință inexactă. Mai semnificativ este faptul că a fost amenințat cu un articol de lege de către un oficial de la primărie pe motiv că astfel de declarații produc pagube valutare. Încă se judecă.

Benson oftă.

Totul pleacă de la "Jaws Syndrome", cum a fost denumit. Eu aș numi lăcomie toată chestia asta. Nimeni nu avea interese comerciale în joc ca să se creadă în rechinul ucigaș. Sau în Japonia, acum doisprezece ani, un loc numit Matsushiro. Oamenii de știință din zonă au prevestit un cutremur, la data cutare, de magnitudinea cutare. Hotelierii din regiune s-au șocat și i-au amenințat cu toate grozăviile posibile. Însă în data prevăzută, în locul și cu forța prezise, cutremurul a avut loc.

– Ce s-a întîmplat?

– S-au dărîmat hotelurile. Dar interesele comerciale sînt interese comerciale. Să zicem că Dr. Whitcomb anunță un cutremur pe falia Newport-Inglewood. Un efect preventiv sigur va fi închiderea temporară a pistei Hollywood Park Race Track – e fix pe falie, și nu poți lăsa zeci de mii de oameni să se înghesuie într-o capcană potențială. Trece o săptămînă, trec două și nu se întîmplă nimic. Pierderile de profit ating milioanele. Vă puteți imagina ce i s-ar întîmpla doctorului Whitcomb?

Și Jaws Syndrome e văr primar cu Ostrich Syndrome: bagă-ți capul în nisip, imaginează-ți că nu e acolo, și pericolul dispare. Dar din ce în ce mai puțini oameni se mai complac în asta, cu rezultatul că frica, în multe zone, atinge un grad vecin cu isteria. Să vă spun o mică poveste, nu de-a mea, o mică povestioară profetică scrisă acum vreo cinci ani de un scriitor, R.L.Stevens. Mi se pare că îi zicea *Lumea interzisă*. Era vorba de o lege californiană care interzicea orice referire la cutremure, tipărită sau făcută publică. Pedeapsa era de cinci ani de închisoare. Statul pierduse cam cincizeci la sută din populație din cauza cutremurelor. Baraje pe șoselele de ieșire din stat, oamenii împiedicați să plece. Un tînăr și prietena lui, arestați pentru pronunțarea cuvîntului cutremur, într-un local public. Chiar, sînt curios cînd o să avem o lege din asta, reală, cînd istoria galopantă ne va aduce într-o situație ca cea orwelliană din *O mie nouă sute optzeci și patru*?

– Ce s-a mai întîmplat? întrebă Barrow. În poveste.

– Nu este relevant, dar pînă la urmă au reușit să scape și au ajuns la New York care era invadat de milioane de californieni care erau arestați pe capete pentru rostirea cuvîntului "dragoste" în public. N-ai cum să învingi. La fel ca noi, în situația de față.

Să avertizezi, să le anunți sfîrșitul? Sau să nu le spui nimic și să îi lași să ajungă într-o stare de frică permanentă, pînă la panică? Pentru mine este o problemă crucială. Cum să evacuezi trei milioane de oameni, cît are Los Angeles, doar pentru o prezicere a cuiva? E o țară liberă. Cum Dumnezeu să închizi o coastă ca a Californiei, peste zece milioane de oameni, și să o ții așa, doar pentru o prezicere. Unde să îi duci, ce să faci cu ei. Cum poți să îi faci să plece, cînd ei știu că nu există un loc în care să se ducă. Casele lor sînt aici, slujbele, prietenii. Aici

trăiesc, aici vor trebui să trăiască în continuare şi aici vor muri, cînd le va veni vremea.

Şi în timp ce ei aşteaptă să moară, sînt sfătuiţi să trăiască în linişte, pe cît posibil. Eşti un creştin în grajdurile Romei şi ştii că e doar o problemă de timp pînă să fii aruncat în groapa cu lei. Şi nu te ajută prea tare faptul că ţi se reaminteşte din minut în minut ce te aşteaptă. Tu speri, oricît de irațional ar părea că te va ajuta Dumnezeu.

Ei bine, asta e atitudinea mea şi ăsta e răspunsul. Am mințit şi am intenția să continui. Orice sugestie că am fi greşit va fi negată cu vehemență. Cred că m-am exprimat destul de clar. O să acceptaţi?

Barrow şi Crichton se priviră scurt şi încuviinţară din cap.

Vă mulţumesc, domnilor. În cea ce-l priveşte pe acest maniac, Morro, nu vă pot ajuta. E în întregime al dumneavoastră. Auzi, să amenințI că o să detonezi o bombă atomică! Ca simplu cetățean, mi-ar place să ştiu ce are la mînă. Îl credeţi în stare?

– N-avem idee, răspunse Crichton.

– Nimic, nimic?

– Nimic.

– Suspans, război psihologic, tensiune. Provoacă panică, sperînd să acționați în panică, într-o direcție greşită.

– Cam aşa ceva, doar că nu avem deocamdată nici o direcție în care să acționăm.

– Dacă aflaţi data şi locul acestei... hm, demonstrații, pot să vă rog să îmi rezervaţi şi mie un loc cît mai în față?

– Bineînțeles, spuse Barrow. Chiar voiam să vă rugăm. Altceva, domnilor?

– Da, interveni Ryder. Mi-aţi putea împrumuta ceva materiale despre cutremure?

Cu toţii îl priviră perplecşi. Cu toţii, mai puţin Benson.

– Cu cea mai mare plăcere, sergent. Nu trebuie decît să îi arăţi cartea asta de vizită bibliotecarului.

Dunne spuse:

– O întrebare, domnule profesor. Programul ăsta al dumneavoastră. N-ar trebui să amîne, sau să atenueze cumva marele cutremur pe care toată lumea îl aşteaptă?

– Programul ăsta a început acum cinci ani, dar sîntem cam tot la început. Probabil vor mai trece patru, cinci ani pînă să apară rezultatele. Eu simt totuşi că monstrul va fi cel care va lovi primul. E acolo ascuns şi ghemuit în umbra scării, la pîndă.

CAPITOLUL ŞAPTE

La zece şi jumătate dimineaţa, Morro îşi făcu din nou apariţia în birou. Dubois nu mai era în faţa ferestrei de observaţii, ci aşezat la birou, cu două magnetofoane în faţă. Le opri şi îl privi pe Morro, care întrebă:

– Gata cu deliberările?

– De vreo douăzeci de minute. Acum se gîndesc la altceva.

– Cum să ne oprească, fără îndoială.

– Ce altceva? Am şi renunţat să îi mai ascult, n-ar putea opri nici un întîrziat mintal de cinci ani. Nu pot vorbi nici măcar coerent, darămite raţional.

Morro merse la postul de observaţie şi răsuci un buton. Cei patru savanţi stăteau, sau mai bine zis zăceau în jurul mesei, cu sticlele în faţă, pentru a scuti efortul trambalării pînă la măsuţa de băuturi. Vorbea Burnett. Avea faţa congestionată, de la băutură, sau de furie, sau poate din amîndouă motivele şi înjura la fiecare două cuvinte.

– Să-l ia dracu. La dracu cu toată afacerea asta. S-o luăm de la capăt. Sîntem patru, toţi de-ai noştri şi uite în ce hal arătăm. Cele mai bune creiere din ţară, cel puţin aşa se spune. Cele mai bune creiere *atomice*. E peste puterile mele, domnilor, sînt depăşit complet, dar trebuie să găsim un mijloc să îl oprim pe blestematul ăsta de Morro. Părerea mea e că...

– Oh, termină, făcu Bramwell. E a patra oară cînd spui asta. Îşi turnă nişte vodcă, se lăsă pe spate şi închise ochii. Healey îşi lăsase capul pe masă, pe mîini, iar Schmidt privea în gol pe deasupra paharului de gin. Morro închise şi se întoarse.

– Nu îi cunosc nici pe Burnett nici pe Schmidt, dar mi-i imaginez la fel. Seamănă din mai multe puncte de vedere. Mă surprind însă Healey şi Bramwell. Sînt relativ treji, dar aş putea

spune că sînt schimbați. De șapte săptămîni de cînd sînt aici, ei bine, aș putea spune că au devenit destul de moderați.

– În astea șapte săptămîni n-au avut parte de un asemenea șoc. Probabil niciodată.

– Oare își dau seama?

– Cred că au bănuit. Și în cincisprezece minute vor fi siguri. Tot timpul au încercat să găsească o greșală, cît de mică, în desene. N-au reușit. Și toți patru știu cum se fabrică o bombă atomică și una cu hidrogen.

– OK, cît mai durează?

– Să zicem douăzeci de minute.

– Și dacă le dau o mînă de ajutor?

– Zece.

– Deci peste cincisprezece minute le mai administrăm un șoc, care probabil îi va trezi de tot.

După un sfert de oră, cei patru erau escortați în birou. Morro le indică personal fotoliile pe care să se așeze, în dreptul fiecăruia fiind cîte o sticlă. În cameră mai erau doi acoliți în alb, Morro nefiind chiar sigur pe reacțiile fizicienilor.

– Ei bine, Glenfiddich pentru profesorul Burnett, gin pentru dr.Schmidt, vodcă pentru dr.Bramwell și burbon pentru dr.Healey. Morro era un adept convins al cîștigării încrederii aproapelui. La intrare, Burnett și Schmidt aveau un aer de furie amenințătoare, Healey într-o stare apropiată de panică iar Bramwell era gînditor, iar acum erau suspicioși și puțin surprinși. Burnett fu ca de obicei violent.

– De unde dracu știi ce-am băut fiecare?

– Sîntem doar atenți, încercînd să vă facem șederea cît mai plăcută. Ne-am gîndit că băuturile dumneavoastră preferate v-ar putea ajuta să treceți mai ușor peste acel lucru care v-a șocat. Asta ca să trecem la afacerile noastre. V-ați uitat peste hîrtiile alea?

– Mai bine te-ar lua dracu, îi zise Burnett.

– Într-o bună zi o să ne întîlnim cu toții acolo. Repet întrebarea.

– Și eu răspunsul.

– Știți bine că tot o să îmi răspundeți.

– Și cum te gîndești să ne faci să vorbim? Ne torturezi?

Nu putem spune ceva ce nu ştim.

– Să vă torturez? O, nu, Dumnezeule! S-ar putea să avem nevoie de dumneavoastră mai tîrziu, dar să vă torturez?! Nu m-am gîndit la asta. Tu, Abraham?

– Nu, domnule Morro. Dubois părea că reflectează. Ar putea fi o idee. Se apropie de urechea lui Morro şi îi şopti ceva. Acesta păru foarte şocat.

– Abraham, dar ştii că eu nu port război contra nevinovaţilor.

– Ipocrit nenorocit! urlă Burnett cu voce răguşită. De asta ai adus şi femei aici?

– Scumpe prieten...

– E o bombă, îl întrerupse Bramwell cu o voce ştearsă. Este evident că este un soi de bombă. Ar putea fi planurile unei bombe atomice şi ne-am gîndit la asta de la început pentru că aţi furat combustibil nuclear. Cît de viabilă este şi dacă funcţionează sau nu, nu avem de unde să ştim. Sînt sute de fizicieni atomişti în ţara asta, dar numărul celor care pot efectiv să facă o bombă atomică este foarte mic. Cît despre cei care pot efectiv să proiecteze o bombă cu hidrogen, ei bine, eu personal nu cunosc nici unul. Ştiinţa noastră este îndreptată exclusiv spre exploatarea paşnică a forţei atomilor. Healey şi cu mine am fost răpiţi dintr-un laborator unde nu se producea decît electricitate. Burnett şi Schmidt de la reactorul nuclear din San Ruffino. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu construieşti bombe atomice într-un reactor.

– Remarcabil. Morro părea întru totul de acord cu el. Gîndeşti repede. Abraham, înregistrarea pe care am selectat-o, mai durează?

– Treizeci de secunde.

Dubois derulă banda înapoi, urmărind cifrele, apoi îl opri. Apăsă butonul, spunînd: Primul e Healey.

Vocea lui Healey: "Deci nu avem nici un dubiu."

Vocea lui Schmidt: "Nu. Eu nu am mai avut nici un dubiu din clipa în care mi-am aruncat ochii pe nenorocitele alea de desene."

Vocea lui Bramwell: "Circuite, materiale, armare, declanşare, design. Absolut totul. Confirmarea finală, Burnett?"

Urmă o pauză, apoi se auzi vocea lui Bramwell, incredibil de ştearsă, aproape o şoaptă: "Scuze, domnilor, dar aveam nevoie de băutura asta. Este exact Aunt Sally. Estimată la 3,5 megatone, aproximativ de patru sute de ori mai puternică decît cele care au distrus Hiroshima şi Nagasaki. Doamne, ce chef am mai tras cu Willi Aachen în ziua în care am terminat-o!

Dubois închise şi Morro continuă:

— Sînt absolut sigur că aţi putea reproduce aceste planuri din memorie, profesore, dacă ar fi nevoie. Şi în felul ăsta deveniţi o persoană folositoare la casa omului.

Celor patru fizicieni li se părea că visează, erau complet în afară.

— Haideţi, domnilor, îi trezi Morro.

Îi conduse spre fereastră şi declanşă vizibilizarea camerei în care examinaseră proiectul. Îi privi fără urmă de satisfacţie ori triumf; părea că nu cunoaşte exteriorizarea sentimentelor.

— Expresiile de pe feţele dumneavoastră sînt mai mult decît grăitoare. Acuma ne-am lămurit cu toţii.

Dacă cei patru bărbaţi nu ar fi fost total depăşiţi de enormitatea situaţiei în care se aflau, ar fi apreciat faptul că Morro, care îi folosise fără îndoială, nu făcea altceva decît să clarifice propria sa ascendenţă morală asupra lor, inoculîndu-le sentimentul de neputinţă, de neajutorare şi disperare.

— Înregistrările ne-au ajutat mult, continuă Morro. Încă de la început ne-am aşteptat la asta. Ce ciudat, în afara specialităţilor voastre misterioase, voi, oamenii cu minţile cele mai superdotate nu sînteţi mai deştepţi decît nişte copii. Abraham, cît durează întreaga versiune?

— Şapte minute şi jumătate, domnule Morro.

— Bun, să îi lăsăm să o savureze din plin. Eu mă duc să văd ce e cu elicopterul; mă întorc repede.

După zece minute era înapoi: trei dintre savanţi erau pe fotolii amărîţi, descurajaţi, dezarmaţi, iar al patrulea, Burnett, desigur, îşi turna un pahar din nesfîrşitul Glenfiddich.

— Încă ceva, domnilor, vreau ca fiecare dintre dumneavoastră să înregistreze cîte o declaraţie scurtă din care să reiasă clar că eu deţin planurile complete pentru producerea unei bombe cu hidrogen de o megatonă. Nu veţi menţiona

dimensiunile şi nici numele de cod, Aunt Sally! Ce denumiri puerile puteţi da acestor jucării, un alt exemplu al limitei imaginaţiei voastre. De asemenea, nu veţi face nici o referire la faptul că profesorul Burnett este coautor, împreună cu profesorul Aachen, la această bombă.

– Dar de ce dracu', răbufni Schmidt, să ţinem lucrurile astea secrete, dacă tot o să le faceţi publice pe celelalte?

– Veţi înţelege asta în următoarele zile.

– Ne-aţi înşelat, prostit, umilit şi pe urmă ne mai folosiţi şi ca pioni. Burnett vorbise cu dinţii încleştaţi, lucru care nu îi era caracteristic. Dar fii atent, Morro, întinzi coarda prea tare; nu uita că încă sîntem oameni.

Morro oftă plictisit, făcu un mic gest de nepăsare, deschise uşa şi făcu un semn. Susan şi Julie intrară în încăpere, privind curioase în jur.

– Dă-mi porcăria aia de microfon. Fără să mai aştepte, Burnett smulse microfonul de pe masă şi se uită la Dubois: gata?

– Oricînd.

Vocea lui Burnett, puţin emoţionată, din cauza nervilor, era remarcabil de clară, fără nici o urmă a faptului că, de la dejunul pe care nu îl servise, consumase cea mai mare parte din sticla de whisky, lucru care spunea multe atît despre profesorul Burnett cît şi despre Glenfiddich.

"Vorbeşte profesor Andrew Burnett de la San Diego. Nu este cineva care îmi imită vocea – există înregistrări la San Diego. Morro, acest nemernic cu inimă de cîine, este în posesia unui set complet de planuri pentru construcţia unei bombe cu hidrogen de o megatonă. Ar fi foarte bine dacă mi-aţi crede, atît pe mine, cît şi pe dr. Schmidt Healey şi Bramwell, ultimii doi fiind ţinuţi în captivitate de acest nenorocit de şase săptămîni. Repet, pentru numele lui Dumnezeu, credeţi-mă, planurile sînt făcute, perfect integrate, gata pentru a fi puse în aplicare. Urmă o pauză. Din cîte îmi dau eu seama, nemernicul a şi făcut una.

Morro îi făcu un semn lui Dubois, care închise.

– Prima şi ultima frază, domnule Morro...

– Lasă-le. Morro zîmbi. Lasă-le. Asta îi va scuti să mai verifice înregistrările. Sînt obişnuiţi cu limbajul colorat atît de caracteristic domnului profesor. Te descurci, Abraham? Poftiţi,

doamnelor.

Le însoți afară și închise ușa. Susan întrebă:

– N-ați vrea să ne lămuriți și pe noi despre ce este vorba?

– Cum să nu, scumpele mele doamne. Celebrii noștri fizicieni au făcut o treabă bună pentru mine în dimineața asta; atîta doar că nu știau că le înregistrez conversația. I-am lăsat singuri cu un set de planuri și le-am dovedit că sînt în posesia secretului de fabricație a bombei cu hidrogen. Acum ei urmează să certifice acest lucru întregii lumi. E simplu.

– De asta i-ați adus aici?

– Mai am o treabă importantă pentru ei, dar ăsta a fost într-adevăr primul motiv.

– De ce ne-ați adus în birou?

– Vedeți? Sînteți o persoană indiscretă!

– Julie nu este indiscretă.

Julie o aprobă cu putere; părea gata să plîngă.

– Vreau să plec de-aici!

Susan îi scutură brațul.

– Ce ai?

– Știi foarte bine ce. Știi foarte bine de ce ne-a dus acolo. Oamenii deveniseră nărăvași, de asta. Așa e că ne-ați fi răsucit puțin brațele – dumneata sau uriașul ăla fioros – pînă am fi urlat de durere? Sau aveți o cameră de tortură, doar toate castelele au. Chestii din alea, menghine pentru încheieturi, scaune de tortură. Trageți și pe roată, domnule Morro?

– Uriaș fioros, Abraham? Nici pomeneală, el e doar un uriaș blînd. S-ar simți extrem de jignit dacă ar auzi așa ceva. Și restul? Nici pomeneală! Intimidarea directă, doamnă Ryder, are mai puține efecte decît cea indirectă. Dacă oamenii ajung să creadă singuri ceva obții mult mai mult decît dacă îi forțezi s-o facă.

– Ce le-ați fi dovedit? Morro nu răspunse. Ne-ați fi torturat?

– Nici măcar nu m-am gîndit la așa ceva.

– Nu-l crede! Nu-l crede, țipă Julie. E un monstru și un mincinos!

– Sînt de acord că e un monstru, zise Susan liniștită, chiar gînditoare. Ar putea fi chiar și mincinos. Dar în cazul ăsta îl

cred. E ciudat.

Aproape disperată, Julie îi strigă:

– Nu mai ştii ce vorbeşti!

– Ba cred că ştiu. Am impresia că domnul Morro nu va mai avea nevoie de nici de acum încolo.

– Cum poţi să spui una ca asta?

Morro o privi pe Julie cu blîndeţe.

– S-ar putea ca într-o zi să ajungeţi la fel de deşteaptă şi clarvăzătoare ca doamna Ryder. Dar mai întîi trebuie să întîlniţi un număr mai mare de oameni şi să citiţi foarte multe caractere. Vedeţi, doamna Ryder "ştie" că persoana care o să vă atingă numai cu un deget, va avea de a face cu mine, şi ştie de asemenea că eu n-aş face-o. Şi îi va convinge pe aceşti domni neîncrezători pe care tocmai i-am părăsit, iar ei vor fi siguri că nu voi mai folosi această ameninţare. Morro zîmbi. O, doamne, dar asta nici măcar nu e o ameninţare; să spunem mai bine că nu vi se va întîmpla nici un rău.

Julie îl privi brusc, cu frica şi suspiciunea din ochi nedisimulate, apoi îşi întoarse capul la fel de brusc.

– Ei bine, doamnă, eu am încercat, dar nu pot nici să vă acuz. Nu aţi putut auzi ce am spus la micul dejun în dimineaţa asta: Noi nu purtăm războaie femeilor. Chiar şi monştrii au conştiinţă, să ştiţi.

Se întoarse şi le părăsi.

Susan îl urmări cu privirea şi murmură:

– Iată şi sîmburele distrugerii sale...

– N-am... n-am înţeles, zise Julie. Ce-ai vrut să spui?

– Nimic. Am luat-o razna.

Apoi tăcu. Dar ştia că nu era adevărat.

– Ne pierdem vremea. Jeff era într-o pasă oribilă dar nu-i păsa dacă cineva îşi dădea seama. Trebui aproape să urle ca să se facă auzit în zgomotul infernal pe care îl făceau motoarele elicopterului. Nimic. Pur şi simplu nimic. O clătită academică despre cutremure şi o oră pierdută în biroul lui Saasoon. Nimic, n-am aflat nimic nou.

Ryder îşi ridică privirea din maldărul de hîrtii pe care le studia şi spuse cu o voce calmă, dacă poţi numi o voce calmă

vocea cuiva care vorbeşte într-un elicopter în timpul zborului.

– Hm, n-aş prea zice. Am aflat totuşi că pînă şi academicienii cei mai tari falsifică adevărul atunci cînd le convine. Cît despre Sassoon, nimeni nu se aştepta să afle ceva de la el. Nu ştie nimic, cum ar putea? Tot ce ştie, ştie de la noi.

Îşi concentră din nou atenţia asupra notiţelor lui.

– Dumnezeule! Au luat-o pe Susan, au luat-o pe Peggy şi tot ce poţi face e să stai acolo şi să citeşti liniştit grămada aia de mizerii, ca şi cum...

– Jeff, interveni Dunne. Nu mai era la fel de proaspăt cum fusese cu cîteva ore mai înainte; noaptea nedormită începea să îşi facă efectul. Jeff, îmi faci o favoare?

– Da, desigur.

– Termină!

Pe biroul lui Dunne se adunase un vraf de hîrtii. Le privi fără nici un entuziasm, aşeză servieta lîngă ele şi deschise un sertar de unde scoase o sticlă de Jack Daniels, privindu-i interogativ pe cei doi Ryderi. Ryder acceptă dar Jeff dădu din cap; era încă sub efectul admonestării maiorului. Cu paharul în mînă, Dunne deschise o uşă care dădea într-o mică încăpere în care se afla un pat de campanie făcut.

– Nu fac parte din superagenţii FBI care rezistă cinci zile şi cinci nopţi fără să doarmă. Delage o să aibă grijă de telefoane. Poate să mă scoale la orice oră, cu condiţia să aibă o scuză ca lumea.

– Ca de exemplu, un cutremur?

Dunne zîmbi, răsfoind hîrtiile de pe birou. Le dădu pe toate la o parte, cu excepţia unui plic gros, pe care îl deschise. Spuse:

– Ia ghici!

– Paşaportul lui Carlton?

– La dracu cu ochii ăia ai tăi! Oricum, e plăcut să vezi că mai munceşte şi altcineva. Scoase paşaportul, îl răsfoi şi-i întinse lui Ryder.

– De intuiţie-i vorba. Marca unui detectiv de clasă.

Ryder îl răsfoi ceva mai rar decît Dunne. Ciudat! Acoperă paisprezece luni din cele cincisprezece cît a fost dispărut. Se

pare că a avut mîncărici în timpul ăsta: Los Angeles, Londra, New Delhi, Singapore, Manila, Hong Kong, iar Manila, Tokyo, Singapore, din nou Manila, Los Angeles. Îi trecu pașaportul lui Jeff. S-ar părea că s-a îndrăgostit de misteriosul occident. În special de Filipine.

– Scoți ceva din asta? întrebă Dunne.

– Deocamdată nimic. Am dormit eu ceva, dar nu prea mult și se pare că mintea începe să-mi ațipească. Asta ne trebuie, mie și minții mele: ceva mai mult somn, și poate după ce mă scol, o să am o sclipire de inspirație. Dar n-aș paria prea mult pe asta.

Plecară și îl depuse pe Jeff în fața casei acestuia.

– Te culci?

– Direct în pat m-arunc.

– Primul care se scoală îl sună pe celălalt, OK?

Jeff dădu din cap și urcă la el, dar nu sări direct în pat așa cum spusese, ci merse întins la fereastra de la care avea o priveliște excelentă asupra străzii care ducea spre locuința tatălui său.

Nici Ryder nu se băgă în pat. Formă numărul de telefon al poliției și îl ceru pe sergentul Parker. Acesta veni imediat.

– Dave? Fără comentarii. Ne întîlnim la Delmino peste zece minute.

Merse la aragaz, îl înclină puțin și scoase din spate un dosar verde îmbrăcat în polietilenă. Coborî în garaj, îndesă dosarul în dosul banchetei din spate a Peugeot-ului, se urcă în mașină și ieși în stradă în marșarier.

Jeff coborî în garajul său imediat ce văzu spatele mașinii apărînd în stradă, porni motorul și așteptă pînă ce văzu Peugeot-ul trecînd, apoi se luă atent după el.

Se părea că Ryder era foarte grăbit. Jumătate din drumul pînă la prima intersecție o parcurse cu o sută pe oră, o viteză de neacceptat pe o stradă cu limită la șaizeci, dar nu exista polițist în oraș care să nu cunoască mașinuța și pe proprietar și care să încerce să îl oprească pe Ryder cînd acesta are probleme. Ryder trecu pe verde, însă Jeff prinse stopul. Era tot oprit cînd îl văzu pe Ryder că trece și prin următoarea intersecție. Cînd reuși în sfîrșit să treacă, mașina lui Ryder dispăruse. Trase pe dreapta,

opri motorul şi se apucă să mediteze.

Parker era aşezat la locul lui obişnuit la Delmino cînd sosi Ryder. Sorbea dintr-un pahar de scotch şi pregătise unul şi pentru Ryder care îşi aduse aminte că nu mîncase încă nimic. Dar asta nu schimba cu nimic gustul scotchului. Ryder întrebă fără preambul:

— Unde-i Fatso?

— Suferă de oarece ameţeli, mă bucur să-ţi spun. E acasă şi cică are o durere de cap îngrozitoare.

— N-ar trebui să te surprindă; capătul unui '38 nu-i tocmai o floare. Peste douăzeci de minute o să se simtă şi mai rău. Mersi. M-am cărat.

— Hei stai o clipă. Tu l-ai aranjat pe Donahure?! Ia povesteşte! Ryder îi povesti în cîteva cuvinte. Parker era impresionat.

— Zece mii de dolari. Două arme ruseşti. Plus dosarul pe care-l ai despre el. De data asta e al tău — e fostul şef al poliţiei. Dar fii atent, John, există o limită de cît de departe poţi merge cînd iei legea în mîinile tale.

— Nu mai există nici o limită, şi îşi puse o mînă pe umărul lui Parker. Dave, au răpit-o şi pe Peggy.

Acesta nu înţelese la început, dar îşi reveni şi ochii i se făcură ca de gheaţă. Peggy i se aşezase pentru prima oară pe genunchi cînd avea patru ani şi de o făcuse de mii de ori, întotdeauna în acelaşi fel care îl tulbura: îşi aşeza strengăreşte coatul pe umărul lui, îşi proptea obrazul în palmă şi îl fixa în ochi. Paisprezece ani mai tîrziu proceda în acelaşi mod, mai ales cînd voia să obţină ceva de la Ryder, care turba de gelozie. Parker nu scoase o vorbă, dar privirea îi era grăitoare. Ryder spuse:

— La San Diego, în timpul nopţii. I-au împuşcat pe cei doi tipi de la FBI care erau acolo ca să aibă grijă de ea.

Parker izbucni:

— Vin cu tine!

— Nu. Tu eşti încă un ofiţer de poliţie şi va trebui să mă arestezi cînd o să vezi ce-o să-i fac lui Donahure.

— N-o să văd nimic; de fapt deja nu mai văd.

— Te rog, Dave. S-ar putea să încalc legea, dar tot de

partea legii rămîn, şi am nevoie de o persoană de încredere înăuntru, adică tu.

– OK, dar dacă i se întîmplă ceva ei sau lui Susan, am terminat!

– Vei fi binevenit în rîndurile celor fără servici.

Plecară. Imediat ce se închise uşa după ei, un mexican tînăr şi subţire, cu o mustaţă uriaşă care îi invadase obrajii, se ridică de la o masă apropiată celei care fusese ocupată de cei doi, merse rapid la telefon, introduse o fisă şi formă un număr. Aşteptă un minut fără să i se răspundă şi mai încercă odată, cu acelaşi rezultat. Se căută prin buzunare, merse la automat şi schimbă o bancnotă în mărunţiş, apoi formă un alt număr. două încercări, două eşecuri; enervarea lui era evidentă după figura pe care o făcea privindu-şi ceasul; cu o viteză nebună.

Felul în care şeful poliţiei îşi găsise să doarmă era total inestetic. Îmbrăcat, cu faţa înfundată în pernă, cu mîna stîngă atîrnîndu-i pe podea lîngă un pahar pe jumătate plin cu bourbon, avea părul răvăşit şi obrajii străbătuţi de dîre care puteau fi luate drept dîre de transpiraţie, dar care de fapt era apa scursă din punga de gheaţă aşezată strategic pe ceafă.

Ryder puse jos dosarul pe care îl adusese cu el, îl uşură pe Donahure de Colt şi îl pocni nu tocmai uşor cu el în cap.

Donahure mormăi, răsturnă punga cu gheaţă întorcînd capul şi încercă să îşi deschidă ochii. Prima impresie fu aceea că se află în faţa unui tunel lung şi întunecos. Încet, încet îşi dădu seama că tunelul era de fapt ţeava propriului său Colt de 45; privirea sa ciclopică parcurse exteriorul ţevii pînă la capăt şi se focaliză pe faţa lui Ryder. Se petrecură atunci două lucruri simultan: ochii i se holbară brusc şi nuanţa feţei îi trecu de la culoarea obişnuită la una şi mai neplăcută, de un cenuşiu murdar.

Ryder îi spuse scurt:

– Scoală!

Donahure rămase unde era. Fălcile îi tremurau efectiv de groază. Scoase un urlet ca o fiară în agonie cînd Ryder îl apucă brutal de păr şi îl trase la verticală; porţiunea rămasă fără păr nu era deloc neglijabilă. O durere bruscă a scalpului produce întotdeauna efecte asupra corneei şi Donahure nu făcea excepţie

de la această regulă: ochii îi înotau ca niște pești grași într-o apă murdară.

– Știi cum se conduce un interogatoriu încrucișat, Fatso?

– Da.

– Aiurea, habar n-ai. Dar o să-ți arăt eu. Nu într-o carte, și mă tem că n-o să mai ai ocazia să-ți folosească la ceva. Ce pot să-ți spun e că în comparație cu cel la care vei fi supus în fața Curții, ăsta o să-ți placă. Deci, cine te plătește, Donahure?

– Ce Dumnezeu tot...

Urletul de durere îi opri șirul vorbelor și aproape că își piezni fața cu mîinile. Își vîrî două degete în gură, scoase un dinte spart și îl lăsă să cadă pe jos. Obrazul stîng îi era tăiat pînă în interior și sîngele îi curgea șiroaie. Ryder îl pocnise puternic cu țeava Coltului peste față. Își transferă pistolul în mîna stîngă.

– Cine te plătește, Donahure?

– Ce dracu...

Încă un urlet, încă un hiatus în conversație și Donahure își pipăia obrazul drept de data asta. Sîngele îi curgea puternic de pe față și din gură, pătîndu-i piepții cămășii. Ryder își mută din nou pistolul în mîna dreaptă.

– Cine te plătește, Donahure?

– LeWinter! Numele fu scuipat împreună cu un val de sînge. Încercă să mai spună ceva, dar rezultatul fu neinteligibil. Ryder îl privea cu milă.

– Ca să închizi ochii din cînd în cînd?

O încuviințare; pe fața lui Donahure nu se citea ură, ci o frică teribilă.

– Ca să distrugi probele împotriva unor vinovați și să falsifici altele împotriva unor nevinovați? Încă o încuviințare. Cît ai strîns pînă acum, Donahure? Vreau să zic, în zece ani? De șantaj nici să nu mai vorbim.

– Nu știu.

Ryder ridică din nou arma.

– Douăzeci de mii, poate treizeci. Un nou urlet, și nasul i se duse în același chip ca al lui Raminoff. Ryder spuse:

– Nu pot să-ți spun că treaba asta nu-mi place mai mult decît ție, pentru că îmi place. Sînt mai mult decît pregătit s-o țin

aşa ore în şir. Atîta doar că n-o să reziști mai mult de douăzeci de minute şi nu vreau ca fața ta să fie într-un asemenea hal încît să nu mai poți vorbi. Dar înainte de a ajunge acolo o să-ți strivesc degetele unul cîte unul. Ryder vorbea serios şi teroarea de pe ceea ce cu greu se mai putea numi fața lui Donahure arăta că acesta ştie că vorbeşte serios. Deci, cît?

– Nu ştiu! Îşi acoperi fața cu mîinile. Nu ştiu cît. Sute.

– De mii? Încuviințare. Ryder ridică dosarul îmbrăcat în polietilenă şi i-l arătă lui Donahure. Total cincisute cincizeci de mii în şapte bănci pe şapte nume diferite. Cam aşa ceva? Încă o înclinare din cap. Ryder băgă dosarul la loc în mapă, gîndindu-se: dacă ăsta era ciubucul lui Donahure, LeWinter cît putea să aibă în băncile din Zurich? Ia zii, ultima plată, cei zece mii de dolari. Pentru ce erau?

– Pentru niște polițişti. Donahure era atît de îngrozit încît nici nu îşi puse problema că Ryder nu avea de unde să ştie de ei.

– Ca să facă ce?

– Să scoată din uz toate telefoanele publice pe drumul dintre uzină şi locuința lui Ferguson. Să defecteze telefonul de acasă al lui Ferguson şi aparatul de emisie-recepție. Drumurile să fie "curate".

– Adică să nu fie patrule pe drumul spărgătorilor?

Donahure dădu din cap; era clar că îi este mai uşor aşa decît să vorbească.

– Doamne, ce gaşcă simpatică! Numele amicilor tăi o să mi le dai mai tîrziu. Spune-mi acum de unde ai armele alea ruseşti?

– Arme ruseşti?! O încrețitură apăru pe porțiunea neglijabilă dintre linia părului şi sprîncene, semn că cel puțin o mică parte a minții începuse să-i funcționeze. Tu le-ai furat! Şi banii! Deci tu... îşi pipăi ceafa.

– Ți-am pus o întrebare. De la cine ai armele?

– Nu ştiu! Îşi repezi mîinile în sus să se apere în momentul în care Ryder ridică pistolul. Nu ştiu! Poți să-mi tai fața în bucăți şi tot nu ştiu. Le-am găsit în casă cînd m-am întors într-o seară şi o voce la telefon mi-a cerut să le păstrez. Ryder îl crezu.

– Avea şi un nume, vocea asta?

– Nu. Ryder îl crezu din nou. Nici un om cît de cît inteligent nu şi-ar fi dat numele unuia ca Donahure.

– E aceeaşi voce care ţi-a cerut să înregistrezi convorbirile lui LeWinter?

– Cum Dumnezeu... Donahure se opri nu din cauza unei noi lovituri, ci pentru că se înecase cu sîngele care îi curgea neîntrerupt. Tuşi cu greu şi spuse: Da.

– Numele Morro îţi spune ceva?

– Morro? Care Morro?

– Las-o baltă. Dacă Donahure nu ştia numele intermediarului lui Morro, în mod sigur nu îl ştia pe cel al lui Morro.

Jeff încercase la început la Redox în Bay Street, neapetisantul restaurant-bar unde se întîlnise tatăl său cu Dunne, dar nimeni nu văzuse pe cineva care să semene cu descrierea pe care o făcuse, ori nu voiau să spună.

De acolo se duse la sediul FBI-ului; se aştepta să îl găsească pe Delage acolo şi chiar era. Dar mai era şi Dunne care în mod sigur încă nu se aşezase pe pat. Acesta îl privi surprins pe Jeff.

– Aşa curînd? Care-i treaba?

– A fost tata pe aici?

– Nu. De ce?

– Cînd am ajuns acasă mi-a spus că se duce să doarmă. N-a făcut-o, în schimb a plecat după două sau trei minute. L-am urmărit, nu ştiu de ce, dar am avut impresia că îl paşte o primejdie, şi apoi l-am pierdut la un stop.

– Deja îmi pare rău de ăla cu care are întîlnire. Dunne ezită o clipă înainte de a continua. Am nişte veşti pentru voi şi nu sînt prea bune. Cei doi oameni ai mei, împuşcaţi, sînt acum în afara oricărui pericol şi unul dintre ei a vorbit. A spus că prima persoană rănită aseară nu a fost nici el, nici colegul lui, ci Peggy. A fost atinsă în umărul stîng.

– Nu se poate!

– Ba mă tem că aşa e, băiete. Îl cunosc bine pe agent. E printre cei mai buni pe care îi am. Nu are obiceiul să greşască.

– Dar e rănită, doamne, e rănită! Îi trebuie un doctor, are

nevoie de îngrij...

– Îmi pare rău, Jeff, e tot ce ştiu. Ticăloşii ăia au luat-o cu ei, adu-ţi aminte!

Jeff se întoarse şi o rupse la fugă. Pasul următor era la Delmino, crîşma poliţailor. Da, Ryder şi Parker au fost acolo. Nu, nu au spus unde pleacă. În minutul următor Jeff era înapoi. Parker era acolo împreună cu sergentul Dickson.

– Te-ai întîlnit cu tata?

– Da, de ce?

– Ştii unde e?

– Da. De ce?

– Zii, bătrîne!

– Nu ştiu dacă ai trebui să-ţi spun, spuse Parker văzînd hotărîrea implacabilă şi disperarea din ochii lui. E la Donahure. Dar sînt sigur că... Se opri. Jeff era afară. Se uită la Dickson şi ridică din umeri. Ce zici de...

Tonul lui Ryder era luat dintr-o conversaţie normală, liniştită.

– Ai auzit cumva că fiică-mea a fost răpită?

– Nu. Îţi jur pe Dumnezeu...

– Bine. Ai idee cum ar fi putut cineva să facă rost de adresa ei din San Diego?

Donahure clătină din cap, dar sclipirea de o secundă a ochilor îl trădă. Ryder trase piedica revolverului. Cocoşul era în dreptul unui lăcaş gol, următorul de asemenea. Închise arma, băgă degetul mare al mîinii drepte a lui Donahure în garda trăgaciului, apucă Coltul de pat şi spuse:

– Cînd am să zic: trei, am să trag pistolul spre mine. Ai priceput? Unu...

– Eu am făcut-o! Doamne, eu am făcut-o!

– Cum?

– Cred că sînt vreo două săptămîni; Erai plecat să mănînci şi.

– Şi mi-am lăsat agenda pe birou. Ar trebui să-ţi rup gîtul pentru asta. Dar n-ai mai putea semna declaraţia.

– Declaraţia!?

– Da, declaraţia. Nu mai sînt ofiţer. Eşti arestat de un

simplu cetățean. Donahure, te arestez pentru furt, corupție, luare de mită, dat mită, și să nu uit — crimă de gradul întîi.

Donahure nu zise nimic. Era din ce în ce mai departe. Fața lui, mai pămîntie ca de obicei, îi intrase între umeri. Ryder mirosi țeava pistolului. Mda, s-a tras de curînd cu ăsta. Desfăcu arma. Lipsesc două gloanțe. De obicei ținem cinci gloanțe în magazie, așa că unul a fost tras de curînd. Scoase un cartuș și îi zgîrie vîrful cu unghia. Dum-dum, bineînțeles, exact ca ăla care i-a zburat jumătate din cap șerifului Hartman. Pariez că a plecat pe țeava asta.

Știa că o verificare este imposibilă, însă Donahure ori habar nu avea ori era prea dus ca să mai gîndească. Și ți-ai mai lăsat și amprentele pe ușă! Dumnezeule, cîtă neglijență!

— A fost tipul de la telefon, nu eu.

— Păstrează asta pentru judecător.

— Nu mișca! se auzi o voce pițigăiată în spatele lui Ryder.

Ryder supraviețuise pînă acum pentru că știuse să facă exact ce trebuia făcut în anumite momente, și în momentul acela știa că trebuie să facă ce i se spusese, așa că încremeni.

— Aruncă pistolul ăla.

Ryder aruncă pistolul, o decizie foarte ușor de luat, mai ales că îl ținea de țeavă și era deschis.

— Acum întoarce-te liniștit și încet.

Vocea părea că provine dintr-un film polițist de doi lei, dar asta n-o făcea mai puțin primejdioasă. Se întoarse liniștit și încet. Noul venit avea o batistă neagră legată pînă sub ochi, purta un costum închis, cămașă închisă, cravată albă, și peste toate astea, o pălărie neagră. Filmele anilor treizeci.

— Donahure n-o să întîlnească nici un judecător. Dialogul părea din aceeași perioadă. În schimb tu o să te întîlnești cu Creatorul. Și nu avem timp pentru rugăciuni, domnule.

— Aruncă arma aia, se auzi o voce din ușă. Evident că mascatul era mai lipsit de experiență decît Ryder, pentru că nu știa ce să facă atunci cînd trebuia. Se răsuci brusc și trase un foc în direcția ușii. Rezultatul, ținînd seama de condiții, fu destul de bun, pentru că îi zgîrie mîneca lui Jeff. Replica acestuia fu însă considerabil mai eficientă. Omul cu mască se îndoi de mijloc ca o balama și se prăbuși pe podea. Ryder se lăsă într-un

genunchi lîngă el.

– Am încercat să îi nimeresc mîna cu pistolul, se scuză Jeff. Recunosc că am greşit.

– Aşa e. Cu toate astea, nu i-ai ratat inima. Ryder îi trase masca de pe faţă. Mda, nenorocitul! Lennie the Linnet şi-a luat zborul spre ultima întîlnire.

– Lennie the Linnet? Jeff era vizibil uimit.

– Da, Linnet. Un ciripitor. Ei, unde o ciripi Lennie acum, m-aş mira să nu fie şi oarece acompaniament de harfe. Ryder prinse o mişcare cu coada ochiului, smulse brusc arma din mîna lui Jeff şi trase.

Pentru a cincea oară în noaptea aceea, Donahure scoase un urlet de durere. Coltul pe care îl culesese de pe podea zbură într-un colţ al camerei. Ryder îi spuse:

– Fii liniştit, încă mai poţi semna hîrtia aia. Iar la acuzaţia de crimă se adaugă şi cea de tentativă de asasinat.

– O mică lecţie, nu? mormăi Jeff.

Ryder îi puse mîna pe umăr, afectuos.

– Oricum, îţi mulţumesc.

– N-am vrut să-l omor.

– Fii liniştit, n-o să-l plîngă nimeni. Un toxicoman nenorocit. Deci m-ai urmărit!

– Am încercat, dar te-am ratat la un stop şi sergentul Parker mi-a spus unde eşti. Dar ăsta cum a ajuns aici?

– Ei, şi tu acum! Dacă îl vrei pe sergentul Ryder la valoarea lui maximă, întreabă-l după ce se întîmplă ceva. M-am gîndit că s-ar putea să ne intercepteze convorbirile telefonice, aşa că i-am dat un telefon lui Parker să ne întîlnim la Delmino. Probabil de acolo m-au preluat.

– Deci de asta n-ai vrut să mă iei cu tine, spuse Jeff privindu-l pe Donahure. Ce i s-a întîmplat? A dat un camion peste el?

– A căzut din pat. De acum încolo, eşti binevenit oricînd. Adu două prosoape din baie. N-aş vrea să i se scurgă tot sîngele pînă la proces.

Jeff stătea în dubiu: să îi spună despre Peggy? Îi era totuşi frică să nu îl omoare pe Donahure acolo, pe loc. Se hotărî.

– Tată, am veşti proaste. Peggy a fost rănită aseară.

– Ce?? Buzele lui Ryder se albiră. Își îndreptă ochii spre Donahure, apoi spre pistolul lui Jeff, dar își reveni imediat. Grav?

– Nu știu, destul de grav, cred. Umărul stîng.

– Adu prosoapele. Ridică receptorul, formă un număr și îl ceru pe sergentul Parker. Vii pînă aici, Dave? Adu și o ambulanță, pe doctorul Hinckley – doctorul Hinckley era chirurgul poliției – și pe tînărul Kramer, să ia o declarație. Și... Dave, Peggy a fost împușcată aseară, în umăr.

Închise.

Parker îl înștiință pe Kramer apoi urcă să vorbească cu Mahler. Acesta îl ascultă, holbîndu-se la el cu privirea unui bolnav de icter.

– O să merg la locuința lui Donahure. Se pare că sînt niște încurcături pe acolo.

– Ce fel de încurcături?

– Cineva a cerut o ambulanță.

– Cine?

– Ryder.

– Ryder!! Mahler își împinse scaunul și sări în picioare. Ce dracu face Ryder acolo?

– N-a spus. Cred că a avut ceva de vorbit cu șefu'.

– O să-l închid pentru asta. O să mă ocup personal.

– Aș vrea să merg acolo, domnule locotenent.

– Ba o să rămîi aici. E un ordin, sergent Parker!

– Nu mai ține figura, domnule locotenent, spuse Parker și își puse insigna pe birou. Nu mai primesc ordine.

Toți cinci sosiră în același timp – doi sanitari, Kramer, maiorul Dunne și doctorul Hinckley. Ca de obicei în astfel de ocazii, Hinckley era nelipsit. Un om micuț, cu ochii întunecați, era, dacă nu sătul de viață, cel puțin posedat de o resemnare profund cinică. Se uită la figura celui de pe podea.

– Bunule Dumnezeu! Lennie the Linnet! E o zi de doliu pentru America. Se aplecă asupra lui și văzu cravata albă cu o gaură roșie la mijloc. Se pare că a avut probleme cu inima. Se ridică. Hei! Și șeful poliției, Donahure!

Străbătu camera pînă la canapeaua pe care zăcea acesta,

ţinîndu-şi grijuliu cu dreapta mîna stîngă înfăşurată într-un prosop plin de sînge. Fără prea multe menajamente, Hinckley smulse prosopul.

Drace! Dar unde e restul de două degete?

– A încercat să mă împuşte, spuse Ryder. Pe la spate, desigur.

– Ryder! Locotenentul Mahler avea o pereche de cătuşe pregătite. Eşti arestat.

– Lasă deoparte prostiile alea şi nu fii mai prost decît trebuie, dacă nu vrei ca dumneata să fii arestat pentru obstrucţionarea justiţiei. Am efectuat în mod perfect legal o arestare civilă. Acuzaţiile sînt: furt, corupţie, primire şi dare de mită, tentativă de asasinat şi omor de gradul întîi. Donahure le va recunoaşte iar eu pot să le dovedesc pe toate. Şi în plus, din cauza lui, fata mea a fost împuşcată.

– Fata ta împuşcată?! Ciudat, dar asta părea că îl impresionase pe Mahler mai mult decît acuzaţia de crimă. Puse cătuşele deoparte. În fond era un om cinstit. Ryder îi spuse lui Kramer:

– Trebuie să dea o declaraţie, dar cum în momentul ăsta suferă din cauza unor defecte de vorbire, o scriu eu în locul lui, iar el doar o va semna. Spune-i chestiile obişnuite, cu drepturile pe care le are, ştii tu.

Compunerea declaraţiei îi luă lui Ryder doar patru minute şi în momentul în care o termină, nu mai era o singură persoană în încăpere, inclusiv Mahler, care să nu fi fost de acord să certifice că declaraţia fusese făcută în mod voluntar. Maiorul Dunne îl trase pe Ryder deoparte.

– Ei bine, i-ai făcut-o lui Donahure. Sper însă că realizezi că nici tu nu stai mai bine. Nu poţi închide pe cineva fără să dai în vileag acuzaţiile pe care i le aduci şi legea din ţara asta spune că acuzaţiile trebuiesc făcute public.

– Am perioade cînd admir sistemul rusesc.

– Perfect. Aşa că Morro va afla în cîteva ore. Şi Morro le are pe Susan şi pe Peggy.

– Nu prea văd ce-aş putea face altceva. Cineva trebuie să facă ceva, şi n-am prea observat ca poliţia, CIA sau FBI-ul să fie prea active.

– Miracolele cer timp, spuse Dunne nervos. Şi între timp, ei au familia ta în mînă.

– Chiar aşa. Tocmai începeam să mă întreb dacă ele sînt într-adevăr în primejdie.

– Isuse! Bineînţeles că sînt. Pentru numele lui Dumnezeu, omule nu vezi ce i s-a întîmplat lui Peggy?

– Ce i s-a întîmplat? A fost un accident. Puteau foarte uşor s-o omoare dacă tot au mers aşa departe. Dar un ostatec mort nu foloseşte nimănui.

– Ştii, uneori am impresia că eşti un nemernic fără nimic uman în tine, dar nu cred că-i chiar aşa. Ştii ceva ce eu nu ştiu?

– Nu. Tot ce ştiu eu ştii şi tu. Atîta doar că eu am senzaţia că sîntem duşi de nas, că mergem pe linia pe care vor ei să mergem. I-am spus lui Jablonsky aseară că nu cred că savanţii au fost răpiţi pentru a-i obliga să fabrice o bombă atomică sau aşa ceva. Pentru altceva au fost ei răpiţi. Şi dacă nu cred asta nu cred nici că femeile au fost răpite pentru a-i forţa pe savanţi să facă bomba. Şi nici ca să-mi forţeze mie mîna – de ce le-ar mai fi frică de mine acum?

– Ce te frămîntă, Ryder?

– Aş vrea să ştiu de ce are – avea – Donahure armele alea? Se pare că nici el nu ştie.

– Nu înţeleg.

– Din nefericire, nici eu.

Dunne tăcu un timp, gîndindu-se la ceva. Se uită la Donahure, se cutremură la vederea feţei acestuia şi îl întrebă:

– Pe cine urmează să îl serveşti acum? Pe LeWinter?

– Nu încă. Avem destule la mînă ca să îl 'uăm la întrebări, dar nu suficient ca să îl reţinem pe baza afirmaţiilor neconfirmate ale unui tip necondamnat încă. Şi, spre deosebire de Donahure, ăsta e o pasăre vicleană care n-o să ciripească nimic. Cred că o să mă ocup puţin de secretara lui după ce dorm vreo două ore.

Sună telefonul. Răspunse Jeff, care i-l întinse lui Dunne. Acesta ascultă cîteva secunde, îl puse la loc, apoi îi spuse lui Ryder.

– Cred că va trebui să îţi mai amîni somnul. Avem încă un mesaj de la prietenii noştri.

CAPITOLUL OPT

Delage era un bărbat pe care cei doi Ryder nu îl mai văzuseră pînă atunci, un tînăr şaten, bine clădit, îmbrăcat într-un costum gri de flanel, croit în aşa fel încît să ascundă bine uneltele pe care le purta sub haină, cu o pereche de ochelari cu lentile fumurii, de tipul preferat de agenţii Serviciului Secret care păzesc preşedinţi sau şefi de stat.

– Leroy, zise Dunne. San Diego. Ţine legătura cu Washingtonul în privinţa codurilor lui LeWinter. S-a ocupat de paşaportul lui Carlton, a obţinut informaţiile de la reactorul din Illinois şi are o echipă care lucrează la listele cu excentrici. Ceva nou, Leroy?

Leroy negă din cap.

– Să sperăm pe după-amiază.

Dunne se întoarse spre Delage.

– Ce nu ai putut să-mi spui la telefon? Ce-i aşa secret?

– N-o să mai fie secret prea multă vreme. Serviciile de comunicaţii prin cablu ştiu deja, dar Barrow le-a ordonat să nu facă nici o mişcare. Şi cînd directorul spune să stai, aşa rămîi. Arătă spre magnetofon. Am înregistrat asta prin linia directă cu Los Angeles. Se pare că Durrer de la ERDA a primit o înregistrare separată. Apăsă butonul şi o voce calmă, educată, începu să vorbească într-o engleză corectă, dar nu chiar engleza americană.

"Mă numesc Morro şi, după cum probabil aţi aflat, sînt responsabil de spargerea de la reactorul atomic din San Ruffino. Am aici cîteva mesaje pentru dumneavoastră de la nişte eminenţi savanţi şi vă rog să le ascultaţi cu atenţie." Dunne ridică o mînă şi banda fu oprită.

– I-a recunoscut cineva vocea? Se părea că nu. I-a identificat cineva accentul? Are cineva idee de unde se trage

Morro?

– Europa, Asia? se întrebă Delage. Ar putea fi şi un american cu un accent contrafăcut.

– De ce nu întrebaţi experţii, zise Ryder. Universitatea din California. Într-un campus sau altul, undeva între San Diego şi Stanford, trebuie să găsiţi vreun profesor sau lector care să recunoască accentul ăsta. Nu se lăudau ei că pot preda orice limbă de circulaţie mare şi majoritatea celor de mică circulaţie din lume?

– E o idee. Barrow şi Sassoon trebuie să fi trecut deja la treabă, oricum o să le spunem. Îi făcu semn lui Delage, care porni magnetofonul. Era o voce tăioasă şi indignată.

"Vă vorbeşte profesorul Burnett de la San Diego. Este vocea mea, nu o imitaţie – există înregistrări de-ale mele la San Diego. Morro, acest nemernic cu..." Şi profesorul Burnett continuă pînă ce îşi sfîrşi tirada. Îl urma dr. Schmidt, la fel de furios. Healey şi Bramwell erau considerabil mai moderaţi, dar cu toţii aveau un lucru comun: erau foarte convingători. Dunne întrebă, fără să se adreseze cuiva anume.

– Îi credem?

– Eu îi cred. Siguranţa lui Delage era absolută. E a patra oară cînd ascult banda asta şi sînt din ce în ce mai sigur. E clar că nu sînt forţaţi, sub influenţa drogurilor, sau ceva de genul ăsta. Mai ales profesorul Burnett; e destul de greu să falsifici furia cuiva. Să presupunem că aceşti patru oameni sînt ce pretind că sînt, şi trebuie să fie; banda va fi difuzată la radio şi TV şi trebuie să existe sute de colegi, prieteni, studenţi care pot confirma. O megatonă? Asta e echivalentul a un milion de tone de TNT, aşa e? Drace!

– Ei bine, îi spuse Ryder lui Dunne. Iată o parte din răspunsul discuţiei noastre de la Donahure. Confirmarea existenţei planurilor şi băgarea fricii în noi. În noi şi în oricare alt californian. Vor reuşi, ce zici?

– Ce mă intrigă pe mine, spuse Leroy, este că nu ne dau nici cea mai mică indicaţie asupra mişcărilor pe care au de gînd să le facă.

– Pe toţi ne intrigă asta, zise Ryder; război psihologic. Or să înnebunească toţi de frică.

– Mă tem că ăsta e doar începutul, spuse Dunne şi apăsă din nou pe buton. Vocea lui Morro:

"Un PS, dacă vreţi: spunînd despre cutremurul care a avut loc în dimineaţa aceasta că a avut epicentrul în falia White Wolf, autorităţile au mintit, după cum am mai spus odată. Menţin cele declarate anterior, şi anume că eu l-am provocat. Ca să dovedesc minciuna lor, voi detona o nouă unitate atomică mîine exact la ora zece a.m.

Unitatea este deja amplasată într-un loc pe care l-am ales special şi ţinută sub supraveghere; orice încercare de a o localiza mă va face să aleg alternativa detonării ei prin radio. Sfătuiesc populaţia să nu se apropie la mai puţin de cinci mile de locul respectiv; dacă o vor face, îmi declin responsabilitatea vieţilor pierdute. De asemenea, dacă cei curioşi nu vor purta ochelari de protecţie, nu voi fi responsabil pentru pierderea vederii lor. Locul pe care l-am ales se află în Nevada, aproximativ douăzeci de mile nord-vest de Skull Peak, unde falia Yucca întîlneşte falia Frenchman. Bomba este de o kilotonă, de o putere distructivă aproximativ egală celor care au distrus Hiroshima şi Nagasaki."

Banda se opri. După o jumătate de minut de tăcere, Delage spuse gînditor:

– Iată o treabă drăguţă: să foloseşti terenurile oficiale pentru testări ale Statelor Unite în scopuri personale. Cum spuneaţi mai adineaori, ce dracu are ăsta de gînd să facă? Crede cineva ce am auzit cu toţii?

– Eu îl cred, zise Ryder. Îl cred, absolut. Cred că bomba e acolo, că o s-o detoneze cînd a spus şi cred că nu putem să facem nimic pentru a-l opri. Şi mai cred că tot ce puteţi face e să-i preveniţi pe toţi băgătorii de seamă să stea pe cît posibil mai la o parte, ca să nu se incinereze singuri, să fie iradiaţi sau altceva la fel de rău. O problemă de dirijare a traficului.

– Ca să fie o problemă de trafic, e nevoie de drumuri, şi pe acolo nu există aşa ceva. Drumuri de pămînt, doar atît, spuse Jeff.

– Nu e treaba noastră, comentă Dunne. Armata, Garda Naţională, tancuri, blindate, jeep-uri, cîteva Phantom-uri ca să-i descurajeze pe nebuni – nu vor fi probleme să eliberăm zona.

Din cît îmi dau eu seama, toată lumea va fi interesată să fugă în oricare altă direcție. Ce mă intrigă pe mine e întrebarea *de ce*? Șantaj și amenințări, asta-i clar, dar din nou: ce anume? Mă simt ca un handicapat. Nu poți să faci nimic, nu poți să mergi niciunde.

– Ba eu știu ce-o să fac, spuse Ryder, ridicîndu-se. O să merg la culcare.

Elicopterul-cargou Sikorsky aterizează în curtea de la Adlerheim, dar nimeni din sala de mese nu îi acordă vreo atenție specială; fiind folosit la aproape toate transporturile de aprovizionare, venea și pleca frecvent și lumea se obișnuise cu zgomotul asurzitor pe care îl făcea. În afară de asta, gardienii, ostatecii, Morro și Dubois erau extrem de atenți la ceea ce se petrecea pe ecranul televizorului pe care îl aveau în față. Prezentatorul, cu mîinile împreunate într-o nobilă resemnare și cu o figură ca în astfel de ocazii, tocmai terminase de prezentat înregistrarea cu cei patru fizicieni atomiști și pusese post-scriptumul lui Morro.

Pilotul elicopterului, într-o salopetă roșie supraelastică, intră și se apropie de Morro, însă acesta îi făcu semn să stea jos; Morro nu dorea să își audă vocea, ci părea mai degrabă interesat și amuzat să audă comentariile și să urmărească reacțiile celorlalți.

Cînd Morro își termină micul lui discurs, Burnett se întoarse spre Schmidt și îi spuse cu voce tare:

– Ce ți-am spus eu, Schmidt? Omul e nebun de legat!

Remarca nu îl ofensă pe Morro; se părea că nimic nu îl ofensează.

– Dacă vă referiți la mine, domnule profesor, și cred că așa e, atunci ați ajuns la o concluzie de-a dreptul greșită. De ce spuneți așta?

– În primul rînd că nu ai o bombă atomică.

– Chiar și așa, tot o concluzie stupidă este. Nu am pretins niciodată că aș avea o bombă atomică. Este vorba de o încărcătură atomică, ce-i drept, cu același efect. Și cînd e vorba de optsprezece kilotone, nu chiar o bagatelă.

– Vorbe, spuse Bramwell.

– Fără îndoială că mîine dimineaţă, la zece şi un minut, dumneata şi Burnett îmi veţi cere scuze.

Bramwell nu mai părea chiar aşa de sigur.

– Bun, şi chiar dacă ai chestia aia, ce rost are să o detonezi în deşert?

– E simplu. Doar pentru a dovedi lumii că deţin explozibil nuclear. Şi dacă am dovedit-o, de ce n-ar crede că am cantităţi nelimitate. Mai întîi se va crea un climat de nesiguranţă, apoi de nelămurire, urmînd frica pură şi teroarea.

– Şi chiar mai ai din astea?

– Vă voi satisface curiozitatea dumneavoastră de oameni ai ştiinţelor chiar în seara asta.

Schmidt îl întrebă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Morro, ce joc încerci să faci?

– Nu încerc nimic şi nu este un joc; cetăţenii acestui stat şi de ce nu, ai întregii lumi, vor afla foarte curînd.

– Aha! Aici era miezul psihologic al problemei! Lasă-i să îşi imagineze orice, lasă-i să se gîndească la toate posibilităţile. Lasă-i să-şi imagineze cel mai rău lucru; şi după aceea, spune-le că răul e mult mai rău decît şi-au închipuit ei. Aşa e?

– Excelent, Schmidt, chiar splendid! Voi include asta în următorul comunicat: "Închipuiţi-vă ce vreţi! Gîndiţi-vă la toate! Imaginaţi-vă tot ce poate fi mai rău! Şi apoi, gîndiţi-vă că răul e mult mai rău decît vi l-aţi imaginat." Da. Mulţumesc, Schmidt. Ţi-e clar că n-o să spun că a fost ideea dumitale.

Morro se ridică şi se apropie de pilot, care îi şopti cîteva cuvinte la ureche. Se apropie de Susan.

– Doamnă Ryder, veniţi cu mine, vă rog.

O conduse spre ieşire. Ea îl întrebă, curioasă:

– Ce se întîmplă, domnule Morro? Sau vreţi să îmi faceţi o surpriză? Un şoc, poate! S-ar părea că vă place la nebunie să şocaţi lumea. Întîi ne-aţi şocat pe toţi aducîndu-ne aici, apoi i-aţi şocat pe cei patru fizicieni cu planurile armei cu hidrogen, iar acum vreţi să şocaţi milioanele de cetăţeni din statul ăsta. Vă place să şocaţi lumea?

– Nu, nu tocmai. Şocurile pe care le-am administrat pînă

acum au fost inevitabile şi calculate pentru a-mi servi interesele. Dar o plăcere sadică să văd lumea încovoindu-se, asta nu. Veţi fi şocată, dar nu grav, pentru că nu este ceva care să vă îngrijoreze prea tare. Fiica dumneavoastră, doamnă Ryder: am adus-o aici şi este rănită, dar nu aşa grav. Se va face bine.

– Fata mea! Peggy!! Aici?! Ce Dumnezeu caută ea aici? Şi cum adică, rănită?

În loc de răspuns, Morro deschise o uşă de pe culoar; era o încăpere amenajată ca un mic salon de spital, cu trei paturi, dintre care doar unul era ocupat de o tînără palidă cu părul lung şi negru, singurul lucru de altfel care nu se potrivea în remarcabila asemănare cu mama ei. Părea că încremenise, cu buzele întredeschise şi cu ochii mari. Bandajul care îi învelea umărul stîng era foarte vizibil.

Mama şi fiica schimbară exclamaţiile şi drăgălăşeniile obişnuite în astfel de ocazii, în timp ce Morro păstra o distanţă discretă, folosind în acest timp mîna dreaptă pentru a împiedica pe cineva care tocmai voia să intre. Noul venit purta un halat alb, un stetoscop atîrnat de gît şi o geantă neagră în mînă. Puteai să îţi dai seama că e medic şi fără să fie nevoie să îi citeşti ecusonul de pe piept.

– Te doare, Peggy? o întrebă Susan.

– Acum nu. Mda, puţin.

– Cum s-a întîmplat?

– M-a împuşcat unu' cînd m-au răpit.

– Mda. Te-a împuşcat unu' cînd te-au răpit. Susan închise ochii, scuturâ din cap şi se uită ţintă la Morro. Dumneata, normal.

– Mami! pe faţa fetei se vedea clar că nu înţelege nimic din ce se întîmplă în jur. Unde sîntem? Ce spital...

– Nu eşti în nici un spital. Aici este reşedinţa particulară a domnului Morro, aici de faţă. Cel care a dat spargerea de la San Ruffino. Omul care te-a răpit şi care m-a răpit şi pe mine.

– Şi pe tine?

Susan vorbi plină de amărăciune:

– Domnul Morro nu se încurcă cu mărunţişuri. Domnul lucrează pe scară mare, mai are vreo şapte ostateci aici.

Peggy se lăsă să cadă pe pernă.

– Nu înțeleg.

Doctorul îl bătu pe Morro pe braț.

– Domnișoara este obosită, domnule.

– Corect. Veniți, doamnă Ryder. Fiica dumneavoastră are nevoie de îngrijire. Doctorul Hitushi este un medic cu o foarte mare experiență. Făcu o pauză și îi spuse fetei: îmi pare îngrozitor de rău de cele întîmplate. Spune-mi, ai observat ceva ciudat la vreunul din cei care v-au atacat?

– Da! spuse Peggy după ce se gîndi puțin. Unul dintre ei era ciung de mîna stîngă.

– Toată?

– Nu toată. De fapt îi lipseau doar două degete. Avea proteze metalice cu capetele din cauciuc.

– O să mă întorc, îi spuse Susan fetei, și îi permise lui Morro să o conducă pe coridor, unde îi spuse furioasă: A trebuit să-i faceți asta bietei fetițe?

– Îmi pare îngrozitor de rău. E o fată minunată.

– "Noi nu purtăm război femeilor", îl maimuțări ea. Morro ar fi trebuit să intre în pămînt de rușine, dar nu o făcu. De ce ați adus-o aici?

– Doamnă, eu nu fac rău femeilor, și nici nu permit asta. A fost un accident nefericit. Am adus-o aici pentru că am crezut că o să fie mai bine pentru ea alături de dumneavoastră.

– Deci minți, șochezi lumea, iar acum ești un ipocrit. Morro rămase în continuare impasibil.

– Aveți toată dreptatea să fiți nemulțumită, dar nu mă judecați greșit chiar din toate punctele de vedere. Un alt motiv pentru care am adus-o aici este îngrijirea medicală.

– Dar ce, în San Diego nu sînt spitale bune?

– Am și acolo prieteni, dar nu medici.

– Insist, domnule Morro, în San Diego au niște spitale foarte bune.

– Iar eu vă spun că spitalele despre care vorbiți dumneavoastră înseamnă legea. Cîți mexicani scunzi, cu proteză la mîna stîngă sînt în San Diego? În cîteva ore ar fi dat de el și mi i-ar fi adus pe cap. Iar eu nu doresc asta, doamnă Ryder. Și pe urmă, nu puteam s-o las cu prietenii mei pentru că: unu, s-ar fi simțit singură, fără cineva competent să-i îngrijască rana, lucru

destul de rău pentru starea ei fizică şi psihică. Apoi, aici vă are pe dumneavoastră şi asistenţă medicală calificată. Imediat ce doctorul îi va termina tratamentul, sînt sigur că îi va permite să stea cu dumneavoastră.

Susan spuse:

– Eşti un om cel puţin ciudat, domnule Morro.

Acesta o privi cu nişte ochi lipsiţi de orice expresie, se întoarse şi dispăru.

Ryder se trezi la cinci şi jumătate după-amiaza, simţindu-se mult mai obosit decît ar fi trebuit să fie, şi asta pentru că dormise foarte rău. Nu atît din cauza grijilor pentru familie – începuse chiar să creadă de-a binelea că cele două femei nu erau într-un pericol prea mare – cît din cauza unor crîmpeie de gînduri care îi încolţeau în minte.

Atîta doar că nu şi le putea ordona. Mîncă nişte sandviciuri şi bău două ceşti de cafea în timp ce răsfoia literatura despre cutremure. Nici cafeaua nici cele citite nu îl ajutară cîtuşi de puţin. Ieşi în stradă şi sună la FBI. Îi răspunse Delage.

– Maiorul Dunne e pe-acolo?

– Cred că doarme. E ceva important?

– Nu, lasă-l. Ai ceva ce m-ar putea interesa?

– Cred că da. Leroy are ceva.

– Ceva de la 888 South Maple?

– Nimic interesant. Un informator din cartier, un ţap bătrîn care o pîndeşte de mult pe Bettina spune că azi nu a fost la lucru şi că n-a ieşit toată dimineaţa.

– E sigur?

– Foster – ăsta e omul nostru – zice că aşa e.

– Eterna vigilenţă, nu?

– Probabil a folosit un binoclu puternic. A ieşit doar azi după-masă, dar pe jos. E un magazin pe colţ şi a făcut o groază de cumpărături. Foster a văzut-o ca lumea; în timp ce ea făcea cumpărături, el i-a plantat un microfon în telefon.

– Şi?

– Încă nu l-a folosit. Altceva însă, mai interesant. Amicul nostru, judele, l-a folosit pe-al lui de două ori. O dată ca să le spună la servici că nu poate să vină din cauza unei crize de

lumbago şi să-i roage să îl înlocuiască cineva. Pe al doilea l-a primit. Foarte enigmatic. I s-a spus să-şi prelungească criza cu încă două zile şi totul o să fie în regulă. Asta-i tot.

– De unde s-a sunat?

– Din Bakersfield.

– Ciudat!

– De ce?

– Foarte aproape de falia White Wolf, presupusa origine a cutremurului.

– De unde ştii?

– O chestie de educaţie. Aflase treaba asta cu zece minute mai devreme datorită celor de la CalTech. Coincidenţă. De la un telefon public, desigur.

– Da.

– Mulţumesc, apar şi eu în curînd.

Se întoarse în casă, îl sună pe Jeff – nimic din ce avea să îi spună nu era interesant pentru cei care îi supravegheau convorbirile – şi îi spuse să vină la el, dar îmbrăcat altfel decît noaptea trecută. Apoi se schimbă şi el. Cînd sosi Jeff, îi privi hainele mototolite ca de obicei, apoi îşi privi propriul costum care îi venea ca turnat.

– Excelent! În felul ăsta n-o să te poată acuza nimeni că ai încercat să păcăleşti pe cineva. Vrei să spui că acum sîntem în travesti?

– Ceva de genul ăsta. O să-l sun pe Parker pe drum să îi spun să ne întîlnim la FBI. Delage spune că ar putea avea ceva pentru noi. O să avem plăcerea de a-i lua un interviu unei doamne, dar mă-ndoiesc că plăcerea va fi reciprocă. Bettina Ivanhoe. Ne-ar fi putut recunoaşte după hainele pe care le-am purtat noaptea trecută, deşi mă cam îndoiesc. Cu feţele nu e nici o problemă, dar cu vocile? De-asta o să vorbească Parker în locul nostru.

– Şi cum facem dacă o să vrem ca Parker să îi pună o anumită întrebare?

– Coborîm la maşină şi sunăm de acolo. Nu poţi să ştii cum o să procedeze cînd o să audă telefonul sunînd. Şi pe urmă s-ar putea să intre în panică şi să sune ea pe cineva.

– Daţi dracului poliţaii ăştia!

Ryder îi aruncă o privire scurtă dar nu spuse nimic. Nici nu avea ce.

– Să începem cu Carlton, propuse Leroy. Şeful securităţii de la reactorul din Illinois nu l-a cunoscut prea bine; nu numai pe el, dar nici pe alţii care au plecat. S-a întîmplat acum doi ani şi de atunci s-au perindat mulţi pe acolo. Ori poate e doar un tip secretos din fire.

– Nici o problemă. Nimic nu-mi place mai mult decît să-mi văd de treaba mea; în afara serviciului, normal. Bun, şi în cazul ăsta ce facem? Avem vreo urmă?

– Avem o urmă, dar e foarte subţire. Şeful securităţii, Daimler, a întrebat-o şi pe fosta gazdă a lui Carlton. Ea a spus că fiul ei şi cu Carlton obişnuiau să îşi petreacă week-end-urile împreună. Dar nu are idee unde mergeau, avea altele pe cap. Majoritatea lucrurilor pe care i le-a lăsat fostul ei bărbat se duc pe gin şi cărţi.

– Cumsecade soţ!

– Probabil că a murit în timp ce era în legitimă apărare. Daimler s-a oferit, dar nu prea entuziast, să meargă şi să mai vorbească cu ea. I-am mulţumit şi l-am refuzat. O să trimit un om de-al nostru, cărţile noastre de vizită au mai multă greutate. Asta-i tot, exceptînd comentariul gazdei despre băiatul ei cum că ar fi atît de religios şi cucernic, că poţi să-l aşezi oriunde.

– Altceva?

– Codurile alea aiurite ale lui LeWinter; am verificat aproape toate numerele de telefon – cred că ţi s-a spus că majoritatea sînt din Texas şi California. Pare o gaşcă destul de respectabilă – cel puţin pînă acum ancheta preliminară n-a scos nimic la suprafaţă. Pare totuşi destul de ciudat ca un judecător ca LeWinter să fie asociat cu ei.

– Şi eu am destul de mulţi prieteni – prieteni sau cunoştinţe care nu sînt poliţişti. Dar niciunul dintre ei, după cîte ştiu eu, n-a văzut interiorul unei curţi de judecată, ca să nu mai vorbim de interiorul unei puşcării.

– Da, dar iată un eminent om al legii – cel puţin aşa cred fraierii – cu o listă de indivizi în care predomină inginerii, şi nu ingineri simpli, ci specialişti în domeniul lor. Petrochimişti

metalurgişti, geologi, dar şi proprietari de exploatări petroliere, experţi în foraje şi explozive.

– Poate că LeWinter apare în ochii lumii ca vreun specialist în domeniul exploatărilor. Bătrînul pungaş o fi prins destule în materie de afaceri ilegale în domeniul ăsta. Dar am impresia că e ceva forţat aici, mult mai credibil ar fi că numele astea au vreo legătură cu cazuri cu care a avut de-a face. Ar putea fi, de exemplu, martori experţi.

Leroy zîmbi.

– Poate nu crezi, dar ne-am gîndit şi noi la asta. Am studiat o listă cu cazurile sale civile, de-a lungul anilor, şi marea majoritate a proceselor se refereau la petrol – exploatări, concesiuni, poluarea mediului, trusturi maritime, etc. Înainte de a deveni judecător, a fost consilier al apărării, şi încă unul de succes. Şi-a făurit o adevărată reputaţie apărînd interesele diferitelor companii petroliere care evident încălcaseră legea pînă să vină LeWinter şi să dovedească contrariul. De fapt, numărul de litigii în domeniul petrolului în corectul nostru stat este uimitor. Dar s-ar părea că nu e chiar esenţial, cel puţin pentru mine. În orice caz, se învîrte în domeniul petrolului de vreo douăzeci de ani şi nu înţeleg ce caută în afacerea noastră.

– Nici eu, spuse Ryder. Poate că în toţi anii ăştia s-a pregătit pentru ziua asta şi acum se foloseşte de cunoştinţe. Dar din nou cred că împingem lucrurile prea departe. Ce facem cu codurile din Ivanhoe? Am înţeles că experţii din Washington fac progrese.

– Se poate. Din nefericire au ajuns într-un punct mort. Se pare că centrul cercetărilor a ajuns la Geneva.

Ryder părea foarte răbdător.

– M-ai putea lămuri şi pe mine, în cazul în care te-au lămurit cît de cît, ce dracu are Geneva de-a face cu un furt de combustibil nuclear din statul ăsta?

– Nu, nu te pot lămuri, pentru că au fost foarte seci. Dacă eşti curios să ştii, e din cauza nenorocitei ăsteia de gelozii dintre serviciile noastre.

– O să-mi spui acum că blestemata aia de CIA face din nou figuri.

– Ne-a făcut deja figura. E destul de urît că operează în

țările prietene – aliate, dacă vrei – ca Franța și Anglia, fără să ceară permisiunea gazdelor, dar să-și bage nasul într-o țară strict neutră cum e Elveția...

– Ce, acolo nu operează?

– Bineînțeles că nu. Toți agenții ăia pe care îi vezi pîndind în jurul ONU sau a altor agenții internaționale din Geneva sînt doar pură ficțiune.

– Bun. Interpolul ce a rezolvat cu Morro?

– Nimic. Ar trebui să știi că jumătate din glob nici măcar nu a auzit de Interpol. Ar fi fost o chestie să știm măcar de unde se trage ciumatul ăsta.

– Dar amprentele vocale? cele trimise pe bandă la învățații noștri?

– Timpul a fost prea scurt pentru un răspuns categoric. Nu am primit decît patru păreri pînă acum. Prima, că vocea aparține unei persoane din Orientul Mijlociu, mai exact din Beirut. Dar cum Beirutul este un amestec de naționalități din Europa, Orient și Africa, e greu să-ți dai seama pe ce se bazează. Părerea altcuiva, dar care n-ar putea să jure, e că Morro e indian. Al treilea e convins că provine din sud-estul Asiei. Al patrulea, care și-a petrecut douăzeci de ani în Japonia, spune că recunoaște engleza învățată cu accent japonez.

Ryder spuse:

– Soția mea spune că Morro e un tip de unu optzeci, bine clădit.

– Da, și japonezi care să corespundă unei astfel de descrieri nu prea găsești peste tot. Încep să-mi pierd încrederea în Universitatea din California, oftă Leroy. Ei bine, cu posibila – și încep să cred că mai degrabă, ușor posibila – excepție a lui Carlton, s-ar părea că nu am prea avansat. Dar s-ar putea să avem ceva mai încurajator pentru tine în privința acelor organizații excentrice. Ai specificat: un an de existență și să fie un grup mare. Nu spunem că ai greși, dar s-ar putea foarte bine să fie un grup mic, sau unul care s-a format de mai mult timp și în care s-a infiltrat Morro și acoliții lui. Iată lista: nu spun că e una completă, pentru că nu există în statul ăsta nici o lege care să te oblige să te înregistrezi, pe tine și pe prietenii tăi care gîndesc la fel, ca nebun sau nebuni. Dar aș putea spune că,

pentru timpul pe care l-am avut, e destul de completă.

Ryder privi lista, i-o dădu lui Jeff, se întoarse şi îi spuse cîteva cuvinte lui Parker care tocmai intrase şi se întoarse din nou spre Leroy.

– Lista e bună în ceea ce priveşte întîlnirile, existenţa, numărul aproximativ de membri, dar nu-mi spune cu ce suferă ăştia.

– E aşa important?

– De unde să ştiu eu? Ryder avea toate motivele să fie iritat. Mi-ar putea da o bănuială, o idee vagă, o umbră a cheii întregii afaceri doar privind o listă din asta. Ce naiba, singur nu mă pot descurca.

Cu aerul unui scamator care scoate un şoarece dintr-o pălărie. Leroy îi mai întinse o hîrtie.

– Avem aici ce-ţi trebuie. Au atîta imaginaţie în motivările pentru existenţa lor în grup că ar fi imposibil să punem totul pe o hîrtie. Dar te va ajuta să îţi dai seama de multe în ceea ce le priveşte idealurile.

– Există şi secte religioase printre ei?

– De ce?

– Carlton se pare că a fost asociat cu un grup din ăştia. OK, e o idee subţire, dar înecatul se agaţă şi de un pai.

– Am senzaţia că o să te-ncurci în metafore, îi zise Leroy cu bunăvoinţă. Dar înţelegi ce vreau să spun. Majoritatea sînt grupări religioase, te puteai aştepta la asta. Dar un număr destul de mare este de mult recunoscut, suficient ca să ajungă la o oarecare respectabilitate şi să nu îi mai consideri pe membrii lor smintiţi. Urmaşii lui Zen Buddha, grupările Hindu Guru, zoroastrienii şi cîteva grupări californiene – cel puţin opt –, nu prea poţi să te dai la ei şi să-i faci smintiţi fără să te trezeşti imediat tîrît într-un proces de calomnie.

Ryder luă hîrtia şi o examină cu ceva mai multă speranţă.

– Jumătate din ele nu pot nici măcar să le pronunţ, darămite să înţeleg ce vor.

– Statul acesta este un stat deosebit de cosmopolit, sergent Ryder. Ryder îl privi bănuitor, dar faţa lui Leroy era impasibilă.

– Borundieni, corintieni, judecători, cavalerii Calvarului, Crucea albastră. Crucea albastră?!

– Nu e cea de pe Salvare, sergent.
– The Seeders?
– Nu e formația pop pe care o știi.
– 999?
– Sfîrșitul lumii.
– Arafat?
– O facțiune a grupării 999. Acolo unde a ajuns Arca lui Noe. Colaborează cu un grup numit Revelațiile, pe undeva prin Sierra și lucrează la o barcă pentru următorul potop.
– S-ar putea ca ăștia să aibă dreptate; dacă te iei după profesorul Benson de la CalTech, o bună bucată din California urmează să dispară în Pacific. Dar se pare că mai au ceva de așteptat. Ah! Iată ceva interesant: un grup puternic și mare și recunoscut oficial doar în urmă cu opt luni. Templul lui Alah.
– Sînt musulmani. Au adepți și prin Sierra Nevada, dar nu prea sus. Las-o baltă, au fost verificați.
– Totuși, Carlton era un fanatic religios, nebun...
– Dacă îl faci nebun pe un musulman, poți să-i spui la fel și unui creștin.
– Gîndește-te ce spunea gazda lui Carlton; dar bănuiesc că ea zice că oricine trece prin ușa vreunei biserici e țicnit. Și pe urmă, Morro ar putea fi din Beirut, iar acolo sînt musulmani.
– Sînt și creștini. În 1976 și-au petrecut timpul omorîndu-se unii pe alții. Am încercat și eu drumul ăsta, sergent. Morro ar putea fi indian și Carlton a fost la New Delhi. Hindus, nu musulman. Ori Morro ar putea fi din Asia de SE, iar Carlton a fost la Singapore, Honk Kong și Manila. În primele două sînt budiști iar în Manila, catolici. Sau Japonia. Nu ține să alegi religia care îți convine ție și teoriei tale și nu e specifecat niciunde că acest Carlton a fost la Beirut. Ți-am spus, locul ăsta a fost verificat. Șeful poliției bagă mîna în foc pentru el...
– Asta e suficient pentru a emite urgent un mandat de arestare.
– Nu toți șefii de poliție sînt ca Donahure. Tipul ăsta, Curragh, este unul dintre cei foarte respectați. Patronul grupării e guvernatorul Californiei. Tipii au făcut donații pînă acum de două milioane, din caritate!
– Bine, bine, s-a marcat, își ridică Ryder mîinile. Și unde

îşi are sălaşul grămada asta de virtute?

– Într-un soi de castel, Adlerheim.

– Îl ştiu, chiar am fost odată acolo. Nebuneala unui bogătan excentric, Von Streicher. Musulman sau nu, cine poate să trăiască acolo nu poate fi decît ţicnit. Făcu o pauză, apoi vru să mai spună ceva, dar renunţă.

– Regret că nu te pot ajuta mai mult, îi spuse Leroy.

– Mulţumesc, oricum. O să iau lista asta cu mine, dacă se poate. Şi o s-o alătur studiului despre cutremure. Împreună mă ajută să ajung de unde am plecat. Zero.

Parker îi însoţi la maşină.

– Ei, hai, scoate-o! îi zise Jeff lui Ryder. Ce voiai să spui şi te-ai oprit?

– Că Adlerheim e doar la o aruncătură de băţ de Bakersfield, de unde i s-a dat telefonul ăla misterios lui LeWinter.

– Ar putea însemna ceva?

– Ar putea însemna că sînt departe de forma mea cea mai bună. Ar fi interesant de aflat dacă există o linie directă între Adlerheim şi Bakersfield.

În drum spre marginea oraşului, Ryder îl puse pe Parker în temă cît mai pe scurt şi mai complet cu cele întîmplate şi cu ceea ce urmau să facă.

South Maple era un cartier micuţ, neted, plăcut şi liniştit, cu străzile pline de pomi şi case în stilul pseudo-marocano-spaniol, atît de popular în sud. Cu cincizeci de metri înainte de a ajunge la destinaţie, Ryder se opri în spatele unei maşini negre fără număr, coborî şi merse să se uite în interior. Omul care stătea la volan îl privi interogativ şi Ryder îi spuse:

– Trebuie să fii George Green.

– Iar dumneata sergentul Ryder. Mi-au telefonat.

– Ai ascultat tot timpul ce s-a vorbit la telefonul ei?

– N-a fost mare lucru. Am aici o chestie deşteaptă. Arată o casetă ataşată la telefonul său. Cînd tipa ridică receptorul, asta cîrîie şi convorbirea se înregistrează automat.

– Noi o să încercăm să schimbăm o vorbă cu ea şi apoi o să găsim o scuză să o lăsăm singură cîteva minute. S-ar putea să

dea un telefon în pericada asta.

– OK, n-o să pierdeți un cuvînt.

Bettina Ivanhoe locuia într-o căsuță surprinzător de frumoasă, bineînțeles nu de talia celor în care stăteau Donahure sau LeWinter, însă suficient de spațioasă ca să te facă să te gîndești că pentru o secretară de douăzeci și unu de ani o ducea cam prea bine, sau că cineva o ajuta să o ducă așa. Răspunse la sunetul soneriei și îi privi mirată pe cei trei bărbați.

– Sîntem ofițeri de poliție, îi spuse Parker. Putem schimba cîteva cuvinte?

– Ofițeri de poliție?! Da, cred că da. Vreau să zic, desigur.

Îi conduse într-o mică sufragerie și se așeză pe un fotoliu cu picioarele strînse sub ea, în timp ce cei trei bărbați se așezau pe o canapea confortabilă. Fata părea drăguță, modestă și decentă, dar nu trebuia mers prea departe în direcția asta – la fel de drăguță, și modestă, deși nu chiar așa decentă, arăta și cînd fusese legată împreună cu LeWinter de pat.

– Sînt... am intrat în vreo încurcătură?

– Sperăm că nu. Parker avea o voce puternică, una din acele voci rare care pot suna cordial, liniștitor și amenințător în același timp. Încercăm să obținem niște informații care ne-ar putea ajuta. Facem o investigație în legătură cu alegerile, care se pare că implică, din păcate, mituiri pe scară largă în care sînt implicați străini și cîteva persoane sus-puse din acest stat. Acum un an sau doi, coreenii au băgat milioane, iar acum se pare că rușii fac la fel. Înțelegi că nu pot spune mai mult.

– Da. Da, sigur că înțeleg. Era clar că nu înțelegea nimic.

– De cît timp locuiești aici? Cordialitatea din voce se diminuase considerabil.

– De cinci luni. Teama încă mai persista, însă acum era însoțită de o anume iritare. De ce?

– Eu pun întrebările. Parker privi în jur pe îndelete. Drăguț loc. Cu ce te ocupi?

– Sînt secretară.

– De cînd?

– De doi ani.

– Și înainte?

– Școala, la San Diego.

– Universitatea din San Diego? O încuviințare. Ai renunțat? O altă încuviințare. De ce? Fata ezita. Nu uita, putem verifica toate astea. N-ai reușit să îți iei examenele?

– Nu, nu mi-am putut permite să...

– Nu ți-ai mai putut permite? și Parker se mai uită odată prin încăpere. Și cu toate astea, după doi ani, ca secretară, îți poți permite să locuiești aici? De obicei, o secretară începătoare locuiește într-o garsonieră, sau la părinți. Se bătu cu degetul pe frunte. Desigur, părinții! Nu m-am gîndit, trebuie să fie niște oameni foarte înțelegători, ca să nu spun generoși.

– Părinții mei au murit.

– Îmi pare rău. Vocea nu îi suna deloc ca și cum i-ar fi părut rău. Atunci altcineva trebuie să fi fost foarte generos.

– Nu mai răspund la nici o întrebare. Își strînse buzele și își schimbă poziția picioarelor. Nu sînt acuzată de nimic și nu mai vorbesc decît în prezența avocatului meu.

– Judecătorul LeWinter nu răspunde astăzi la telefon. suferă de lumbago.

Asta o dădu gata pe fată. Se lăsă să cadă pe spate pe perna fotoliului, devenind dintr-o dată vulnerabilă și lipsită de apărare. Ar fi putut juca teatru, dar probabil că nu juca. În cazul în care Parker simțise puțină milă, acest lucru nu se observă pe fața lui.

– Ești rusoaică, da?

– Nu, nu!

– Ba da. Unde te-ai născut?

– La Vladivostok. Cedase.

– Unde sînt îngropați părinții tăi?

– Trăiesc, s-au întors la Moscova.

– Cînd?

– Acum patru ani.

– De ce?

– Cred că au fost chemați.

– Au fost naturalizați?

– Da, de mult.

– Unde a lucrat tatăl tău?

– La Burbank.

– Lockheed? O încuviințare mută.

– Cum ai obținut slujba asta?

– Printr-un anunț la ziar. Secretară americană care să vorbească rusa și chineza.

– Cîte v-ați prezentat la concurs?

– Doar eu.

– Înseamnă că judecătorul LeWinter are și clienți particulari?

– Da.

– Inclusiv ruși și chinezi?

– Da, și uneori are nevoie de translator la Curte.

– Are nevoie de translator și în afara programului?

– Da, șopti fata după o clipă de ezitare. Uneori.

– Probleme militare, Ruseşti, desigur. Și în cod.

Fata încuviință tăcută. Și despre starea timpului, nu?

– De... de unde știți?

– Nu știai că nu e bine? Nu știai că asta e trădare? Cunoști care este pedeapsa pentru trădare?

Fata își îngropă capul în palme pe brațul fotoliului. Ryder o întrebă:

– Îl iubeşti pe LeWinter? Vocea lui nu păru că îi aduce aminte de cea din noaptea trecută.

– Îl urăsc! Îl urăsc! Vocea îi tremura, dar vehemența cu care strigase nu lăsa loc neîncrederii. Ryder se ridică și arătă cu capul spre ușă. Parker spuse:

– Mergem la mașină să dăm un telefon la sediu. Revenim în două minute. Cei trei bărbați ieșiră din casă și Ryder nu se mai putu abține.

– Fata îl urăşte pe LeWinter iar eu, Dave, te urăsc pe tine.

– Asta înseamnă că sîntem doi.

– Jeff, vezi dacă tipul de la FBI a interceptat ceva, deși știu că ne pierdem vremea. Jeff îi părăsi.

– Sărmana fată. Parker scutură din cap. Imaginează-ți că era Peggy a ta.

– Asta voiam și eu să spun. Bătrînul ei era spion, industrial probabil. A fost chemat la raport la Moscova și acum stau pe capul fetei, șantajînd-o cu viața lui, și probabil și a mamei ei. Șantaj pînă la Dumnezeu și înapoi. O treabă e clară: putem să le spunem superspionilor noștri din Geneva să se ducă undeva.

Dar fata e inteligentă şi pariez că se va dezice total de buletinele alea meteo ruseşti.

– Cred că i-a fost de ajuns, John. Dar părinţilor, oare ce-o să li se întîmple?

– Nimic, bănuiesc. Nimic, dacă rapoartele vor anunţa că a fost arestată, sau că a dispărut. Aşa procedează ei.

– Dar nu la fel procedăm noi în marea Americă democrată.

– Ei nu cred în democraţia americană.

Îl aşteptară pe Jeff care sosea. Nici o noutate.

– Se potriveşte, spuse Ryder. Micuţa noastră Bettina nu mai are unde să meargă.

Se înapoiară în casă. Fata stătea dreaptă acum şi îi privea resemnată. Ochii îi erau trişti şi aveau lacrimi la colţuri. Cei trei nu se mai aşezară. Ea se uită la Ryder.

– Ştiu cine eşti.

– Ai un avantaj faţă de mine. Eu nu te-am mai văzut pînă acum. Bun, să mergem. Te vom lua cu noi pentru a-ţi asigura protecţia.

– Ştiu eu ce înseamnă asta: incriminarea pentru spionaj, trădare, imoralitate. Protecţie!

Ryder o luă de mînă şi o ridică în picioare, punîndu-şi apoi mîinile pe umerii ei.

– Eşti în California, nu în Siberia. Protecţie înseamnă că te luăm cu noi şi te ţinem în siguranţă pînă se termină afacerea asta. Îţi promitem că n-o să ţi se întîmple nimic, nici acum, nici altădată. Se duse la uşă şi o deschise. Dacă vrei să pleci, eşti liberă. Ia-ţi cîteva lucruri, du-te la maşină şi pleacă. Dar afară e frig şi întuneric şi tu eşti singură şi prea tînără pentru aşa ceva.

Ea privi prin uşa deschisă, se întoarse şi umerii îi fură cutremuraţi de un frison puternic, apoi se uită din nou la Ryder, care îi spuse:

– Avem un loc sigur. O să trimitem o poliţistă cu tine, nu o gardiană, ci o fată tînără şi drăguţă ca şi tine, să-ţi ţină companie. Sînt sigur că fiul meu, aici de faţă, o să aibă cea mai mare grijă, ca să nu spun plăcere, în alegerea celei mai potrivite fete pentru tine. Jeff îi zîmbi şi probabil zîmbetul lui o convinse pe fată mai mult decît orice. O să existe afară, bineînţeles şi un om înarmat. Două sau trei zile, nu mai mult, aşa că nu trebuie să

împachetezi tot ce ai aici. Nu fi prostuță, vrem doar să avem grijă să nu ți se întîmple ceva rău.

Ea zîmbi pentru prima oară și încuviință, apoi părăsi camera. Jeff rînji.

– De multe ori m-am întrebat cum ai reușit s-o prosteşti pe Susan și cred că...

Ryder îi aruncă o privire rece.

– Green e tot acolo. Du-te și povestește-i.

Jeff ieși cu rînjetul pe buze.

Healey, Bramwell și Schmidt se adunaseră în sufrageria lui Burnett, după masa de seară, excelentă de altfel, ca toate mesele de la Adlerheim. Fusese de asemenea, o masă sobră, poate și din cauza absenței Susanei, care rămăsese cu Peggy. Nici Carlton nu participase, dar acest lucru se simțise mai puțin pentru că adjunctul șefului securității devenise o persoană extrem de puțin sociabilă – mohorît, închis, aproape că se ascundea – toți presupuneau că meditează asupra propriilor greșeli în domeniul în care activase.

După masa terminată rapid și într-o tăcere aproape funebră, toți se împrăștiaseră atît de repede cît le permisese buna-cuviință.

Iar acum Burnett făcea pe gazda, servindu-și oaspeții cu un excelent Martell și turnînd ca de obicei, din plin.

– Femeia nu e normală. Burnett vorbise și, ca de obicei, nu spunea ceva, ci anunța.

– Care din ele? întrebă prudent Bramwell.

– Dar ce, știi vreuna care e? Mă refer la doamna Ryder. bineînțeles.

– Părerea mea e că e încîntătoare, zise Bramwell.

– Încîntătoare? Sigur că e, e chiar minunată. Dar e puțin deranjată. Făcu un gest vag cu mîna în jur. Toate astea, bănuiesc. Femeile nu înțeleg. Am fost s-o văd după masă, i-am prezentat respectele și afecțiunea mea pentru fiica ei rănită. O fată splendidă, și zace acolo, împușcată. Dacă l-ai fi ascultat, ai fi crezut că fata fusese ciuruită cu mitraliera. Ei bine, eu sînt genul de tip foarte stăpînit – se pare că nu avea idee de reputația sa – dar trebuie să vă spun și că îmi ies foarte rar din fire. Îi spun că Morro e un monstru cu sînge de reptilă care ar trebui omorît

fără milă, sau un nebun turbat care ar trebui ținut departe de lume. N-o să mă credeți, dar nu a fost de acord cu mine. Contemplă cîtva timp enormitatea greșelii ei prin prisma judecății celorlalți, apoi își scutură capul, ca și cum i-ar fi fost depășită puterea de înțelegere. A admis, ce-i drept, că ar trebui deferit justiției, dar a continuat că uneori e cumsecade, politicos și chiar atent. Inteligentă, mi-am zis că e o femeie chiar foarte inteligentă!

Burnett își scutură capul, din nou, poate reproșîndu-și propriile sale limite în evaluarea oamenilor obișnuiți — sau poate că se întreba cu tristețe cum vor fi celelalte femei. Normal, își bău brandy-ul fără să îl savureze. Vorbesc cu dumneavoastră, domnilor, ce spuneți de asta?

— E un maniac, e clar! Asta ți-o garantez eu! Bramwell începuse din nou să gîndească. Dar nu cum ar trebui să fie un nebun. Dacă și-ar fi dorit într-adevăr un debut impresionant pentru bomba asta atomică a lui — presupunînd că o are și nici unul dintre noi nu se îndoiește de asta — ar fi detonat-o pe Wilshire Boulevard în loc să declare că va detona una în deșert.

— Prostii! Asta-i șiretenia extremă a nebuniei dusă pînă la limite. Asta vrea să convingă lumea că are de-a face cu o ființă umană. Burnett își examină atent paharul gol, se ridică și se îndreptă spre bar. Ei bine, pe mine n-o să mă convingă niciodată de asta. Domnilor, detest clișeele, dar fiți totuși atenți la ce vă spun!

Exact cînd savanții se pregăteau să fie cît mai atenți la ce urma să le spună profesorul, își făcură apariția Morro și Dubois. Morro arăta ca un tip preocupat de ceva sau ca un alt tip căruia nu îi păsa de turbarea care se citea pe fața lui Burnett și de tristețea în care erau cufundați ceilalți.

— Domnilor, regret nespus că vă deranjez, dar aici, serile sînt cam plicticoase, și m-am gîndit că poate ați dori să vedeți ceva care să vă satisfacă curiozitatea dumneavoastră științifică. N-aș vrea să par un circar care își prezintă numărul, dar sînt sigur că veți rămîne uimiți, dacă nu chiar năuciți, de ceea ce Abraham și cu mine vă vom arăta. Sînteți amabili să ne urmați?

Burnett nu avea cum să scape ocazia.

— Și dacă refuzăm?

— Cum doriți, domnule profesor. Mă refer doar la

dumneavoastră. Cît despre colegi, sînt aproape sigur că vor fi extrem de interesați, ba chiar o să le facă plăcere să vă povestească. Desigur, puteți refuza în grup. Eu n-o să vă refuz dorința.

Healey se ridică.

– Știi, eu întotdeauna am fost un tip foarte curios. Mîncarea e formidabilă, dar factorul distracție lipsește cu desăvîrșire. La TV, nimic – nu că ar fi ceva de obicei – exceptînd precauțiile luate de a ține oamenii departe de Yucca Flat mîine și de înfricoșătoarele speculații în legătură cu data următoarei amenințări și motivul care se ascunde în spatele ei. Care este motivul, Morro?

– Mai tîrziu. Deocamdată, cine dorește...

În urmară toți, chiar și Burnett. Doi tipi din pază, îmbrăcați în burnuzuri arăbești îi așteptau pe culoar. Chiar dacă ar fi văzut armele de sub burnuzuri, tot n-ar fi înțeles fizicienii la ce le-ar folosi. În schimb, unul dintre ei avea un magnetofon portabil. Burnett, ca de obicei, avu obiecții.

– Ce dracu' mai ai de gînd, Morro? Pentru cine e porcăria asta de magnetofon?

– Pentru o înregistrare! M-am gîndit că poate ați dori să fiți primii care să își informeze concetățenii despre ceea ce dețin eu aici și, implicit, ce îi așteaptă. Vom termina cu ceea ce dr.Healey numea "înspăimîntătoarele speculații" și o să le aducem la cunoștință crudul adevăr. Teama lor, în mod sigur, se va transforma într-o panică nebună, ceva care nu s-a mai văzut. Dar actul este justificabil, pentru că-mi va premite mie să obțin ceea ce doresc și – mult mai important – să obțin acest lucru fără pierderea a milioane de vieți. Bineînțeles, dacă refuzați să colaborați, există riscul ca acele milioane de vieți să fie sacrificate.

Vocea liniștită era absolut convingătoare, dar cînd mintea este confruntată cu inimaginabilul, ea se refugiază în neîncredere și neacceptare.

– Ești nebun, ești complet nebun. Burnett nu mai era furios de data asta, ci doar la fel de convingător cum fusese Morro cu puțin timp înainte. Și dacă refuzăm să cooperăm, cum ai spus? Ce urmează, tortura? Amenințarea cu femeile?

– Bănuiesc că doamna Ryder v-a spus că din partea mea, ele sînt în siguranță. Uneori, domnule profesor, sînteți de-a dreptul plictisitor. Nu e vorba de nici o tortură, exceptînd-o pe aceea a propriei conștiințe, un gînd care o să vă urmărească toată viața – acela că ați fi putut salva milioane de vieți omenești, dar ați spus nu.

– Ceea ce spui de fapt, spuse Healey, e că în timp ce pe dumneata oamenii s-ar putea să nu te creadă și să trăiască în continuare fără să-ți ia amenințările în serios, pe noi ne vor crede și vor realiza că nu mai au de fapt nici o șansă.

– M-ați atins în amorul propriu, zîmbi Morro, dar cam așa e.

– Bun, haideți să mergem să vedem cît de nebun e omul ăsta.

Liftul era de o construcție deosebită. Podeaua măsura cam un metru pe doi, iar tavanul se găsea la peste patru metri. Fețele fizicienilor exprimau nedumerirea. Morro le zîmbi din nou.

– E destul de ciudat, trebuie să admit, dar în cîteva clipe veți înțelege motivul designului său unic.

Ușa se deschise și cei opt bărbați pătrunseră într-o încăpere destul de mare. Pereții și tavanul păreau tăiați direct în stîncă, dar podeaua era foarte netedă. Pe un perete erau depozitate table de oțel de inox, iar pe un altul, table de aluminiu. În rest, un mic atelier mecanic, perfect garnisit cu strung, mașini de găurit, prese, ghilotină, echipament oxi-acetilenic, rafturi cu unelte și scule strălucitoare.

– Aici avem atelierul de uzinare. Nu vă spun decît că aici facem exteriorul.

De-a lungul camerei, la nivelul tavanului era un transportor cu lanț, care se continua în încăperea următoare, în care îi conduse Morro. Pe toată lungimea camerei era o masă, avînd pe margini menghine circulare. De-a lungul pereților se aflau dulapuri metalice, închise cu plasă de sîrmă în care se aflau, depozitate la intervale regulate niște tobe metalice. Morro nu se opri aici, explicîndu-le în treacăt:

– Plutoniu în stînga, U-235 în dreapta. Urmează atelierul electric, dar nu vă interesează. Trecură mai departe. Dar camera următoare vă va fascina. Ca să folosim aceeași termeni de

producție, veți vedea atelierul de montaj.

Morro nu exagerase, cei patru fizicieni păreau mai fascinați ca niciodată. Dar nu de detaliile atelierului de montaj. Ceea ce le captase imediat atenția era raftul de pe peretele din dreapta, sau mai precis, conținutul raftului. Așezați în poziție verticală unul lîngă altul, erau zece cilindri de patru metri înălțime și douăzeci și cinci de centimetri în diametru. Erau vopsiți în negru mat și aveau cîte două benzi roșii la o treime și două treimi din înălțimea cilindrului. La un capăt al raftului era un spațiu gol, un spațiu care era cam cît pentru încă doi cilindri.

Morro îi studie pe rînd pe cei patru fizicieni. Fiecare față avea aceeași expresie, o profundă consternare, cuplată cu o convingere tristă și șocată. Cea a lui Morro nu exprima nimic, triumf, umor sau satisfacție. Nimic. Tăcerea care se lăsase părea interminabilă, dar în anumite situații, cîteva secunde îngrozitoare nu pot fi măsurate în unități de timp convenționale. Trecuseră doar douăzeci de secunde de timp normal, cînd Healey rupse tăcerea. Fața îi era pămîntie, vocea răgușită, cînd se smulse din transă și se întoarse spre Morro.

– E un coșmar.

– Nu e nici un coșmar. dintr-un coșmar te trezești și vezi că nu e adevărat. Din ăsta nu poți, pentru că e realitatea. Dacă doriți, un coșmar în care te trezești.

Burnett era la fel de răgușit ca și Healey.

– Mătușa Sally!

– Mătușile Sally, îl corectă Morro. Doar zece dintre ele. dumneata, profesore, ești un excelent designer de bombe cu hidrogen. Se pare că ți-ai atins forma maximă. Dar, mă înșel eu, sau ai fi dorit să o vezi în alte circumstanțe?

În ochii lui Burnett sclipea ura.

– Tu, Morro, ești o Satană și un nemernic și pedeapsa îți e aproape.

– Păstrează-ți aprecierile, profesore. În primul rînd ceea ce spui nu e adevărat, și nu simt nici o plăcere să ascult asemenea aberații, și în al doilea rînd cred că e timpul să afli că insultele mă lasă rece.

Cu un efort suprem, Burnett își reveni și se uită la Morro cu o expresie gînditoare și neîncrezătoare.

– Trebuie să recunosc că seamănă cu Mătuşa Sally.

– Insinuezi ceva, profesore?

– Nu insinuez nimic. Vreau să spun că totul e o farsă, un bluf imens. Vreau să spun că toate maşinăriile astea aiurite pe care le ai aici, tablele de oţel şi aluminiu, combustibilul nuclear, atelierul electric şi cel de montaj, totul e o mascaradă la o scară de neînchipuit. Vreau să spun că vrei să ne faci pe noi să convingem o lume întreagă că tu eşti într-adevăr în posesia acestor arme atomice. Şi de fapt toate astea sînt nişte aiureli. Poţi să faci rost de cilindrii ăştia de oriunde în Statele Unite fără să dai naştere la bănuieli. Dar pentru componentele extrem de complicate şi sofisticate ca şi pentru planurile la fel de complicate, n-ai cum, fără să trezeşti bănuieli. Am senzaţia, Morro, că tu nu eşti un inginer, iar ca să produci componentele astea aici, e nevoie de meseriaşi de cea mai înaltă calificare. E greu de crezut ca astfel de oameni, profesionişti care sînt foarte bine plătiţi de altfel, să riste să îşi distrugă carierele pentru a veni aici să lucreze pentru un criminal.

– Frumos vorbit, rînji Morro. Observaţiile au fost interesante, sau mai curînd amuzante. Chiar ai terminat?

Cum Burnett nu îi răspunse, Morro se îndreptă spre o placă masivă din oţel, încastrată într-un perete, şi apăsă pe un buton lateral. Placa de oţel glisă într-o parte cu un uşor scîrţîit, dînd la iveală o uşă cu plasă de sîrmă. Prin plasă, în încăperea de dincolo, se vedeau şase bărbaţi, doi uitîndu-se la un televizor, doi citind şi alţi doi care jucau cărţi. Erau slabi şi palizi, iar pe feţele lor se putea citi un fel de amestec de ură şi teamă.

– Ar putea fi aceştia profesioniştii de care vorbeai, profesore? Nici de data asta în vocea lui Morro nu se putea desluşi vreo umbră de satisfacţie sau orgoliu. Un debitor, un lăcătuş, doi strungari, un mecanic şi un electrician, sau mai degrabă un electronist. Se adresă celor şase bărbaţi de după reţeaua de sîrmă. Sînteţi amabili să confirmaţi domnilor de aici că într-adevăr sînteţi practicieni calificaţi în meseriile pe care le-am enumerat?

Cei şase nu spuseră nimic, dar ura care li se citea în priviri era elocventă.

– Măi, măi! se miră Morro. Refuz de colaborare! Treaba

asta se întîmplă foarte rar. Traversă camera, intră într-o cabină gen birou şi ridică un telefon. Vocea nu i se putea auzi de către cei care îl priveau. Rămase în cabină pînă ce îşi făcu apariţia un bărbat necunoscut fizicienilor, apoi se apropiară împreună de cei patru.

– Dînsul este Lopez, spuse Morro. Lopez era un bărbat scurt şi solid, cu o faţă rotundă, tuns scurt, cu o mustaţă neagră şi ceva care părea un zîmbet fin pe figură. Înclină din cap în timp ce era prezentat de Morro, dar nu spuse nimic. Lopez, sînt cam dezamăgit de tine. Morro vorbea cît se poate de serios, dar admonestarea nu făcu să dispară zîmbetul de pe figura noului intrat. Şi cînd mă gîndesc ce salariu mare îţi plătesc...

– Sînt dezolat, seńor. Nu părea dezolat. Dacă mi-aţi spune în ce fel am putut să vă dezamăgesc...

Morro îi arătă pe cei şase din spatele plasei. Groaza, nu ura era expresia dominantă de pe figurile lor.

– Refuză să discute cu mine.

– Seńor Morro, oftă Lopez, am încercat să îi învăţ bunele maniere, dar nici Lopez nu e un magician.

Apăsă un buton şi plasa de sîrmă glisă într-o parte. Lopez, cu un zîmbet ceva mai larg, spuse:

– Vino cu mine, Peters. Mergem la mine să discutăm ceva.

– Mă numesc Peters şi sînt strungar, spuse aproape dintr-o suflare cel căruia i se adresase Lopez. Teroarea îngrozitoare care i se citea pe figură şi tremurul vocii nu puteau să înşele. Cei patru fizicieni se priveau şocaţi: începeau să înţeleagă. Un altul spuse:

– Mă numesc Conrad Bronowski. Sînt electrician. Ceilalţi patru îşi spuseră numele şi ocupaţia în acelaşi mod.

– Vă mulţumesc, domnilor. Morro acţionă ambele butoane şi îi privi pe fizicieni în timp ce uşa şi placa glisau, închizîndu-se. Aceştia îl priveau pe Lopez şi Schmidt întrebă:

– Cine e omul ăsta?

– Lopez? Îndrumătorul şi mentorul lor. Aţi văzut ce frumos au reacţionat la invitaţia lui amabilă. Mulţumesc, Lopez.

– A fost o plăcere, seńor Morro.

Burnett îşi desprinse cu greu privirea de pe Lopez şi se uită la Morro.

– Oamenii ăştia dinăuntru. Arată... arată ca unii pe care i-am văzut într-un lagăr de concentrare nazist, un lagăr de muncă silnică. Iar omul ăsta e paznicul lor şi îi torturează. N-am văzut în viaţa mea atîta groază pe figurile unor oameni.

– Eşti nedrept, profesore, şi deloc amabil. Lopez are cea mai mare grijă de tovarăşii lui. Recunosc că oamenii pe care i-aţi văzut sînt sub pază, însă vor fi...

– Vrei să spui că au fost răpiţi!

– Cum vrei, însă, cum tocmai spuneam, vor fi înapoiaţi vii şi nevătămaţi familiilor lor.

– Vedeţi? făcu Burnett. Exact ce spunea doamna Ryder de bun, e atent, are grijă de oameni. Morro, eşti un nenorocit de ipocrit!

– Vorbe, profesore, vorbe. Acum, putem, eventual, trece la înregistrări?

– Numai un moment. O expresie de amuzament înlocuise revolta de pe chipul lui Healey. Acceptînd că oamenii ăştia sînt într-adevăr ce pretind chiar ei că sînt, sau ce i-a făcut monstrul ăsta să spună că sînt – Lopez îşi menţinea zîmbetul, părînd la fel de insensibil la insulte ca şi Morro – mi se pare încă imposibil ca ei să fi putut asambla acest mecanism fără îndrumarea unui fizician atomist de primă mînă. Ceea ce mă face să cred că aceşti oameni au fost supuşi unei spălări a creierului, ca să spună exact ce au spus.

– Inteligent! spuse Morro. Şi cu toate astea, superficial. Dacă într-adevăr aveam nevoie de şase oameni care să spună ce-au spus ăştia, atunci aş fi ales şase din oamenii mei care ar fi făcut-o fără ca cineva să se chinuie să-i convingă şi fără să trebuiască să-i întemniţez. Corect, doctor Healey?

Figura brusc abătută a lui Healey arăta că nu se gîndise la asta. Morro suspină resemnat.

– Lopez, eşti amabil să rămîi în birou?

Lopez zîmbi cu anticipaţie şi traversă camera pentru a intra în biroul din care telefonase Morro. Morro îi conduse pe ceilalţi spre o a doua uşă din oţel, acţionă un buton să o deschidă şi altul pentru grilajul din spatele uşii.

Celula era puţin luminată, însă destul pentru a lăsa să se vadă un om prăbuşit într-un fotoliu zdrenţuit, singura piesă de

mobilier cu o vagă nuanță de confort din încăpere. Avea părul creț și cărunt, o figură descompusă și îngrozitor de ridată, niște haine jerpelite care atîrnau pe un schelet la fel de vlăguit ca și fața. Avea ochii închiși și părea că doarme. Dacă mîinile brăzdate de vene albastre nu i-ar fi tresărit din cînd în cînd, ai fi zis că e mort. Morro arătă spre omul care dormea.

– Îl recunoașteți?

Cei patru bărbați îl studiară atent cîteva minute, apoi Burnett spuse disprețuitor:

– Asta-i atuul tău? Asta-i mintea care stă în spatele pretinselor tale bombe atomice? Uiți, Morro, că îi cunosc pe toți fizicienii atomiști din țară? Pe omul ăsta nu l-am văzut în viața mea.

– Ei, oamenii se mai schimbă, spuse Morro. Îl scutură pe bătrîn pînă cînd acesta se trezi și își ridică pleoapele, lăsînd să i se vadă niște ochi injectați și încețoșați. Sprijinindu-l cu o mînă, Morro îl conduse în locul cel mai luminat din atelier.

– Poate îl recunoașteți acum?

– Nu te mai chinui atît, îl repezi Burnett. Repet, nu l-am mai văzut pînă acum.

– Ce trist e cînd vezi cum își uită unii vechii prieteni. Îl cunoști foarte bine, profesore; imaginează-ți că ar fi, să zicem cu treizeci și cinci de kilograme în plus, că nu ar avea riduri, că ar avea părul negru. Gîndește, profesore, gîndește!

Burnett făcea niște eforturi deosebite în această privință. Deodată, aerul gînditor îi dispăru de pe chip și se albi la față. Îl prinse pe bătrîn de umeri.

– Isuse Cristoase!! Willy Aachen! Willy Aachen! Ce ți-au făcut, pentru numele lui Dumnezeu?!

– Andy, bunul meu prieten! Ce bine că te văd. Vocea îi era lipsită de putere, tremurată, vocea unui bătrîn.

– Ce ți-au făcut?

– Ei bine, poți să constați și singur. M-au răpit... m-au forțat să lucrez pentru ei. Tremura și încerca să zîmbească.

Burnett se aruncă spre Morro, dar nu apucă să facă decît jumătate din drum. Mîinile uriașe ale lui Dubois îl prinseră de la spate. Burnett era un om puternic și furia îi înzecise forțele, însă nu avea mai multe șanse să se elibereze din strînsoarea uriașului

decît ar fi avut Aachen.

– N-are rost, Andy, îi spuse Aachen, trist. Nici un rost. Sîntem lipsiți de orice putere.

Burnett renunță la lupta fără nici un sens și îl întrebă, gîfîind:

– Ce ți-au făcut? Cine?

Lopez, acționînd la un semn discret al lui Morro, apăru dintr-o dată în fața lui Aachen, care păli și făcu brusc un pas înapoi, cu brațele ridicate în dreptul feței. Morro, care îl sprijinea, îi zîmbi lui Burnett.

– Cît de naivi, copilăroși și lipsiți de minte pot fi chiar și cei mai inteligenți dintre oameni. Profesore Burnett, există două exemplare din proiectul pentru Mătușa Sally, desenate de dumneata și profesorul Aachen, și ambele se află în seifurile Comisiei pentru Energie Atomică. Ai putea să-ți dai seama că pe ale mele nu le puteam obține decît de la doi oameni din America ori din lume. Ei bine, amîndoi sînteți în mîinile mele. Înțelegi acum?

Burnett avea încă probleme cu respirația.

– Îl cunosc pe profesorul Aachen. Îl cunosc mai bine decît oricare altul. Nimeni n-ar putea să-l facă să lucreze pentru tine. Nimeni, înțelegi? Nimeni!

Lopez îi servi din nou cu zîmbetul său deosebit.

– Poate, seňor Morro, dacă aș avea o mică discuție între patru ochi cu domnul profesor Burnett la mine în cameră, poate că ar înțelege. Zece minute cred că sînt suficiente.

– Nu! Nu! Aachen era la un pas de isterie. Pentru Dumnezeu, Andy, crede-l pe Morro. Îl privi cu ură pe Lopez. Monstrul ăsta de aici cunoaște cele mai groaznice și mai rafinate torturi, nici nu-ți poți imagina. În numele cerului, Andy, nu fii nebun: creatura asta te va distruge așa cum m-a distrus și pe mine.

– Eu sînt convins. Healey făcuse doi pași și îl apucase de braț în momentul în care îi dăduse drumul Dubois. Se uită la Bramwell și la Schmidt, apoi la Burnett. Noi trei îl credem, sîntem convinși. Absolut. Ce rost are să te lași nenorocit de echivalentul modern al roții dacă asta nu ajută la nimic. Avem dovada! Pentru Dumnezeu, n-ai putut recunoaște un prieten vechi pe care nu l-ai mai văzut de două luni. Nu e asta o dovadă? Plus

cei şase tehnicieni zombi! Nu sînt ei o altă dovadă? Îl privi pe Morro. Ar mai putea exista, bineînţeles, o dovadă finală. Dacă "mătuşile" sînt adevărate, ar trebui să existe şi o modalitate de a le detona, mecanism cu ceas, sau prin radio. Nu cred că sînt cu ceas, pentru că astfel ar trebui să fii pus într-o situaţie irevocabilă, şi nu eşti genul; aşa că presupun că ai ales controlul prin unde radio.

– Ei, da, făcu Morro, de data asta ai depăşit stadiul de obtuzitate superficială. Ai dreptate. Urmaţi-mă, domnilor.

Îi conduse în micul birou de unde telefonase. Un perete interior avea şi el o uşă metalică. Nu exista nici un buton pentru deschidere, în schimb avea într-o parte aplicată o plăcuţă din alamă, bine lustruită, cam de mărimea unei palme. Morro îşi lipi palma şi degetele pe ea şi uşa începu să gliseze uşor.

Înăuntru era o cămăruţă nu mai mare de patru metri pe patru în dreptul peretelui din faţă era o măsuţă metalică pe care se afla un transmiţător radio simplu, nu mai mare decît o casetă, cu cadrane calibrate şi butoane de reglaj, iar în partea de sus un buton roşu învelit în plastic. Într-o parte a mesei se afla prins un cilindru de douăzeci de centimetri lungime şi un diametru de zece. La un capăt, cilindrul avea o manivelă, iar la celălalt, un fir izolat care ducea la o bornă a transmiţătorului. Lîngă această bornă mai erau două; de la una, un fir cobora la o baterie cu acid aşezată pe podea, de la a treia, un conductor făcea legătura cu o priză încastrată în perete.

– Un sistem de o simplitate copilărească, domnilor, spuse Morro. Un transmiţător ordinar servind o cauză extraordinară. Este programat într-un anume cod pe o anume lungime de undă. Şansele ca cineva să nimerească codul şi lungimea de undă sînt atît de reduse, că pot fi considerate ca şi inexistente. După cum vedeţi, am luat măsuri de funcţionare în eventualitatea unei pene de curent. Avem bateriile şi un generator de curent. Atinse căpăcelul prin care se vedea butonul roşu. Pentru acţionare, trebuie doar să deşurubezi căpăcelul, să răsuceşti butonul cu 90 de grade şi să apeşi.

Îi conduse afară, atinse plăcuţa şi urmări cum se închide uşa. Pentru aşa ceva nu se prea folosesc butoane obişnuite. S-ar putea ca cineva să se sprijine pe uşă din greşală şi...

– Doar amprentele tale pot deschide uşa?

– Doar nu credeaţi că plăcuţa e doar un buton de o formă mai deosebită! Ei bine, domnilor, înregistrarea.

– O ultimă întrebare, spuse Burnett, arătînd spre şirul de mătuşi. Sînt două locuri goale. De ce?

– Mda. Morro afişă din nou zîmbetul său lipsit de expresie. Mă aşteptam să întrebi asta.

Cei patru fizicieni stăteau la masa din camera lui Burnett, contemplînd paharele şi viitorul cu o tristeţe adîncă.

– Ei bine, v-am avertizat, nu? "Luaţi aminte la ce vă spun", v-am spus. Am spus?

Nu îi răspunse nimeni. Se părea că nu mai era nimic de spus.

– Chiar şi camera aia de control ar putea face parte dintr-o farsă uriaşă. Schmidt avea chef de ceartă, dar nimeni nu comentă nici de data asta. După un timp, Burnett spuse:

– Şi cînd te gîndeşti că v-am spus şi că nu e amoral cum ar trebui să fie un nebun. Că, dacă era nebun sadea, ar fi pus o bombă în Wilshire Boulevard.

Nici un comentariu. Burnett se ridică şi le spuse:

– Mă întorc imediat, domnilor.

Peggy era tot în pat dar arăta considerabil mai bine decît la sosirea în Adlerheim. Susan stătea într-un fotoliu, lîngă ea. Burnett avea un pahar de brandy în mînă; nu şi-l adusese pe al lui, dar cum intrase în camera fetelor, se dusese glonţ la bar. Li se adresa pe un ton apocaliptic.

– Sper că nu vă îndoiţi, doamnelor, de concluzia la care am ajuns, şi anume că stăm călare pe o cantitate de explozibil nuclear suficientă să producă cel mai mare crater făcut de mîna omului din toate timpurile, suficient să ne trimită pe orbită, în stare de vapori. Echivalentul a treizeci şi cinci de milioane de tone de explozibil convenţional. Ar face ceva gălăgie, ce ziceţi?

Părea să fie seara întrebărilor fără răspuns. Burnett o străpungea cu privirea pe Susan.

– "Uman, atent, grijuliu"! Parcă aşa spuneai despre Morro. Se prea poate să intre în istorie ca cel mai nemernic

dintre monştrii pe care i-a zămislit omenirea. Şapte nenorociţi pe care i-a torturat pînă aproape de limită. "Uman, atent..." Ştii unde a pus domnul ăsta atent şi uman bomba cu hidrogen care lipseşte din raft? E vorba de o versiune la o scară mai mică a Mătuşii Sally – unu virgulă cinci megatone, cam de şaptezeci şi şase de ori mai puternică decît cele care au distrus Hiroşima şi Nagasaki. Detonată la o înălţime de şapte mii de metri poate distruge jumătate din populaţia Californiei de Sud. Dar cei care ar scăpa de şocul iniţial nu ar scăpa de efectele radiaţiilor şi al furtunii de foc. Dar bomba noastră e deja în poziţie şi nu poate fi decît undeva pe sol sau îngropată. Spune-mi, unde crezi că a plasat-o acest om bun, acest om cu figură de Crist, în aşa fel încît să nu facă să sufere pe niciunul din copiii Domnului?

Se uita în continuare fix în ochii Susanei, dar ea nu îl privea, şi asta nu pentru că s-ar fi ferit de privirea lui. Mintea ei, ca şi a celorlalţi, era plină de şocuri, de neînţelegeri; pur şi simplu nu mai vedea nimic clar.

– Să-ţi spun eu?

Era noaptea tăcerilor.

– În Los Angeles.

CAPITOLUL NOUĂ

În dimineața următoare, rata absențelor la servici a fost probabil cea mai ridicată din istoria existenței statului. S-ar putea ca și în alte state ale Uniunii lucrurile să se fi petrecut la fel și, probabil pe o scară mai mică, în multe din țările lumii civilizate, și asta pentru că transmisia proiectatei explozii atomice urma să se facă prin satelit, în direct. Europa era mai puțin afectată, nefiind de altfel nici direct implicată, dar în Europa se lucra pe schimburi, așa că majoritatea europenilor erau în fața televizoarelor.

Însă în California, absenteismul la servici era aproape total. Chiar și corporațiile care dirijau serviciile publice și utilitare, sistemul de transport și forțele polițienești, trebuiau să lucreze doar cu efectivul minim. Era o zi minunată pentru criminali, mai ales pentru hoții și spărgătorii din California, dar nu s-a întîmplat nimic, sau mai nimic, pentru că mai toți au stat acasă, în fața televizoarelor, ca toți ceilalți.

Din motive de prudență, ori din comoditate, avînd posibilitatea să urmărească evenimentul în direct la televizor, nici măcar unul din zece mii de californieni nu se deplasase la locul exploziei. Cei prezenți, în jur de două mii de persoane, făceau parte din armată, din Garda Națională sau poliție și încercau să îi țină la o distanță de cinci mile pe civili, reușind acest lucru incredibil de ușor.

Printre spectatorii prezenți, majoritatea erau oameni de știință cunoscuți, în special, și lesne de înțeles, aceia care erau specializați în domeniul nuclear și cel al cutremurelor de pămînt.

Din ce motive erau ei acolo era destul de dificil de explicat, pentru că explozia, șocul și efectele radiațiilor unei bombe atomice de opt kilotone le erau cunoscute în detaliu de mai bine

de treizeci de ani. Mulți dintre ei, normal, nu mai asistaseră la o detonare atomică în direct, însă motivul era în altă parte. Bolnavi de acea insațiabilă curiozitate care a fost întotdeauna forța care i-a împins înainte pe oamenii de știință, ei erau curioși dacă bomba într-adevăr va exploda. Ar fi putut, bineînțeles, să stea acasă ca toți ceilalți, dar adevăratul savant ori e pe față ori nu e nimic.

Printre cei care nu se deplasaseră, erau maiorul Dunne, aflat în biroul său, și sergentul Ryder, acasă la el. Chiar și cu elicopterul, excursia era de mai bine de cinci sute de mile, ceea ce reprezenta o serioasă pierdere de timp pentru investigații pentru Dunne, iar pentru Ryder o pierdere de timp de gîndire; deși Ryder începuse să creadă că gîndirea este o pierdere de timp, considerase că era totuși mai bine, decît să n-o facă deloc. Inițial, Jeff își manifestase dorința să meargă, dar cînd tatăl său îl întrebase dacă așa consideră el că își ajută familia, pierzînd ore în șir dintr-un timp de neînlocuit căscînd gura la aiureli, fusese de acord să nu mai meargă, mai ales că Ryder îi spusese că are nevoie de ajutorul lui.

Tatăl său, gîndea Jeff, avea o idee cel puțin ciudată despre ceea ce însemna "ajutorul lui", atîta vreme cît, după cum arăta, nu făcea absolut nimic. Îl rugase pe Jeff să încerce să își amintească toate amănuntele afacerii, toate mărunțișurile, oricît de aparent insignifiante ar fi fost, ale anchetei, fragmente din conversații și să le bată la mașină, și se părea că memoria îl ajută destul de bine pe Jeff. Din cînd în cînd îi mai arunca cîte o privire lui Ryder, care părea să nu facă altceva decît să răsfoiască leneș vraful de documentație despre cutremure pe care îl luase de la profesorul Benson.

Cu zece minute înainte de ora evenimentului, Jeff deschise televizorul. Ecranul arăta o porțiune brăzdată de niște dungi vineții a unui deșert respingător. Imaginile erau atît de neatrăgătoare încît comentatorul se chinuia – cu șanse minime de succes de altfel – să compenseze printr-o trăncăneală intensă despre ceea ce urma să se întîmple. Informa privitorii că așezaseră camera în Frenchman Flat la cinci mile sud-vest de locul estimat al exploziei, ca și cum i-ar fi păsat cuiva unde era camera așezată. Spunea că bomba fusese mai mult ca sigur

îngropată la o adîncime considerabilă, astfel ca mingea de foc să nu fie prea mare, lucru atît de des repetat de toți comentatorii, că îl știa și ultimul țînc. Foloseau, spunea el, un filtru color, treabă evidentă pentru oricine în stare să sesizeze culorile. Spuse, în sfîrșit, că era ora zece fără nouă minute, de parcă ar fi fost singura persoană cu ceas din California. Trebuia, evident, să spună ceva, dar ceea ce făcea el era un galop extrem de monden care ar fi putut fi exprimarea importanței de sine a unui aiurit.

Jeff se uită la tatăl său cu un soi de exasperare; Ryder în mod sigur nu se uita la televizor și probabil că nici nu auzise vreun cuvînt din cele spuse. Nu mai [illegible] paginile și părea să se concentreze asupra uneia din ele. Lăsă documentația și apucă telefonul. Jeff interveni:

— Tată, scuză-mă, mai sînt treizeci de secunde.

— Ah! Ryder se reașeză și privi placid ecranul.

Comentatorul vorbea acum în stilul plin de tensiune, aproape fără să respire, apropiat de isterie, folosit de obicei la cursele de cai, cu tonurile de falsă excitație extremă dinspre sfîrșitul cursei. În cazul de față, tonul era total deplasat; o voce calmă, relaxată, ar fi fost mult mai nimerită — evenimentul în sine purta doar în el toată excitația posibilă și imposibilă.

Începuse acum numărătoarea inversă de la treizeci, coborînd numerele odată cu impactul dramatic al vocii. Efectul fu însă total ratat, pentru că, ori ceasul său nu mergea bine, ori al lui Morro. Bomba expodă cu paisprezece secunde mai devreme.

Pentru niște oameni obișnuiți să vadă explozii nucleare pe ecran, la TV ori la cinema, pentru niște oameni deveniți blazați și plictisiți de spectacolele decolării rachetelor spre Lună de la Cape Canaveral, efectul vizual al acestei demonstrații a fost, curios. Este adevărat, mingea de foc a fost considerabil mai mare decît se prevăzuse — flashul alb-albastru a fost de o intensitate care i-a făcut pe mulți dintre privitorii pe viu să tresară și să-și închidă ochii pe moment — dar coloana de fum, foc și praf din deșert care a izbucnit spre cerul albastru al Nevadei, un albastru dramatic intensificat de filtrul camerei de filmat, culminînd cu ciuperca de nori ucigători radioactivi, a urmat cu

fidelitate scenariul obişnuit.

Pentru băştinaşii din bazinul central al Amazonului, o asemenea convulsie titanică ar fi reprezentat probabil prezicerea sfîrşitului lumii; pentru majoritatea sofisticaţilor cetăţeni ai lumii a fost ceva obişnuit, şi probabil că marea majoritate a locuitorilor din vreun atol îndepărtat din Pacific nici nu s-a deranjat să o privească.

Dar nu se întîmplase într-un atol îndepărtat din Pacific; Morro îşi propusese să le arate californienilor un spectacol de divertisment care să-i facă să realizeze ce viaţă plicticoasă duseseră pînă atunci. Dorise să le ofere un divertisment care să îi îngheţe, o ameninţare prevestitoare de tot ce poate fi mai rău, mai înspăimîntător şi fără să specifice dezastrul iminent, un dezastru de neimaginat care va izbi după capriciul celui care plantase şi declanşase bomba atomică; la un nivel mai monden, intenţionase să arate că există un om care face ce spune, care nu glumeşte şi care atunci cînd a luat o decizie are şi posibilitatea de a o duce la îndeplinire.

Aceasta fusese decizia lui Morro — era evident că alta nu putea fi — şi reuşise într-un asemenea grad că probabil nici el nu se gîndise că va fi posibil. Băgase groaza în sufletul majorităţii californienilor raţionali şi, începînd cu acest moment, singura temă de conversaţie din stat era următoarea: cînd şi unde va lovi din nou acest nebun şi care sînt motivele pentru care o face.

Această temă, ca să fim mai exacţi, urma să reziste doar nouăzeci de minute, apoi urma să li se explice mai concret despre ce să se teamă, sau, mai corect, să delimiteze acea parte a Californiei implicată în dezastru. Astfel încît starea de teroare să fie perfect delimitată şi să se transforme urgent în panică.

Ryder se ridică.

— Ei bine, noi doi nu ne-am îndoit o clipă că n-ar fi un tip de cuvînt. Nu te bucuri că nu ţi-ai pierdut vremea, ducîndu-te să vezi spectacolul? Asta a fost totul. Mda, cel puţin le-a mai abătut puţin gîndurile oamenilor de la taxe şi a făcut un pic de pauză în intrigile celor de la Washington.

Jeff nu îi răspunse. Probabil că nici nu auzise. Încă mai privea cum se lăţea ciuperca uriaşă peste deşertul Nevadei, ascultînd vocea îngrozită a comentatorului care descria cu

milioane de detalii inutile ceea ce orice persoană putea să vadă doar cu o jumătate de ochi. Ryder clătină dojenitor din cap şi ridică receptorul. Dunne răspunse imediat.

– Ai ceva? întrebă Ryder. Nu uita că linia e ascultată.

– Trebuie să apară ceva.

– Interpol?

– Pe-acolo.

– Cînd?

– Juma' de oră.

Ryder îl sună apoi pe Parker şi îi dădu întîlnire la Dunne. Închise şi realiză brusc că cei doi îl luaseră într-atît de serios că nu comentaseră nimic.

După vreo cinci minute, Jeff închise televizorul, îl privi pe tatăl său cu un soi de iritare, care tocmai îşi rezuma în minte cele citite, bătu cîteva litere la maşină, se opri şi îl întrebă oarecum ironic:

– Te deranjez?

– De loc. Cîte pagini ai?

– Şase.

Ryder întinse mîna şi le luă.

– Peste un sfert de oră mergem la Dunne. Ceva o să apară, dacă nu a apărut deja.

– Ce?

– Probabil ai uitat că Morro are un microfon legat la telefonul nostru.

Amărît, Jeff se apucă din nou să bată la maşină, în timp ce Ryder, placid, începu să îi citească notele.

Un Dunne, mult mai proaspăt, cu o noapte de odihnă bună în spate, era cu Delage şi Leroy cînd îşi făcură apariţia Ryder, Jeff şi Parker. Delage şi Leroy arătau ceva mai şifonaţi decît şeful lor. Dunne confirmă.

– Iată doi agenţi devotaţi cauzei; şi-au dat singuri seama că şeful lor e terminat. Chiar că eram aproape terminat. Arătă spre un vraf de hîrtii în faţa lui. Toată noaptea – de ei vorbesc – au colectat bucăţele, frînturi de ici-colo. Unele informaţii par folositoare, altele doar capete de pistă. Ce zici de demonstraţia lui Morro?

– Impresionantă. Ce ai acolo?

Dunne oftă.

– S-ar zice că subtilităţile unei conversaţii de salon nu sînt pentru noi, sergent Ryder. Un raport de la Daimler, ţi-aduci aminte?

– Şeful securităţii de la uzina din Illinois.

– Văd că încă îţi funcţionează memoria.

– S-o vezi pe-a lui Jeff. Tocmai am citit nişte note pe care le-a bătut la maşină. Ei bine?

– Zice că acest Carlton se lipise de un grup de din ăştia, plecaţi cu sorcova. Cum ţi-am spus am preferat să trimitem un băiat de-al nostru pentru un contact direct. L-a interogat pe băiatul gazdei lui Carlton. N-a fost el chiar amabil, dar la a treia încercare a vorbit.

– Cum se numeau?

– Discipolii damaschini. Nu se cunoaşte nimic despre ei. Nu au fost înregistraţi drept cult sau organizaţie religioasă şi s-au autodesfiinţat după şase luni.

– Dar predicau ceva, aveau un mesaj?

– Nu predicau, dar aveau un mesaj. Erau adepţii eternei damnări a tuturor creştinilor, evreilor, budiştilor, şintoiştilor – de fapt, a tuturor celor care nu erau damaschini.

– Nimic original. Spune-mi, îi aveau şi pe musulmani pe listă?

Dunne privi hîrtia.

– Ciudat, nu. De ce?

– Din pură curiozitate. Băiatul ăsta, ar putea recunoaşte pe vreunul dintre ei?

– Ar fi foarte greu. Damaschinii purtau pelerine, măşti şi pălăriuţe de vrăjitoare ca acelea lansate de Ku-Klux-Klan, doar că se îmbrăcau în alb.

– Iată ceva comun cu Ku-Klux-Klan-ul. Dacă mi-aduc bine aminte, nici ăştia nu se prea dădeau în vînt după evrei, catolici sau negri. Şi chiar nici o urmă de identificare, cît de mică?

– Nimic. Atîta doar că flăcăul ăsta i-a spus agentului nostru că unul dintre ei era cel mai mare bărbat din cîţi a văzut el, un gigant cu nişte umeri de cal de povară.

– La vocile lor n-a remarcat nimic deosebit?

– Tipul ăsta, după declarația agentului nostru, a tăiat-o rapid dintre ei, după ce s-a dat drept cretin.

– Bine, dar Carlton nu era cretin. Bun, să trecem la accentul lui Morro.

– Avem acum rapoarte de la – cum să le zic – experți lingviști de peste tot din stat. Treizeci și opt pînă acum, și continuă să curgă. Toți ne asigură de nivelul și reputația lor, etc, etc. Chestia e că toți sînt convinși că este un accent din Asia de sud-est.

– Interesant. Și nici o încercare mai exactă de localizare?

– Doar atît.

– Interpolul?

– Nimic.

– Ai pe listă vreun loc unde au avut contacte? Filipine, de exemplu.

– Nu, spuse Leroy după ce consultă lista.

– Încearcă Manila. Roagă-i să încerce în regiunea Cotabato în Mindanao.

– Ce mai e și asta?

– Mindanao este cea mai mare insulă din sudul Filipinelor. Iar Cotabato este un oraș pe litoral. Manila s-ar putea să nu știe chiar tot ce se petrece în Cotabato – e la cel puțin cinci sute cinzeci de mile cu avionul și probabil o mie pe șosea sau cu vaporul. Încearcă, oricum.

– Mda, oftă Dunne. Iarăși știi ceva de care noi habar n-avem.

– Nu. E doar o idee vagă și sînt toate șansele să mă fac de rîs cu ea, dar trebuie încercat. LeWinter?

– Două lucruri; primul este extraordinar de ciudat. Îți amintești că în agenda lui telefonică era o listă cu numerele unor oameni de tot felul, cu care – în afara curții, desigur – nu te-ai fi așteptat să fie în relații sociale ori profesionale. Ingineri, specialiști în forări, petroliști. cu toții erau patruzeci și patru. Barrow, care din oarece motive e tot atît de scump la vorbă ca și tine, a însărcinat cîte un agent federal să se ocupe de fiecare din ei.

– Patruzeci și patru! O grămadă de agenți!

Dunne nu gustă ironia.

– Sînt opt mii de agenți federali în State. Dacă Barrow are chef să angajeze jumătate din unu la sută din ei într-o treabă, e privilegiul lui. Ar putea însărcina patru sute patruzeci dacă ar avea chef. Treaba este că douăzeci și șase din agenții ăștia au venit cu aceeași poveste uluitoare: oamenii lor au fost dați dispăruți. Soțiile, copiii, rudele, nimeni nu avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi, și nici unul nu dăduse vreun semn că ar fi avut vreun gînd de plecare. Ce zici de asta?

– Ei bine, la fel de interesant.

– Interesant, interesant, interesant! E tot ce poți spune?

– Dacă vrei, e extraordinar de ciudat.

– Ascultă, Ryder, dacă ai vreo idee, dacă îmi ascunzi ceva...

– Te gîndești la obstrucționarea mersului justiției?

– Chiar așa.

– Credeam că eu n-am aiurit complet, Dunne, dar încep să cred că de tine e vorba. Urmă o tăcere nu prea lungă, dar destul de inconfortabilă. Bineînțeles, eu obstrucționez mersul justiției. Cîți membri din familia ta sînt ținuți ostateci de Morro?

Din nou tăcere.

– Mă duc să vorbesc cu amicul LeWinter. De fapt, doar el o să vorbească. Este evident că el l-a servit pe Morro cu lista aia și că Morro i-a convins ori i-a luat cu forța. Cei douăzeci și șase de agenți ai dumitale ar trebui să cerceteze dosarele celor dispăruți. Dar LeWinter va vorbi, pariez că va vorbi.

Vocea liniștită, de o ferocitate rece, a lui Ryder, avu un efect de gheață asupra tuturor celor din cameră. Jeff își linse buzele, uitîndu-se la un om pe care nu îl mai văzuse pînă atunci. Leroy și Delege își priveau șeful, care își întindea o sprînceană. Dunne spuse:

– Poate nu mai sînt eu însumi. Poate toți sîntem altfel. Îți cer scuze. Dar data viitoare o să ne acuzi că sîntem o adunătură de incompetenți. La dracu, sergent, există o limită pînă unde poți marșa în afara legii. Este evident că are o listă din care douăzeci și șase de persoane sînt date dispărute, dar încă o duzină de alți inși pot avea astfel de liste similare și toți din motive pe care nu le cunoaștem. Acționezi doar pe baza unor

presupuneri. Nu avem nici o dovadă, directă sau indirectă, că LeWinter ar fi în legătură cu Morro.

– Nici n-am nevoie.

Dunne era din ce în ce mai nervos.

– Ai spus chiar acum, în prezența a trei ofițeri ai guvernului, că ai de gînd să folosești tortura pentru a obține niște informații.

– Cine a zis ceva de tortură? O să arate ca și cum ar fi avut un atac de cord. Ai spus că ai două lucruri despre LeWinter. Ei bine ăsta e primul.

– Isuse!! Deja Dunne nu își mai netezea sprînceana; și-o smulgea pur și simplu. Delage, dă-i tu informația. Mie îmi trebuie timp să îmi revin.

– Da. Delage nu părea cu mult mai vesel decît superiorul său. Domnișoara Ivanhoe, sau care o fi numele ei adevărat, secretara lui LeWinter, a vorbit. Există într-adevăr o legătură cu Geneva. Totul pare să fie ceva de science-fiction, și dacă jumătate este adevărat, înseamnă că e suficient de grav. Și trebuie să fie, dacă jumătate din națiunile lumii – vorbesc de cele mari – treizeci, ca să fiu mai exact, se întîlnesc la o conferință pentru dezarmare, și discută despre asta.

– Am toată dimineața liberă, îl anunță Ryder.

– Scuză-mă. Ei bine, cucoana a vorbit și se părea că nu are nici un sens ce-a spus, așa că i-am contactat pe cei de la ERDA, cu rezultatul că unul dintre asistenții principali ai doctorului Durrer a fost chemat, i s-a arătat ce-a declarat domnișoara Ivanhoe și nu a avut nici o problemă în a da un sens povestirii. E un expert în această problemă.

– Să știi că după-amiază am totuși treabă.

– Ai puțină răbdare, da? A făcut un raport condensat.

– E considerat secret?

– Nu. E puțin formal, dar iată textul. "Este de mult acceptată ideea că un război nuclear, chiar la o scară limitată, va provoca megamorți. Serviciul pentru controlul armamentului și dezarmare al Statelor Unite a ajuns acum cîțiva ani la concluzia că aceste megamorți ar putea fi provocate și de către un agent care nu implică neapărat un război nuclear. Mai multe explozii atomice, desigur la nivel de megatone, ar putea distruge

stratul de ozon care protejează pămîntul de razele ultraviolete ale soarelui.

Cei mai mulţi oameni au impresia că ozonul este ceea ce trag ei pe nas cînd se duc la mare. Ozonul este o stare alotropică a oxigenului, avînd trei atomi în loc de doi şi poate fi mirosit la mare dacă faci electroliza apei sau după o descărcare electrică în aer, cu fulgere. Dar ozonul în starea lui naturală se găseşte aproape în exclusivitate în partea de jos a stratosferei, la o altitudine între trei şi cinci mii de metri.

Căldura intensă provocată de o explozie nucleară duce la combinarea în atmosferă a moleculelor de oxigen şi hidrogen şi formează oxizii de nitrogen care se produc în norul atomic. Aceştia reacţionează cu stratul de ozon şi printr-o reacţie chimică uşor de înţeles transformă cei trei atomi ai ozonului în doi, ceea ce înseamnă oxigen normal, iar acesta oferă protecţie zero împotriva radiaţiilor ultraviolete. Efectiv, asta înseamnă o gaură în stratul de ozon prin care pămîntul din zonă este expus direct efectelor razelor soarelui. Două efecte rămîn neclare: primul dintre ele...

Delage se întrerupse din cauza telefonului care începu să sune. Leroy ridică receptorul, ascultă în tăcere, mulţumi şi închise. Spuse:

— Nici nu ştiu de ce am mulţumit pentru telefonul ăsta. Era de la staţia locală de televiziune. Se pare că Morro profită să bată fierul cît e cald. Are o nouă declaraţie, la unsprezece. Peste opt minute. Se va transmite la toate posturile de radio şi TV. Nu m-aş mira să se transmită şi în celelalte state.

— Nu e minunat?! făcu Dunne. Iată o dimineaţă memorabilă. Mă întreb de ce nu au contactat mai întîi FBI-ul.

— Doar n-o să-i învinuieşti pentru asta, zise Ryder. Mai ales după tot ce-a făcut FBI-ul să împiedice explozia din Nevada din dimineaţa asta. Acum e o problemă de interes naţional. De cînd aveţi voi puterea să impuneţi legi marţiale? Atitudinea lor, şi probabil părerea oricărui cetăţean din ţara asta e că FBI-ul poate liniştit să se ducă... Se întoarse spre Delage. Deci, primul efect nuclear...

— Ryder, nu eşti decît un nemernic. După cum îl privea, Dunne era convins de asta. Delage se uită la el nefericit, însă

acesta își lăsă capul pe brațe, pe birou.

– Pur și simplu nu știm ce s-ar putea întîmpla. Consecințele pot fi și minore, pot fi și catastrofale. S-ar putea să scăpăm cu toții, doar bronzați brusc, s-ar putea ca ultravioletele să distrugă tot ce e om, animal sau plantă. Viața subterană și acvatică ar putea supraviețui. Nu avem posibilitatea să știm. Delage își ridică privirea. Un tip simpatic, nu?

– Las-o pe altădată, i-o scurtă Ryder. Să vedem ce-i cu al doilea efect.

– Bine. Zice: "Nu se poate ști dacă această gaură în stratosferă va rămîne localizată și va ține pasul cu rotația pămîntului; și mai grav, nu se știe dacă această gaură nu se va împrăștia în restul stratului de ozon. Reacțiile chimice la acest nivel în stratosferă sînt necunoscute și imprevizibile; s-ar putea produce o reacție în lanț, în care caz mari zone ale pămîntului ar putea fi devastate.

Trebuie luată în considerare posibilitatea ca unele țări să fi experimentat deja în anumite zone izolate și nepopulate..."

– Siberia? întrebă Parker.

– Nu zice. Urmează: "S-ar putea să se fi stabilit că se poate da o astfel de gaură în stratul de ozon și posibilitatea de a o ține pe loc sau de a o extinde. Aici apare conexiunea Geneva. La 3 septembrie, Conferința pentru dezarmare a celor treizeci de națiuni a trimis Adunării Generale a Națiunilor Unite un proiect de tratat cu privire la interzicerea modificării mediului geografic în scopuri militare. Problema, și nu este de mirare, este în continuare în atenția ONU. Tratatul urmărește să prevină amestecul militarilor în probleme cum ar fi: cutremurele de pămînt..."

– Cutremure! sări Ryder în sus.

– Da, cutremure. Continuă: "...valuri tectonice,"

– Valuri tectonice! Se părea că Ryder începe să înțeleagă ceva.

– Așa scrie aici. Și urmează: "...dezechilibrări ecologice, perturbări climaterice și modificări ale curenților oceanici, în domeniul stratului de ozon și ionosferă, adică straturile Appleton și Kennely-Heaviside. "Spune apoi că delegatul Statelor Unite la Geneva, Joseph Martin, a fost de părere că tratatul acesta

ducea practic la o stagnare a cercetărilor privind posibilitatea modificării mediului înconjurător. Comentează în continuare că domnul Martin nu îşi mai aducea aminte sau ignora faptul că singurul efect al convorbirilor pentru limitarea armelor strategice a fost că i-a încurajat pe ruşi ca, în numele "sacru" al destinderii, să înceapă construcţia unor rachete balistice intercontinentale cu mult mai mari şi mai puternice." Delage sări peste cîteva rînduri pînă în josul paginii. Şi continuă în stilul ăsta, dar mă tem că detaşarea sa ştiinţifică lasă să se simtă o mare doză de amărăciune. Aş spune că asta e cam tot: aiurelile domnişoarei Ivanhoe într-o formă coerentă.

– Dă drumul la televizor, spuse Dunne, mai e un minut. Ei, sergent Ryder, ia s-auzim a şaizeci şi patra judecată de valoare.

– Rahat. Sau dacă vrei într-un limbaj mai liber...

– E destul de liber. Vreun roşu sub pat, ceva? Dunne avea o sprînceană dreaptă foarte ridicată şi foarte ironică.

– N-am spus asta. Nu spun că nu cred în povestea asta cu datul unei găuri în stratul de ozon, nu sînt om de ştiinţă. Ce spun eu e că nu cred că prezintă vreo importanţă în circumstanţele astea. Am să mă refer doar la codurile secrete ruseşti. În rarele ocazii în care Ryder îşi exprima dispreţul, o făcea astfel încît să fie simţit din plin. Credeţi voi că ruşii ar folosi o tînără nevinovată şi fără experienţă, un flecuşteţ garantat că se rupe sub presiunea unui deget, pentru decodificarea unui mesaj secret, sau presupus secret, de domeniul public de doi ani?! Ideea e absurdă.

– Te gîndeşti că ne-au plasat pe o urmă falsă?

– Da. Nu.

– Ai uitat de "probabil".

– Asta am vrut să spun. Intenţiile lui Morro ar putea fi altundeva. Deşi, privite din alt unghi, s-ar putea să nu fie. Poate că el crede că ideea e atît de ridicolă că o vom lăsa imediat baltă, şi el să o folosească. Sau nu. Poate că ruşii sînt amestecaţi. Din nou, poate că nu sînt. E ca în povestea aia cu cei trei fermieri care urmăreau un hoţ de cai într-un canion, care se ramifică pe la jumătate. Fermierul A crede că hoţul a galopat întins spre capătul canionului. Fermierul B crede că e mai deştept decît fermierul A şi e sigur că hoţul a cotit pe bifurcaţie. Fermierul C

pretinde că e mai deştept şi decît A şi decît B, pentru că hoţul o să-şi închipuie la ce s-a gîndit A şi B şi va goni prin canion încercînd să cîştige timp. E de necrezut cît ne putem uimi cu propria noastră deşteptăciune. Se opri. Bineînţeles că ar mai putea fi o ramificaţie a canionului, despre care noi nu ştim nimic, după cum nu ştim nimic nici despre prima.

—E un privilegiu rarisim, spuse Dunne, să urmăreşti mintea unui detectiv de marcă la lucru.

Ryder nu părea să îl fi auzit.

— Un alt lucru interesant. Expertul ăsta de la ERDA, un fizician atomist, presupun. Dacă ruşii ar fi făcut experienţe cu găuri în stratul de ozon, noi sau aliaţii noştri am fi aflat, şi titlurile din ziare ar fi fost de-o palmă în toată lumea. Au fost? Nu au fost. Aşa că nici experimente nu au fost.

Poate că ruşii — sau alţii — sînt la fel de speriaţi ca şi noi de viitor. Poate că n-o să fie niciodată un război atomic pe pămînt. Unii zic că va fi în spaţiu. Amicul nostru de la ERDA presupune folosirea bombelor atomice subterane sau subacvatice. Vă e clar ce-o să ne mai udăm la picioare.

— Ce înghesuială va mai fi şi în magazinele de profil pescăresc, spuse şi Dunne, şi se întoarse spre televizor. Sînt sigur că Morro ne va mai delecta cu ceva.

De data asta, prezentatorul era un bărbat mai în vîrstă, care doar prin înfăţişarea sa prevestea ceva rău. Lucrul care prevestea nenorociri era faptul că era îmbrăcat ca pentru funeralii, într-un costum de o nuanţă sobră, o culoare în care un prezentator californian obişnuit nu i-ar fi făcut plăcere să fie găsit mort. Dar ceea ce prevestea şi mai mult rău era expresia parcă de ziua judecăţii de apoi, folosită de obicei în ocazii speciale cum ar fi cele în care echipa cea mai populară de fotbal local a fost snopită pe teren propriu de nişte nenorociţi din alt stat. Tonul vocii era perfect acordat la haine şi expresie.

— Am primit o altă comunicare de la criminalul Morro. Se părea că prezentatorul ştirilor disprețuia total acel articol de lege anglo-saxon după care nici un om nu este vinovat pînă nu i se dovedeşte vinovăţia. Prezentatorul continuă: această comunicare conţine un avertisment murdar, o ameninţare cu moartea fără precedent pentru cetăţenii Californiei, o ameninţare

care nu poate să nu fie luată în considerație după cele petrecute în Yucca Flat în această dimineață. Avem în studio cîțiva experți care vor explica ceva mai tîrziu implicațiile acestei amenințări. Dar, mai întîi să-l ascultăm pe Morro:

"Bună seara. Acest mesaj este pre-înregistrat." Ca de obicei, vocea era calmă și relaxată. "Este pre-înregistrat pentru că am o încredere deplină în urmările micului experiment din Yucca Flat. La ora la care veți asculta aceste cuvinte veți fi desigur convinși că încrederea mea nu este deplasată. Această mică demonstrație asupra resurselor mele nucleare nu a produs nimănui vreun inconvenient. Următoarea demonstrație va fi la o scară mai mare, va produce milioane de inconveniente și ar putea fi dezastruoasă pentru un număr incredibil de oameni, dacă vor fi atît de stupizi să nu aprecieze cum se cuvine gravitatea acestui avertisment. Oricum, sînt convins că veți dori mai întîi o confirmare științifică la cel mai înalt nivel, lucru care îmi stă în putință să îl fac. Profesore Burnett?

— Poate s-o facă! Poate s-o facă, nemernicul ăsta cu inimă de cîine. Pentru un intelect atît de strălucit, Burnett dădea dovadă de o jenantă sărăcie de epitete care să se potrivească. Mi-e groaznic de greu să folosesc cuvîntul "rog" în prezența acestui monstru, însă vă rog să mă credeți că dispune de resursele pe care pretinde că le are. De asta, eu și colegii mei nu ne îndoim. Are unsprezece bombe cu hidrogen aici, fiecare din ele putînd să transforme California într-un deșert la fel de lipsit de viață ca Death Valley. Sînt de mărimea 3,5 megatone, adică 3,5 milioane de tone de TNT. Apreciați însemnătatea vorbelor mele dacă vă spun că o bombă din ăsta e cam de două sute de ori mai puternică decît bomba care a distrus Hiroshima. Și are unsprezece din astea. Pardon, are doar zece, pentru că a unsprezecea este deja în poziție. Unde intenționează să o pună nemernicul ăsta..." Morro îl întrerupse.

"Dezvăluirea locului amplasării bombei este un privilegiu pe care mi-l rezerv. Doctor Schmidt, doctor Healey, doctor Bramwell, sînteți atît de amabili să confirmați declarația colegului dumneavoastră." În grade diferite de furie, neputință sau gravitate, toți trei îi lăsară pe ascultători fără nici un dubiu asupra îngrozitoarei veridicități a amenințării. Cînd Bramwell termină,

Morro continuă.

– Şi acum, cea mai grăitoare confirmare dintre toate, cea a profesorului Aachen, probabil liderul fizicienilor atomişti din ţară, care a supravegheat fiecare pas în construcţia bombelor. Profesorul Aachen, dacă vă mai aduceţi aminte, a dispărut acum vreo şapte săptămîni. De atunci lucrează cu mine.

– Lucrez cu tine?! Vocea lui Aachen purta în ea cea mai înaltă notă a nenorocirii umane. Lucrez cu tine? Monstrule!! N-aş fi lucrat niciodată cu tine... Vocea i se stinse într-un scîncet slab şi urmă o tăcere scurtă, întreruptă de urletul de neconfundat al lui Burnett.

– A fost torturat! A fost torturat, v-o spun eu. El şi alţi şase tehnicieni răpiţi au fost subiecţii unor indescriptibile... Vocea se sfîrşi într-un suspin ciudat, ca şi cum ar fi fost strangulat, ceea ce probabil se şi întîmplase.

– Ei, cum merge, profesore Burnett? Tonul lui Morro era la fel de liniştit. Ei bine, profesore Aachen? Spune-ne ceva despre viabilitatea acestor bombe.

– Vor funcţiona, şopti acesta cu o voce tremurată.

– De unde ştii?

– Eu le-am construit. Vocea lui Aachen suna disperat. În ceea ce priveşte caracteristicile...

– Nu e necesar. Urmă o pauză, apoi din nou Morro. Ei bine, asta e tot. Toate confirmările pe care şi le-ar putea dori cineva, chiar şi pentru cei întîrziaţi mintali. Deşi cele zece bombe pe care le am aici sînt de 3,5 megatone, cea pusă deja în poziţie este doar de 1,5 megatone, pentru că, cinstit să fiu, nu sînt sigur de efectul unei bombe de 3,5 megatone, şi plus de asta, nici nu aş vrea să se vadă încă efectul unei asemenea bombe."

Urmă o pauză, de care profită Dunne.

– E complet nebun.

– Cît se poate de nebun, zise şi Ryder, atîta doar că joacă al dracului de bine. Îşi organizează discursul cu poze pentru efect, şi tot tacîmul.

Morro continuă: "Această bombă, de un metru pe cincizeci de centimetri ar putea intra uşor într-o maşină. Ea este amplasată pe fundul Pacificului, în dreptul oraşului Los Angeles cam în dreptul periferiei cartierului Santa Monica Bay. După ce va fi

detonată, valul rezultat va avea între cinci și șapte metri înălțime, dar poate atinge de două ori această înălțime dacă va fi orientat spre străzile din estul orașului. Efectele vor fi simțite de la nord de Point Arguello pînă în sud la San Diego. Locuitorii din Channel Islands, în special, aș vrea să menționez Santa Catalina, ar trebui să își caute un loc mai ridicat. Nu cunoaștem, din păcate, influența acestei explozii asupra faliei Newport-Inglewood, așa că sper că acea regiune a orașului va fi evacuată.

Țin neapărat să vă avertizez împotriva oricărei încercări prostești de a localiza bomba. Aceasta poate fi detonată în orice clipă, și va fi, dacă se va încerca așa ceva, iar în cazul acesta, zona fiind neevacuată, rezultatele vor fi nu îngrozitoare, ci catastrofale. Vreau să spun că orice persoană responsabilă de trimiterea de personal sau navă de investigație în zona cuprinsă între Santa Cruz Island și Santa Catalina va fi direct responsabilă de moartea unui număr imens de oameni.

Am anumite cereri de făcut și acestea vor fi anunțate la ora unu p.m. Dacă nu vor fi rezolvate pînă la miezul nopții, voi detona bomba la ora 10 a.m. Dacă nici în continuare nu vor fi rezolvate, următoarele bombe vor fi detonate între apusul soarelui și miezul nopții."

Și cu aceste drăgălășenii, Morro își încheie mesajul. Prezentatorul începu să prezinte trupa de experți, însă Dunne închise aparatul cu observația că dacă Morro nu era sigur de efectele bombei, cu greu ar fi putut fi experții.

– Ei bine, Ryder, consideră-te un profet, de-acum încolo. Un profet inspirat. Deci o să ne udăm la picioare. Îl crezi?

– Da. Tu nu?

– Ba da. Ce facem?

– Asta-i treaba autorităților, dacă mai există așa ceva. Cît despre mine, iau calea munților.

Delage șopti, dus pe gînduri:

– Pur și simplu nu-mi vine să cred.

– Bravo! îi zise Dunne. Spiritul care a cucerit Vestul. Îți spun eu care e treaba. O să-mi povestești plimbarea ta de mîine pe faleza din Long Beach. Cel mai bine ar fi să-ți rezervi de pe-acum un loc pe vaporașul din Santa Catalina. Îl învălui pe Delage într-o privire rece, apoi se întoarse spre Ryder: Și zici

că cetățenii din Los Angeles or să aibă ceva de lucru pentru restul zilei?

— De ce nu privești partea frumoasă a lucrurilor? Cea mai mare bombă din lume în cel mai aiurit oraș din lume! Un motiv perfect pentru a-i face să tresară și să le dea frîu liber la toate fobiile și nevrozele ascunse. N-or să mai prindă farmaciile din oraș o vînzare ca asta în vecii vecilor.

Parker interveni.

— E clar că nu se așteaptă să fie suficient avertismentul ăsta al doilea, pentru că altfel n-ar mai fi avut nevoie de bombele alea de rezervă. Isuse, cererile lui trebuie să fie uriașe.

— Și noi încă nu știm care sînt cererile alea, oftă Dunne. Încă două ore. Nemernicu' dracului. Știe perfect cum se strînge șurubul unei presiuni psihologice. Se gîndi o clipă. Mă întreb de ce n-a șters partea cu referirile la tortură. Ca să nu-și piardă din efect?

— Ai crezut-o? îl întrebă Ryder. Dunne încuviință. Ți-e clar că e adevărat și nu teatru. Ne-a convins. Ce mă intrigă pe mine cel mai mult e că Morro pare să nu-și facă nici o problemă. Pare atît de sigur de el și vorbește prea mult. De ce i-a interzis lui Aachen să ne dea relații despre bombă, ca apoi să ne spună el dimensiunile. Nu prea merge. De obicei face economie de cuvinte, iar astea nu erau necesare. Dacă ni le-ar fi spus Aachen, ar fi fost în regulă. E adevărat, Morro nu a intrat în amănunte, dar am o vagă bănuială că nu astea sînt dimensiunile adevărate. De ce să-ncerce să ne ducă?

— Nu prea înțeleg, unde vrei să ajungi?

— Aș vrea și eu să știu. Ar fi interesant de aflat ce fel de bombe a proiectat profesorul Aachen, sînt curios dacă poți afla.

— O să-l sun pe director și o să-ncerc, deși nu știu dacă o să ne spună. Trebuie să fie top secret și oamenii noștri au o putere destul de limitată de investigație acolo, și doar prin Comisia de Energie Atomică.

— Chiar și într-un caz de urgență națională?

— Am spus că o să-ncerc.

— Încă ceva, dacă poți afla cîte ceva despre trecutul șerifului Hartman. Nu mă refer la ce poți găsi în dosarul lui de la poliție. Ori Donahure, ori LeWinter sînt mai mult ca sigur

amestecați în numirea lui ca șerif, așa că n-ai ce face cu dosarul oficial. Ceva despre adevăratul lui trecut.

– Aici ți-am luat-o înainte, sergent. Îl avem deja.

– Ei bine, mulțumesc. Și acum, după cele auzite, ce părere mai aveți despre intenția mea de a executa un mic pas de defilare pe drepturile civile ale lui LeWinter?

– LeWinter?! cine mai e și ăsta?

– Chiar așa, făcu Ryder și ieși, urmat de Jeff și de Parker.

Prima oprire fu în fața clădirii unde își avea sediul *Examiner*. Ryder intră, avu o scurtă discuție cu Aaron, redactorul șef și, după două minute, apăru cu un plic umflat sub braț. În mașină extrase o fotografie și le-o arătă celor doi. Parker o studie cu mult interes.

– Frumoasa și Bestia? Aprilie și decembrie? Cît crezi c-ar da ăia de la *Globe* pe opera asta de artă?

LeWinter era acasă și nu părea să aibe intenția de a o părăsi prea curînd. În cazul în care auzise că față de aproapele tău trebuie să manifești o mare bunăvoință, trebuie recunoscut că se ascundea perfect. De altfel nici măcar nu încercă să își mascheze nemulțumirea provocată de violența cu care cei trei polițiști dăduseră buzna în holul său luxos. Parker era cel care vorbea.

– Sîntem de la Centrală. Vrem să-ți punem cîteva întrebări.

– Sînt judecător. Demnitatea sa rece izbucni fără ca expresia de pe față să i se modifice. Aveți mandat?

– Ai fost judecător. Oricum, ai fost sau ești, este lipsit de importanță. Pentru întrebări nu e nevoie de mandat. Deci, prima întrebare: De ce i-ai dat lui Donahure mandate de percheziție semnate în alb? Nu știai că e ilegal? Tocmai tu, un judecător? Sau vrei să negi?

– În mod sigur.

– Asta e o imprudență pe care un adevărat judecător n-o face niciodată. Crezi că aș fi făcut o astfel de acuzație fără să mă bazez pe ceva? Avem mandatele și o să le poți vedea la sediu. Bun, pentru început am stabilit clar că ești un mincinos. De acum înainte, orice declarație o să faci, va fi considerată din

start neadevărată, pînă la proba contrarie. Deci continui să negi.

LeWinter nu spuse nimic, dar Parker era expert în interogatorii de orice fel. Continuă:

— Obiectele le-am găsit în seiful de la el acasă, unde am efectuat o percheziție.

— Cu ce drept?

— Nu mai ești judecător, ca să întrebi. Ești arestat.

— Ce acuzație? LeWinter uita tot timpul că nu mai era judecător.

— Mită și corupție. Le știi pe-astea: șantaj, bani murdari dați și luați pentru polițiști necinstiți. Majoritatea i-a păstrat pentru el. Îl privi pe LeWinter cu un fel de reproș ironic în ochi. Puteai să-l înveți măcar șmecheriile de bază.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Mă refer la metodele de a masca banii proveniți ilegal. Știai că are o jumătate de milion în opt conturi diferite? Ar fi putut să fie totuși mai deștept; măscăriciul i-a depus pe toți în diverse bănci din oraș, cînd de fapt locul adevărat se află în Elveția. Cel puțin tu i-ai depus în Zurich; banca a colaborat.

Încercarea lui LeWinter de indignare păru de-a dreptul patetică.

— Dacă insinuați că eu, judecător al Statului California, aș fi implicat în vreo tranzacție ilegală cu bani...

— Termină și păstrează-te pentru un judecător adevărat. Noi nu insinuăm, noi știm. Și acum, poate ai chef să ne povestești și nouă cum se face că cei zece mii de dolari găsiți la Donahure aveau amprentele tale peste tot...

LeWinter nu prea avea chef să povestească. Ochii i se mișcau într-una privind în jur și în jos, dar nu din cauza vreunui gînd de evadare; pur și simplu nu putea suporta încrucișarea celor trei perechi de ochi duri care îl fixau. Parker îl prinsese în cîrlig și nu avea de gînd să îl lase să îi scape.

— Să știi că ăsta nu este singurul lucru de care îl acuzăm pe Donahure, din nefericire pentru tine. Există acuzația de spargere, una pentru încercare de asasinat și una pentru crimă, cu martori și declarațiile respective. Pentru crimă vei fi acuzat ca intermediar.

— Crimă! Crimă! De-a lungul întregii sale cariere, LeWinter

auzise cuvîntul de nenumărate ori, dar niciodată nu îi sunase atît de urît.

– Eşti prieten cu şeriful Hartman, aşa-i?

– Hartman?! LeWinter părea că nu mai înţelege nimic din ce se petrecea.

– El aşa zicea. Plus că ai un dispozitiv de alarmă conectat între biroul lui şi seiful tău.

– Ah, Hartman.

– Aşa cum îi zici, ah, Hartman. L-ai mai văzut în ultima vreme?

LeWinter începuse să-şi lingă buzele, cu grijă, semnul unei anxietăţi corozive pe care o învinsese de-a lungul timpului tot încercînd să condamne diverşi suspecţi.

– Nu mai ţin minte.

– Dar cum arată mai ţii minte, nu? Acum nu l-ai mai recunoaşte prea uşor. Serios, partea din spate a capului i-a făcut explozie. Mi se pare destul de necivilizat din partea ta să îţi laşi un prieten fără ceafă.

– Eşti nebun! Eşti complet ţicnit! N-aveţi nici o dovadă!! Chiar şi cel mai proaspăt şi fără experienţă internist ar fi devenit atent la paloarea intensă şi ciudată care îi cuprinsese faţa. Un mort ar fi arătat excelent pe lîngă el.

– Nu fii atît de original. "Nici o dovadă"! Aşa zic toţi cînd sînt vinovaţi. Unde e secretara ta?

– Ce secretară?! Ultima întrebare a anchetatorului părea că avusese un efect paralizant în procesele de gîndire ale fostului judecător.

– Dumnezeule! Secretara ta, Bettina Ivanhoe. Unde e?

– Mă scuzaţi. LeWinter merse la bar şi îşi turnă un pahar de bourbon, pe care îl dădu pe gît dintr-o înghiţitură. Nu părea să îl fi ajutat cu ceva. Parker îi spuse:

– S-ar putea să fi avut nevoie de el, dar nu de asta l-ai băut. Ai nevoie de timp de gîndire. Unde e?

– I-am dat liber astăzi.

– Nu te-a prea ajutat băutura. Ai dat-o-n bară cu răspunsul. Cînd ai vorbit cu ea?

– Azi de dimineaţă.

– Încă o minciună. Să ştii că e la noi în gazdă, cu asistenţă

şi tot ce trebuie, aşa că nu i-ai dat nici un liber astăzi. Parker era fără milă. În schimb, se pare că ţi-ai dat ţie liber. Cum de nu eşti la Curte, împărţind dreptatea în maniera ta nepărtinitoare?

– Nu mă simt prea bine.

Aşa şi arăta, de altfel. Jeff îi aruncă o privire tatălui său pentru a vedea dacă nu are cumva de gînd să oprească interogatoriul acesta nemilos, însă Ryder îl privea pe LeWinter cu ceea ce se numea o indiferenţă profundă.

– Nu te simţi prea bine?! În comparaţie cu felul în care o să te simţi foarte curînd, cînd o să apari în faţa tribunalului, sub acuzaţie de complicitate la crimă, plezneşti de sănătate. Îţi spun eu, eşti acasă, pentru că unul din complicii tăi, mai bine zis un şef, te-a sunat din Bakersfield şi ţi-a spus ce să minţi. Mai bine spune-ne, cît de bine o cunoşti pe Bettina Ivanhoe? Ştiai, desigur, că numele ei adevărat este Ivanov?

LeWinter tocmai încerca o altă băutură. Rosti cu greutate, aproape ininteligibil:

– Cît timp o să mai... cît timp o să mai dureze interogatoriul ăsta?

– Nu mult, dacă îmi spui adevărul. Te-am întrebat ceva.

– Cum se simte... e secretara mea.

– Doar atît?

– Bineînţeles.

Ryder făcu doi paşi înainte şi îi arătă lui LeWinter fotografiile pe care le luase de la *Examiner*. LeWinter le privi ca hipnotizat după care începu din nou să îşi lingă buzele.

– O fetiţă drăguţă, comentă Ryder. Şantaj, bineînţeles. Ea ne-a spus. Nu mă refer la asta, şi arătă spre fotografii, ăsta e doar un clenci. Motivul principal, din cîte ştim noi, e treaba cu traducerea documentelor ruseşti codificate.

– Codificate?

– Aha, deci recunoşti existenţa documentelor. Mă întreb de ce a vrut Morro să îi faci rost de lista cu numele inginerilor, fororilor şi petroliştilor. Şi cum de au dispărut douăzeci şi şase dintre ei.

– Dumnezeu ştie ce tot vorbeşti acolo.

– Da, el şi cu tine. Te-ai uitat la televizor în dimineaţa asta? LeWinter scutură din cap, uimit. Nu înţelegea. Sau poate

că nici nu știi că a detonat o bombă atomică! Și probabil nici despre aia de mîine dimineață amplasată în Santa Monica Bay! LeWinter nu răspunse și nu reacționă în nici un fel. Pentru un judecător eminent cum ești tu, LeWinter, te învîrți într-o companie mai mult decît dubioasă.

Acesta avu un moment de luciditate în zăpăceala în care intrase și îl întrebă cu o voce răgușită:

— Tu ești omul care a fost azi-noapte aici!

— Da. Iar ăsta e Perkins de azi-noapte! și Ryder arătă spre Jeff. Îți mai aduci aminte de Perkins? Agentul Ryder, fiul meu. Doar dacă nu ești cumva surd și orb, ar trebui să știi că amicul tău Morro ține în captivitate doi membrii ai familiei noastre. Unul dintre ei, fata mea și sora băiatului, a fost rănită. Așa că sîntem cei mai buni prieteni ai tăi. Ei bine, LeWinter, lăsînd la o parte că ești corupt pînă la dracu', un țap bătrîn și depravat, un trădător și un complice la crime, mai ești și fraier pe deasupra. Ai fost tras pe sfoară, LeWinter, tot așa cum i-ai tras tu pe sfoară pe Donahure, pe domnișoara Ivanov, pe Hartman. Ai folosit un peștișor roșu pentru a înscena o legătură cu rușii. Două lucruri vreau să aflu de la tine: cine ți-a dat și cui ai dat mai departe? Cine ți-a dat banii, cartea cu codurile, instrucțiunile să o angajezi pe miss Ivanov și să faci lista cu numele celor douăzeci și șase de dispăruți — și cui le-ai pasat mai departe.

Expresia de pe fața lui LeWinter înregistrase o mică schimbare, i se strînseseră buzele. Jeff îl văzu pe tatăl său înaintînd lent, cu o figură impasibilă, cu pistolul în mînă. LeWinter închise ochii ridicînd o mînă în dreptul feței ca pentru a se apăra, se retrase doi pași înapoi și se împiedică de colțul unei carpete. Căzu pe spate și se lovi, nu prea tare, de piciorul unui scaun. Rămase pe spate cîteva secunde, cu o privire rătăcită, ca și cum n-ar fi realizat unde se află, sprijinindu-se de marginea scaunului. Nu părea să joace teatru. Rosti cu o voce slabă:

— Am o inimă foarte slăbită.

— O să-ți plîng mîine de milă. Pînă atunci, ce zici, îți rezistă destul ca să te ridici?

Încet, tremurînd tot, folosindu-se de scaun și de masă, LeWinter se ridică pe niște picioare nesigure și rămase încovoiat,

sprijinindu-se de masă. Ryder, impasibil, continuă:

– Omul care ţi-a dat toate astea. Şi cel căruia i-ai dat numele. Sînt una şi aceeaşi persoană?

– Chemaţi-mi doctorul, şopti LeWinter, masîndu-şi pieptul. Pentru Dumnezeu, am mai avut două atacuri. Pe figură i se citea frica şi durerea. Era clar că simţea că e în pericol de moarte, şi se ruga să fie salvat. Ryder se uita la el cu figura împietrită a unei căpetenii de trib.

– Mă bucur să aud asta. Jeff se uită îngrozit la tatăl său, dar acesta nu avea ochi decît pentru victima care tremura în faţa lui. N-o să mă simt cu nimic vinovat dacă o să crăpi şi să nu te aştepţi să arunc vreun bănuţ cînd o să te ridice dricul. Răspunde, era aceeaşi persoană?

– Da. Era o şoaptă abia auzită.

– Acelaşi care a sunat din Bakersfield?

– Da.

– Numele!

– Nu îl ştiu! Ryder ridică pistolul spre ochii îngroziţi ai lui LeWinter. Nu îl ştiu! nu...

Jeff deschise gura pentru prima oară de cînd veniseră.

– Nu ştie.

– Îl cred. Ryder nu îşi lua ochii de pe LeWinter. Descrie-l!

– Nu pot.

– Nu poţi sau nu vrei?

– Nu pot. Purta o cagulă, îţi jur, purta o cagulă.

– Dacă Donahure a săltat douăzeci de mii de dolari, înseamnă că tu ai luat mult mai mult. I-ai dat o chitanţă?

– Nu, a spus doar că dacă îmi calc cuvîntul, îmi frînge spinarea. Cred că putea s-o facă foarte uşor; era cel mai solid tip pe care l-am văzut vreodată.

– Ah! Ryder zîmbi încîntat, se relaxă, dar continuă, fără să-l încurajeze: Încă mai poate s-o facă, ce zici? Ar scuti de necazuri tribunalul şi spitalul închisorii. Scoase o pereche de cătuşe şi i le puse lui LeWinter, care şopti lipsit de convingere:

– Dar n-ai mandat de arestare.

– Nu fii prost şi nu mă face să rîd. N-aş vrea să-mi sară vreo vertebră. Astea-s ca să nu-ţi treacă prin cap să apeşi pe

vreun buton aiurea. Sau să încerci să evadezi. Ori să te sinucizi. Privi fotografia pe care încă o mai ţinea în mînă. Asta o să-mi aducă aminte de tine, în timp ce tu o să putrezeşti la San Quentin. Porni spre uşă, dar se opri din drum şi se întoarse spre Jeff şi Parker. Sper că aţi notat: nu l-am atins nici c-un deget.

– Maiorul Dunne n-o să creadă asta niciodată, zise Jeff. Nici mie nu-mi vine să cred.

CAPITOLUL ZECE

– Ne-ai înşelat!

Faţa lui Burnett era albă şi plină de amărăciune; tremura într-un asemenea hal că whiskyul din pahar îi sărea în toate direcţiile, risipă care nu îl caracteriza, de altfel.

– Ne-ai înşelat! Nemernicule! Diavole! Ai făcut o treabă minunată, nu-i aşa, cu mixajul înregistrărilor noastre?!

– Hai, profesore, linişteşte-te, îl admonestă Morro cu degetul ridicat. Ar trebui să începi să te controlezi, la vîrsta asta.

– Şi de ce dracu' ar trebui s-o facă? interveni şi Schmidt, la fel de furios. Erau toţi cinci acolo, cu Morro, Dubois şi două gorile. Nu ne gîndim la renumele şi reputaţia noastră. Ne gîndim la vieţile lor, la acele mii de vieţi care dacă se pierd, noi vom fi răspunzători, cel puţin moral. Fiecare persoană care a ascultat, a văzut sau a citit despre asta, este acum convinsă că bomba pe care ai plasat-o pe coastă este una de unu virgulă cinci. Dar noi ştim că este de trei virgulă cinci, ştim al dracului de bine. Ei vor crede că e vorba de aceeaşi înregistrare, vor crede că tot ce-ai spus s-a făcut cu acceptul nostru. Monstrule! De ce-ai făcut asta?

– Pentru efect. Morro nu părea şifonat de insulte. Cea mai elementară psihologie. Explozia acestei bombe de trei virgulă cinci va avea nişte efecte de-a dreptul spectaculoase, şi eu vreau ca oamenii să gîndească în felul următor: dacă ăsta e efectul unei bombe de unu virgulă cinci, atunci care ar putea fi efectul uneia de trei virgulă cinci. Iar cererile mele vor cîntări în aceeaşi proporţie, nu credeţi? În domeniul terorii, totul e posibil.

– Despre tine, cred orice, spuse Burnett, uitîndu-se la stafia celui care fusese pînă nu de mult Willi Aachen. Orice, chiar şi

că eşti gata să rişti mii de vieţi omeneşti, doar ca să obţii un efect psihologic. Pur şi simplu nu ai idee ce înseamnă acest val, ce înălţime o să aibă, sau dacă explozia va declanşa un cutremur în falia Newport-Inglewood. Nu ai habar şi nici nu-ţi pasă. Efectul e tot.

– Cred că exagerezi, profesore. În ce priveşte înălţimea valului, sper ca oamenii să se îngrijească să depăşească cu ceva limitele de siguranţă pe care le-am indicat. Cît despre falia respectivă, doar un nebun ar putea să stea în zonă mîine dimineaţă. Nu prea văd eu grămezi de spectatori îmbulzindu-se mîine dimineaţă la cursele din Hollywood Park – dar dacă o vor face, este treaba lor. Aşa că temerile dumneavoastră nu-şi au rostul.

– Nu-şi au rostul?! Ai impresia că vor muri doar cîteva mii de oameni?

– Nu am nici un motiv să iubesc poporul american, explică Morro cu calmul său monolitic. Americanii nu s-au purtat prea bine cu mine.

După cîteva secunde de tăcere, Healey rosti abătut:

– Asta e cu mult mai rău decît mă aşteptam. Rasă, religie, politică... nu ştiu. Omul ăsta e un fanatic nebun, un descreierat.

– Judecătorul LeWinter doreşte să dea o declaraţie, de bună voie, spuse Ryder.

– Zău, chiar vrea?! Dunne scutură figura tremurătoare, îngrozită, o umbră palidă, aproape de neconceput a impozantei figuri care dominase atîta timp Curtea Centrală de Justiţie. Chiar aşa, domnule judecător?

– Chiar aşa, se băgă Ryder, grăbit.

– Ascultă, sergent, pe judecător l-am întrebat.

– Am fost acolo, Jeff şi cu mine. Nici o ameninţare, nici o încercare de a-l intimida, de a-l forţa. Parker vorbea ca un profesor cu un elev îndărătnic. Singura dată cînd sergentul Ryder l-a atins, a fost cînd i-a pus cătuşele. Sîntem oameni de cuvînt, domnule maior.

– Vă cred. Se întoarse spre Delage. Uşa aia. O să-i iau declaraţia într-un minut.

– O clipă, înainte să plece, interveni Ryder. Ai ceva despre

Hartman?

Dunne își permise primul zîmbet.

– De data asta am avut și noi noroc. Tocmai a sosit ceva. Se pare că Hartman a trăit în străinătate cîțiva ani. A locuit la sora lui, care e văduvă, și asta explică de ce numele lui nu figura în cartea de telefoane. N-a stat prea mult plecat, doar pînă acum vreun an și a călătorit mult. N-ai să ghicești în ce afaceri era, pînă anul trecut.

– Echipament petrolifer?

– Să te ia dracu', Ryder, spuse Dunne cu răceală în glas. Trebuie neapărat să strici tu omului micile plăceri. Ai ghicit. A fost șef de echipă. Recomandații excelente. Cum de ai știut?

– N-am știut. Cine sînt garanții – cei care l-au recomandat?

– Doi din oamenii de afaceri locali de frunte.

– Donahure și LeWinter.

– Chiar așa.

Ryder îl fixă pe LeWinter.

– Tu și cu Hartman ați făcut lista cu fororii și inginerii, tu i-ai luat din cazurile de la Curte și expunerile companiilor petroliere iar Hartman din experiența personală. Așa e?

LeWinter nu răspunse.

– Măcar nu neagă. Spune-mi, LeWinter, treaba lui era să-i recruteze?

– Nu știu.

– Să îi răpească?

– Nu știu.

– Poate doar să îi contacteze?

– Da.

– Și să îi paseze mai departe?

– Cred că da.

– Da sau nu?

LeWinter își adună o brumă din ce mai rămăsese din demnitatea lui și se întoarse spre Dunne.

– E inuman acest interogatoriu.

– Zi-i cum vrei, îi spuse acesta rece. Continuă, sergent.

– Da sau nu?

– Da, luate-ar dracu'.

– Deci, ca să fim clari, trebuie să fi știut unde sînt trimiși

oamenii ăia după recrutare, voluntară sau nu. Aşa că, presupunînd că Morro era responsabil de dispariţia lor, Hartman avea o linie directă cu Morro, ori lua cumva legătura cu el, direct. Cu asta trebuie să fii de acord.

LeWinter se lăsă să cadă pe un scaun. Arăta din ce în ce mai mult a cadavru.

– Dacă zici.

– Şi, bineînţeles, tu şi Donahure eraţi pe aceeaşi linie.

– Nu! strigă revoltat LeWinter.

– Bine. Ryder era mulţumit. Aşa mai merge.

– Îl crezi se miră Dunne. Crezi că nu era în legătură directă cu Morro?

– Normal că nu era. Dacă ar fi fost, acuma era mort. Un tip simpatic, Morro ăsta. Chiar şi cînd joacă poker cu cărţile lipite de piept, mîna lui stîngă nu ştie ce face dreapta. Doar Hartman ştia. Morro şi-a închipuit că Hartman a fost descoperit sau trădat. De unde era să ştie că am dat de urma lui din cauza legăturii de la sistemul de alarmă dintre biroul lui şi seiful lui LeWinter. Nu avea de unde să ştie. Dacă ar fi ştiut, în nici un caz nu i-ar fi expus pe Donahure şi pe LeWinter, încărcîndu-i cu probe false. Le-a dat ordine stricte ăstora ca în cazul în care cineva ajunge la Hartman, care era singurul care avea legătura directă cu el, să îl elimine urgent. Totul e atît de simplu. Îl privi cu consideraţie pe LeWinter. Domnule maior, vrei să mă scuteşti de prezenţa acestui "stîlp" al justiţiei? Îmi face greaţă.

După ce acesta ieşi, Dunne zise:

– Iată o dimineaţă rodnică. Te-am subestimat, sergent Ryder. Mă gîndeam că o să-i frîngi gîtul. Încep să mă întreb dacă eu aş fi reuşit aşa ceva.

– Ori te naşti cu o inimă de aur, ori nu. Ceva nou de la şeful ăla... Barrow, nu? despre felul bombelor pe care le-a proiectat Aachen înainte de a fi săltat de Morro?

– Am vorbit cu el la telefon şi a zis că o să-i contacteze pe cei de la AEC şi mă sună el. Nu e tipul care să piardă vremea. Era curios de ce ne interesează.

– Nici eu nu ştiu exact. Ţi-am spus că părerea mea e că Morro încearcă să ne abată pe o pistă falsă. Numeşte-o o nouă încercare de a ajunge nicăieri. Şi fiindcă tot veni vorba de Morro,

nici o veste de la Manila?

Dunne îşi privi ceasul şi se uită la Ryder cu o privire încărcată de răbdare.

– Ai fost plecat exact o oră şi cinci minute. Manila, dacă îmi permiţi să îţi amintesc, nu este doar la cîteva blocuri mai jos pe strada asta. Altceva?

– Ei bine, dacă tot te oferi... Dunne îşi închise ochii. Amicul lui Carlton din Illinois spunea ceva despre un tip uriaş din grupul de aiuriţi cu care flirta Carlton. LeWinter tocmai mi-a pomenit despre o persoană de acelaşi calibru care l-a ameninţat că îi frînge spinarea. Ar putea fi unul şi acelaşi. Aştia de doi metri nu sînt chiar pe toate drumurile.

– Doi metri?

– Aşa spunea amicul lui Carlton. Nu cred că e prea greu de aflat dacă vreunul de talia asta a fost acuzat sau condamnat pentru ceva în perioada aia în California. Şi nici să afli dacă făcea parte sau nu din vreo organizaţie de aiuriţi şi care e aia. Nu poţi să ascunzi un tip de mărimea asta şi se pare că persoana nici nu se prea oboseşte să se ascundă. Şi mai rămîne problema cu elicopterele.

– Ah.

– Nu orice fel de elicoptere. Un tip special. Ar fi foarte drăguţ din partea ta să îi dai de urmă.

– Floare la ureche, rînji Dunne. În primul rînd că în statul ăsta sînt mai multe elicoptere decît în orice zonă de pe glob. Şi pe urmă, FBI-ul e suprasolicitat...

– Suprasolicitat!! Ascultă, domnule maior, n-am chef de poante slabe în dimineaţa asta. Opt mii de agenţi şi ce-au obţinut? Un zero mare. Te-aş putea întreba cu ce se ocupă ei acum şi aş obţine acelaşi răspuns. Cînd am spus un elicopter special, m-am gîndit la unul foarte, foarte special. Acela care a transportat bomba în Yucca Flat. Sau poate cei opt mii de agenţi au şi rezolvat treaba asta?!

– Explică-te.

Ryder se întoarse spre Jeff.

– Jeff, ai zis că ştii zona. Yucca şi Frenchman Flat.

– Am fost pe-acolo.

– Poate un vehicul să lase ceva urme pe acolo?

– Desigur, dar nu peste tot. E foarte multă stîncă. Dar şi pămînt moale şi pietriş. Sînt ceva şanse.

– Şi acum, domnule maior: s-ar putea ca vreunul dintre cei opt mii de aleşi să fi căutat ceva urme în zona craterului, urme de camioane, maşini, căruţe, etc – asta dacă nu cumva le-au şters ei cînd au dat buzna.

– Eu nu am fost acolo, sergent. Delage? Acesta ridică receptorul. Elicoptere? Vreo speculaţie interesantă?

– Cred că da. Eu, dacă aş fi fost în locul lui Morro, şi ar fi trebuit să plasez o bombă cu hidrogen în Pacific, aş fi eliminat toate scamatoriile care atrag atenţia cuiva, cum ar fi transportatul în camion de-a lungul coastei şi apoi transferarea bombei într-o barcă.

Dunne era sceptic.

– Totuşi, sînt o grămadă de elicoptere în statul ăsta.

– Să ne limităm la comunităţi, la ciudaţi, la descîntaţi.

– Cu sistemul nostru rutier de transport...

– Să ne limităm la zona muntoasă. Adu-ţi aminte, ne-am hotărît să îi situăm la înălţime.

– Ei bine, cu cît grupul e mai ciudat, cu atît tinde spre mai sus. Cred că mai bine am folosi roza vînturilor. Elicopterele sînt destul de scumpe, dar ar putea fi închiriate cu ora, deşi, să încerci să convingi un pilot să îţi transporte o bombă cu hidrogen...

– Poate nu e vorba de un pilot şi un elicopter de la un centru de închirieri. Poate e vorba de un camion. Au mai folosit aşa ceva, să transporte marfa de la San Ruffino.

– Ai auzit, Leroy? întrebă Dunne. Acesta dădu din cap şi, ca şi Delage, apucă telefonul.

– Mulţumesc. Ryder chiar arăta mulţumit. Asta-i tot. Ne mai vedem după-amiază.

Jeff îşi privi ceasul.

– Nu uita. Patruzeci şi cinci de minute. Morro va fi din nou în eter cu cererea, şantajul, sau dracu ştie ce.

– Nu ştiu dacă ajung. Oricum, o să-mi povestiţi voi.

– Dar unde pleci?

– La bibliotecă. Studiez istoria contemporană şi stau cam prost cu lectura.

– Aha. Jeff se uită cum se închide uşa după el, apoi îl întrebă pe Parker. N-am înţeles. E normal?

– Dacă el nu e, cine e?

Ryder sosi acasă după o oră şi jumătate şi îi găsi pe Jeff şi pe Parker în faţa televizorului, cu cîte o bere în mînă. Ryder părea a fi în toane foarte bune. Nu zîmbea larg, nu rîdea şi nici nu era pus pe glume, dar aşa îi era felul. Dar pentru un om cu doi membri ai familiei ţinuţi ostateci şi sub ameninţarea de a fi vaporizat plutind în aer, era liniştit şi relaxat.

Se uită şi el la ecranul televizorului, ce arăta sute de mici nave, unele cu pînzele ridicate, care se amestecau într-o dezordine de nedescris, trecînd unele pe lîngă altele aparent la întîmplare şi cu o frecvenţă care părea produsă doar de o determinare oarbă. Era un port închis cu vreo şase cheiuri care dădeau într-un canal central.

Spaţiul pentru manevre era minim şi haosul total.

– Pe legea mea, zise Ryder. Asta e ceva. Bănuiesc că la fel a fost la Trafalgar sau Jutland. Şi alea au fost nişte bătălii maritime foarte confuze.

– Tată. Jeff avea o răbdare de erou. E Marina del Rey din Los Angeles. Proprietarii de iahturi încearcă să plece..

– Cunosc locul. Şmecherii de la Yacht Club California şi Del Rey Yacht Club, etalîndu-şi cunoscutul lor sînge rece. În felul ăsta n-o să le ia mai mult de o săptămînă să iasă de-acolo. Dar ce-o fi cu graba asta? Incidentul va fi o problemă pentru Morro, şi bănuiesc că aceeaşi treabă se întîmplă în mai toate porturile din Los Angeles. Doar tipul a zis că orice mişcare ciudată în zona cuprinsă între Santa Cruz Island şi Santa Catalina va avea ca efect detonarea bombei. Peste cîteva ore vor fi cîteva mii de nave în apele astea. Treaba asta i-a scăpat din vedere lui Morro, deşi oricine putea s-o prevadă.

– Din cîte spunea speakerul, se pare că nimeni nu încearcă să se apropie de locul ăla. Se vor folosi canalele Santa Barbara şi San Pedro pentru îndepărtarea de coastă pe cît posibil spre nord sau spre sud.

– Prostii. Chiar şi o bărcuţă poate supravieţui unei marei. Nu e cu mult mai primejdioasă decît un val mai rapid. Doar cînd dă de vreun banc sau de gura unui estuar începe să se adune şi să formeze adevăratul val mareic. Aşa că de unde toată ameţeala şi confuzia asta?

– Panica, spuse Parker. Proprietarii de mici ambarcaţiuni încearcă să le scoată din apă şi să le transporte pe uscat, însă doar cîţiva reuşesc s-o facă, iar cei care se ocupă de asta sînt atît de încărcaţi că nu rezistă ritmului. Motorina şi benzina sînt aproape epuizate, iar cei care au fost alimentaţi sînt atît de înghesuiţi de ceilalţi că nu pot să plece. Mai sînt şi ceilalţi care pornesc cu toată puterea înainte de a-şi desprinde parîmele de ancorare. Parker clătină din cap cu tristeţe. N-aş crede ca populaţia atît de urbană a Californiei să devină prea repede un popor de oameni ai mării.

– E şi normal, spuse Jeff. Noi sîntem un auto-popor recunoscut. Deşi n-ai zice-o, după imaginile pe care ni le-au arătat acum cîteva minute, o versiune asemănătoare, dar pe uscat. Cea mai mare învălmăşală de maşini pe care am văzut-o pînă acum. Maşini folosite drept tancuri pentru a-şi face loc. Şoferi ieşind din maşini pentru a se pocni unii pe alţii ca nebunii. Incredibil!

– Aşa o fi peste tot, zise Ryder. Pariez că Morro e acum pe spate, urmărind scenele extaziat. Şi la fel, toţi ăia din est. Barosanii oraşului au dat ceva instrucţiuni?

– N-am auzit s-o fi făcut pînă acum.

– O vor face. Daţi-le doar puţin timp. Aşa fac toţi politicienii. Aşteaptă să vadă ce face majoritatea populaţiei, ca apoi să le spună să facă ceea ce fac deja. E ceva de mîncare în casa asta?

– Cee? Jeff părea să nu înţeleagă. Aa, da. Sînt sandviciuri în bucătărie.

– Mulţumesc. Ryder dădu să plece, dar se opri brusc, cu ochii pe ecran. Ce coincidenţă extraordinară! Să sperăm că e de bun augur pentru noi, nu pentru Morro.

– Ne spui şi nouă despre ce e vorba?

– Vezi cheiul ăla din dreapta jos? Asta e! E în sud-est. Clar. Doar dacă nu sînt total greşit, asta e sursa tuturor necazurilor

noastre.

– Cheiul ăla?! zise Jeff neîncrezător.

– Numele lui: Mindanao.

Un minut mai tîrziu, Ryder se lăsa într-un fotoliu, cu un sandvici într-o mînă şi o bere în cealaltă, privind cu coada ochiului la televizor. Deodată se uită foarte atent.

– Iată ceva interesant. Pe ecran, trei avioane bimotoare particulare se angajaseră într-o triplă coliziune. Pămînt, mare, aer. Clătină din cap. Cunosc locul ăsta: Clover Field din Santa Monica. Ai zice că toţi controlorii de zbor sînt în concediu, în Sierra.

– Pentru numele lui Dumnezeu, tată, explodă Jeff. Eşti cel mai exasperant şi enervant personaj pe care l-am cunoscut! N-ai nimic de zis despre ultimatumul lui Morro?

– Ei bine, nu.

– Isuse!

– Fii rezonabil. N-am văzut, n-am auzit, n-am citit nimic despre el.

– Isuse, repetă Jeff şi renunţă să mai zică ceva. Ryder îl privi pe Parker întrebător.

– Morro a vorbit din nou. Ca de obicei, doar că de data asta a fost mai zgîrcit cu cuvintele. Ultimatumul său sună cam aşa: "Îmi veţi da localizarea şi toate lungimile de undă ale tuturor staţiilor radar americane, atît pe coasta de vest cît şi pe cea de est, bombardiere şi avioane de vînătoare în ţară şi în bazele NATO, sateliţi spioni în totalitate, sau de nu, declanşez bomba."

– A spus el asta?

– Chiar şi mai mult, dar ăsta e rezumatul.

– Rahat! V-am spus că nu merită să te deranjezi. Îl credeam mai deştept pe Morro ăsta. Cred că flăcăiaşii din jurul Pentagonului şi al Potomacului se învîrt mai dihai decît într-o centrifugă de mare viteză.

– Nu îl crezi?

– Dacă asta reiese din ce spun, înseamnă că aşa e.

– Dar, tată, ascultă...

– Ascult pe dracu! Rahat! Poate ar trebui să-mi revizuiesc părerea pe care mi-o formasem despre Morro. Sau poate că ştie foarte bine că cererea este imposibilă şi că nu i se va accepta.

Poate că asta şi vrea. Dar încercaţi să convingeţi populaţia americană – şi în special pe cea din zonă – de asta. V-ar lua o grămadă de timp, iar noi nu avem o grămadă de timp.

– Cerere imposibilă? întrebă Jeff prudent.

– Dă-mi voie să mă gîndesc. Muşcă din sandvici şi mai luă o gură de bere în timp ce se gîndea. Trei fapte rezultă de aici, şi nici una nu o să meargă la cei din Pentagon, care nu sînt chiar aşa de înghesuiţi cum urlă columniştii din New-York şi Washington. Întîi şi-întîi, ce i-ar împiedica pe cei de la Pentagon să-i bage pe gît lui Morro o găleată de informaţii false? Cu ar putea Morro să-şi dea seama, cum ar putea el să verifice? Imposibil. Pe urmă, Pentagonul mai degrabă ar prefera să vadă California ştearsă de pe faţa pămîntului decît să deconspire prima apărare în cazul unui atac nuclear. În al treilea rînd, dacă e să radă Los Angeles şi San Francisco de pe faţa pămîntului – şi să presupunem că îi stă în putinţă s-o facă – ce l-ar împiedica să facă acelaşi lucru cu New York, Chicago, Washington şi aşa mai departe pînă la obţinerea prin metode directe a ceea ce ar fi obţinut prin metode indirecte, reducîndu-ne radarul la tăcere? Nu are absolut nici un sens. Dar toate se potrivesc.

– E foarte frumos, spuse Parker, e foarte frumos că stai şi faci o mostră de judecată olimpiană, însă părerea asta ţi-ai format-o de mult, şi de-aia n-ai avut nevoie să asculţi ce urma să spună Morro; erai sigur că nu va spune nimic din ceea ce tu erai convins că nu va spune.

– Destul de subtil, sergent Parker. Deşi, cam confuz.

– Tocmai ai spus că totul se leagă.

– Mda.

– Ştii ceva în plus faţă de noi?

– Nimic în plus, exceptînd cele citite în studiile de istorie comparată contemporană şi despre cutremure, lucru pentru care Jeff crede că ar trebui să merg să consult un psihiatru.

– Dar nu am spus...

– Nu trebuie neapărat să vorbeşti ca să spui ceva.

– M-am prins, zise Parker. Toţi detectivii adevăraţi au o teorie. Ai o teorie?

– Ei bine, cu toată modestia care mă...

– Modestie? Deci soarele apune acum spre est? Cred că

ştiu care e teoria asta a ta. Mindanao?

– Mindanao.

După ce Ryder termină ce avea de spus, Ryder îl întrebă pe Jeff:

– Ei, ce părere ai?

– Încă n-am înghiţit-o în întregime. În vocea lui Jeff se simţea o undă de protest. Vreau să zic, de-abia acum încep s-o realizez. Trebuie să mă mai gîndesc.

– Hai, băiete, zii. Primele impresii.

– Ei bine, nu prea văd goluri. Cu cît mă gîndesc mai mult – iar dacă m-ai lăsa aş gîndi mai mult – cu atît văd mai puţine. Încep să cred că ar putea fi bună.

– Uită-te la bătrînu' tău. Vezi vreo urmă de "ar putea" pe faţa lui?

– E doar o expresie vie a îngîmfării. Ei bine, nu văd nici un loc unde să scîrţîie. Cred că aşa e.

– Deci asta-i treaba, John. Parker era de-a dreptul jovial. compliment din ăsta nu mai pupi tu în viaţa ta de la fii-tu. Haideţi, domnilor, să mergem să vedem ce-o să zică maiorul Dunne.

Maiorul Dunne nici măcar nu se osteni să spună că teoria are vreun sens. Se întoarse spre Leroy şi îi spuse:

– Fă-mi legătura cu Barrow. Şi spune să mi se pregătească elicopterul. Îşi frecă vioi mîinile. S-ar părea că ai de gînd să zbîrleşti cîţiva tipi din Los Angeles, sergent!

– Dumneata o să-i zbîrleşti. Eu nu mă prea pricep să discut cu superiorii. Şeful dumitale părea destul de uman, dar despre Mitchell, n-aş putea spune. Cunoşti treaba la fel ca şi mine, şi oricum, e doar o teorie. Singurul pe care într-adevăr doresc să îl văd e profesorul Benson. Ai putea să ne aranjezi o întrevedere.

– Perfect. Doar dacă zbori spre nord.

– Ăsta-i şantaj!

– Bineînţeles. Dunne îl privi zîmbitor. Sînt cîteva motive foarte serioase să mă însoţeşti. Primul – împuşcăm doi iepuri dintr-un foc – Pasadena e doar la zece minute de zbor de acolo. Al doilea e că dacă nu-i dai gata pe Barrow şi Mitchell, o să creadă că eşti lipsit de curajul de a-ţi susţine propriile convingeri.

Tu poţi vorbi cu ei într-un stil pe care dacă l-aş folosi eu, aş fi dat afară instantaneu. Mi-ar putea pune unele întrebări la care nu aş putea răspunde, chit că mi-ai spus tot ce zici că ştii, dar poate că acum ai desconsiderat unele detalii, irelevante pe moment. Ce rost ar avea să rămîi aici? N-ai loc de-ntors, şi ştii asta. Să poţi să îi convingi singur pe mandarini e o mare realizare. Dunne zîmbi. Chiar ai fi în stare să mă lipseşti de plăcerea unei întîlniri de genul ăsta?

– Vă spun eu, zise Jeff, îi e frică de lupii ăia mari şi răi.

Ca toate încăperile de acest gen, destinate să dea ocupanţilor adevăratul sens al propriei lor importanţe, sala de conferinţe era impresionantă. Era singura încăpere din clădire care avea pereţii îmbrăcaţi în mahon; pe ei atîrnau tablouri ale unor indivizi ca ilustraţia la topul inamicilor publici, dar care în realitate erau foşti şi prezenţi directori şi funcţionari superiori ai Biroului Federal.

În mijloc, singura masă în întregime din mahon din clădire, înconjurată de singurele douăsprezece fotolii îmbrăcate în piele din clădire. Fotoliile erau bătute în nituri din alamă. În faţa fiecărui fotoliu era cîte o mapă de birou din piele, indispensabile unei adevărate săli de conferinţă şi de altfel, inutile, cîte un suport din alamă pentru creioane şi stilouri, o cană cu apă şi pahare. Barurile bine garnisite erau în sertarele care alunecau foarte uşor.

Efectul general era uşor diminuat de două scaune pentru stenografi, în faţa unei baterii de trei telefoane colorate: unul roşu, unul alb şi unul negru. Stenografii nu erau de faţă în această după-amiază; era o şedinţă top secret de maximă importanţă naţională şi feţele majorităţii celor doisprezece bărbaţi aşezaţi reflectau neplăcerea pe care acest lucru le-o provoca.

Capătul rotunjit al mesei nu fusese ocupat de nimeni; Barrow şi Mitchell erau aşezaţi la o distanţă egală faţă de axul longitudinal al mesei, aşa că nici unul dintre ei n-ar fi putut fi socotit şef de lucrări. Cerul să fi căzut în clipele acelea şi tot n-ar fi împiedicat desfăşurarea protocolului: amîndoi aveau cîte trei funcţionari superiori la masă – nici unul nu fusese prezentat – şi toţi îşi aduseseră cu ei servietele din care scoseseră nişte documente care păreau extrem de importante. Faptul că nu aveau

nici o legătură cu problema ce trebuia discutată nu avea nici o importanţă: într-o sală de conferinţe, ori învîrţi nişte hîrtii, ori eşti un nimeni.

Mitchell luă cuvîntul; printr-o aruncare banală cu banul, se hotărîse ca el să deschidă conferinţa.

– Ca să încep, aş dori, în cei mai politicoşi termeni, să îi invit pe sergentul Parker şi pe agentul Ryder Jeff să părăsească sala.

– De ce? întrebă Ryder.

Nimeni nu comenta ordinele lui Mitchell, aşa că acesta îl fixă pe sergent cu o privire de gheaţă.

– Dă-mi voie, sergent, tocmai voiam să mă explic. Această întrunire este la cel mai înalt nivel al securităţii naţionale, şi ca atare nu poate participa oricine. De altfel, amîndoi sînt ofiţeri de poliţie inferiori care au renunţat la poziţia lor şi nu deţin o altă însărcinare oficială. Este, cred, o atitudine raţională.

Ryder îl privi cîteva clipe pe Mitchell, apoi pe Dunne, care stătea vizavi de el.

– M-ai adus atîta drum doar ca să ascult tîmpeniile astea pompoase şi arogante?

Dunne îşi studia unghiile; Jeff se uita în tavan, ca şi Barrow, de altfel. Mitchell se întunecă; tonul vocii sale ar fi putut îngheţa mercurul într-un termometru.

– Cred că n-am auzit bine, sergent?!

– În cazul ăsta de ce nu laşi locul unuia care e-n stare? Am fost cît se poate de clar. Nu eu am cerut să vin aici. Vă cunosc foarte bine reputaţia, şi nu dau pe ea o para chioară. Dacă îi daţi afară pe Parker şi pe fiul meu, înseamnă că mă daţi afară şi pe mine. Spuneţi că nu au un caracter oficial, ca prezenţă; ei bine, nici dumneavoastră nu aveţi. Au dreptul să vă dea afară de aici exact atît cît aveţi dumneavoastră să îi daţi pe ei; nici dumneavoastră nu aveţi vreo jurisdicţie oficială în Statele Unite. Dacă nu înţelegeţi asta şi nu terminaţi odată să vă legaţi de nişte oameni care îşi fac cinstit datoria, atunci înseamnă că a sosit timpul să pasaţi scaunul cuiva competent.

Ryder îi privi pe îndelete pe cei din jurul mesei, dar nimeni nu părea dispus să comenteze ceva. Faţa lui Mitchell încremenise. Pe cea a lui Barrow se aşternuse o expresie de imparţialitate

liniştită şi judicioasă; părea un tip care doar trage cu urechea, dar nu pare dispus să intervină în discuţie.

– Aşa că, odată ce-am stabilit că nu sînt aici decît vreo şapte persoane fără vreun caracter oficial în afacerea asta, să continuăm. Domnul Parker şi fiul meu deja au o contribuţie importantă, maiorul Dunne o poate confirma. Au contribuit la rezolvarea cazului asasinării unui şerif local, la arestarea unui şef al poliţiei pentru asasinat şi de asemenea la arestarea pentru complicitate la crimă a unui judecător deja considerat ca ales secretar al Curţii Supreme de Justiţie a statului. Toţi trei erau băgaţi pînă la gît în cazul de faţă. Toate astea ne-au dus la obţinerea unor informaţii extrem de valoroase.

Mitchell îşi înghiţise buzele mai mult de un centimetru. Barrow era în continuare impasibil; era clar că fusese pus în temă de către Dunne şi era şi mai clar că nu dorea să se afle acest lucru.

– În schimb, ce a realizat CIA? O să vă spun: a continuat să se facă de rîs în general, iar directorul ei în special. Să nu mai vorbim de aruncatul banilor în vînt pe taxiuri prin trimiterea agenţilor să cotrobăie la Geneva după nişte aşa zise informaţii secrete, dar care erau de fapt de domeniul public încă de acum doi ani. Ce altceva în afară de asta? Oricine poate spune: zero!

Barrow tuşi discret.

– Nu eşti cumva prea intransigent, sergent? Ar fi putut pune şi mai mult reproş în voce, dacă ar fi încercat.

– S-ar părea că intransigenţa este singurul limbaj pe care îl înţeleg unii oameni.

Vocea lui Mitchell se făcu auzită printre trozniturile gheţii.

– Mi-am dat seama, sergent. Ai venit să ne înveţi cum să ne facem meseria.

Dar Ryder nu terminase şi nu avea de gînd să îl lase cu una cu două.

– Nu sînt sergent. Sînt un cetăţean particular şi nu sînt supusul nimănui. N-aş putea să învăţ CIA mare lucru – n-aş ştii cum să răstorn guverne sau să asasinez preşedinţi. Nici celor de la FBI n-aş putea să le dau lecţii. Tot ce îmi doresc e o audiere corectă, deşi încep să cred că de fapt mi-e indiferent dacă va fi sau nu. Îl privea fix în ochi pe Mitchell. Aţi putea să vă abţineţi

şi să mă lăsaţi să explic de ce am fost adus aici împotriva voinţei mele, sau aţi putea să n-o faceţi. Oricum găsesc atmosfera de aici stînjenitoare, ca să nu spun ostilă, iar maiorul Dunne deţine esenţialul.

Mitchell spuse pe o voce atonală.

– Explică-te.

– Nici exprimarea asta nu-mi place.

Barrow tresări. Mitchell sărise calul. Acel "explică-te" semăna perfect cu expresia folosită de un administrator înainte de a da afară un servitor.

– Vă rog, interveni Barrow, ridicîndu-şi palmele. Ne-am dat seama că eşti tipul de om care spune lucrurilor pe nume. Te rog să mă crezi că nu aţi fost aduşi aici de pomană. Vă vom asculta cu cea mai mare atenţie.

– Mulţumesc. Ryder trecu la subiect. Aţi văzut cu toţii străzile din jurul acestui bloc. Pe drum încoace am văzut sute de străzi în aceeaşi situaţie. Blocate, sufocate, lumea fuge înnebunită. Nu îi condamn, dacă locuiam aici şi eu aş fi făcut la fel. Ei cred că Morro va detona bomba mîine la ora zece, şi eu cred la fel. Ba eu cred că e gata să facă la fel şi cu celelalte zece pe care pretinde că le mai are. Ceea ce nu îmi inspiră mie încredere pentru moment este obiectul cererilor sale. Este mai mult decît o simplă nebunie, iar noi trebuie să o considerăm exact aşa, adică o ameninţare în vînt, o pretenţie lipsită de sens care nu poate fi îndeplinită.

– Poate că ar trebui să ştiţi şi voi, interveni Barrow, chiar înainte de sosirea voastră, ne-a parvenit ştirea despre protestele lansate de la Moscova şi Beijing şi de la ambasadele lor din Washington în care se jură pe albul imaculat al fulgilor de nea că sînt nevinovaţi de acuzaţiile care li se aduc, deşi nimeni nu i-a acuzat de nimic, dînd vina pe complotiştii capitalişti aţîţători de război. E pentru prima oară în istorie cînd ruşii sînt de acord cu chinezii într-o problemă.

– N-ar putea fi vorba de obişnuitele negări?

– Nu, sînt sigur că sînt cinstite.

– Nu trebuie să-i acuzăm, ideea e ridicolă.

– Eşti sigur că faptul că ai desconsiderat proba unei oarecari conexiuni comuniste nu te-a influenţat în vreun fel?

– Sînt sigur. Şi dumneavoastră la fel.

– Eu n-aş fi aşa sigur, interveni Mitchell.

– Oh, sînt sigur de asta. Ultimul lucru pe care-l faceţi în fiecare noapte e să vă uitaţi sub pat.

Mitchell de abia reuşi să atenueze scrîşnetul dinţilor.

– Dacă asta nu, atunci ce? Cuvintele erau destul de inofensive, dar tonul nu lăsa nici un dubiu asupra faptului că Mitchell era hotărît să lupte pînă la moarte împotriva fiecărei vorbe rostite de Ryder.

– Dar să continui. Se pare că totul începe în Filipine. Sînt sigur că ştiţi cu toţii ce se întîmplă acolo, iar eu numai expert în afaceri externe nu sînt, dar am citit cam tot ce se poate citi într-o bibliotecă publică, pînă acum cîteva ore. Voi face un scurt rezumat, atît pentru mine, cît şi pentru dumneavoastră.

Filipinele trec printr-o puternică criză financiară; planuri de dezvoltare uriaşe, creşterea debitelor interne şi externe, masive cheltuieli militare – ce mai, o situaţie critică. Dar, la fel cum fac multe ţări cînd puşculiţa se goleşte, se sprijină pe Unchiul Sam. Iar ei se află într-o excelentă poziţie pentru a face presiuni.

Filipinele sînt punctul cheie al strategiei militare americane în Pacific, iar uriaşa flotă a Şaptea ancorată în Sudic Bay, ca şi baza lui Air Force, de o importanţă strategică crucială, sînt privite de către Pentagon ca indispensabile, aşa că se plăteşte chiria care este cerută.

Sudul Filipinelor, insula Mindanao, este locuită în principal de musulmani. Se ştie. Spre deosebire de creştini, musulmanii nu au legi morale împotriva uciderii speciei umane în general, atîta vreme cît e de altă religie. Conceptul de război sfînt este o parte integrantă a vieţii lor, şi asta fac ei acum – poartă o sfîntă cruciadă împotriva preşedintelui Marcos şi a guvernului format în general din catolici. Ei îl consideră un război sfînt religios purtat de populaţia asuprită. Cît de just sau injust este acest război, n-aş putea să vă spun eu. În orice caz, e foarte trist. Ei bine, presupun că toate astea vă erau cunoscute.

Ceea ce s-ar putea să nu ştiţi, este faptul că ei au cam aceleaşi sentimente şi faţă de Statele Unite. Congresul nu se amestecă în treburile lui Marcos, care se pare că foloseşte o bună parte din milioanele de dolari primiţi pentru înăbuşirea

răzmeriţelor musulmanilor. Şi mai puţin cunoscut este faptul că musulmanii nu se prea dau în vînt nici după ruşi, chinezi sau vietnamezi, şi nu pentru că aceste ţări le-ar fi făcut vreun rău, ci doar pentru că guvernul filipinez a stabilit relaţii cordiale şi diplomatice cu aceste ţări, iar ţările care întreţin bune relaţii cu guvernul filipinez sînt automat trecute pe lista neagră de către musulmanii din tabăra adversă.

Ce le lipseşte musulmanilor sînt armele. În cazul în care ar fi înarmaţi la acelaşi nivel cu cele opt batalioane de infanterie bine dotate ale guvernului — bine dotate mai ales prin grija şi curtoazia Unchiului Sam — ar putea discuta de pe nişte poziţii mai solide. Pînă anul trecut, puţinul armament pe care îl deţineau provenea din Libia — asta pînă ce Imelda Marcos a făcut o călătorie acolo şi a avut nişte discuţii intime cu colonelul Gadhafi şi ministrul său de externe Ali Tureiki.

Aşa că, ce le mai rămînea de făcut? În Filipine nu puteau obţine armament şi nici nu puteau să îl fabrice. Chiar dacă nu ar fi urît America, nu exista nici o posibilitate ca America să le furnizeze arme insurgenţilor. Nu au tratat nici cu comuniştii, şi pînă şi confraţii lor libieni le întorseseră spatele. Aşa că rebelilor le-a mai rămas o singură soluţie. Orice mare firmă de armament livrează armament oricui pentru bani sau petrol, indiferent de rasă, credinţă sau politică. De ce n-ar face-o? Doar guvernele o fac tot timpul — America, Anglia şi Franţa sînt cele mai rele exemple.

Deci soluţia e simplă: fă rost direct de la inamic. În cazul nostru, nefericitul inamic a fost să fie Unchiul Sam. O alegere bună, nu? Jefuieşte-l, loveşte-l şi, ca să dobori doi iepuri dintr-un foc, discreditează Uniunea Sovietică şi China, folosindu-i drept perdea de fum. Asta e ceea ce cred eu că se întîmplă în momentul ăsta în California.

Ce e mai groaznic e că trebuie să nu uităm că musulmanul are mînă liberă din partea Coranului să lovească în oricine care nu e musulman. Şi atîta vreme cît ai conştiinţa curată, ce mai contează că e unul sau un milion? Dacă în dragoste şi în război totul e permis, cum e într-un război sfînt?

— E o ipoteză interesantă, spuse Mitchell. Tonul era al unuia care îl ascultă pe altul teoretizînd despre cum e făcută

luna din brînză verde. Te bazezi pe nişte probe, desigur?

– Nimic din ceea ce aţi putea numi o probă evidentă. Eliminări de fapte, circumstanţe care converg, oricum, mai bine decît nimic. Deocamdată este singura teorie care explică situaţia în care ne aflăm.

– Dar spuneai că urmăresc să facă rost de bani. Dacă-i aşa, de ce nu şantajează guvernul pentru bani?

– Nu ştiu. Am o idee, dar e foarte vagă. Pe urmă, caracteristicile vocii, spun experţii, sînt ale cuiva din Asia de Sud-Vest, care include Filipinele. În al treilea rînd – este sigur – că este în asociaţie cu Carlton, presupusul răpit adjunct al şefului securităţii de la San Ruffino şi de asemenea ştim cu siguranţă despre Carlton că a fost la Manila în repetate rînduri. În al patrulea rînd, dacă Morro are o slăbiciune, aceasta ar putea fi automăgulirea fanteziei sale, luîndu-şi un nume asociat acţiunii pe care o conduce. În prima fază a fost vorba de furtul combustibilului nuclear, aşa că se prea poate să-şi fi dat numele după numele locului de unde s-a furat combustibilul: Morro Bay. Cinci: nu este singurul golf din lume cu numele ăsta; mai există unul în Filipine, Morro Bay. Şase: este în Mindanao, centrul mişcării insurgenţilor. Şapte: anul trecut, Morro Bay a fost teatrul celui mai puternic dezastru natural din istoria Filipinelor. Un cutremur la gura fluviului a dat naştere unei maree gigantice care a provocat moartea a cinci mii de persoane, lăsînd alte şaptezeci de mii fără locuinţă. Pentru mîine ni s-a promis o maree gigant şi pariez că pentru sîmbătă avem rezervat şi un cutremur. Acesta ar putea fi călcîiul lui Ahile pentru Morro. Prea doreşte ca numele lui să fie legat de arme, maree şi cutremure.

– Asta numeşti probe?! Mitchell era scîrbos şi putea fi şi mai scîrbos.

– N-avem dovezi, de acord. Urme, asta-i totul. Sînt cele mai importante. În munca de poliţie nu poţi face nimic fără ele. Începi să vînezi acolo unde arată copoii. Să privim problema din alt punct de vedere. Caut o rocă magnetică şi folosesc o busolă. Acul se mişcă şi se stabilizează. Asta poate indica direcţia rocii magnetice. Instalez o a doua busolă care indică aceeaşi direcţie. Poate fi o coincidenţă, deşi una remarcabilă. Mai instalez încă cinci busole şi toate indică aceeaşi direcţie.

Nu mă mai gîndesc la coincidenţe. Am aici şapte ace indicatoare şi toate arată spre Mindanao.

Ryder făcu o pauză.

– Eu sînt convins. Dar înţeleg, desigur, că dumneavoastră, domnilor, aţi avea nevoie de un fel de dovadă.

Barrow spuse:

– Cred că sînt convins, de-ar fi numai pentru faptul că nu pot vedea nici un ac arătînd spre vreo altă afurisită de direcţie. Dar o dovadă ar prinde bine. Ce-aţi numi dumneavoastră dovadă, domnule Ryder?

– Din punctul meu de vedere, orice răspuns la una din cele şapte întrebări bizare.

Scoase o foaie de hîrtie din buzunar.

– Care e locul de origine al lui Morro? Unde-l putem localiza pe uriaşul între şase şi opt picioare, care trebuie să fie locotenentul major al lui Morro? Ce fel de bombă a proiectat profesorul Aachen? Cred că Morro a minţit referitor la dimensiunile ei pentru simplul motiv că nu ar fi trebuit să o menţioneze deloc.

Îşi întoarse spre Barrow şi Mitchell privirea plină de reproş.

– Înţeleg că AEC a tras obloanele în privinţa asta. Dacă dumneavoastră doi nu le puteţi deschide, domnilor, atunci cine poate? Deci, vreau să aflu dacă există, sus, în munţi, organizaţii particulare care-şi folosesc propriile elicoptere. Sau propriile dube. Maior Dunne se ocupă de aceste două probleme. Apoi, mi-ar place să ştiu dacă Morro intenţionează să ne ameninţe cu un cutremur sîmbătă. Am spus că sînt sigur că da. Şi, în cele din urmă, aş vrea să ştiu dacă Poşta poate descoperi existenţa vreunei legături radiotelefonice între Bakersfield şi un loc numit Adlerheim.

– Adlerheim?

Mitchell îşi mai pierduse din intransigenţă. Era rezonabil să presupui că nu ajunsese director din cauză că un văr al mătuşii lui cunoştea nu ştiu ce stenodactilograf dintr-un birou al CIA.

– Ce-i aia Adlerheim?

– Eu ştiu, răspunse Barrow. Sus, în Sierra Nevada. E numit Trăsnaia lui Von Streicher, nu-i aşa?

– Da. Cred că acolo îl vom găsi pe Morro. Se supără cineva dacă fumez?

Nu numai că nu obiectă nimeni; nici nu păreau să-i fi auzit rugămintea. Erau preocupați. Cu ochii închiși, își sondau adîncurile, studiau hîrtiile din fața lor, sau infinitul. Ryder mai avea aproape trei centimetri din țigara lui Gauloise cînd Barrow luă cuvîntul.

– Ați nimerit-o, domnule Ryder. Auzindu-vă, cred că nimeni de aici nu intenționează să nu țină seama de cele spuse.

Și, cu un gest, arătă că nu-l ia în seamă pe Mitchell.

– Nu crezi, Sassoon?

Sassoon vorbi pentru prima oară.

– Am auzit destul ca să nu fie nevoie să mă dau în spectacol. Ați fi avînd, desigur, urmele dumneavoastră, domnule Ryder.

Ryder zîmbi.

– Nici una pe care să nu o aveți și voi toți. În nota aceea cam criptică pe care mi-a lăsat-o soția mea cînd a fost răpită spunea că Morro se referea la destinația lor ca la un loc unde iei aer proaspăt și nu-ți uzi picioarele. Munții. Locul a fost preluat de un grup de musulmani, pe față; trebuie să fie o impertinență tipică de-a lui Morro și un semn al încrederii exagerate pe care o are în sine. E numit "Templul lui Allah" sau ceva de felul ăsta. Dispune de protecția poliției oficiale, care-i asigură intimitatea – un fapt care ne trimite iarăși la simțul umorului, chiar dacă pervertit, pe care-l are Morro. Virtual, este de necucerit printr-un asalt din exterior. E aproape de Bakersfield, unde LeWinter are contact telefonic. Aș crede că sînt mari șanse să aibă un elicopter – vom afla asta curînd. Un investigator mai deștept, n-ar considera asta drept o dovadă. Eu, care sînt prost – aș merge pe urma aceasta și ăsta e ultimul lucru pe care Morro se așteaptă ca noi să-l facem.

Barrow spuse:

– Chiar îl știi pe Morro ăsta?

– Din nefericire, nu.

– Pari să-i fi pătruns foarte bine felul de a gîndi. Sper doar să nu te fi înșelat.

Parker spuse, blînd:

– E într-adevăr un maestru în a pătrunde felul de a gîndi al

oamenilor. Fără glumă, dar poate pătrunde pe oricine. Ryder a scos din funcțiune mai mulți infractori decît orice ofițer de securitate din statul ăsta.

– Să sperăm că norocul nu l-a părăsit. Asta-i tot, domnule Ryder?

– Da. Două gînduri. Cînd totul se va sfîrși, ați putea-o cita pe soția mea. De la ea a pornit totul. De la bilețelul pe care l-a lăsat. Și încă nu știm sigur dacă nu s-a înșelat. Al doilea gînd este amuzant și irelevant, exceptînd faptul că s-ar putea să aibă o bază în însuși sensul pervertit al umorului lui Morro. Știe cineva de ce Von Streicher a construit Adlerheim chiar în acel loc?

Nu știa nimeni.

– Pariez că Morro știa. Von Streicher avea o fobie pentru maree.

Nu spuse nimeni nimic fiindcă, pe moment, nu aveau nimic de spus. După un timp, Barrow se agită și apăsă de două ori pe o sonerie. Ușa se deschise, intrară două fete și Barrow spuse:

– Ne e sete.

Fetele se duseră spre unul din pereți, făcînd să se deschidă spre interior o ușiță de lemn.

Peste cîteva minute, Barrow își lăsa jos paharul.

– De fapt, nu-mi era sete. Aveam doar nevoie de timp, ca să gîndesc. Nici timpul, nici scotchul nu m-au ajutat cu nimic.

– Mergem la Adlerheim?

Agresiunea lui Mitchell era în suspensie, se pusese în discuție doar o sugestie îndoielnică.

– Nu.

Ryder scutură negativ din cap, într-un mod foarte aprobator.

– Cred că am dreptate; m-aș fi putut înșela. Oricum, n-aș fi dat o ceapă degerată pe dovadă și legalitate și cred că toată lumea de aici ar fi făcut la fel. E vorba de factorul fizic. Nu putem lua cu asalt locul. V-am spus că este de necucerit. Dacă Morro e acolo, înseamnă că locul e păzit ca și Fort Knox. Dacă l-am ataca și am întîmpina rezistență armată, am ști la sigur cine e acolo. Dar după? Nu poți folosi tancurile sau artileria sus, în munți. Avioane cu rachete, proiectile, bombe? Ce idee drăguță, cînd acolo te așteaptă bombe cu hidrogen de treizeci și cinci de

megatone.

– S-ar putea să se producă o explozie, spuse Mitchell. Pare aproape omenesc. Şi ce explozie. Cîţi morţi? Sute de mii? Sute? Milioane? Cu emanaţiile radioactive trecînd peste toate statele din vest? Da, milioane.

Ryder spuse:

– Ca să nu mai pomenim că s-ar dinamita stratul de ozon.

– Ce?

– Nimic.

– Oricum, e în afară de discuţie, spuse Barrow. Numai Preşedintele ar putea autoriza un astfel de atac şi dacă acesta ar fi motivat de cinism politic sau raţiuni umanitare, nu s-ar găsi nici un Preşedinte care să se lase condamnat de istorie ca omul direct responsabil pentru moartea a milioane de cetăţeni.

– Lăsînd asta la o parte, spuse Ryder, mi-e frică că ne scapă esenţialul, care constă în faptul că aceste bombe se vor lansa prin unde radio şi Morro va sta acolo tot timpul cu degetul pe buton. Dacă are bombele deja amplasate – şi le-ar fi putut foarte bine avea pînă acum – nu-i mai rămîne decît să apese pe buton. Bombele pot fi însă în tranzit – dar şi în această situaţie nu are decît să apese pe buton. Şi chiar dacă ar sta pe blestematele alea de bombe, tot ar face-o. Ar fi un mod splendid de a le-o plăti americanilor pentru miliardele de dolari şi ajutoare militare pe care i le-au trimis guvernului lui Marcos ca să-i zdrobească pe musulmani. Viaţile americanilor nu înseamnă nimic pentru ei şi, într-un război sfînt, nici ale lor. Nu pot pierde: porţile Paradisului sînt larg deschise.

Urmă o pauză lungă, apoi Sassoon spuse:

– E cam răcoare aici. Vrea cineva să bea cu mine un scotch, un bourbon, sau altceva?

Se părea că toţi erau conştienţi de scăderea temperaturii. Urmă o altă pauză, la fel de lungă, apoi Mitchell spuse, aproape plîngăreţ:

– Cum să ajungem la blestematele alea de bombe?

– Nu poţi ajunge la ele, spuse Ryder. M-am gîndit mai mult timp decît tine la asta. Du-te oriunde în apropierea lor, şi-ţi vor exploda în faţă. Nu mi-ar place să-mi explodeze în faţă o bombă de trei megatone jumătate. Îşi aprinse încă o ţigară.

Ei bine, nu știu. Efectiv, nu-mi fac probleme. Și în stare de vapori nu cred că aș fi capabil să aflu mai mult. Să lăsăm bombele. Vrem să ajungem la butonul ăla mai înainte ca Morro să-l apese.

Barrow spuse:

– Infiltrare?

– Cum altfel?

– Cum?

– Folosind exagerata încredere în sine și colosala aroganță a lui Morro, contra lui.

– Cum?

– Cum? Ryder se arăta pentru prima oară iritat. Uiți că nu sînt decît un neoficial aici? În ceea ce mă privește și în Statele astea Unite ale noastre, sînt singurul vizat – tu ești acum pe deplin acreditat, bine plătit și membru privilegiat al FBI-ului.

– În regulă, mersi mult.

– Cum?

– Pentru Dumnezeu, aș vrea și eu să știu.

Tăcerea fu profundă. Cu încetul, Barrow se întoarse spre Mitchell.

– Păi, ce vom face?

– Peste tot, FBI, spuse Mitchell, privind încruntat, deși nu la cineva anume. Întotdeauna încercați s-o dați pe noi. Eram pe punctul să vă pun aceeași întrebare.

– Știu ce voi face.

Ryder se lăsă pe speteaza scaunului.

– Maior Dunne, îți amintești că mi-ai promis că mă duci pînă la Pasadena?

Se auzi o bătaie în ușă și intră o fată, cu un plic în mînă.

Spuse:

– Maior Dunne?

Dunne își întinse un braț, luă plicul, scoase o foaie de hîrtie și o citi. Privi peste masă, la Ryder.

– Cotobato, spuse el.

Ryder se rezemă pe speteaza scaunului. Dunne se ridică, se duse în capul mesei și-i dădu scrisoarea lui Barrow, care o citi, i-o trecu lui Mitchell, așteptă pînă ce acesta termină de citit, o luă înapoi și începu să o citească cu voce tare:

– Manila. Şeful Poliţiei, contrasemnată şi de un general, Huelva, pe care îl ştiu. Scrie aşa: "Descrierea referitoare la persoana numită Morro se potriveşte exact cu aceea a unui criminal căutat şi binecunoscut nouă. Confirmăm că are amîndouă mîinile rău rănite şi vede doar cu un ochi. Rănile le-a căpătat cînd, împreună cu încă doi indivizi, a participat la o încercare eşuată de a arunca în aer reşedinţa în care se retrăgea în timpul vacanţei Preşedintele. Unul din complici – un bărbat cu o statură enormă, cunoscut sub numele de Dubois – nu are răni. Al treilea, un bărbat mic, şi-a pierdut mîna stîngă. Au reuşit să fugă."

Făcu o pauză şi privi la Ryder.

– Un cuvînţel. Iar prietenul nostru cel mare. Celălalt e probabil flăcăul cu proteză care a pus mîna pe fiică-mea la San Diego.

– Foarte probabil. "Numele real al lui Morro e Amarak. Informaţiile ne confirmă bănuiala asupra a ceea ce este el în ţara lui. Exilat forţat. S-a pus un milion de dolari pe capul lui. Născut la Cotabato, focarul insurgenţilor musulmani din Mindanao. Amarak este şef al MNLF – Frontul Naţional de Eliberare Morro."

CAPITOLUL UNSPREZECE

— Uneori îți pierzi nădejdea în omenire, spuse trist profesorul Alec Benson. Iată-i la douăzeci de mile de ocean și încă mai mărșăluiesc spre est — dacă niște mașini care merg cu o medie de o milă pe oră se poate spune că merg. Sînt la fel de feriți aici de maree cum ar fi dacă ar trăi în Colorado, dar nu cred că vreuna din mașini intenționează să se oprească pînă nu vor ajunge la țintă, în vîrful munților San Gabriel.

Se întoarse de la fereastră, luă un indicator și apăsă un întrerupător ca să ilumineze o hartă a statului California, pe un perete.

— Păi, domnilor, să ne întoarcem la Programul nostru de prevenire a alunecărilor de teren datorate cutremurelor, la ESPP. Să vedem unde am ales unele locuri de forare și de ce. "Unde" și "de ce" sînt de fapt același lucru. Cum am explicat ultima oară, teoria, în esență, se referă la faptul că, prin injectarea unui fluid gras de-a lungul unor linii de falie, vom ușura rezistența de frecare între plăcile tectonice și astfel — să sperăm — le vom face să alunece una peste alta cu un minimum de agitație și deranjament — rezultînd deci o serie de mici cutremure la intervale frecvente în loc de cutremure mari la intervare lungi. Dacă îi este permis coeficientului de frecare să se formeze pînă ce stresul lateral devine intolerabil, atunci o placă se smucește înainte, probabil nu mai mult decît cu douăzeci de picioare față de alta. Așa se întîmplă în cazul cutremurelor mari. Singurul nostru scop — aș putea poate spune speranța noastră — este să eliberăm acest coeficient de fricțiune gradat.

Bătu în hartă cu indicatorul.

— Voi începe de la limita inferioară — din sud. Acesta este de fapt prima gaură de sondă pe care am început să o săpăm,

prima din ceea ce numim zonele noastre de activare. Se află în Valea Imperială, între Imperial şi El Centro. Am avut aici un cutremur în 1915, de 6,3 pe scara Richter, altul în 1940, unul foarte mare, de 7,6 şi unul mic, în 1966. Aceasta este singura secţiune cunoscută din falia San Andreas, aproape de graniţa dintre SUA şi Mexic.

Îşi deplasă indicatorul.

— Am săpat-o pe asta, aici, aproape de Hemet. A fost aici un cutremur puternic în 1899 — nu avem buletine seismologice referitoare la el — în zona de la Cajon Pass, altul de 6,8 în 1918, în aceeaşi zonă de fractură, adică în falia San Jacinto. Această a treia gaură de sondă este mai aproape de locul în care ne aflăm acum, adică în zona San Bernadino. Ultimul cutremur s-a produs acolo acum şaptezeci de ani şi a fost numai de 6 grade. Avem puternice motive să credem că este o falie datorată unei alunecări de teren; dar asta poate fi datorită faptului că locuim atît de aproape de blestematele acelea de bombe.

Barrow spuse:

— Ce efecte ar avea astfel de cutremure dacă s-ar produce? Cele mari, vreau să spun.

— Unul din trei i-ar nenoroci cu siguranţă pe cetăţenii din San Diego, al doilea şi al treilea ar fi o ameninţare directă pentru Los Angeles.

Îşi mută iar indicatorul.

— Următoarea gaură de sondă se află într-o falie care a fost pînă în 1971 o aranjare normală de straturi. A urmat cutremurul din Valea San Fernando, de 6,6. Sperăm că, uşurînd aici presiunea, s-ar produce o oarece eliberare a tensiunii faliei Newport-Inglewood, care, după cum ştiţi, se întinde direct pe sub oraşul Los Angeles şi care şi-a avut propriul cutremur în 1933. Spun "sperăm". Nu ştim. Nu ştim cum sînt conectate cele două falii. Nu ştim nici măcar dacă sînt conectate. Sînt o mulţime de lucruri pe care nu le ştim şi pe care doar le presupunem, să sperăm că într-un mod inspirat, dar posibil şi nu. Dar nu e o presupunere că un mare cutremur ar putea vătăma serios Los Angeles: la urma urmelor, comunitatea din Sylmar, zona din centrul şocului, se află chiar în cadrul oraşului Los Angeles.

Vîrful indicatorului se deplasă iarăşi.

— Tejon Pass. Asta ne-a îngrijorat. Activitatea seismică este demult expirată aici şi ultimul cutremur — produs acum o sută douăzeci de ani — a fost o frumuseţe, cel mai puternic din istoria Californiei de Sud. Nu a fost atît de cumplit ca acela care a lovit Owens Valley în 1873 — ăsta a fost cel mai mare din istoria înregistrată a Californiei — dar avem pe acolo doar o zonă restrînsă şi nu putem privi Owens Valley ca aparţinînd Californiei de Sud. O mare alunecare de plăci produsă acolo ar da în mod hotărît de gîndit oraşului Los Angeles: dacă aş şti dinainte despre ea, eu, personal, aş pleca din oraş. Tejon Pass se află pe falia San Andreas şi aproape de aici la Frazier Park, prin Fort Tejon, se intersectează faliile San Andreas şi Garlock. N-au fost cutremure importante în Garlock, se ştie asta — iar dacă recenta mică zdruncinătură a fost provocată de prietenul nostru Morro, sau nu, nu putem spune — şi nimeni nu aşteaptă asta de la noi; dar nimeni nu s-a aşteptat nici la cutremurul din 1971 în San Fernando.

Indicatorul se mută iarăşi.

— Aici avem — lăsaţi-mă să văd — cea de-a şasea noastră gaură forată. Se află pe falia White Wolf. A fost scena...

Se întrerupse fiindcă telefonul sună. Răspunse unul dintre asistenţi, după care îi privi pe rînd pe spectatori.

— Cine dintre dumneavoastră este maior Dunne, vă rog?

Dunne luă receptorul, ascultă o clipă, mulţumi interlocutorului şi puse în furcă. Spuse:

— Adlerheim are o adevărată flotă de transport. Nici mai mult nici mai puţin decît două elicoptere, două dube şi un jeep. Îi zîmbi lui Ryder. Mai poţi bifa două urme, sergent.

Ryder dădu din cap, aprobator. Dacă simţea vreo satisfacţie, nu arăta asta — cel mai probabil fusese dinainte atît de convins de ceea ce abia spusese Dunne, încît confirmarea nu mai avea nevoie de nici un comentariu.

Benson spuse:

— Ce-i chestia asta cu urmele?

— Verificări investigatoare de rutină, profesore.

— Ah. Ah, da. Presupun că nu-i treaba mea. Spuneam... da, ajunsesem la White Wolf. Un cutremur de 7,7 în 1952, cel

mai mare din California de Sud din 1857. Epicentrul era undeva între Arvin şi aici la Tehachapi.

Se opri şi-l privi pe Ryder.

– Vă încruntaţi, sergent? Treaba e urîtă, ca să zic aşa.

– Nu-i nimic, profesore. Gînduri trecătoare. Vă rog, continuaţi.

– Bun. Asta e o zonă foarte înşelătoare. De fapt, toate astea sînt doar ipoteze. Nimic din ce se întîmplă la White Wolf nu poate afecta falia Garlock şi San Andreas la Tejon. Nu ştim însă sigur. Poate fi o legătură cu Santa Ynez, Mesa şi falia Channel Islands. O foarte atrăgătoare zonă seismică, cu buletine datînd de la începutul secolului nouăsprezece, ultimul mare cutremur la Lompoc, în 1927. Toate astea sînt însă atît de nesigure. Nici un deranjament major în zona Santa Ynez, va rezulta cu siguranţă în unul major la Los Angeles.

Dădu din cap.

– Bietul Los Angeles. E încercuit de zone seismice centrale – exceptînd faptul că-şi are centrul seismic personal la Long Beach. Ultima oară cînd v-am văzut v-am vorbit despre cutremurul acela colosal. Dacă ar fi atins San Jacinto, San Bernadino, San Fernando, White Wolf, Tejon Pass, Santa Ynez – sau, desigur, chiar Long Beach – emisfera vestică ar fi avut un mare oraş mai puţin. Dacă civilizaţia noastră s-ar nărui şi alta s-ar ridica în loc, atunci cea nouă ar fi vorbit despre Los Angeles cum vorbim noi astăzi despre pierduta cetate Atlantida.

Barrow spuse:

– Sînteţi jovial astăzi, profesore.

– Ah, evenimentele din jurul meu şi oamenii care-mi pun întrebări mă fac să mă simt mai puţin optimist decît sînt de felul meu. Să nu mai vorbim despre mine. Aici, sus, în centrul lui San Andreas, săpăm o foarte interesantă gaură între Cholame şi Parkfield. Ştim că acolo ne izbim de San Andreas. O zonă foarte activă, o mulţime de mişcări şi pocnituri care au loc în cea mai mare parte a timpului, îngrijorător fiind faptul că nici un mare cutremur nu a fost înregistrat aici. Unul foarte mare s-a produs spre vest, prin anii opt sute, la San Luis Obispo care ar fi putut fi provocat de San Andreas sau Nacimiento, căci această falie merge în paralel cu coasta de vest a lui San Andreas.

Zîmbi, fără voioşie.

– Un monstru zbătîndu-se în fiecare falie ar putea cu siguranţă arunca staţia reactorului nuclear din Golful Morro în mare. Mai departe, la nord, am forat adînc, între Hollister şi San Juan Bautista, cîteva mile spre vest, în parte din cauză că aici se află o altă zonă adormită – şi aici au avut loc numai zdruncinături minore – şi în parte fiindcă această zonă se află chiar la sud de Hollister, unde falia Hayward se ramifică spre dreapta ca să meargă spre est la Golful San Francisco, tăind-o prin Hayward, Oakland, Berkely şi Richmond, apoi ieşind sub Golful San Pablo. În Berkely, falia e de fapt activă sub stadionul de fotbal universitar, lucru care nu poate fi prea plăcut pentru mulţimile care se adună aici regulat. De-a lungul acestei falii au avut loc două cutremure foarte mari în 1836 şi 1868 şi pînă în 1906 oamenii din San Francisco se refereau la ultimul ca fiind "marele cutremur" şi acolo ne-am forat cea de-a noua gaură, prin Lacul Temescal. Cea de-a zecea a fost forată la Walnut Creek în falia Calaveras care merge paralel cu Hayward. Suspiciunile noastre privind această falie sînt în proporţie inversă cu ceea ce ştim despre ea, adică aproape zero.

Barrow spuse:

– Asta înseamnă zece cu totul şi cu asta basta. Aţi vorbit acum cîteva minute despre bietul Los Angeles. Dar despre bietul San Francisco?

– Ar fi ca şi cum ai arunca lupilor orfanul părăsit în nămeţi. Din punct de vedere geologic şi seismologic, San Francisco este un oraş care aşteaptă să moară. Cinstit vorbind, ne înspăimîntă să umblăm la ceva în zona asta. Zona Los Angeles a avut parte de şapte din ceea ce s-ar putea numi cutremure istorice, despre care ştim; zona Golfului a avut şaisprezece şi nu avem idee unde ar putea izbucni cutremurul cel mare, catastrofal. A fost doar o sugestie – de fapt, a fost a mea – să săpăm o gaură de sondă în apropiere de Lacul Searsville. Asta e aproape de Universitatea Stanford care a avut de suferit în timpul cutremurului din 1906 şi, mai important, exact acolo unde falia Pilarcitos se ramifică de la San Andreas. Pilarcitos, care dă în Pacific, poate, după cîte ştim, să fie adevărata linie a faliei San Andreas şi cu siguranţă că a fost cu cîteva milioane de ani

în urmă. Oricum, cutremurul din 1906 s-a produs de-a lungul a multor mile ale unor regiuni nepopulate de deal. De atunci, indivizi lipsiți de scrupule, care au vrut doar să-și dezvolte proprietățile au construit orașe de-a lungul ambelor linii de falie și urmările altor opt cutremure sînt groaznic de contemplat. Am sugerat să le oferim și acolo ajutorul, dar unii beneficiari ai drepturilor cîștigate în apropiere de Menlo Park s-au îngrozit doar la idee.

Barrow spuse:

— Drepturi cîștigate?

— Fără îndoială. Era în 1966 cînd s-a stabilit acolo Centrul Național de Supraveghere Geologică al SUA pentru Cercetarea Cutremurelor. Mi-e teamă că foarte aproape de cutremure.

— Apropo de găurile astea de sondă, spuse Ryder. Ce diametru de foraj utilizați?

Benson îl privi o clipă lungă, apoi oftă iarăși.

— Asta trebuia să fie următoarea întrebare. De asta sînteți aici, nu-i așa?

— Deci?

— Poți folosi rezonabil orice dimensiune. În Antarctica, folosim un perforator cu diametrul de treizeci de centimetri pentru a fora în Shelf, dar aici lucrăm cu unul mult mai mic — de treisprezece, poate cincisprezece centimetri în diamentru. Nu știu. Dar puteți afla destul de ușor. Deci considerați că forajele noastre sînt o armă cu două tăișuri care ar putea să se întoarcă împotriva noastră? Este adevărat că se pot declanșa valuri mari la orice cutremur, dar asta e țara cutremurelor. Așa că e mai bine să declanșezi cutremure colosale în zone nepopulate decît în locul unde ne-am amplasat centrul seismologic.

— Lucrul acesta e realizabil? întrebă Barrow.

— Cu siguranță.

— Și dacă... mda! Zece bombe, zece locuri de amplasament. Se potrivește al dracului de bine. Și dacă așa trebuie să se întîmple?

— Haideți să ne gîndim la altceva, nu vreți?

— Dacă așa trebuie?

— Sînt atîția factori necunoscuți...

— O prognoză de om informat, profesore.

– Adio California. Asta ar trebui să prognozez. Sau adio unei porțiuni considerabile din ea – care să afecteze peste jumătate din populație. Poate că s-ar scufunda în Pacific. Poate s-ar sfărîma printr-o serie de cutremure cumplite – și dacă instalezi bombele cu hidrogen în falii vei avea parte de cutremure catastrofale. Și radiațiile, firește, ar definitiva ceea ce ar scăpa de valuri și cutremure. S-ar forma imediat un exod, înapoi, spre est. Și ca să fiu mai precis va fi vorba de o fugă demențială.

– Ar trebui să mergi pe jos, interveni Sassoon. Drumurile ar fi prea aglomerate și aeroportul asediat. Liniile aeriene ar trimite orice avion care ar putea ateriza aici, cu ajutoare, dar n-ar fi de mare folos: avioanele s-ar îngrămădi, planînd Dumnezeu știe cît de jos, așteptînd o șansă de aterizare. Și, bineînțeles, cînd unul ar reuși aterizarea, s-ar găsi sute de pasageri pentru fiecare loc disponibil.

– Mîine vom vedea totul într-o lumină mai favorabilă. Nu stă în natura umană să fii permanent cuprins de panică.

– Și nu stă în natura unui avion să aterizeze în șase metri de apă, sub care s-ar putea afla aeroportul mîine.

Se întrerupse, fiindcă telefonul sună iarăși. De data asta răspunse Sassoon. Ascultă o clipă, mulțumi interlocutorului și puse în furcă.

– Două lucruri, spuse el. Adlerheim are un telefon radio. În deplină legalitate. Poșta nu cunoaște numele sau adresa persoanei beneficiare. Presupun că nu sîntem pe punctul de a face cercetări. În al doilea rînd se află la Adlerheim un bărbat cu o statură uriașă. Îl privi pe Ryder. Se pare că nu numai că ai avut dreptate, dar ai avut dreptate și cînd vorbeai de aroganța și exagerata încredere pe care o au în ei înșiși. Omul ăsta nici măcar nu s-a obosit să-și schimbe numele. Îl cheamă Dubois.

– În regulă, asta este, spuse Ryder. Dacă era surprins sau încîntat de sine, nu lăsa să se vadă nici unul din aceste sentimente. Morro a răpit douăzeci și șase de sondori – tehnicieni, oricum, petroliști. Șase sînt folosiți la munca forțată în Adlerheim. Apoi, a mai pus cîte doi oameni la fiecare din instalațiile de forare, fiindcă avea nevoie de oameni experimentați ca să coboare blestematele alea de bombe. Nu cred că trebuie să mai deranjăm AEC-ul ca să ne dezvăluie informații privind proiectul

profesorului Aachen: indiferent ce fel de dispozitiv nuclear a construit, nu e mai mare de cinci inch în diametru.

Se întoarse spre Benson.

– Echipele de la instalațiile astea lucrează și în timpul week-end-urilor?

– Nu știu.

– Pariez că Morro îi pune să lucreze.

Benson se întoarse spre unul dintre asistenții săi.

– Ai auzit. Află, te rog.

Barrow spuse:

– Știm acum la sigur că Morro a mințit în legătură cu dimensiunile bombei. Nu poți băga o bombă cu un diametru de o jumătate de metru într-o gaură de sondă cu un diametru de cincisprezece centimetri. Cred că omul ăsta este foarte încrezător în forțele lui.

Mitchell era posac.

– Are motive întemeiate să fie atît de încrezător. În regulă, știm că e acolo, sus, în castelul lui de vis și mai știm, sau sîntem aproape siguri că are la el dispozitivele acelea nucleare. Și o mulțime de alte chestii pe care știința ni le datorează nouă. Cum să ajungem la el sau la ele?

Un asistent îi spuse ceva lui Benson.

– În legătură cu echipa de forare, domnule. Nu lucrează week-end-urile. E pază în timpul nopții. Numai un om. Domnul spune că nimeni nu se poate apropia de o sondă aflată pe o înălțime.

Liniștea profundă care urmă fu un comentariu suficient. Mitchell, a cărui splendidă încredere în sine se evaporase, spuse cu o voce nesigură:

– Păi, ce naiba vom face?

De data asta, Barrow întrerupse tăcerea.

– Nu prea cred că noi putem face ceva. Prin noi înțeleg oamenii aflați în această încăpere. Exceptînd faptul că funcția noastră este, înainte de toate, aceea de a investiga, nu avem autoritatea de a lua nici o decizie la nivel național.

– Internațional, vrei să spui, spuse Mitchell. Dacă ne pot face nouă asta, o pot face și Londrei, Parisului sau Romei.

Mitchell se aprinsese. Continuă:

– I-o pot face chiar şi Moscovei. Dar sînt de acord cu ce-ai spus. E problema Casei Albe, a Congresului, a Pentagonului. În ceea ce mă priveşte, prefer Pentagonul. Sînt convins că ameninţarea cu forţa – şi dacă asta nu-i o ameninţare cu forţa n-am cunoscut niciodată vreuna – nu poate fi oprită decît tot prin forţă. Şi mai sînt convins că dintre două rele trebuie să îl alegem pe cel mai mic. Pentru a limita numărul de victime cred că ar trebui lansat un atac asupra Adlerheimului. Cel puţin paguba, deşi catastrofală, ar putea fi localizată. Vreau să spun că nu ne putem permite să lăsăm să fie devastat o jumătate din nenorocitul ăsta de stat.

Se opri, căzu pe gînduri, apoi izbi cu pumnul într-o masă din apropiere.

– Pentru Dumnezeu, am găsit! Nu ne-am gîndit la asta. Ceea ce ne trebuie este să avem aici un specialist în fizica nucleară, un expert în bombele cu hidrogen şi proiectile. Noi nu sîntem specialişti. Ce ştim noi despre mecanismele de declanşare ale unor astfel de dispozitive? După cîte ştim noi ar trebui să fie imune la – cum îi spune? – detonarea simpatetică. La nevoie ar ajunge un avion bombardier sau două cu proiectile nucleare tactice – şi bufff! – orice urmă de viaţă se stinge pe dată. Anihilarea instantanee a oricărei persoane din Adlerheim.

Arhimede în baia lui, sau Newton cu mărul în mînă n-ar fi putut manifesta un entuziasm mai revelator.

Ryder spuse:

– Mersi de sugestie.

– Ce vrei să spui?

Îi răspunse Dunne.

– Lipsa de entuziasm a domnului Ryder e de înţeles, domnule. Sau aţi uitat că fiica şi soţia lui sînt ţinute acolo ostatice, ca să nu-i mai menţionăm şi pe ceilalţi opt ostatici, din care cinci sînt cei mai reprezentativi specialişti în fizică nucleară din ţară?

– Ah! Oh!

Zelul misionar aproape că se evaporă.

– Îmi pare rău, cred că am uitat de asta. Totuşi...

– Totuşi, intenţionai să spui, important e să reducem numărul de victime. Din păcate propunerea ta măreşte numărul

victimelor, nu îl reduce!

– Ce vrei să spui, domnule Ryder?

Mitchell îşi pusese speranţe mari în ideile lui şi nimeni nu l-ar fi făcut să renunţe la ele atîta timp cît şi le putea apăra.

– Îţi pot explica repede. Intenţionezi să foloseşti proiectile atomice. Capătul de sud al Văii San Joaquin este foarte populat. Ai de gînd să ştergi de pe faţa pămîntului toată această populaţie?

– Bineînţeles că nu. Îi vom evacua.

– Cerule, dă-mi putere, spuse Ryder, slăbit. Nu ştii că de la Adlerheim Morro are o excelentă perspectivă asupra văii şi poţi fi sigur că are mai mulţi spioni şi informatori dispersaţi acolo jos, în vale. Ce crezi că va gîndi el cînd va vedea că cetăţenii de la cîmpie dispar în masă spre nord şi spre sud? O să-şi spună: "Ha! am fost demascat" – şi în altă ordine de idei ăsta-i ultimul lucru pe care am vrea ca el să-l ştie – "trebuie să le dau oamenilor ăştia o lecţie, fiindcă e clar că se pregătesc să lanseze un atac atomic asupra mea". Aşa că îşi va trimite unul din elicoptere jos la sud de Los Angeles şi altul sus, la nord, spre zona Golfului. Şase milioane de morţi. Cred că asta e o evaluare moderată. Sau asta e ideea ta de tactică militară, să reduci pierderile la minimum?

După expresia deprimată a feţei lui, nu părea să fie. Şi cu siguranţă, nu era nici a altuia dintre cei de faţă.

Ryder continuă:

– O opinie personală, domnilor şi v-o ofer nu fiindcă o consider valoroasă, ci fiindcă aşa gîndesc eu. Eu nu cred că vor avea loc accidente nucleare – cu condiţia să nu fim atît de proşti ca să le provocăm noi înşine.

Privi spre Barrow.

– Cu puţin timp în urmă, în biroul tău, am spus că eram convins de faptul că Morro intenţionează să-şi lanseze bomba asta în golf, mîine. Şi încă mai cred asta. Am mai spus şi că eram convins că vrea sau era pregătit să-şi lanseze celelalte zece dispozitive sîmbătă noaptea. M-am răzgîndit un pic. Încă mai cred că dacă ar fi provocat în suficientă măsură, ar fi pregătit să-şi lanseze dispozitivele, dar nu mai cred că o va face sîmbătă noaptea. De fapt, aş paria că nu.

– Ciudat, spuse Barrow, gînditor. Eram şi eu aproape

convins de asta. Avînd în vedere răpirea fizicienilor, furtul de material din categoria armelor, avînd în vedere faptul că ştiam că are blestematele acelea de dispozitive nucleare, constantele lui ameninţări nucleare, apariţia în Yucca Flat şi convingerea noastră că intenţiona să facă să explodeze acest dispozitiv mîine dimineaţă, în golf, da, am fost hipnotizaţi, mesmerizaţi, condiţionaţi de inevitabilitatea faptului că urmau să se producă dezastre nucleare. Dumnezeu ne e martor că aveam toate motivele să credem ce spunea monstrul ăsta. Şi totuşi...

— A fost o chestie de spălare a creierelor. Un propagandist de prima clasă te poate face să crezi orice. Prietenul nostru ar fi trebuit să-l întîlnească pe Goebbels în zilele lui bune; ar fi fost fraţi de sînge.

— Crezi că n-ar trebui să-l credem?

— Aşa cred. I-am spus domnului Mitchell acum o oră că am avut o sclipire, dar că ştiam ce ar face el cu sclipirea mea. Sclipirea asta a devenit acum un semnal luminos. Şi iată deci ce cred eu că va face Morro — sau ce aş face eu dacă aş fi în pielea lui Morro. Mai întîi, i-aş duce submarinul prin...

— Submarinul!

Era evident că Mitchell revenise instantaneu la vechea lui părere despre Ryder.

— Te rog. L-aş duce prin Poarta de Aur şi l-aş parca de-a lungul unuia din cheiurile de la San Francisco.

— San Francisco? repetă Mitchell.

— Acolo sînt cheiuri mai multe şi mai bune, mai multe facilităţi de încărcare şi ape mai calme, decît, să zicem, la Los Angeles.

— De ce un submarin?

— Ca să mă ducă înapoi, acasă.

Ryder era extrem de răbdător.

— Pe mine, pe oamenii mei credincioşi şi încărcătura mea.

— Încărcătură?

— Pentru Dumnezeu, taci şi ascultă. Am putea să ne deplasăm în completă siguranţă pe străzile goale din San Francisco. Nici un suflet nu va fi acolo, fiindcă nu se va anunţa ora la care vor exploda bombele cu hidrogen în timpul nopţii şi n-ai vedea pe nimeni pe o distanţă de cincizeci de mile. Un

pilot curajos, aflat la şase mile de pămînt n-ar putea vedea nimic, fiindcă ar fi noapte şi chiar dacă un pilot complet sinucigaş ar zbura foarte jos, tot n-ar putea vedea nimic, fiindcă noi am şti unde se află fiecare întrerupător şi transformator şi staţie de energie electrică din oraş. Apoi, ne-am pune în mişcare furgoanele. Aş trimite trei din ele pe străzile Californiei şi le-aş opri în faţa Băncii Americane, care, după cum ştiţi, e cea mai mare şi sigură bancă din lume care conţine o pradă la fel de mare ca şi cea din beciurile federale. Alte furgoane vor merge la Trans-America Pyramid, Wells Fargo şi Federal Reserve Bank, la Crockers şi alte locuri demne de interes. În noaptea aceea ar fi zece ore de întuneric complet. Am estima că la început am avea nevoie numai de şase. Tîlhăriile mari, cum a fost faimoasa spargere a unei bănci din Nice acum un an sau doi au nevoie de răgazul unui week-end, dar nişte bande ca acelea care au operat atunci sînt sever handicapate din cauza faptului că ar trebui să opereze în linişte. Noi am folosi atîta expolziv cît ar fi nevoie şi pentru cazurile dificile, tunuri de tanc autopropulsoare de o sută douăzeci de milimetri cu putere de străpungere a blindajului. Am mătura chiar cîteva clădiri, dar asta nu ne-ar deranja. Am putea face oricît zgomot, fără să ne deranjeze: n-ar fi nimeni care să ne audă, acolo. Apoi am încărca furgoanele, le-am trimite pe chei, am încărca submarinul şi şterge-o.

Ryder făcu o pauză.

— Cum am spus înainte, banda lui Morro a venit după bani în numerar şi sînt mai mulţi bani în numerar cu care să-şi cumpere în beciurile din San Francisco decît au văzut vreodată toţi regii din Arabia Saudită şi maharajahii din India. Cum am spus mai înainte, îţi trebuie o minte simplă şi lipsită de imaginaţie ca să vezi în acest caz evidenţa, sau cel puţin ceea ce consider eu evidenţă şi mi se pare atît de clară încît nu-i pot găsi nici un cusur. Ce ziceţi de scenariul meu?

— Cred că e cumplit de sîngeros, spuse Barrow. Ca să zic aşa, e cumplit fiindcă e atît de inevitabil. Aşa trebuie să fie, mai întîi fiindcă lucrurile se leagă atît de bine şi în al doilea rînd fiindcă pur şi simplu nu poate fi altceva.

Privi în jur, la tovarăşii săi.

– Sînteți de acord?

Toți, cu o excepție, dădură din cap, aprobator. Excepție, bineînțeles, era Mitchell.

– Și dacă ne înșelăm?

– Chiar trebuie să fii atît de încăpățînat și pricinos?

Barrow era iritat pînă la exasperare. Ryder nu reacționă, mulțumindu-se să ridice din umeri și spuse:

– Deci, mă înșel.

– Trebuie să fii nebun! Ți-ai lua asupra ta povara morților nenumăraților cetățeni din California?

– Începi să mă plictisești, Mitchell. De fapt, lăsînd politețea la o parte, ai început de la o vreme încoace. Cred că ar trebui să te îngrijești de sănătatea ta psihică. Îți închipui că aș sufla o vorbă despre concluziile noastre – concluzii cu care tu nu ai fost de acord – în afara acestei încăperi? Îți închipui că aș încerca să conving pe cineva să stea acasă sîmbătă noaptea? Cînd Morro ar afla că oamenii au ignorat amenințarea lui și va afla inevitabil și motivul pentru care au făcut-o – anume, faptul că planul lui e cunoscut – sînt foarte mari șansele ca în furia și frustrarea lui să treacă la fapte și să apese butonul.

Bizara cafenea Cleopatra, ce purta un nume atît de nepotrivit, era un bîrlog nemaipomenit de murdar, dar în acea seară agitată, sufocantă și frenetică avea farmecul de a fi unicul local deschis din blocurile din jurul biroului lui Sassoon. Mai erau, firește, duzini de alte localuri, dar ușile acestora fuseseră riguros închise și barate de proprietari, care, dacă aveau ocazia, își tîrau după ei îndrăgitele posesiuni spre regiuni mai înalte, sau care, în lipsa unei astfel de ocazii, se mulțumeau să se alăture mulțimii panicarde în goana ei spre dealuri și munți.

Frica era la ea acasă în acea seară, dar pripa era mai mult în inimi și în minți; nu era o grabă fizică, căci mașinile și oamenii care aglomerau străzile ofereau o priveliște aproape statică. Era o seară a egoismului, irascibilității, invidiei certei și comportamentului anti-social, începînd de la bădărănie și pînă la bătaia propriu-zisă: calmul cetățenilor Reginei Coastei dispăruse.

Era o seară a scursorilor societății, de la cei rău-intenționați

şi pînă la cei înclinaţi spre criminalitate şi care-şi afişau în diverse grade preocuparea faţă de caritatea creştinească şi dragostea frăţească faţă de aproape, în acel moment de criză, cedînd nevoii de a se certa, înjurînd obscen, trăgîndu-şi pumni, buzunărind, sustrăgînd portofele, murdărind şi lovind vitrinele magazinelor cu un aspect mai prosper. Erau liberi să se lase nestingheriţi în voia micilor lor păcate. Poliţia era fără putere, fiind în întregime mobilizată. Era o noapte a piromanilor, căci izbucniseră mici incendii peste tot în oraş — deşi, sincer vorbind, multe dintre ele fuseseră provocate de graba cumplită cu care plecaseră proprietarii caselor, lăsînd maşinile de gătit, cuptoarele şi radiatoarele aprinse. Pompierii erau de asemenea fără putere, singura lor consolare fiind speranţa că toate incendiile se vor stinge brusc atunci cînd va veni valul. Era o noapte a bolnavilor şi infirmilor. Doamnele mai în vîrstă, văduvele şi orfanii erau zdrobiţi de ziduri, sau, mai des, se pomeneau în şanţ, îmbrînciţi de vrednicii lor concetăţeni care dădeau năvală spre ţinuturi mai înalte; nefericiţii din scaunele rulante aflau atunci ce înseamnă să împărtăşeşti emoţiile conducătorilor carelor de război din Roma antică, care observau că roata începe s-o ia aiurea, chiar la prima turnantă de pe *Circus Maximus*. Dar cei mai nefericiţi erau pietonii neatenţi, loviţi şi răsturnaţi de maşini. Şoferii, preocupaţi numai de binele lor şi al familiei lor, nu ezitaseră să-şi urce vehicolele pe trotuare, depăşindu-i pe cei mai puţin întreprinzători, care deciseseră să-şi conducă maşinile pe şosea. Bieţii pietoni rămîneau acolo unde cădeau, căci doctorii şi ambulanţele erau reduşi la neputinţă. Era un spectacol cumplit de edificator.

Ryder observa scena şi tăcea. Venise aici deja indispus şi scenele pe care le vedea în stradă nu erau de natură să-l bine dispună. Încă de la întoarcerea grupului de la CalTech ascultase, fără să participe la ele, ciorovăielile fără sfîrşit referitoare la cel mai bun mod de a dejuca şi a pune capăt maşinaţiunilor drăceşti ale lui Morro şi musulmanilor lui. În final, plictisit şi dezgustat, anunţase că se va întoarce într-o oră şi plecase cu Jeff şi Parker. Nu avusese loc nici o încercare de a-l convinge să nu plece: era în înfăţişarea lui ceva care excludea ideea de a-l convinge de contrariu; în plus, Ryder nu datora nici credinţă, nici supunere,

vreunuia din ei.

– Vite, spuse Luigi, cu dispreț.

Le adusese celor trei bărbați berile proaspete și acum urmărea scenele haotice, infernale, ce se derulau în spatele geamurilor lui nespălate. Luigi, proprietarul, se considera un cosmopolit prin excelență într-un oraș de cosmopoliți. Napolitan prin naștere, susținea că ar fi grec și se dădea peste cap să țină ceea ce el considera a fi un local egiptean. Din vorbele lui neclare și mersul nesigur era clar că-și fusese cel mai bun client pe acea zi.

– *Canaille*[1]!

Cele cîteva cuvinte franțuzești pe care le știa, serveau, așa cum îi plăcea lui să-și închipuie, la lărgirea aurei sale de cosmopolit.

– Toți pentru unul și unul pentru toți. Spiritul care a cucerit vestul! Ce adevărat. Îmbulzeală la aurul Californiei, Klondyke-ul. Fiecare pentru el și dracu' ia restul. Vai, mi-e teamă că le lipsește spiritul atenian.

Își smuci dramatic un braț, rotindu-l de jur împrejur și aproape căzu, purtat de elan.

– Astăzi, acest local minunat, mîine, potopul. Și Luigi? Luigi rîde de zei, fiindcă ei nu sînt decît niște manechine de mascaradă, fiindcă dacă ar fi zei adevărați n-ar premite să se reverse catastrofa asta asupra acestor copii fără minte.

Se opri și reflectă.

– Strămoșii mei au luptat la Termopile.

Depășit de propria-i elocvență și efectele gravitației accentuate de alcool, Luigi se lăsă să cadă în cel mai apropiat scaun.

Ryder privi în jur la incredibila ruină care caracteriza frumosul local al lui Luigi; privi modelele șterse de pe linoleumul crăpat, fețele de mese pătate, scaunele de lemn infirme de vechime, pereții nespălați, în stuc, de care atîrnau daghero-tipuri în sepia, reprezentînd profile paranoice în basorelief, fiecare cu doi ochi pe aceeași parte a feței, portrete incredibile și înspăimîntătoare, despre care singurul lucru caritabil pe care

1. Canalie - (fr.)

l-ai fi putut spune era că intenționau să restaureze puritatea de odinioară a pereților urîți pe care-i profanau.

Spuse:

– Sentimentele tale îți fac cinste, Luigi. Țara asta ar trebui să aibă mai mulți oameni ca tine. Acum, te rog, poți să ne lași singuri? Avem de discutat probleme importante.

Aveau, desigur, probleme importante de discutat, dar discuția lor nu duse la nimic. Problemele referitoare la ce era de făcut cu aparent de neasediații locuitori ai Adlerheimului, părea de nerezolvat. De fapt, discuția fusese un dialog între Ryder și Parker, fiindcă Jeff nu luă parte la ea. Se lăsase pe spetează scaunului, fără să se atingă de bere, cu ochii închiși, de parcă ar fi fost adormit adînc sau și-ar fi pierdut orice interes de a rezolva nerezolvabilul. Părea că subscrie dictonului astronomului J.Allen Hynek: "În știință e contra firii să pui întrebări cînd n-ai nici o cale să le dai răspunsuri". Problema în cauză nu era una științifică, principiul însă, părea să fie același.

Brusc, Jeff se agită și spuse:

– Bietul Luigi.

– Ce? se răsti Parker la el. Ce te-a apucat?

– Și Hollywoodul, numai la cinci minute de mers de aici.

Ryder spuse, îngrijorat:

– Ascultă, Jeff, știu că ai trecut prin clipe grele. Noi toți am...

– Tăticule?

– Ce?

– M-am prins. Manechine maimuțărindu-i pe zei.

Cinci minute mai tîrziu, Ryder era la cea de a treia bere, dar de data asta înapoi, în biroul lui Sassoon. Ceilalți nouă bărbați erau încă în sală și nici măcar nu se mișcaseră de cînd Ryder, Parker și Jeff plecaseră de acolo. Aerul era îmbîcsit de fum de tutun, aromă puternică de scotch și ceea ce era mai evident, de o aură aproape palpabilă a înfrîngerii.

Ryder spuse:

– Planul pe care-l propunem e foarte periculos. Se învecinează cu disperarea, fiind la fel de disperat ca și împrejurările în care ne aflăm. Succesul sau nereușita depinde

în întregime de gradul de cooperare a fiecărei persoane din națiunea asta a cărei datorie are legătură cu aplicarea legii, al acelora care nu au direct legătură cu legea și, dacă va fi nevoie, al acelora care se află chiar în afara legii.

Privi pe rînd la Barrow și la Mitchell.

– Nu încape îndoială, domnilor, că soarta noastră depinde de el.

Barrow spuse:

– Să-l auzim.

– Fiul meu vi-l va explica. E în întregime produsul creierului său.

Ryder zîmbi ușor.

– Ca să vă scutească, domnilor, de orice efort cerebral, l-a prelucrat în detaliu.

Jeff explică. Nu-i fură necesare mai mult de trei minute. Cînd termină, expresiile din jurul mesei variau de la uluire, incredulitate, intensă speranță și în sfîrșit, în cazul lui Barrow, expresia aceluia care vede mijind o speranță acolo unde toate speranțele fuseseră abandonate.

Barrow șopti:

– Dumnezeule! Cred că s-ar putea face.

– Trebuie să se facă, spuse Ryder. Presupune cooperarea totală și instantanee a fiecărui ofițer de poliție, a fiecărui ofițer FBI, a fiecărui ofițer CIA din țară. Presupune să colinzi fiecare închisoare din țară și chiar dacă omul pe care-l căutăm e un criminal înrăit, care-și așteaptă execuția în Șirul Morții, va obține iertarea totală. Cît va dura asta?

Barrow privi la Mitchell.

– La naiba cu securile războiului. Să le îngropăm. De acord?

Se simțea o insistență sălbatică în vocea lui. Mitchell nu răspunse, dar dădu din cap, aprobator. Barrow continuă:

– Numele jocului este Organizația. Pentru lucrul ăsta ne-am născut.

– Cît va dura? repetă Ryder.

– O zi?

– Șase ore. Între timp, putem lua măsurile preliminare din mers.

– Şase ore?

Barrow zîmbi şters.

– Asta era motto-ul din vremurile de război al lui Seabees, cum că imposibilul durează mult. În cazul nostru s-ar părea că durează puţin. Ştiţi, bineînţeles, că Muldoon a avut al treilea atac de inimă şi se află în spital, la Bethsheba?

– Nu-mi pasă, nici dac-ar fi să-l scoli din morţi. Fără Muldoon nu facem două parale.

În acea seară, la ora opt, se anunţă la fiecare staţie de radio şi TV, că la orele zece ora locală Preşedintele se va adresa naţiunii referitor la o problemă de cea mai mare gravitate naţională, legată de un pericol fără precedent din istoria statului. Conform instrucţiunilor primite, anunţul nu mai dădea şi alte detalii. Mesajul scurt şi criptic era garantat că va suscita interesul obsesiv şi va determina pe fiecare cetăţean, care nu era orb sau surd, să se afle la orele zece în faţa televizorului.

La Adlerheim, Morro şi Dubois se priviră unul pe altul, zîmbind. Morro întinse o mînă după sticla lui de Glenlivet.

La Los Angeles, Ryder nu reacţionă nicicum, lucru care nu era de mirare, avînd în vedere că participase personal la redactarea mesajului. Îi ceru lui Dunne permisiunea de a-i împrumuta elicopterul şi-l expedie pe Jeff să adune nişte obiecte anume de la el de acasă. Apoi îi dădu lui Sassoon o scurtă listă cu alte obiecte de care avea nevoie. Sassoon îl privi fără să spună nimic. Ridică doar receptorul telefonului, pregătindu-se să sune.

La zece fix, Preşedintele apăru pe ecranele TV din toată ţara. Nici măcar prima aterizare pe Lună nu atrăsese atîţia spectatori şi ascultători.

Avea patru oameni cu el în studio, pe care-i prezentă ca fiind Şeful Personalului, Secretarul de Stat, Ministrul Apărării şi al Finanţelor, prezentare dealtfel complet inutilă, acestea fiind, bineînţeles figuri cunoscute pe plan naţional şi internaţional. Muldoon, Ministrul Finanţelor fu acela care atrase atenţia tuturor. Televizoarele îl arătau aşa cum era – un om fără îndoială foarte bolnav. Faţa îi era cenuşie şi, surprinzător, aproape suptă –

surprinzător fiindcă, deşi nu era foarte înalt, era extrem de corpolent şi cînd stătea jos, burta părea să-i atingă genunchii. Se spunea că avea o sută cincizeci de kilograme, dar greutatea lui exactă era irelevantă. Ceea ce era la el într-adevăr remarcabil nu era atît faptul că suferise trei atacuri de inimă, ci că reuşise să le supravieţuiască.

– Cetăţeni ai Americii!

Vocea rezonantă şi adîncă a Preşedintelui tremura, nu de frică, ci de o furie violentă, pe care nu încerca să şi-o ascundă.

– Aţi aflat toţi despre nenorocirea care s-a abătut, sau urmează să se abată asupra iubitului nostru stat, California. Deşi Guvernul Statelor Unite nu va ceda niciodată vreunei constrîngeri, ameninţări sau şantaj, e clar că trebuie să facem tot ce ne stă în putere – şi sîntem cea mai mare ţară din lume, resursele noastre sînt aproape infinite – ca să îndepărtăm iminenta lovitură, cumplitul holocaust care ameninţă Vestul.

Chiar în momentele celui mai cumplit stres era incapabil să vorbească altfel decît în limbaj prezidenţial.

– Sper că ticălosul arhitect al acestui plan monstruos mă ascultă, căci, în ciuda celor mai mari eforturi – şi s-au făcut eforturi imense, neobosite – ale sutelor dintre cei mai buni ofiţeri ai legii, ascunzişul lui a rămas un secret complet şi nu ştiu alte mijloace prin care l-aş putea contacta. Cred, Morro, că şi tu mă priveşti şi mă asculţi. Ştiu că nu sînt într-o poziţie din care să mă pot tîrgui cu tine sau să te ameninţ – şi aici vocea Preşedintelui se frînse, sugrumată în mod bizar, drept pentru care fu nevoit să recurgă la cîteva înghiţituri de apă – din cauză că pari să fii cel mai crunt criminal, complet lipsit de cea mai mică urmă de scrupule umanitare. Dar cred că ar fi în interesul amîndoura şi am putea ajunge la o înţelegere reciproc avantajoasă, dacă eu, împreună cu cei patru colegi ai mei din guvern, aici de faţă, am duce tratative cu tine şi am încerca să găsim o soluţie la această problemă. Deşi e categoric contra firii, contra fiecărui principiu drag mie, drag fiecărui cetăţean al acestei mari naţiuni, sugerez să ne întîlnim la o dată şi într-un loc, în condiţiile impuse de tine, cît mai curînd posibil.

Preşedintele ar mai fi avut ceva de spus, în răsunători termeni patriotici, ceea ce nu ar fi făcut decît să-i decepţioneze

pe cei ce, mental, se refugiaseră în spatele speranţelor; dar, de fapt, spusese tot ce trebuia spus.

La Adlerheim, Dubois, de obicei apatic şi neemotiv, îşi ştergea ochii de lacrimi.

— Auzi, cică nu cedează niciodată la constrîngeri, ameninţări sau şantaj! Nici o posibilitate să se tîrguiască sau să trateze cu noi. Aranjament reciproc avantajos! Poate, pentru început, cinci miliarde de dolari? Şi apoi, bineînţeles, ne vom pune în aplicare planul iniţial?

Mai umplu două pahare cu Glenlivet şi-i dădu unul lui Morro.

Morro sorbi din whisky. Zîmbea şi el, însă vocea, cînd vorbi avea un ton aproape smerit.

— Trebuie să ne camuflăm elicopterul. Gîndeşte-te la asta, Abraham, dragul meu prieten. Un vis de o viaţă devine realitate. America îngenuncheată.

Mai sorbi din băutură, apoi, cu mîna liberă, luă un microfon şi începu să dicteze un mesaj.

Barrow vorbi, fără să se adreseze cuiva anume:

— Am spus întotdeauna că, pentru a fi un politician de succes, trebuie să fii bun actor. Dar, ca să fii Preşedinte, trebuie să fii un actor desăvîrşit. Trebuie să găsim un mod de a depăşi lumea cinematografului. Omul ăsta trebuie să primească un Oscar.

Sassoon spuse:

— Cu sceptru şi lauri.

La miezul nopţii, Morro intră iar pe fir. Încercă să vorbească cu vocea lui obişnuită, calmă şi autoritară, dar, dedesubt, se resimţea timbrul energic al omului conştient că lumea îi zace la picioare.

— Adresez acest mesaj Preşedintelui Statelor Unite. Noi — şi acest "noi" suna mai degrabă regal decât obişnuit — consimţim să-i satisfacem cererea. Condiţiile întîlnirii, care vor fi impuse în întregime de către noi, vor fi anunţate mîine dimineaţă. Vom vedea ce se poate realiza cînd doi oameni

rezonabili se întîlnesc şi stau de vorbă împreună.

Părea sincer conştient de incredibila lui neruşinare. Continuă, cu o voce ameninţătoare:

– Această întîlnire propusă nu va afecta în nici un fel intenţia mea de a face să explodeze bomba cu hidrogen în ocean mîine dimineaţă. Oricine – şi asta vă include şi pe dumneavoastră, domnule Preşedinte – trebuie să fie convins, fără umbră de îndoială, că dispun de indiscutabila forţă de a-mi realiza promisiunile. În ceea ce priveşte promisiunile mele, trebuie să vă spun că bombele pe care intenţionez să le fac să explodeze sîmbătă noaptea vor produce o serie de cutremure catastrofale cu efect de cataclism, incomparabil cu orice dezastru natural care a fost vreodată înregistrat în istorie. Asta-i tot.

Barrow spuse:

– La naiba, Ryder, iar ai avut dreptate. Vreau să spun în legătură cu cutremurele.

Ryder spuse, blînd:

– Asta nu pare să mai aibă importanţă acum.

La ora douăsprezece şi un sfert li se transmise de la AEC că bomba cu hidrogen, denumită codificat "Mătuşa Sally", proiectată de profesorii Burnett şi Aachen, avea un diametru de doisprezece centimetri.

Nici asta nu părea să mai aibă importanţă.

CAPITOLUL DOISPREZECE

La ora opt a dimineții următoare, Morro intră în contact cu neliniștita și – avînd în vedere dragostea morbidă și avidă a omenirii pentru lovituri și dezastre – extrem de curioasă lume.

Își lansă mesajul cu obișnuita-i concizie.

Spuse:

– Întîlnirea mea cu Președintele și principalii săi consilieri va avea loc la ora unsprezece noaptea. Totuși, insist ca partea prezidențială să sosească la Los Angeles – dacă aeroportul va funcționa iar dacă nu, la San Francisco – la orele șase în această seară. Nu vă pot spune locul întîlnirii. Aranjamentele călătoriei vor fi anunțate în a doua parte a după-amiezii. Cred că regiunile joase din Los Angeles, regiunile de coastă dinspre nord, pînă la Point Arguello și cele din sud, pînă la granița cu Mexicul, inclusiv Channel Islands, au fost evacuate. În caz contrar, nu-mi asum nici o responsabilitate. După cum am promis, voi face să explodeze acest dispozitiv nuclear în decurs de două ore.

Sassoon se închisese în biroul lui cu Comandantul General de Brigadă Culver, de la Forțele Aeriene ale Armatei. Străzile rămaseseră pustii după îmbulzeala haotică care le devastase. Regiunile joase ale orașului fuseseră, bineînțeles, evacuate, datorită în mare parte lui Culver și celor peste două mii de soldați și gardieni naționali de sub comanda lui care fuseseră chemați să ajute poliția suprasolicitată să restaureze ordinea. Culver era un om dur și eficient și nu ezitase să aducă tancuri, într-un număr apropiat de efectivul unui batalion, lucru care avu un miraculos efect liniștitor asupra cetățenilor, care, înainte de sosirea acestora, păruseră stăpîniți nu de instinctul de auto-conservare, ci de cel de auto-distrugere. Desfășurarea

tancurilor fusese coordonată de poliție, garda de coastă și elicoptere ale armatei, ce marcaseră punctele principale în care se blocase circulația. Străzile goale erau pline de mașini abandonate, din care multe păreau că fuseseră implicate în accidente majore, situație pentru care tancurile nu erau în nici un fel responsabile; răspunzători erau doar cetățenii.

Evacuarea luă sfîrșit la miezul nopții, cu mult înainte de a ajunge pompierii, ambulanțele și mașinile poliției. Incendiile, fără importanță, fuseseră stinse, răniții fuseseră transportați la spital și poliția arestase un mare număr de huligani, a căror lăcomie, în această situație fără precedent, le depășise instinctul de conservare și care încă se mai dedau veseli jafului cînd polițiștii cu armele în poziție de tragere începuseră să se intereseze de activitățile lor.

Sassoon opri televizorul și-i spuse lui Culver:

— Ce zici de asta?

— E de admirat nemaipomenita aroganță a acestui om.

— Supraestimare.

— Dacă zici. E de înțeles, vrea să dirijeze întîlnirea asta cu Președintele sub acoperirea întunericului. Evident, "aranjamentele de călătorie", cum le-a denumit el, se vor face după sosirea avionului. Vrea să fie sigur că Președintele a sosit înainte ca el să dea instrucțiunile.

— Ceea ce înseamnă că va avea un observator postat atît la aeroportul din San Francisco cît și la cel din Los Angeles. Are trei telefoane diferite cu trei numere diferite la Adlerheim și le-am interceptat pe toate.

— Ar putea folosi comunicarea prin radio, pe unde scurte.

— Ne-am gîndit la asta și n-am exclus posibilitatea. Morro e convins că noi n-avem habar unde se află. În care caz, de ce să ne obosim cu rafinamente care nu-și au locul? Ryder a avut pe de-a-ntregul dreptate: divina încredere în sine a lui Morro o să-l doboare.

Sassoon făcu o pauză.

— Să sperăm.

— Apropo de Ryder ăsta. Cum arată?

— Ai să vezi singur. Îl aștept să vină într-o oră. În momentul în care a ieșit din poligonul de tragere al poliției, în care se

antrena cu niște jucărele rusești, a ieșit și din opoziție. Un adevărat caracter. Să nu te aștepți să-ți spună "domnule".

La 8.30 în acea dimineață, o ediție specială de știri anunță că James Muldoon, Ministrul Finanțelor, avusese o recidivă la primele ore ale dimineții și trebuise să i se aplice tratamentul de urgență pentru stop cardiac. Dacă n-ar fi fost în spital, cu aparatul de stimulare a bătăilor inimii lîngă pat, cel mai probabil că nu ar fi supraviețuit. Avîndu-se în vedere starea sănătății lui, era puțin probabil că va face parte din echipa de consilieri a Președintelui dar el a afirmat că va face călătoria spre coasta de vest, de-ar fi fost să fie transportat pe o targă.

Culver spuse:

– Pare că lucrurile merg prost.

– Și nu-i așa? Adevărul e că a dormit bine toată noaptea. Vrem numai să-l convingem pe Morro că are de-a face cu un om într-o stare critică, cu un om care este evident că trebuie tratat cu oarece considerație. Asta, desigur, mai servește și de o scuză perfectă pentru prezența a două persoane în plus care vor însoți delegația prezidențială: un doctor și un adjunct al Ministrului Finanțelor, care să-l înlocuiască pe Muldoon în eventualitatea că ar expia de cum ar pune piciorul în Adlerheim.

La ora 9, un avion turboreactor al Forțelor Aeriene decolă de pe aeroportul din Los Angeles. Transporta doar nouă pasageri, toți din Hollywood și toți specialiști de clasă în domeniile lor. Fiecare ducea o valiză. În plus, mai fusese încărcată la bord o ladă mică de lemn. Peste o jumătate de oră, turboreactorul ajungea în Las Vegas.

Cu cîteva minute înainte de ora zece, Morro își invită ostatecii în sala lui specială de vizionare. Toți ostatecii aveau propriile lor televizoare, dar al lui Morro era ceva special fiind capabil să ofere o imagine cam de patru ori cît un televizor obișnuit. De ce-și invitase ostatecii acolo nu era prea clar. Cînd nu tortura oamenii – sau, mai precis, cînd nu punea să fie torturați – Morro era capabil de multă curtoazie. Poate voia numai să le vadă fețele. Poate voia să petreacă, bucurîndu-se de

magnitudinea realizării sale şi de sentimentul puterii invincibile, iar prezenţa unui public mărea întotdeauna bucuria provocată de o astfel de experienţă; era totuşi puţin probabil, fiindcă exaltarea nu părea să fie unul din factorii de bază ai constituţiei mentale a lui Morro. Indiferent de motive, nici unul din ostateci nu refuză invitaţia. În timpul unei catastrofe, chiar dacă aceasta nu ar fi fost dintre cele mai cumplite, compania te reconfortează.

Ai fi putut pe bună dreptate afirma că fiecare cetăţean din America, exceptîndu-i doar pe aceia angajaţi în servicii absolut esenţiale, urmărea acelaşi eveniment pe ecranul TV; numărul spectatorilor din restul lumii trebuie să se fi ridicat la sute de milioane.

Şansa nu le surîdea diverselor companii TV care filmau evenimentul. În mod normal, toate evenimentele ce aveau loc în aer liber, pe o scară semnificativ de mare, începînd de la cursele Grand Prix şi pînă la vulcanii în erupţie, erau filmate din elicoptere; în cazul de faţă însă, aveai de-a face cu necunoscutul. Nimeni nu avea nici măcar o idee aproximativă privind extensia exploziei şi radiaţiei, iar companiile îşi aleseseră acelaşi tip de amplasament pentru a-şi instala camerele de luat vederi — pe acoperişul marilor clădiri, la o distanţă prudentă de frontul oceanului; spectatorii din Adlerheim puteau vedea conturul confuz al oraşului învecinîndu-se cu Pacificul în partea de jos a ecranelor lor. Dacă dispozitivul nuclear se afla pe undeva prin apropiere, aşa cum spusese Morro — între insulele Santa Cruz şi Santa Catalina — atunci scena acţiunii trebuia să fie la cel puţin treizeci de mile distanţă; dar cu lentilele telescopice de mărit ale camerelor, aceasta n-ar fi fost o problemă. Şi în acel moment, respectivele lentile erau suprasolicitate, dovadă partea frontală a oraşului, confuză, defocalizată.

Ziua era frumoasă, luminoasă, clară, cu un cer fără nori, în discordanţă cu evenimentele la care spectatorii urmau să fie martori, circumstanţă ce trebuie să-i fi plăcut mult lui Morro, fiindcă nu putea decît să mărească impactul emoţional al spectacolului; un cer răvăşit de furtună, nori grei, ploaia deasă, ceaţa, orice aspect al naturii care ar fi arătat-o într-o nuanţă mai sumbră sau mai puţin strălucitoare ar fi fost mult mai nepotrivit cu această ocazie — şi ar fi diminuat impactul spectacolului

exploziei.

Spectatorii nu sesizară decît un singur aspect favorabil. În mod normal, la acea oră a zilei şi în acel timp al anului, vîntul ar fi trebuit să bată din vest şi spre uscat; astăzi, datorită unui front greu, coborînd dinspre nord-vest, vîntul bătea uşor din sud către vest şi în direcţia aceea, cel mai apropiat bloc de pămînt, indiferent de dimensiune, se afla la aceeaşi distanţă ca şi Antarctica.

— Fiţi atenţi la secundarul de la ceasul de pe perete, spuse Morro. E perfect sincronizat cu mecanismul de detonare. Mai sînt, după cum ştiţi, douăzeci de secunde.

Măsura timpului e numai relativă. Unei persoane aflate în extaz i se poate părea că s-a scurs o clipă, unei persone aflate pe scaunul de tortură, o eternitate. Spectatorii nu erau torturaţi fizic, ci emoţional şi aceste douăzeci de secunde păreau interminabile. Toţi se comportau exact la fel, ochii lor treceau de la ceasul de perete la ecran, şi apoi de la ecran la ceasul de perete, cel puţin o dată pe secundă.

Secundarul atinse ora fixă şi nimic nu se întîmplase încă. Trecu o secundă, două, trei şi tot nimic. Ca la comandă, spectatorii îşi întoarseră privirile spre Morro, care stătea relaxat şi nu părea îngrijorat. Le zîmbi.

— Fiţi optimişti. Bomba se află la adîncime şi aţi scăpat din vedere curbura pămîntului.

Toţi ochii se întoarseră în grabă spre ecran şi atunci văzură. La început nu fu nimic mai mult decît o uşoară protuberanţă pe curba orizontului îndepărtat, dar o protuberanţă care ţîşnea şi se umfla cu o înspăimîntătoare rapiditate, tot mai intensă cu trecerea fiecărei secunde. Nu era o lumină orbitoare, albă, nu era nici un fel de lumină, ci numai o monstruoasă erupţie de apă vaporizată, care ţîşnea şi se răspîndea, pînă ce umplu ecranul. Nu semăna deloc cu un nor ciupercă al unei bombe atomice, ci avea aspectul unui evantai, mult mai gros în centru decît la margini, cu baza aproape paralelă cu marea. Norul, dacă ar fi fost posibil să fie văzut de sus, trebuie să fi arătat exact ca o umbrelă întoarsă, iar privit din laterală, arăta ca un evantai gigantic deschis la 180 de grade, cu mult mai dens în centru, probabil fiindcă acolo explozia avusese de acoperit cea mai

scurtă distanță pînă să atingă suprafața mării. Brusc, evantaiul gigantic care ocupase complet ecranul, se contractă pînă ce ajunse să ocupe numai jumătate din el.

O voce de femeie, îngrozită și tremurătoare, spuse:

– Ce s-a întîmplat cu el? Ce s-a întîmplat cu el?

– Nu i s-a întîmplat nimic.

Morro părea foarte bine dispus.

– E din vina camerei. Operatorul a retras dispozitivul de mărire, ca să poată cuprinde imaginea în cadru.

Comentatorul, care bolborosise aproape incoerent, spunînd lumii ceea ce putea foarte bine vedea și singură, continua să se bîlbîie.

– Acum trebuie să aibă o înălțime de opt mii de picioare. Nu, mai mult. Zece mii pare mai aproape de realitate. Gîndiți-vă numai! Înalt de două mile și patru mile de-a curmezișul bazei. Doamne Sfinte, blestemăția asta nu are de gînd să se oprească odată din crescut?

– Cred că meriți felicitări, profesore Aachen, spuse Morro. Mica ta invenție pare să fi funcționat foarte bine.

Aachen îi aruncă o privire care se voia fioroasă, dar care nu era, de fapt. Un spirit rănit are nevoie de mult timp să se vindece.

În următoarele treizeci de secunde comentatorul tăcu. Nu era tocmai acum momentul să lipsească de la datorie: era însă probabil prea izbit de panică ca să poată găsi cuvinte care să-i descrie emoțiile. Nu se întîmpla des ca un comentator să aibă ocazia să fie martor la un spectacol terifiant ca acela ce se desfășura în fața ochilor lui; mai precis, nici un comentator nu mai avusese pînă acum această ocazie. Încetul cu încetul, își reveni.

– Am putea mări la maximum, vă rog?

Dispăru totul, în afară de baza centrului evantaiului. O ușoară încrețitură se putea vedea, avansînd leneș de-a curmezișul oceanului.

Comentatorul spuse:

– Presupun că ăsta trebuie să fie valul mareei.

Părea dezamăgit; era clar că privea valul ca pe un produs nesemnificativ al titanicei explozii la care tocmai fusese martor.

– Nu mi se pare cine ştie ce grozăvie un val de maree.

– Tînăr ignorant, spuse Morro, trist. Valul ăsta aleargă probabil cu patru sute de mile pe oră în clipa de faţă. Va încetini rapid cînd va ajunge în ape mai puţin adînci, dar înălţimea îi va creşte în proporţie inversă cu decelerarea. Cred că bietul băiat va face un şoc.

Cam la două minute jumătate după explozie, un vuiet ce părea că o să sfarme televizorul umplu încăperea. Dură cam două secunde pînă să poată fi redus la un nivel tolerabil. O nouă voce interveni.

– Regret, oameni buni. N-am putut ajunge la butonul de control al volumului la timp. De fapt, ca să fiu onest cu voi, nu ne-am aşteptat la nici un sunet de la o explozie care a avut loc atît de adînc în apă.

– Prostul.

Liberal ca întotdeauna, Morro adusese răcoritoare ca să fie servite în timpul spectacolului şi acum sorbea delicat din Glenfiddichul lui. Burnett se servi ca lumea.

– Pe cuvîntul meu că a fost o lovitură.

Comentatorul iniţial revenise. Tăcuse un timp, în care camera, încă potrivită să mărească la maximum, rămăsese fixată asupra valului de maree care înainta.

– Nu prea îmi place ce văd. Valul ăsta n-o fi prea mare, dar n-am văzut vreodată ceva care să se mişte atît de repede. Mă întreb...

Spectatorii nu mai aflară ce anume se întreba. Comentatorul scoase un strigăt nearticulat, care fu acompaniat de un bubuit şi brusc, valul de pe ecran fu înlocuit de spaţiul gol al cerului albastru.

– A fost lovit de valul de şoc al exploziei. Cred că ar fi trebuit să-i previn în legătură cu asta, spuse Morro, care chiar dacă era pătruns de remuşcări, se ascundea bine glumind astfel. Doar n-or fi loviţi toţi, sau nu mai funcţionează camera, ce?

Ca de obicei, Morro avea dreptate. În cîteva cuvinte, vocea comentatorului se auzi iarăşi, dar de data asta era evident că era atît de stupefiat încît uitase şi de eveniment.

– Isuse Cristoase! Afurisitul meu de cap!

Urmă o pauză, punctată de respiraţii şuierătoare şi

mormăieli.

– Îmi pare rău, dragi spectatori. Circumstanțe atenuante. Acum știu cum e să te izbească un tren expres. Dacă mi-aș putea permite o mică glumă, știu ce ocupație mi-ar place să am mîine. De geamgiu. Explozia asta trebuie să fi spart un milion de ferestre în oraș. Să vedem acum dacă mai funcționează camera.

Camera funcționa. Fu coborîtă iar, pe verticală, și cerul albastru fu gradat înlocuit cu oceanul. Operatorul trecuse iar pe mărire, era evident asta, fiindcă evantaiul apăru iar în imagine. Nu apărea mai mare ca prima oară, însă părea să fie la începutul dezintegrării, fiindcă se agita și-și pierdea gradat forma. Un nor cenușiu șters putea fi văzut înaintînd, cam de două mile înălțime.

– Cred că o să se scufunde înapoi, în ocean. Puteți vedea norul acela care se îndreaptă spre stînga – spre sud? E sigur că nu poate fi nor de apă. Mă întreb dacă nu e unul radioactiv.

– Sigur că e radioactiv, spuse Morro. Dar cenușiul ăla nu provine de la radioactivitate; sînt vapori de apă ținuți în suspensie.

Burnett spuse:

– Presupun că ești conștient, ticălosule, că norul ăla e mortal?

– Un nefericit produs auxiliar. Se va dispersa. În plus, nici o întindere de pămînt nu-i stă în cale. Presupunem că autoritățile competente, dacă există așa ceva în țara asta, vor preveni vapoarele. Centrul de interes nu mai era acum giganticul evantai care începuse să se disperseze, ci valul de flux, căci camera se oprise asupra acestuia.

– Uite-l că se apropie.

Vocea comentatorului tremura.

– A încetinit, dar are o viteză mai mare decît a oricărui tren expres pe care l-am văzut. Și devine tot mai mare. Și mai mare.

Tăcu preț de cîteva secunde.

– Exceptînd faptul că sper că poliția și armata au avut sută la sută dreptate cînd au spus că întreaga zonă de jos a orașului a fost evacuată, nu mai am nimic de spus. Voi tăcea preț de un minut. Nu mai am cuvinte. Nimeni n-ar avea. Să

lăsăm camera să vorbească.

Tăcu şi era rezonabil să presupui că sute de milioane de oameni din toată lumea tăcură de asemenea. Cuvintele n-ar fi putut exprima imensitatea acelui zid de apă care năvălea, impetuos: îţi rămînea doar să priveşti.

Cînd ajunse la o milă de ţărm încetini într-o oarece măsură, ajungînd la cincizeci de mile pe oră, dar era înalt de cel puţin şase metri. Nu era un val propriu-zis, ci doar o umflătură enormă, compactă, apropiindu-se în tăcere, tăcere care intensifica impresia că aveai de-a face cu un monstru ostil, rău, duşmănos, pus pe o distrugere nebunească. După ce mai parcurse o jumătate de milă, păru un şarpe care-şi muşcă coada, alb de-a lungul extremităţilor, ca un val gigantic gata să se spargă, atît de impetuos încît nivelul apelor încă netulburate dintre val şi ţărm începu să scadă perceptibil, de parcă ar fi fost supte între fălcile lacome ale unui monstru, cum de fapt, şi erau.

Acum putea fi şi auzit, un zgomot adînc, bubuitor, care se intensifica cu fiecare clipă, ajungînd la o astfel de intensitate, încît operatorul trebui să folosească butonul de control al volumului. Cînd mai avea doar cincizeci de metri pînă la ţărm, pe cînd se spărgea, apele de pa plajă se traseră înapoi complet, lăsînd să se vadă albia oceanului.

Apoi, cu un sunet exploziv, de bubuit de tunet, pe deasupra albiei, monstrul lovi.

Spectatorilor li se păru un efect trecător, fiindcă orice definiţie vizuală se pierdu într-o perdea de apă care ţîşni pe verticală, la o înălţime de treizeci de metri continuînd pe verticală cu o pînză de apă pulverizată, care depăşa de cinci ori înălţimea perdelei, în timp ce valul se sparse cu o forţă irezistibilă de clădirile aliniate de-a lungul liniei coastei. Perdeaua de apă începuse să scadă, deşi apa pulverizată ajungea încă pînă la o înălţime destul de mare ca să oblitereze vederea evantaiului exploziei de hidrogen, în curs de dispersare, cînd valul de flux răbufni prin perdea, întinzîndu-şi ghearele lacome spre oraşul în aşteptare.

Torente mari de apă, poate de zece pînă la cincisprezece metri înălţime, agitate, clocotind, albe ca o volbură gigantică, purtînd pe deasupra suprafeţelor lor convulsionate o infinitate

de rămăşiţe identificabile şi indescriptibile dădură năvală de-a lungul canioanelor vest-est de la Los Angeles, măturînd sutele de maşini abandonate care le stăteau în cale. Părea că oraşul urma să fie inundat, înecat, fără să rămînă altceva din el decît amintirea, dar, surprinzător, nu se întîmplă asta, în mare măsură probabil datorită faptului că se impusese un rigid control şi resolidificare a clădirilor după cutremurul de la Long Beach din 1933. Clădirile aliniate de-a lungul coastei fuseseră toate distruse; oraşul însă, rămase intact.

Treptat, odată cu despotmolirea pămîntului şi pierzîndu-şi forţa, torentul încetini, nivelul lui scăzu şi în sfîrşit, producînd un sunet apropiat de un supt obscen, care, încetul cu încetul se potolea, începu să se întoarcă în oceanul din care venise. Cum se întîmplă întotdeauna cu un val de flux, era de aşteptat şi un al doilea, dar acesta, deşi ajunse pînă la oraş, se produse pe o scară atît de minoră comparativ cu primul, încît aproape nu merita menţionat.

– În regulă, cred că asta e posibil să le dea de gîndit.

Burnett începu să înjure cu fervoare, fără să se repete o singură dată, lucru ce demonstra clar că o considerabilă parte din educaţia lui avusese loc în alte domenii decît în cele pur academice, apoi, amintindu-şi cu întîrziere că se afla în prezenţa unor doamne, întinse mîna după Glenfiddichul lui şi tăcu.

Ryder stătea stoic, tăcînd, în timp ce un doctor îi extrăgea cioburile de sticlă din cap – ca mulţi alţii, privise pe fereastră atunci cînd izbucnise explozia. Barrow, care primea îngrijirile aceluiaşi doctor, îşi ştergea sîngele de pe faţă. Acceptă un pahar de la un aghiotant şi-i spuse lui Ryder:

– Ce zici de necazul ăsta?

– Va trebui să facem ceva, asta e sigur. Nu poţi face decît un singur lucru cu un cîine turbat, anume să-l desfiinţezi.

– Avem şanse?

– Mai bune ca oricînd.

Barrow îl privi curios.

– Nu s-ar zice. Intenţionezi să-l vînezi?

– Sigur că nu. Ştii cum ni se spune nouă – ofiţerii păcii. Totuşi, dacă el pare că nici nu clipeşte din ochi cînd...

– Încă mă îngrijorează asta.

Expresia generalului-brigadier Culver era mai jalnică decît vorbele:

– Cred că nu e deloc recomandabil. Deloc. Nu că mă îndoiesc de calităţile tale, sergent. Toţi ştim că eşti un om verificat. Dar eşti implicat emoţional. Asta nu-i bine. Şi cei cincizeci de ani ai-tăi atîrnă greu. Sînt sincer după cum vezi. Am ucigaşi tineri, în plină formă, bine antrenaţi, dacă te interesează. Cred...

– Generale!

Culver se întoarse spre Dunne, care-l apucase de braţ.

Dunne spuse, calm:

– Îţi dau cuvîntul meu că sergentul Ryder este probabil cel mai stabil caracter din punct de vedere emoţional din statul California. Cît despre asasinii tăi tineri în super-formă – de ce nu aduci unul aici să se ocupe Ryder de el?

– Bun. Adică nu. Eu încă...

– Generale.

De data asta vorbise Ryder, fără să manifeste încă nici o emoţie.

– Vorbind cu obişnuita mea modestie, l-am depistat pe Morro. Jeff, aici de faţă, a născocit planul din noaptea asta. Soţia mea e acolo sus, cu el şi la fel şi fiica mea. Jeff şi cu mine avem o motivaţie. Nici unul din băieţii tăi n-o are. Dar, ceea ce e mai important, avem dreptul să ne ocupăm de asta. Îi poţi nega unui om drepturile?

Culver îl privi lung, apoi zîmbi şi dădu din cap a aprobare.

– E poate o faptă regretabilă. Cred că ai depăşit aproape cu un sfert de secol vîrsta pentru înrolare.

În timp ce părăseau camera de vizionare, Susan Ryder îi spuse lui Morro:

– Înţeleg că aveţi musafiri în noaptea asta?

Morro zîmbi. Atîta cît putea el să se ataşeze de cineva, se ataşase de Susan.

– Vom fi onoraţi cu o vizită.

– Ar fi... ar fi posibil să-l vedem şi noi pe Preşedinte?

Morro își ridică o sprînceană.

— N-aș crede, doamnă Ryder că...

— Dacă aș fi bărbat și nu o doamnă, ți-aș spune eu ce să faci cu Președintele. Cu orice Președinte. Vreau să-l vadă fata mea. O să-și amintească de asta toată viața.

— Îmi pare rău. Nici nu intră în discuție.

— Ce rău ar putea face asta?

— Nici unul. Dar că nu se amestecă afacerile cu plăcerea. O privi curios, după ce ai văzut ce am făcut, încă mai stai de vorbă cu mine?

Ea spuse, calm:

— Nu cred că intenționezi să ucizi pe cineva.

El o privi, aproape uluit.

— Atunci eșuez. Restul lumii ar face-o.

— Restul lumii nu e ca tine. Oricum, Președintele ar putea cere să ne vadă.

— De ce ar face-o? Morro zîmbi iarăși. Nu cred că tu și Președintele sînteți în alianță.

— Nici nu mi-ar place să fim. Amintește-ți ce a spus despre tine seara trecută — că ești un criminal odios, pe de-a-ntregul lipsit de cea mai mică urmă de scrupule umanitare. Pe moment, nu cred că intenționezi să faci rău cuiva dintre noi, dar Președintele ar putea foarte bine să ceară să-i vadă pe ostateci ca un preliminariu al negocierilor.

— Ești o femeie deșteaptă, doamnă Ryder.

O apucă de umeri, foarte blînd.

— Vom vedea.

Ora 11. Un avion turboreactor Lear aterizează la Las Vegas. Ieșiră doi oameni și fură escortați la una din cele cinci mașini ale poliției, aflate în așteptare. Într-un sfert de oră, sosiră alte patru avioane și opt oameni fură transferați în celelalte patru mașini ale poliției. Apoi, convoiul porni. Pe drumul ce ducea la destinația lor, circulația era complet interzisă.

Ora 16. La biroul lui Sassoon din Culver City sosiră trei domni. Fură preveniți încă de la sosire că nu vor fi lăsați să plece pînă la miezul nopții. Acceptară senini.

Ora 16,15. avionul prezidențial *Air Force One* ateriza la Las Vegas.

Ora 17,30. Culver, Barrow, Mitchell și Sassoon intrară în anticamera biroului lui Sassoon. Cei trei domni din Culver City fumau, beau și aveau un aer de justificată mîndrie. Culver spuse:

– Abia am aflat. Nu mi-a spus nimeni nimic mai înainte.

Ryder spuse:

– Dacă mă vede fata mea, ce forță de pe lumea asta crezi că ar împiedica-o să strige "Tată"?

Ryder avea acum păr castaniu, mustață castanie, sprîncene și chiar gene castanii. Obrajii lui grăsulii începuseră acum să facă pungi, iar pe cel drept se întrezăreau slabele urme ale unei cicatrici duble, demult vindecate. Nasul lui nu mai era același pe care-l avusese dimineața. Susan Ryder s-ar fi împiedicat de el pe stradă fără să se întoarcă. Nici fiul ei și nici Parker nu s-ar fi întors.

Ora 17,50 Avionul *Air force One* ateriza la aeroportul internațional Los Angeles. Nici măcar un val de flux nu ar fi avut același efect asupra betonului masiv armat al pistei.

Ora 18. Morro și Dubois stăteau în fața unui interfon. Morro spuse:

– Nu se poate strecura vreo greșeală?

Era o întrebare, dar vocea lui nu avea un ton interogativ.

– Confirmare prezidențială, domnule. Au fost întîmpinați de două mașini ale poliției și o ambulanță. Șapte oameni au fost debarcați. Cinci dintre ei erau aceia pe care i-am văzut la TV seara trecută. Îmi pun viața că domnul Muldoon pare să fie într-o formă foarte proastă. A fost ajutat să coboare de doi bărbați care l-au dus la ambulanță. Unul din ei căra ceva ce mi s-a părut a fi o trusă medicală.

– Descrie-i.

Observatorul, în mod evident foarte bine antrenat, îi descrise. Pînă la ultimul detaliu, descrierea lui se potrivea exact cu felul cum arătau acum Jeff și Parker.

Morro spuse:
– Mulţumesc. Du-te.
Închise interfonul, zîmbi şi-l privi pe Dubois.
– Mumain e cel mai bun în meseria lui.
– Nu are egal.
Morro ridică un microfon şi începu să dicteze.

Sassoon închise şi el interfonul şi privi în jurul încăperii.
– Se simte pe de-a-ntregul recunoscător pentru sosirea promptă a musafirilor, nu-i aşa?

Ora 19,30. De la Morro sosi următorul şi ultimul mesaj. Spunea:
– Să sperăm că n-au fost pierderi de vieţi în dimineaţa asta. Cum am spus, dacă s-a produs vreun accident, n-a fost din vina mea. Regretăm considerabilele pagube fizice inevitabile în astfel de împrejurări. Sper că imaginile au fost suficient de expresive ca să convingă pe oricine că îmi stă în putere şi am mijloacele ca să-mi îndeplinesc promisiunile. Nu va fi pentru nimeni o surpriză să afle că am luat cunoştinţă de faptul că echipa prezidenţială a aterizat la şase fără zece minute în această seară. Vor fi luaţi de un elicopter la ora nouă fix. Elicopterul va ateriza chiar în centrul aeroportului din Los Angeles care va fi complet iluminat de reflectoare sau orice alte mijloace veţi dori să întrebuinţaţi. Să nu aibă loc nici o încercare de a urmări elicopterul după ce-şi va lua zborul. Îl vom avea pe Preşedintele Statelor Unite la bord. Asta-i tot.

Ora 21. Echipa prezidenţială urcă la timpul hotărît în elicopter. Muldoon fu ajutat cu multă greutate să se urce la bord, dar în final reuşi, fără să mai rişte un atac de inimă. După ce urcară în elicopter fură luaţi în primire de bărbaţi înarmaţi cu puşti automate Ingram. Unul dintre ei puse pe capul fiecăruia din cei şapte oameni cîte o glugă neagră, care se lega la gît cu şireturi. Preşedintele protestă furios, dar fu ignorat.
Preşedintele era Vincent Hillary, considerat drept cel mai straşnic actor pe care-l produsese vreodată Hollywoodul. Chiar şi fără machiaj, semăna uluitor cu Preşedintele. Dar machiorul

se întrecuse pe sine în Las Vegas, aşa că însuşi Preşedintele, dacă ar fi stat drept în faţa lui, despărţiţi fiind doar de o sticlă transparentă, s-ar fi crezut în faţa unei oglinzi. Mai avea şi o remarcabilă capacitate de a-şi modula vocea, putînd imita un număr mare de persoane diferite. Hillary era inepuizabil şi se pregătea vesel să demonstreze acest fapt.

Şeful Personalului era un oarecare colonel Greenshaw, recent pensionat de la Green Berets. Nimeni nu ştia numărul morţilor care-i stăteau la uşă şi el nu se obosise vreodată să-i numere. Se spunea că singurul lucru de care îi păsa într-adevăr era să omoare oamenii: şi era în afară de discuţie că se pricepea foarte bine la asta.

Ministrul Apărării era un oarecare Harlinson, un om foarte potrivit să-i succeadă lui Barrow, ca şef al FBI. Semăna mai mult cu Ministrul Apărării decît Ministrul Apărării însuşi. Se spunea că avea foarte multă grijă de el însuşi.

Secretarul de Stat era un remarcabil avocat de succes, care odată fusese profesor la Ivy League. Johannesen nu avea nimic deosebit care să-l recomande — n-ar fi ştiut nici măcar să încarce o armă — exceptînd intensul patriotism al primei generaţii de americani şi bizara asemănare cu adevăratul ministru. Asemănare înbunătăţită de machiorii lui personali.

Adjunctul Ministrului de Finanţe, un oarecare Myron Bonn, avea anumite pretenţii de savant şi dovedea într-un mod straniu o afirmaţie făcută mai demult de Ryder. În prezent se afla în chinurile alcătuirii unei teze de doctor în filozofie, o teză de o remarcabilă erudiţie, teză care se referea la condiţiile din închisori şi sugera ameliorării în care el era fără îndoială un expert: teza fusese scrisă într-o celulă din Şirul Morţii, unde îşi aştepta execuţia. Avea trei lucruri în favoarea lui. Dacă era un criminal nu însemna neapărat că era mai puţin patriot. Asemănarea lui naturală, acum perfectată, cu ministrul adjunct era uluitoare. şi era considerat de poliţie drept cel mai mare ucigaş din Statele Unite, atît dintre cei închişi cît şi dintre cei liberi. Avea la activ multiple crime. Ciudat însă, era un om onest.

Muldoon, Ministrul de Finanţe, era categoric piesa de rezistenţă.

Ca şi Hillary — şi ambii urmau să dea în noaptea asta nişte

spectacole care să merite Oscaruri de platină – era un actor. Ca să fie transformat în ceea ce era, fuseseră necesare eforturile îndelungate a nu mai puțin de trei dintre cei mai buni machiori pentru efecte speciale de la Hollywood, eforturi care se întinseseră pe o durată de șase ore. Ludwig Johnson suferise în timpul acelui proces și încă mai suferea. Fiind un om care deja cîntărea nouăzeci de kilograme, nu-i venea la îndemînă să mai care treizeci de kilograme de surplus. Pe de altă parte, machiorii făcuseră ca acele treizeci de kilograme să arate ca șaizeci și pentru asta le era pe bună dreptate recunoscător.

Așa că pur și simplu întîmplător ci nu fiindcă ar fi fost necesar, trei din ei erau indiscutabil oameni de acțiune, în timp ce ceilalți trei mai mult stîngaci. Lui Ryder însă nu i-ar fi păsat nici dacă toți șase ar fi fost din ultima categorie. Dar așa căzuseră sorții.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Elicopterul se eschivă de drumul direct spre est, fără îndoială ca să nu zboare în bătaia radarului care în mod eronat pilotul îşi imagina că-i urmăreşte. După oarece distanţă coti brusc spre nord-vest şi ateriză în oraşul Gorman. Aici, pasagerii fură transferaţi într-un minibuz care-i duse la sud de Greenfield. Aici fură urcaţi în alt elicopter. Tot timpul, Muldoon simulă că suferă de inimă. La unsprezece fix, elicopterul se opri în curtea de la Adlerheim. Nici unul dintre pasageri nu fu conştient de asta. Glugile nu le fură ridicate pînă ce nu ajunseră în holul castelului care servea de sală de mese şi de rugăciune.

Morro şi Dubois îi salutară. Mai erau şi alţii în comitetul neoficial care-i întîmpinară, dar aceştia nu contau, fiindcă nu făceau decît să stea de gardă cu automatele Ingram în mîini. Erau în haine civile. Robele lor obişnuite i-ar fi încurcat prea mult.

Morro era neaşteptat de politicos.

– Sînteţi binevenit, domnule Preşedinte.

– Renegatule!

– Haideţi, haideţi, zîmbi Morro. Ne-am întîlnit să negociem, nu să ne incriminăm. Şi nefiind american, cum aş putea fi renegat?

– Eşti mai rău decît un renegat! Un om capabil să facă ceea ce ai făcut tu azi la Los Angeles e capabil de orice. Capabil, poate, să-l răpească pe Preşedintele Statelor Unite şi să-l ţină ostatec pentru răscumpărare?

Hillary rîse sfidător şi era mai mult decît posibil ca în sinea lui să se fi amuzat într-adevăr.

– Mi-am riscat viaţa, domnule.

– Dacă doriţi, puteţi pleca acum. Numiţi-mă cum vă vine

renegat, pungaş, criminal, ucigaş, un om lipsit total de scrupule umanitare. Dar integritatea mea personală, chiar dacă mă calificaţi drept un bandit internaţional, cuvîntul meu de onoare, e în afară de discuţie. N-aţi putea, domnule, fi mai în siguranţă în Camera Ovală decît aici.

– Ha!

Faţa lui Hillary începu treptat să devină roşie de furie, realizare pe care lumea trebuie să o fi privit drept un remarcabil act de tragedie şi în care era maestru: de fapt, multă lume ar fi putut face asta, reţinîndu-şi respiraţia şi lărgindu-şi muşchii stomacului la maximum. Încet, imperceptibil, Hillary îşi relaxă muşchii şi începu să respire iarăşi. Culoarea îi reveni la normal.

– Te cred.

Morro se înclină. Nu cine ştie ce plecăciune, una de maximum doi centimetri, dar fără îndoială, o mărturie de apreciere.

– Mă onoraţi. Abraham, fotografiile.

Dubois îi înmînă cîteva fotografii mărite ale echipei prezidenţiale. Morro trecu de la un om la altul, scuturînd cu grijă cînd persoana, cînd fotografia. Cînd termină, se întoarse spre Hillary.

– O clipă, vă rog. Între patru ochi.

Indiferent de emoţia resimţită, după treizeci şi cinci de ani de actorie, Hillary era capabil să şi-o ascundă perfect. Altfel nici nu ar fi fost ales pentru rolul ăsta.

Morro spuse:

– E vorba de Ministrul dumneavoastră Adjunct de Finanţe. De ce se află aici? Îl recunosc, firesţe, dar de ce a venit?

Faţa lui Hillary începu să se congeleze, pînă ce ambii ochi deveniră glaciali.

– Priveşte la Muldoon.

– Vă înţeleg. Aţi venit, poate, să discutăm, probleme, ca să le spunem aşa, financiare?

– Printre altele.

– Acum în ce-l priveşte pe omul ăsta cu păr castaniu şi mustaţă. Arată ca un poliţist.

– La naiba, dar *este* poliţist. O gardă de la Serviciul Secret. Nu ştii că Preşedintele are întotdeauna după el o gardă de la Serviciul Secret?

— Nu v-a însoțit azi, în avion.

— Firește că nu. E șeful Serviciului meu Secret de pe coasta de vest. Credeam că ești mai bine informat. Nu știi că în timpul zborurilor niciodată...

Se opri.

— De fapt, cum ai putea ști?

Morro zîmbi.

— Poate că serviciile mele de informații sînt la fel de bune ca și ale dumneavoastră. Să mergem la ceilalți.

Se întoarseră și Morro spuse uneia din gărzi:

— Adu-l pe doctor.

Era un moment critic. Nimeni în afară de Ryder nu se gîndise că Morro ar fi putut aduce un doctor care să-l verifice pe Muldoon.

Morro spuse:

— Mi-e teamă, domnilor, că va trebui să vă percheziționăm.

— Să mă percheziționați? Să-l percheziționați pe Președinte?

Hillary își jucă iar numărul de furie, apoi își descheie pardesiul și haina, desfăcîndu-și-le larg.

— N-am mai fost supus în viața mea unei astfel de umilințe. Măcar fă-o tu însuți.

— Scuzele mele. Dacă mă gîndesc bine, chiar că nu e necesar. E valabil și pentru ceilalți domni. Excepînd unul. Ah, dar iată-l pe doctor.

Doctorul apăruse într-adevăr pe scenă.

Morro arătă spre Jeff.

— Tînărul ăsta se pretinde doctor. Vrei să examinezi cazul?

Ryder respiră ușurat cînd văzu că Morro trecu la el, arătîndu-i cu degetul. Rămase nemișcat.

— Acesta, Abraham, este agentul Serviciului Secret al Președintelui. Poate fi un arsenal pe două picioare.

Uriașul se apropie. Fără să i se ceară, Ryder își dezbrăcă pardesiul și haina, lăsîndu-le să cadă pe jos. Dubois îl percheziționă extrem de amănunțit, zîmbind la vederea pumnilor lui încleștați, vîrîndu-și nasul chiar și în ciorapi, examinîndu-i pantofii, să vadă dacă nu aveau tocuri false. Îl privi pe Morro și spuse:

— Pînă acum, în regulă.

Îi ridică apoi haina şi pardesiul, examinîndu-i-le cu o grijă teribilă, acordînd atenţie în special căptuşelilor şi tighelului tivului. În final, i le înapoie lui Ryder, păstrînd numai cele două pixuri pe care le luase din buzunarul de la piept al pardesiului.

În timpul acestei examinări, doctorul lui Morro cerceta cazul lui Jeff cu aceeaşi temeinicie.

Dubois se duse la Morro, luă o fotografie, îşi scoase un revolver din buzunarul de la piept, întoarse fotografia cu dosul în sus, îi dădu unul din pixuri lui Ryder şi spuse:

— Vîrful pixului e retras. Eu nu îndrăznesc să apăs butonul ca să-l fac să iasă. În zilele noastre, oamenii pot face tot felul de chestii cu aşa-zisele pixuri. Fireşte, nu vreau să vă ofensez. Dar poate aţi dori să scrieţi ceva. Pistolul meu e îndreptat spre inima dumneavoastră.

— Isuse!

Ryder luă fotografia şi pixul, apăsă butonul, scrise, apăsă iar pe buton, făcînd vîrful să se retracteze şi-i dădu înapoi lui Dubois atît pixul cît şi fotografia. Dubois privi fotografia şi-i spuse lui Morro:

— Nu-i un mesaj prea prietenesc. Sună aşa: "La dracu' cu voi toţi".

Îi înmînă şi cel de-al doilea pix lui Ryder.

— Pistolul meu e încă îndreptat spre inima dumneavoastră.

Ryder scrise şi-i înapoie fotografia lui Dubois, care se întoarse spre Morro, zîmbind.

— Acelaşi mesaj, spuse el.

Îi dădu înapoi lui Ryder ambele pixuri.

Doctorul lui Morro se întoarse, înapoindu-i trusa lui Jeff. Îl privi pe Morro şi zîmbi, calm.

— Odată, domnule, poate o să-mi procuraţi şi mie o trusă la fel de superbă.

— Nu putem fi toţi Preşedintele Statelor Unite.

Doctorul zîmbi, se înclină şi plecă.

Hillary spuse:

— Acum, că am terminat cu toate prostiile astea inutile, pot să te întreb dacă cunoşti cîte ceva despre obiceiurile Preşedintelui din timpul serii? Ştiu că nu avem toată noaptea la

dispoziție, dar sigur că am timp.

– Sînt conștient de faptul că ospitalitatea mea a lăsat mult de dorit. Dar trebuie să iau unele precauții. Trebuie să știți asta. Domnilor, poftiți.

Instalați în apartamentul privat de lîngă biroul lui Morro, păreau să aibă parte de același confort rafinat care li l-ar fi asigurat orice club greu accesibil din țară. Doi bărbați din personalul lui Morro, îmbrăcați în costume negre de seară – cu ocazia vizitei echipei prezidențiale – se roteau încoace și încolo, cu tăvi cu băuturi. Morro își păstra obișnuita-i seninătate, zîmbind din cînd în cînd, calm. Chiar dacă era cel mai înălțător moment din viața lui, nu lăsa să se vadă asta. Stătea lîngă Hillary.

Acesta spuse:

– *Sînt* Președintele Statelor Unite.

– Știu asta.

– Sînt și un politician și, pe deasupra, sper, și un om de stat. Am învățat să accept inevitabilul. Îți vei fi dat seama că mă aflu într-o situație cumplit de neplăcută.

– Știu și asta.

– Am venit să negociem.

Urmă o pauză lungă.

– Un celebru ministru de externe britanic a întrebat odată. "Intenționați să mă trimiteți gol la masa tratativelor?"

Morro nu spuse nimic.

– O rugăminte. Înainte de a mă manifesta public, chiar în fața cabinetului meu, pot vorbi cu tine, între patru ochi?

Morro ezită.

– Nu am arme. Ia-l pe uriașul ăla cu tine, dacă vrei. Sau cer prea mult?

– Nu.

– Consimți?

– Avînd în vedere împrejurările, n-aș putea face altfel.

– Mulțumesc.

O notă de iritabilitate se strecură în vocea lui Hillary.

– Chiar sînt necesare trei gărzi înarmate ca să păzească opt oameni fără apărare?

– Un obicei, domnule Președinte.

Muldoon zăcea prăbuşit în fotoliu – cu spatele aproape întors spre ei – şi Jeff, cu un stetoscop atîrnîndu-i de gît, ţinea în mînă un pahar cu apă şi nişte pastile. Hillary îşi ridică vocea şi spuse:

– Ca de obicei, doctore?

Jeff dădu din cap, aprobator.

– Digitale, spuse Hillary.

– Ah! Un stimulent pentru inimă, nu-i aşa?

– Da.

Hillary sorbi din băutură, apoi spuse, brusc:

– Aveţi, fireşte, aici, ostateci.

– Avem. Nu li s-a făcut nici un rău, vă asigur.

– Nu te înţeleg, Morro. Foarte civilizat, foarte inteligent, rezonabil – şi totuşi faci ce faci. De ce? Ce te împinge?

– Sînt unele probleme despre care prefer să nu discut.

– Adu-i aici pe ostateci.

– Ce?

– Adu-mi ostatecii, ori, în numele Cerului, te asigur că nu voi discuta cu tine. E posibil să fac o greşeală luîndu-te drept ceea ce pari. Ai putea – am spus doar ai putea – să fii un montru inuman, aşa cum se şi spune despre tine. Dacă ostatecii sînt morţi, ferească Dumnezeu de asta, ai fi în stare să iei şi viaţa Preşedintelui, mai înainte de a apuca să stea de vorbă cu tine.

După un timp, Morro spuse:

– O cunoşti pe doamna Ryder?

– Cine este?

– Cineva dintre ostatecii noştri. Pari să fii în comunicare telepatică cu ea.

Hillary spuse:

– Am necazuri cu China. Cu Rusia. Cu Piaţa Comună Europeană. Cu economia. Cu recesiunea. Mintea unui om nu se poate acomoda cu atît de multe lucruri. Cine este – cum ai zis că o cheamă?

– Doamna Ryder.

– Dacă e în viaţă adu-o aici. Dacă mă bănuieşti de comunicare telepatică, mă poţi înlocui cu vicepreşedintele meu. Sau cu alţii.

– Ştiam dinainte – şi doamna ştia – că vei cere asta. Foarte bine. Fie, doar pentru zece minute.

Morro pocni din degete spre una din gărzi.

Cele zece minute trecură repede, mult prea repede pentru ostateci, în schimb, îi fură de ajuns lui Ryder. Morro, cu obişnuita-i ospitalitate, oferi fiecărui ostatec ceva de băut şi-i preveni că şederea lor acolo va fi scurtă. Centrul de atracţie era, inevitabil, Hillary, care, obosit dar fermecător, se simţea acum mai preşedinte decît se simţise vreun preşedinte autentic vreodată. Morro îi stătea alături. Chiar şi un monstru inuman – şi el nu se dovedise ca atare – avea latura umană: nu-i este dat fiecărui om să le prezinte oaspeţilor săi un preşedinte.

Ryder, cu un pahar în mînă, se plimba prin încăpere, schimbînd cîteva vorbe inconsecvente cu cei pe care-i întîlnea. Se apropia de o persoană, poate a cincea sau a şasea cu care flecărea şi-i spuse:

– Eşti doctorul Healey.

– Da. De unde ştii?

Ryder nu-i spuse de unde ştia. Studiase prea multe fotografii, prea mult timp.

– Îţi poţi menţine o faţă lipsită de expresie?

Healey îl privi, menţinîndu-şi o faţă lipsită de expresie.

– Da.

– Mă numesc Ryder.

– Oh, da?

Healey zîmbi chelnerului care le umplea paharele.

– Unde-i butonul? Întrerupătorul?

– La dreapta. Ascensorul. Patru camere, cea de-a patra.

Ryder se îndepărtă, mai vorbi cu una sau două persoane, apoi, accidental, se ciocni iar de Healey.

– Să nu-i spui nimănui. Nici lui Susan.

Ştia că respectiva referinţă i-ar fi acreditat credibilitatea, fără umbră de îndoială.

– În a patra cameră?

– O cabină mică. Are uşă de oţel în interior. El are cheia. Butonul e înăuntru.

– Gărzi?

– Patru. Şase. Şi în curte.

Ryder se îndepărtă şi se aşeză. Healey trecu întîmplător pe lîngă el.

– Sînt scări lîngă ascensor.

Ryder nici măcar nu-şi ridică privirea.

Observă totuşi că fiul lui se descurca magnific. Doctor grijuliu, nu se mişcase de lîngă Muldoon, nu-i aruncase o privire mamei sau surorii sale. Merita, reflectă Ryder, să fie promovat ca sergent cel puţin. Niciodată nu i se întîmplase lui Ryder să se gîndească la propriul său viitor.

Cîteva minute mai tîrziu, Morro le ceru curtenitor să întrerupă întrevederea. Supuşi, ostatecii ieşiră unul după altul. Nici Susan, nici Peggy nu-l recunoscuseră pe Ryder sau pe Jeff.

Morro se ridică.

– Mă veţi scuza, domnilor, voi proceda la o scurtă convorbire particulară cu Preşedintele. Numai cîteva minute, vă asigur.

Privi în jurul camerei. Trei gărzi, înarmate fiecare cu cîte un automat Ingram, doi chelneri, fiecare cu cîte un pistol ascuns. Exagera cu securitatea: dar aşa se supravieţuia şi aşa supravieţuise de-a lungul acestor ani primejdioşi.

– Vino, Abraham.

Cei trei bărbaţi se ridicară şi o porniră de-a lungul coridorului spre cea de-a doua uşă spre dreapta. Ajunseră într-o cameră mică, aproape posomorîtă, numai cu masă şi cîteva scaune. Morro spuse:

– Am venit să discutăm importante probleme de finanţe, domnule Preşedinte. Bani mulţi.

Hillary oftă.

– Sinceritatea ta – deşi tulburătoare – e reconfortantă. Nu a mai rămas nimic din scotch-ul ăla fain?

– Cerul – sau ar trebui să spun Allah – ne învaţă să nu fim necurtenitori cu liderul – mă rog, n-are importanţă al cui anume. Aţi menţionat inevitabilul. Îţi trebuie multă minte ca să accepţi inevitabilul.

Se aşeză în tăcere, în timp ce Dubois aduse pahare şi o sticlă cu ceea ce părea a fi inevitabilul: adică sticla cu Glenfiddich. Le puse pe măsuţa din faţa lui Morro. Acesta privi în tăcere în timp ce Dubois turnă, apoi îşi ridică paharul. Dar nu

a toast. Spuse.

– Ultima sumă a negocierii?

– Ai să înțelegi de ce am vrut să vorbesc cu tine în particular. Eu, Președintele Statelor Unite, am sentimentul că vînd Statele Unite. Zece miliarde de dolari.

– Să bem pentru asta.

Ryder, cu paharul în mînă, se plimba încet, fără țintă, în jurul încăperii. După cum fusese instruit, în buzunarul pardesiului își apăsase butonul pixului de șase ori și, după cum i se spusese, vîrful de scris se desprinse a șasea oară. Harlinson stătea aproape de unul din chelneri. Greenshaw tocmai mai comandase ceva de băut.

Muldoon – Ludwig Johnson – stătea cu spatele la ei. Tremura și scotea un geamăt bizar. Jeff se apleca pe dată pe deasupra lui, cu mîna pe puls și stetoscopul pe inimă. Se putea vedea că fața lui Jeff se înăsprește. Îl dezbrăcă pe Muldoon de haină, îi desfăcu vesta masivă și începu să facă ceva ce nici una din gărzi nu putu să vadă.

Totuși, un gardian spuse:

– Ce s-a întîmplat?

– Gura!

Vocea lui Jeff suna foarte tăios.

– Îi este foarte rău. Masaj pe inimă.

Privi la Bonn.

– Ridică-l de spate.

Bonn se apleca să-l ridice și în timpul ăsta se auzi un sunet slab, de fermoar care se deschide. Ryder înjură în sinea lui. Se presupunea că fermoarele de plastic nu fac zgomot. Gardianul care vorbise făcu un pas înainte. Fața îi era suspicioasă și nesigură.

– Ce-a fost asta?

Cel mai apropiat gardian era numai la un metru de Ryder. Chiar și cu un pix, era imposibil să greșești ținta. Gardianul scoase un oftat straniu, se chirci și se prăbuși pe laterală la podea. Ceilalți doi gardieni se întoarseră și priviră uluiți, nevenindu-le să creadă. Se hlizira aproape trei secunde, un timp ridicol de lung pentru Myron Bonn, savantul din Donnemara,

care reuşi să-i împuşte pe amîndoi în inimă cu un Smith & Wesson cu amortizor. În aceeaşi clipă Greenshaw îl lovi pe omul care se apleca deasupra lui şi Harlinson făcu acelaşi lucru cu celălalt chelner care-i stătea în faţă. Johnson purta pe sub cămaşă un corsaj care se închidea cu fermoar şi care-l făcea să arate de două ori mai gras. Mai jos, avea o acoperitoare de cauciuc, groasă de treizeci de centimetri, unde trebuia să-i atîrne partea de jos a stomacului. Lipită de piele, purta o altă foaie de cauciuc, nu atît de groasă, foaie cu care se munciseră cei trei machiori aproape şase ore, ca să reuşească să redea caracteristicile corporale ale lui Muldoon. Între cele două straturi de cauciuc, se aflau trei pistoale învelite în cauciuc şi părţile componente de la două automate Kalaşnikov. Lui Ryder şi fiului său nu le trebuiră mai mult de un minut ca să le reasambleze.

Ryder spuse:

– Bonn, rămîi de pază. Stai în afara uşii. Oricine ar trece pe coridor, indiferent pe ce parte, ştii ce să faci cu el.

– O să reuşesc să-mi termin teza? Un doctorat, da?

– O să vin la ceremonia de decernare a diplomei tale. Jeff, colonele Greenshaw, domnule Harlinson: sînt gărzi înarmate afară, în curte. Nu-mi pasă cît zgomot faceţi. Omorîţi-i.

– Tată!

Vocea lui Jeff era lipsită de culoare, şocată, suna implorator.

– Dă-i Kalaşnikovul lui Bonn. Oamenii ăştia ar fi ucis milioane din californienii noştri.

– Dar, Dumnezeule! Tată!

– Mama ta...

Jeff ieşi. Greenshaw şi Harlinson îl urmară. Bonn şi Ryder ieşiră după ei pe coridor şi atunci făcu Ryder prima lui greşeală, de cînd posacul lui de locotenent îl chemase la el şi-l informase despre atacul de la San Ruffino. De fapt, nu era o greşeală; nu avea de unde să ştie unde-l duseseră Morro şi Dubois pe Hillary. Era numai extrem de obosit. În mod normal, ar fi luat în calcul posibilitatea ca Morro să se fi dus într-o încăpere situată între locul în care stătea el acum şi ascensor, în jos, spre caverne. Dar era foarte, foarte obosit. Toată lumea îl privea ca pe un om de fier, indestructibil. Dar nici un om nu este indestructibil. Nici

un om nu este de fier.

Ascultă clănțănitul automatelor Kalașnikov și se întrebă dacă Jeff îl va ierta vreodată. Probabil nu, gîndi el, și era prea puțină consolare să afle că milioane de californieni l-ar fi iertat. Dacă l-ar fi iertat. Încă nu. Încă nu sunase ora.

Pe coridor Dubois tocmai ieșea dintr-o cameră cu arma în mînă, urmat de Morro, care-l tîra pe Hillary după el. Ryder își ridică Kalașnikovul și Dubois căzu, mort deși Ryder, nici măcar nu apăsase pe trăgaci. Viitorul doctor în filozofie își cîștiga diploma.

Morro o luă la goană, trăgîndu-și scutul uman după el. Ușa ascensorului era la patru metri.

— Rămîi pe loc, spuse Ryder.

Vocea îi era ciudat de calmă.

— Hillary, fereşte, atenție la stînga!

Își potrivi Kalașnikovul pe regim manual și apăsă pe trăgaci. Nu ar fi voit să o facă, ura faptul că trebuia să o facă. Hillary era recunoscut drept inepuizabil, dar rămăsese, cum se dovedise în acea noapte, o ființă straniu de umană. Brav, vesel, curajos și uman: numai că așa erau milioane de californieni.

Glontele nimeri în umărul stîng al lui Morro. Acesta nu țipă, nu strigă, ci numai mormăi, continuînd să-l tîrască pe Hillary cu el spre ascensor. Ușa era deschisă. Îl zvîrli pe Hillary înăuntru și era pe punctul de a dispărea și el cînd cel de-al doilea glonte îl izbi în femur. De data aceasta scoase un strigăt. Un om obișnuit, cu un femur sfărîmat, fie ar fi leșinat, fie ar fi așteptat să vină o ambulanță; după impactul inițial al unei răniri serioase, nu simți mare durere, ești doar șocat, amuțești: durerea vine după aceea. Dar Morro, așa cum îl cunoștea lumea, nu era un om obișnuit; ușa liftului se închise și sunetul șuierător, în timp ce cobora, era dovada că Morro mai era destul de conștient ca să poată apăsa pe butonul de coborîre.

Ryder ajunse în fața ușii oarbe a liftului și se opri. O secundă, două, trei, nu-i trecu prin minte decît că Morro își croia drum spre butonul apocaliptic. Apoi își aminti ce spusese Healey. Scările.

Se aflau la numai cinci picioare distanță și nu erau luminate. Trebuia să fie pe undeva un bec, dar nu știa unde să găsească

întrerupătorul. Se poticni la primul etaj, într-un întuneric complet şi simţi că se izbise de un zid. Erau rampele scărilor. O luă la dreapta, găsi următorul etaj şi de data asta fu destul de atent ca să-i anticipeze capătul. Automat, cum dealtfel face multă lume, numără treptele unui etaj. Treisprezece. Bătrîne Ryder, gîndi el furios, chiar şi un cercetaş flăcăiandru s-ar fi gîndit să-şi ia o lanternă. Coborî cel de-al treilea etaj cu mare atenţie. Al patrulea fu mai uşor, fiindcă pînă acolo ajungea lumina.

Liftul era acolo, cu uşile deschise. Hillary zăcea înăuntru, ameţit, sprijinit de o latură, masîndu-şi ceafa. Nu-l văzu pe Ryder dar nici Ryder nu-l văzu pe el. În faţă erau o serie de încăperi. A patra, spusese Healey. Ryder ajunse la cea de-a patra şi apoi îl văzu pe Morro înăuntrul micii cabine de placaj, tîrîndu-şi picioarele, cu o cheie în mînă. Probabil că se tîrîse pînă acolo pe podea, ca un animal rănit, întrucît piciorul nu-l mai ajuta.

Morro bîjbîi cu cheia şi reuşi să deschidă uşa. Odată ajuns înăuntru şovăi, un visător nebun, într-o lume a unui visător nebun. Ryder îşi ridică Kalaşnikovul. Nu era o foarte mare urgenţă. Avea timp.

Spuse:

— Opreşte, Morro, opreşte! Te rog, opreşte-te!

Morro era cumplit de rănit. Dar de data asta şi mintea trebuie să îi fi fost aidoma. Deşi, chiar sănătos la trup şi minte, ar fi procedat probabil în acelaşi fel: bolnavi sau sănătoşi, pentru cei din fericire numai cîţiva Morro din lume, fanatismul e singura lor forţă de susţinere, resortul fiinţei lor.

Morro reuşise să ajungă la o cutie metalică, calibrată, cu cadran şi începuse să scoată acoperitoarea de plastic transparent care acoperea un buton roşu. Ryder era la trei metri de el.

Prea departe ca să-l poată opri.

Îşi potrivi Kalaşnikovul pe automat...

Susan spuse:

— Cum poţi bea whiskyul blestematului aceluia?

— Orice port e bun pe furtună.

Susan plîngea şi tremura, o combinaţie pe care Ryder nu o mai văzuse înainte. Îşi petrecu braţele în jurul fiicei lui, care stătea pe celălalt braţ al fotoliului şi dădu din cap aprobator

spre un punct aflat dincolo de biroul lui Morro, acolo unde Burnett conducea un seminar.

– E destul de bun pentru un profesor.

– Te rog, taci. Ştii, aproape că-mi place cum arăţi acum. Poate că ar trebui să rămîi aşa.

Ryder mai sorbi din Glendfiddich, în tăcere.

Ea spuse:

– Într-un fel, îmi pare rău. În regulă, era un tip diabolic. Dar unul foarte gentil.

Ryder ştia însă cum să-şi păstreze locul în sufletul ei. Rămase tăcut.

– Sfîrşitul unui coşmar, spuse Susan. Întotdeauna se termină cu bine.

– Da. Primul elicopter trebuie să sosească în zece minute. Cu un pat pentru dumneavoastră, tînără doamnă. Întotdeauna se termină cu bine? Poate. S-ar putea să fim la fel de norocoşi ca Myron Bonn, aici de faţă şi să scăpăm de execuţie. Dar poate că nu. Nu ştiu. Undeva în întuneric, monstrul încă mai aşteaptă, chircit în prag.

– Ce Dumnezeu vrei să spui, John? N-ai vorbit niciodată în felul ăsta.

– Adevărat. Aşa a spus un profesor în CalTech. Cred că ar trebui poate să ne mutăm în New Orleans.

– Pentru numele Domnului, de ce?

– N-o să fie niciodată un cutremur acolo.

EDITURA POINT VĂ OFERĂ

1.	**Ucigaş în ploaie** de Raymond Chandler	483pg.-3500 lei
2.	**Cyrano** de Raymond Chandler	263pg.-2200 lei
3.	**Douăsprezece scaune** de Ilf şi Petrov	383pg.-2500 lei
4.	**Viţelul de aur** de Ilf şi Petrov	394pg.-2500 lei
5.	**Ultima şansă** de Arthur Hailey	394pg.-3000 lei

Puteţi obţine oricare din aceste titluri telefonînd la 053 217157, sau 053 211529, sau scriindu-ne pe adresa: Editura Point, căsuţa Poştală 55, 1400 Tîrgu Jiu.

Cheltuielile de transport vor fi suportate de editură, dumneavoastră urmînd să achitaţi doar preţul cărţii prin ramburs la primirea coletului.

Tipărit la Imprimeria "BACOVIA" BACĂU
Str. Mioriţei nr. 27

Good-bye California...

ŢINE CITITORUL ÎN SUSPANS PÂNĂ LA ULTIMA PAGINĂ
Sunday Telegraph

CEL MAI BUN ROMAN AL LUI ALISTAIR MACLEAN
Sunday Times

Din punct de vedere geologic şi seismologic, San Francisco este un oraş care aşteaptă să moară. Los Angeles e încercuit de centre seismice; au avut loc nouă mari cutremure până acum, ultimul în 1994. Nu se ştie unde va lovi următorul, monstrul, cutremurul cel mare...

Închipuiţi-vă ce s-ar întâmpla dacă o minte diabolică s-ar gândi să realizeze o bombă atomică şi să o detoneze pe una din faliile Californiei: s-ar declanşa cel mai puternic cutremur de până acum, ce ar ucide jumătate din populaţia statului California şi ar scufunda în mare întregul oraş San Francisco.

ISBN 973 - 96201 - 5 - 9

LEI 4000